MARSCHALKÓ LAJOS - Országhódítók. 1. rész

ORSZÁGHÓDÍTÓK - AZ EMANCIPÁCIÓTÓL RÁKOSI MÁTYÁSIG- 1. rész

München, 1975
Mikes Kelemen Kör, München
Készült Ledermüller Olivér nyomdájában München, 2. Landwehrstr. 65.

Az Országhódítók második kiadása elé

Marschalkó Lajos "Országhódítók" címû könyve 1965-ben jelent meg a nemzetközi könyvpiac teljes mellõzése mellett. Nemcsak az érdekeltek, hanem az óvatosan lapuló emigráns sajtó nagy része éppen úgy nem vett tudomást róla, mint ahogyan elsõ könyvérõl a "Világhódítók"-ról sem.

Az utóbbi könyv rövid tíz esztendõ alatt három magyar kiadás után ugyancsak három kiadást ért meg angolul, kettõt törökül és rövidesen az olvasó elé kerül annak spanyol és arab kiadása is.

Az Országhódítók megjelenése óta pontosan 10 esztendõ telt el. A szerzõ már hosszú évek óta pihen a müncheni temetõben és már nem érhette meg könyvének nagy, nemzetközi

sikerét. Az Országhódítók speciálisan magyar vonatkozású könyv, és csak magyar olvasóra számíthat. A könyv ismerete nélkül nincs magyar történelemszemlélet és nem láthatjuk tisztán hazánk utolsó évszázadának nagy összefüggéseit. Így érzi ezt a világban szétszórva éld magyar emigráció is, s talán ez az oka, hogy a könyv elsõ kiadásának 2000 példánya rövid két esztendõ alatt teljesen elfogyott. A könyv iránti érdeklõdés annyira megnõtt az utóbbi évek folyamán, hogy a kiadó az anyagi nehézségek ellenére is szükségesnek tartotta a második kiadás megjelentetését.
Marschalkó Lajos könyvét annak lényegbeli tagadói antiszemita írásnak szeretnék megbélyegezni. Pedig nem az! Pontosan olyan, ahogyan azt Marschalkó Lajos könyve bevezetõjében írta:

"E könyvet nem a gyûlölet diktálta, hanem a FELISMERÉS".
A kiadó.

Russischen Invaliden
(1910. dec. 30., 285. szám).
Ebben jelent meg az Alliance Israelitée felhívása, amelyet magyar lapok is közöltek. A Weimarer Hist.-Gen. Taschenbuch, S. XII., fordítása szerint a következõket tartalmazza: "Testvérek! Hittestvérek! Az egész földkerekségen nincs egyetlen darab föld sem, amelyet könnyebben leigázhatnánk, mint Galíciát és Magyarországot. E két országnak mindenképpen a miénknek kell lennie, mert számunkra ott a legkedvezõbbek a körülmények. Ti, zsidó testvérek, fáradozzatok minden erõtökkel azon, hogy mindkét országot teljesen birtokotokba vehessétek. Törekedjetek, hogy mindent, amit ott még a keresztények birtokolnak, teljesen a kezetekbe vegyetek. Ha erre nem volna elegendõ anyagi eszközötök, a párizsi szövetségünk minden erõvel segíteni fog titeket. Erre a célra a szövetségünk máris gyûjtéseket rendez és az adományok váratlan bõséggel folynak be pénztárunkba azzal a céllal, hogy a galíciai és magyarországi területeket a galíciaiak és magyarok kezébõl kiragadjátok és hogy azok kizárólag zsidó kézre kerüljenek. Az egész világ tõkései erre a célra nagy összegeket áldoznak s egyesülnek, hogy ezt a célt a legrövidebb idõ alatt elérhessétek."

Solymosi Eszter, a tiszaeszlári libapásztorlány, és minden magyar mártír emlékezetének
Erdélyi József:
SOLYMOSI ESZTER VÉRE
Megöltek egy kis libapásztort.
Égre kiált a régi vád,
úgy ölték meg Solymosi Esztert,
mint egy tokos, pihés libát,
mint egy síró galambfiókot,
szûz juhocskát húsvét elõtt...
Valami vérengzõ bolondok
úgy fogták el és ölték meg õt,
a nótás ajkú kis magyar lányt,
valami vérengzõ vadak, vademberek...
Elfolyt a vére, mint egy párás piros patak.

Ítélt a bíró, Félkegyelmû képzelõdõ a szemtanú,
alaptalan a vád, a vérvád...
a hátborzongató gyanú...
Ítélt a bíró; Elmehetnek
a reszketõ kaftánosok;

nem ölték meg Solymosi Esztert,
nem bûnösök, nem gyilkosok.
Nem sütöttek húsvéti ostyát
embervérrel. Ország-világ tudja meg,
hogy gyermekijesztõ dajkamese a vér, a vád.

Ítélt a bíró s fellélegzett
a zsidóság, az "üldözött",
de terjed a "mese", a "vakhit"
a szegény magyar nép között.
Zengett a dal s a vérpatakból
vérfolyó gyúlt és hömpölyög,
tenger, vértenger gyûlt belõle
mérhetetlen mély és örök,
mint Jézus vére, a világot
megváltó Istenemberé.
Az Õ vére a legyalázott
szegény Solymosi Eszteré!

Minden kiontott ártatlan vér,
minden magyar vér, ami folyt,
párolgott és virult belõle
idegen trón, élõsdi bolt,
minden kiontott ártatlan vér,
harctéren ontott hõsi vér,
és munkában csorgott verejték,
és megrabolt bér és babér,
az én vérem is, az Anyámé,
a régi libapásztoré,
az Õ vére s a legyalázott
szegény Solymosi Eszteré.

Égre kiáltom akkor is ha,
élettel és vérrel tilos,
leírom akkor is, ha rögtön
lángot vet a szûz papiros.

Beh piros vagy Solymosi Eszter
Kiontott vére s beh meleg...
Hajnalt festek a magyar égre
és felkelõ napot veled,
Hogy ne vesszen kárba a vérünk,
s emléked árva hajadon.
Solymosi Eszter árva népét
ébressze bátran, szabadon.

ELÕSZÓ

Ez a könyv hagyaték a késõbbi Magyarország számára, amely egykor szabad lesz, és amelynek fiatal szellemi rétege már keveset fog tudni errõl a problémáról. Pedig a kérdés több mint száz éven át rákfenéje volt a magyar életnek. Csak éppen nem illett beszélni róla

és létezését nem illett észrevenni. A nemzet, sokkal inkább mint más nemzetek, belevakult ebbe a kérdésbe. Nem látta, hogy országát meghódították, Szent István ezeréves jogállamát gyarmatosították, népeit láthatatlan hatalom rabszolgáivá tették, lelkét, szellemiségét kiforgatták régi valójából.

E sorokat mégsem a gyûlölet diktálta, hanem a felismerés. Hiszen azoknak, akik utánunk jönnek, midõn a mi idegen földbe süllyesztett testünket megemésztette a hontalanság, talán semmi okuk nem lesz már, hogy gyûlöljék az ország korábbi gyarmatosító urait, mert azok önmaguktól fognak eltûnni a nemzet életébõl és a szabad, nemzeti szocialista társadalom rendjébõl. Azonban mégis szükséges, hogy a vakok lássanak, az alvók felébredjenek s ne ismétlõdhessék meg a titkos gyarmatosítás, egyetlen népi kisebbség korlátlan uralma a honfoglaló nemzet felett.
Önként hangzik fel a kérdés: kinek a gyarmata volt Magyarország? Hiszen 1867 után - látszólag - már a magyar király koronája, kardja, jogara védelme alatt élt a nemzet. A Habsburg király és császárról, - ha nem is az Árpádok õsi vérébõl származott - 1867 után már senki sem állíthatta, hogy saját császári háza javára akarná gyarmatosítani birodalma magyar felét. A trianoni függetlenség sápadt árnyékában is - legalábbis 1945 április 4-ig - magyar volt az állam fölötti hatalom és magyarok annak látható vezetõi. Csak az ország szovjet megszállása után kezdett nyilvánvalóvá válni, hogy .Magyarország már azelõtt is a gyarmati sorsnak egy bizonyos fajtájában élt.
Már az 1920-as évek legelején is kezdtek feltolulni a kérdések, kinek kezében van a nemzeti jövedelem 25, a nemzeti vagyon 30 és a modem államokra annyira jellemzõ kulcsállások 95 százaléka? Kik voltak a feudál-kapitalizmus korában a gyárak és a bankok urai, a nagybirtokok bérlõi, a sajtó hatalmasságai, az irodalom és a sajtó pápái, hogy aztán mint komisszárok a szovjet-szocializmus álarcában átváltozzanak a magyarság anyagi javainak korlátlan gazdáivá?

És, ha mindez így volt, - mert nem volt másként, - ha valóban csak a tõkés és kommunista gazdasági rend harca folyt le szemeink elõtt, mindkettõn belül nem uralkodott-e egy szûkebb, elszántabb országhódító terv is a magyarság gyarmatosítására?

Herzl Tivadar, a cionizmus apostola még meg sem született Budapesten, midõn Montefiore Mózes, az Alliance Israelitée Universelle vezére kimondotta és megírta: "Zsidó testvérek! Magyarországnak és Galíciának a miénknek kell lennie!" [1]

Montefiore Mózes országhódító tervének reális alapjai voltak, mert ezek mögött ott állt Kelet-Lengyelország, Oroszország, a félig már megszállott Kárpátalja kimeríthetetlen népi rezervoárja. Vele szemben ott volt Magyarország hatalmas természeti kincseivel, szociális elmaradottságával, az 1848-49-es szabadságharc leveretésének társadalmi és gazdasági sebeivel, Széchenyi által meg nem javított arisztokráciával, megvesztegethetõ, vagy ingyenélni szeretõ dzsentri sejkjeivel. A cionizmus megszületése elõtt hódításra érettebb föld és társadalom volt ez, mint Palesztina.
A zsidó hazát Magyarországon felépíteni nemcsak okos reálpolitikának látszott, hanem tündökletesen szép álomnak is. A keleti ötmilliós, szociális és szellemi elmaradottságban szenvedd, explozív és a cári birodalom pogromjai által szorongatott népi tömeg már nem volt hozzá. A gyarmatosításhoz szükséges anyagi lehetõségeket pedig szívesen kínálta Párizs, London, Frankfurt am Main, Prága és Bécs zsidósága. Ez az emancipáció óta beérkezett, gazdag világhódító réteg - százmillióinak birtokában - egyfelõl némi lelkiismeretfurdalást érzett a keleten maradt, szociális nyomorban szenvedõ testvérei iránt, másfelõl okosan látta, hogy ez a tömeg alkalmas lehet Nyugaton meghódított pozícióinak erõsítésére.

Magyarországon e tervek megvalósítására kitûnõ kilátásokat nyújtott a kisnemesség, a nemzethû arisztokrácia, a városi polgárság lecsökkent ellenállóereje, a látni tudó, európai tájékozottságú rétegek vékonysága. Még további országhódító lehetõségeket nyújtott a korszellem, a kereszténység pótlására kitalált liberalizmus, humanizmus babonája.

A viktoriánus imperializmus klasszikus korszaka volt ez. Medvebõr-kucsmás, piros kabátos skót-gárdisták, büszke brit lovasok, diadalmas flották indultak rohamra, hogy angol, francia, orosz igába hajtsák az indust, kínait, arabot. Cári kozákok, - a földkerekség legelszántabb gyarmatosítói - rohantak kelet felé, hogy a Behring-szorosig és Alaszkáig terjesszék ki az egykor nyomorúságos moszkvai fejedelemség határait.
Ki törõdött volna ezekben az idõkben olyan komikus országhódítókkal, akik kaftánban, egyetlen batyucskával, s zöld bársony zsákjukban a Tórával és Talmuddal lépték át a kárpáti határt? A nemesi magyar társadalom lenézte és titokban megvetette õket, de ugyanakkor örült is nekik. A humanizmusról, emancipációról beszélt, de nem látta a zsidóság vándorlásának szociális és emberi kényszerûségeit, a Magyarországba áramló tömeg nyomorát, meghajszoltságát, a nincstelenség társadalmi robbantóerejét. Késõbb "zsidó bûnök" címszó alatt könyvelte el mindezeket. Holott legalább 50 százalékában ide illett volna a "magyar bûnök" jeligéje is.

A brit hódítók is leghamarabb a sejkekkel, maharadzsákkal értették meg egymást. A magyar feudalizmus kutyabõrös sejkjei és maharadzsái, uzsorahitelt igénylõ duhajkodói, miért ne értették volna meg magukat ezekkel a koldus országhódítókkal, akikben õk nem a nemzet fenyegetettségét, hanem a kölcsönnyújtó, kihasználható páriát látták: a házi zsidót, aki köteles adózni az uraságnak, hogy megtûrjék. A késõbb bekövetkezett kölcsönös tragédiákban nagy szerepet játszott a kor bûne is. Az emancipálandókat nem fogadta sem kemény, sem okos bevándorlási törvény, sem szociális elõrelátás, amely legalább az akkori nemzeti munkamenetbe illesztette volna õket.

Õszinte volt, vagy nem õszinte, mindenesetre az 1840-es országgyûlés után a zsidó költõ azt ígérte népére nézve:

"Puszta földbõl gyors ekével ért kalászt fog csalni ki,
A Dunának szõke árján evezõt irányzani,
Mûiparral sürgölõdik a mûvészet mezején,
S mentve Merkur béklyóiból áldás leszen kézmûvén." [2]

A magyar nemesi társadalom nem adott sem lehetõséget, sem nem alkalmazott okos kényszert, hogy megmentse Merkúr béklyóiból a befogadottakat. Örült neki, hogy ezeket, akiknek más megélhetési lehetõségük aligha volt, rászabadíthatta a magyar parasztra, jobbágyra, s amit azok Merkúr béklyóiban megszereztek, kölcsönkaphatta tõlük egy-egy betyáros úri murira.

Így jött létre a befogadottak, emancipáltak és az ország látszólagos magyar urainak sokáig fel nem ismert szövetsége. S mi lett a vége? Istóczy Gyõzõ és Verhovay Gyula tragédiája, Tiszaeszláron a magyar jogállam nagy fegyverletétele, a már meghódított Verhovinán Egán Ede meggyilkolása, Szamuely Tibor terrorlegényeinek öldöklése, Rákosi-Roth Mátyás akasztófáinak oly sok ezer mártírja.

Mi csak egyetlen tényt akarunk világossá tenni az utánunk következõ nemzedékek számára: az együttélés lehetõsége megszûnt. S ez a könyv csak azt akarja elmondani - minden gyûlölet nélkül -, hogy ha egyszer még lesz szabad Magyarország, merre

menjenek annak fiatal vezetõi, ha nem akarják, hogy még egyszer megismétlõdjék az országhódítás és a nemzeti nagy tragédia.

A szerzõ

"AZ ORSZÁGLÁSI RENDDEL EGYBEHANGZÁSBA NEM HOZHATÓ"
Kossuth Lajos vezércikke a Pesti Hírlap 1844. május 5-iki számában:
"A zsidókat nemcsak mi, hanem a zsidók is így nevezik: zsidó nép. Nem szoktuk pedig mondani: pápista nép, kálvinista nép, lutheránus nép, unitárius nép. Innen látszik, hogy e szó alatt "zsidó", több fekszik, mint csupán valláskülönbség. A zsidókat tehát nem lehet emancipálni, mert vallásuk politikai institúció, teokráciai alapokra fektetve, mely a fennálló országlási rendszerrel politikailag egybehangzásba nem hozható."
"Vallásuk nemcsak vallás, hanem politikai organizmus is, teokráciájuknak polgári érvényességet adni nem lehet, õk nemcsak külön vallásfelekezet, hanem külön nép is."

Gróf Széchenyi Istvánnak az alsó tábla 1844 április 24-i kerületi ülésén mondott beszéde, amely után a zsidók polgári képességét 31 vármegye szavazatával 16 ellenében elvetették.
"Az angol nemzet egyenjogúsíthatta a zsidó fajt. Mert, ha például én egy palack tintát töltök egy nagy tóba, azért annak vize nem romlik el és mindenki ártalom nélkül megihatja. A nagy angol elemben a zsidó elvegyülhet. Ugyanez áll Franciaországra nézve is. De ha a magyar levesbe az ember egy palack tintát tölt, megromlik a leves és azt nem eheti meg már ember. Más példát is hozok fel. Egy bárkában ülök és abban van a gyermekem és másnak a gyermeke, és a bárkába bejön a víz, s elõttem apodictice áll, hogy a két gyermeket benn nem tarthatom. Az igaz, hogy ha a magamét lököm ki és a másikat benn tartom, azt az újságban fogják hirdetni. De én bizony inkább a magam gyermekét tartom és a másikét lököm ki. E tekintetben tehát a liberalizmus egyenesen a nemzetiség rovására történik. És ez nem vélekedés, mert apodictice számszerûleg is be lehet bizonyítani, hogy minden ilyenféle kedvezés csorba a nemzetiségre nézve."
"A nyelveknek pengése még korántsem dobogása a szívnek, s a magyarul legékesebben szóló is még korántsem magyar."
Gróf Széchenyi István akadémiai beszéde 1842-ben.

Deák Ferenc a zsidók emancipációjával kapcsolatban mondotta: "van azonban egy, amit nem hozzákötve, hanem ezzel párhuzamosan óhajtok és ez egy bevándorlási törvény."

Deák Ferenc parlamenti beszéde 1865 dec. 14.
"A recepció törvényjavaslatának országgyûlési tárgyalása idején (1895) Vaszary Kolos hercegprímás elnöklete alatt a katolikus püspöki kar megállapította, hogy: a zsidóságot nem lehet recipiálni, mert a zsidóság nem felekezet, hanem nemzet, külön nemzeti életet él, külön nemzeti törvényei vannak."

Dr. Fejér Lajos: Zsidóság. Veritas könyvkiadó. 320 oldal.
Hegyalján a kocsmák már a 19. század elején zsidó kézen vannak s míg Árva megyében 1785-ben csak 115 zsidó találtatott, 1940-ben már hússzoros a gyarapodás: 2333 lélek. Ötvenöt esztendõ alatt - 1785 és 1940 között - a zsidóság száma megháromszorozódott. (Szekfû 157. o.) A 19, század elején a nyers termények értékesítése, tehát az agrár, Magyarországon ûzhetõ kereskedési ág, az elsõ lépéstõl, a termelõtõl való átvételtõl kezdve egész a bécsi piacig a zsidóság kezében volt. (Szekfû 158. o.)
"Ami a zsidó élet- és keresetmód káros befolyását illeti a többi lakosság erkölcseire, abban részben magunk is vétkesek vagyunk, õrizetlen hagyván az ország határait s a városokat a mindenünnen betolakodó zsidók ellen s befogadván õket kocsmárosokul és boltosokul,

mert jobban fizetnek, a nép közé, melyet megrontanak.
1848 május 13-i "Zsidóügy" címû cikke. Vörösmarty összes munkái, 7. kötet 352. o.

Kölcsey Ferencz beszéde: "Amely országban a zsidók megszaporodnak az vagyoni végromlás szélén áll."
Idézve Szekfû Gyula "Három nemzedék" c. könyvének 261. oldaláról.
"Azt is szükségesnek látom törvény, vagy ideiglenes rendeletek által meghatározni, hogy jövõre minél kevesebben s a legszigorúbb feltételek mellett bocsáttassanak be, mert az ország ennyi henye és idegenszellemû népet saját megromlása nélkül továbbra be nem fogadhat. Általában nekünk a honosítást igen szigorúan kell vennünk, ha elboríttatni nem akarunk."
(Vörösmarty id. h. Szekfû 184. o.)

I. Fejezet
MAGYARORSZÁG GYARMATOSÍTÁSA

Szinte kísérteties, hogy pontosan száz évvel Kossuth Lajos prófétikus figyelmeztetése után - 1944 május 5-én - ragasztották ki a német "megszállók" Budapest falaira a zsidók gettózásáról szóló parancsukat.
Száz kerek esztendõ múlt el azóta Magyarország fölött, amióta a Pesti Hírlapban megjelent a legnagyobb magyar látnok, Kossuth Lajos figyelmeztetése, hogy mindaz, amit a végeredményben tragikus sorsú kisebbség képvisel, a fennálló országlási renddel egybehangzásba nem hozható.

Magyarországnak 1844 elõtt is voltak zsidó lakosai. Csodálatos azonban, hogy minden antiszemitizmus nélkül, - mert ezt a fogalmat akkor még nem is ismerték -, épp a legjobb magyar szellemi emberek: Kölcsey Ferenc, Berzsenyi Dániel, Virág Benedek, - a felvilágosultság korának magyar fáklyavivõi - láttak bennük veszélyes árnyékot, ismeretlen fenyegetést.

"Éhségmentõ intézetek" - címû cikkben épp a liberális és filoszemita Kossuth vette észre elsõnek, hogy az ország gyarmatosításának bizonyos új és eddig ismeretlen formája kezdõdött meg.
"Egész helységeket tudok - írta fenti tanulmányában - hol a szegény földmûvelõ nép nem magának, hanem a kocsmáros zsidónak szánt, vet és arat. Creditum ígéretével bé tudja csalni küszöbén, s ha egy lépést tett a szegény paraszt, menthetetlen oda van... Nincs olyan törvény, amelynek célját, végét a fortélyos zsidó kijátszani ne tudná, - valamint - nincs csalás, nincs tolvajlás, amely zsidó orgazdára, biztatóra, titkolóra nem találna." [3]

Kossuth Lajos 1830-ban természetesen csak a kor szemüvegén át látja a problémát. Minden gyûlölet nélkül inkább a szocializmus ellenes és saját szemével látott gazdasági jelenségeket ítéli el. Csak 14 évvel késõbben jutott el addig a nézõpontig, amelyrõl meglátta már a probléma veszélyét, sõt majdnem a hátterét is. Vajon olvasta-e Kossuth Lajos a nagy politikai institúciót, a Tórát, a Talmudot, a Sulhán Árukot, vagy csupán ösztönösen érezte meg a két országlási rend különbözõségét?

A Szent István óta krisztusi világnézeten alapuló magyar országlási rend - amely tulajdonképpen a középkori Magyar Birodalomban teljesedett ki - a mai értelemben soha sem volt nacionalista. A tatárjárás elõtt, mint európai respublica christiana befogadta az erdélyi szászokat, a felvidéki cipszereket, majd Korjatovich herceg ruténjait, nem sokkal késõbb a Moldvából felszivárgó oláh pakulárokat, a törökdúlás elõl menekülõ 40 000

szerb családot, az ipeki pátriárka vezetése alatt, - Buda visszafoglalása után - bánáti, bácskai, dunántúli svábokat. Mindezek azonban nem hoztak magukkal külön nemzeti és politikai institúciót.. Ha más nyelvet beszéltek, más hitet vallottak, más gazdasági rendszereket ismertek is, végeredményben annak a keresztény világrendszernek voltak részesei, amelynek lobogóit a Magyar Birodalom hordozta a Kárpátmedencében.

A XIX. és XX. században felmerül ugyan Nagy-Románia, Nagy-Csehszlovákia és Nagy-Jugoszlávia ábrándja és késõbb valósága. Amit lehetett elvették, amit tudtak, azt meghódították. Az azonban, hogy az egész magyarságot és a társnépeket gyarmatosítsa, egyetlen nemzeti kisebbségnek sem juthatott eszébe.
Az angol is hódított ugyanebben az évszázadban, de nagyon jól tudta, hogy az indus indus marad szívében, gondolkodásában, akkor is, ha megtanulja a nyelvet, ha vallását felcseréli a misszionáriusok által hirdetett kereszténységgel.

A gyarmatosításnak - kiváltképp Magyarországon - egyedülálló formája volt a keleti országhódítás, mert egyfelõl fegyvertelenül történt, tehát nem válthatott ki fegyveres ellenállást, másfelõl kisebbség akarta a többségre oktrojálni a maga gondolkodását, erkölcsét, hogy ezen az úton vehesse át a politikai hatalmat is.
A fegyveres hódítónak mindig számolnia kellett azzal, hogy a meghódított - alkalmas pillanatban - széttöri láncait, visszaszerzi politikai és gazdasági szabadságát. Egyedül a zsidó országhódítás volt az, amely megfordította minden eddigi imperializmus módszereit: elõbb a törvény, a keresztény institúciók lerombolásával akarta saját erkölcseire, szokásaira nevelni a befogadó népet, hogy aztán a végsõ menetben fegyverrel és a hatalom minden eszközével féken tarthassa azt, ha lázadni mer.

Kossuth, ha nem is ismerhette a másik nép politikai institúcióját, annyit valószínûleg sejtettek 6 és kortársai is, hogy a XIX. század elején Magyarország már két kultúrképlet határán élt. A Kárpátokon túl, - sõt már itt-ott belül is - nem csupán a politikai institúció volt más, hanem a kultúra különbözõsége is. Vereckétõl az Orosz Birodalom belsejéig, a keresztény lengyelek, ukránok, oroszok közé beépülve több mint ötmilliós népi közösség élt, amely különbözött minden népektõl.

Sajnálatra méltó nép volt ez, amelyet megtartott, de leigázott a Tan, a közel kétezer éves számûzetésben töltött elzárkózottság, mely elkülönítette õt minden népektõl és minden más kultúrától. Európában elmúlt a középkor, felvirágzott a reneszánsz kultúra, lezajlott a reformáció és Goethe, Schiller, Voltaire már a felvilágosodottság, emberi haladás nagy és sokszínû mûveltségét röpítették szárnyra mûveikben, míg ott a Keleten megállt az idõ. S a megállott idõnek csak egyetlen óramutatója volt, mely még mindig a Templom lerombolása utáni kort jelezte: a Tóra és a Talmud. Az eltelt tizenkilenc évszázad alatt Európában Michelangelók, Raffaelek, Copernikusok, Keplerek és Shakespearek állították fel a szellem diadalának mérföldköveit. Odaát, Kelet zárt világában az írás és olvasás tudománya ugyan általánosabb volt, mint az európai szegény lakosság körében, azonban amit ezek az emberek olvastak csupán két könyv volt. Tiszteletre méltó rabbik szõrszálhasogató talmudi vitái: a Tan vagy egy-egy életszabály részletének magyarázatáról, a mózesi törvények ilyen vagy olyan értelmezésérõl és persze sok-sok nemzeti és vallási emlékezés az elveszett hazáról, Erec Izraelrõl. A Tan - mint a világ legperfektebb nácizmusa - megtartotta a népet, a fajt, a vallást, a nemzeti érzést. Egyben azonban rettentõ börtönrács is volt, amely elzárta õket a fejlõdõ, haladó világtól, a különféle kultúrák egymásra hatásától. Elzárta azonban a szociális fejlõdés lehetõségétõl is. Ott ahol - általában - 3000 talmudi életszabályt kellett megtartani, ahol mindent magának követelt a Tan, a szó szoros értelmében egy óra sem juthatott a termékeny

munkára, a földmûvelésre, arról nem is beszélve, hogy más kultúrák ismerete és tanulmányozása egyenesen bûnnek számított. Már megkezdõdött a legújabb kor, midõn a keleti zsidóság, Isten népe még mindig az ókor, de legjobb esetben a legsötétebbnek mondott középkor szellemi nívóján s annak elzártságában élt még akkor is, midõn Oroszországban már Puskinok, Dosztojevszkijek írták mûveiket.

Az öncsinálta gettó, amelynek falai között ez a hatalmas tömeg a külvilágtól elkülönítve él és nyomorog nagyobbrészt, a hamis messiások, a tévtanok és babonák termõtalaja. Elvégre maga a vallás is csak másolata az eredetinek. A Templom lerombolásával, megszûnt az isteni papság.

A rabbizmus csak igen gyatra és nagyobbrészt tudatlan, vagy egykönyvû epigonja a réginek és az igazinak. Mózes öt könyve, a Tóra, amelyet ott õriznek minden zsinagóga frigyszekrényében még a "szeresd felebarátodat" törvényét hirdeti, akkor is, ha csupán a zsidó nép tagjaira értelmezi a felebarátot. A Talmud, a Sulhán-Áruk azonban, amely hosszú évszázadok során fõként a keleti zsidóság életértelmévé vált, már a gyûlöletet, a más fajúak és más vallásúak, a más politikai institúciók megvetését követeli.

Csoda-e, ha ebben az elzárt, környezettõl elidegenült világban olyan szekták, "vallási irányzatok" ütik fel fejüket, mint a chasszideusok. Keresztény és zsidó teológusok egyformán állapítják meg, hogy a XVIII. században, amikor már az emancipációt hirdetik a kezdõdõ nyugati liberalizmus prófétái és jakobinusai, még vallási életében is mélypontra jut a zsidóság. A chaszideizmus, amelyet 1760-ban alapított egy fanatikus: Izrael ben Elizér, a szovjet forradalom kitörése pillanatában már a keleti zsidóság felét tartja igájában. A chasszideizmus elsõ parancsa a - vak hit! Minden chasszideus hitének alapja a caddik iránti feltétlen bizalom, engedelmesség. A caddik Isten helyettese, akinek joga van az emberek bûneit megbocsátani.

E torz, ószövetségi nácizmusnak helyi gauleiterei, vagy Kreisleiterei ezek a caddikók. A caddik parancsa szerint minden tudomány nemcsak mint hiú, hanem mint a lelkek üdvére egyenesen káros hatású, meg van tiltva. [4]
Amíg a nyugati intellektuel és pénz-oligarcha fölényesen gúnyolja a magyar nemesség, vagy középosztály elmaradottságát és az emancipált idegen intellektus forradalmi elõreugrásokkal akarja behozni kétezer év talmudi elmaradottságát, addig Kelet gettóiban még a XIX. század elején is bûn a nem héber nyelvû könyvek olvasása. Idegen nyelvek és az orvostudománynak tanulmányozása tilos.

A szociális és egészségügyi felvilágosodottság abból áll Jehova Gauleitereinek zárt birodalmában, hogy a beteg köteles a rabbinak átadni 160 darab apró ezüst és rézpénzt, s ha a rabbi ezt elkülönítette egymástól, csak akkor adhat engedélyt a beteg meggyógyítására. "Minden caddik középpontja és királya kerülete községeinek." [5] Amíg állandó viccelõdés tárgya részükrõl, hogy a katolikus vagy református hívõ "vallási babonából" pénzt helyez a templomi perselybe, addig õk magas összegeket fizetnek azért a kitüntetésért, hogy a caddik pipáját meggyújthassák. [6]
A cári Oroszország súlyos jogara alatt, vagy Lengyelországnak a liberális Habsburg-monarchiához tartozó részein, de akár a királyi Magyarország északi Felvidékén a cárok, császárok, királyok hatalma ott ér véget, ahol a gettó, vagy a caddikok uralmi területe kezdõdik. A caddik elõtti kihallgatás olyan ceremóniák között folyik le, mint a királyi udvarokban. A caddik a legfelsõbb folyamodású bíró is, sõt törvény és jog fölött álló lény. Az õ döntése és ítélete végérvényes, amelytõl nincs fellebbezés. [7] Neki hatalma van élet és halál, ég és föld felett, s elõidézheti egész népek romlását, pusztulását

is. A caddik mindent tud, mindent elõre megjósol. Ha meghal, hátramaradt ruhadarabjait kiárusítják a legnagyobb bûnök kiengesztelésére. Aki a caddik hátramaradt ingét felhúzhatja magára, annak megbocsáttatik az elkövetett gyilkosság is. Aki annak nadrágját viseli megtisztul az elkövetett vérfertõzés bûnétõl. A caddik sapkája óvszer a kevélység ellen, tefilinje (imaszíjazata) a szemérmetlenség ellen óv. [8]
A néger-babonaságnak, az ember-istenítésnek, Istennek emberrel való helyettesítésével még ezer és ezer hasonló példáját lehetne felsorolni. Elég azonban a magyar teológus, Huber Lipót ítélete, amely szerint:
"Látni való, hogy a chasszideizmus a legegyügyûbb, legbabonásabb és legfanatikusabb zsidó szekta." [9]
A kérdés megítélésénél igen lényeges szempont, hogy az emancipáció idején a Magyarország felé áramló keleti zsidóság 50 százaléka a chasszideus szekta tagja. S a kereszténység szempontjából azonban száz százalékig hasonlóan gondolkozik az egész keleti tömeg.

"A vérbeli, igazi keleti zsidó - akár kabbalista, azaz chasszideus, akár talmudista - a nemzsidót, a "gójt" alsóbbrendû, tisztátalan, megvetendõ, gyûlöletes lénynek tartja, akikkel minden bizalmas érintkezés - kivéve az üzleti érintkezés tiltva van" - írja Huber Lipót és megállapítja, hogy Nóám hamélek 41. és 81. oldala szerint a chasszideus elõtt a caddiknak minden embernél, sõt magánál Istennél is többnek kell lennie, mert Isten neki engedte át a világ kormányzását.

Ez tehát az a lelki és szellemi háttér, amellyel Magyarország és az emancipáltság felé indul a keleti tömeg. A politikai institúció azonban nem a babonában van, hanem magában a vallásban. A Tóra: Mózes öt könyve azt hirdeti: "És úrrá lesztek nálatoknál nagyobb, erõsebb nemzeteken." [10]

A Tóra ott volt ugyan minden frigyszekrényben, azonban mint a fentiek is mutatják a keleti zsidóság sokkal inkább a Talmudon és a Sulhán Árukon nevelkedett. A rabbinizmus külön vallási irredentát, fanatizmusig menõ sovinizmust és ehhez alkalmazott erkölcsöt tanított a keleti zsidóságnak. Ennek lényege elsõsorban a messianizmus volt, amely azonban azt hirdette, hogy "a Messiás nem az emberek egyeteme, hanem csak a zsidók számára hoz megváltást", tudniillik Róma (a kereszténység) világuralmának megdöntését. [11]

A Sulhán Áruk szerint: "A Messiás király véres hadjáratot indít a világ összes nemzsidó népei ellen, akiket meghódítani, adófizetõjévé fog tenni; akik pedig nem hódolnak és nem fogadják el a Noé-féle hét parancsot, azokat irgalmatlanul (férfiakat, nõket, gyermekeket) ki fogja irtani. Minden nép szolgál majd a Messiásnak, minden király hódol neki s így a megdöntött római birodalom (kereszténység) helyére Izrael egyetemes világbirodalma lép. A meghódított népek gazdag zsákmányát és ajándékait a Messiás szétosztja a zsidók között, akik mérhetetlenül meg' gazdagodnak, mert minden nemzet kincse kezeikbe gyûlik, aminek folytán Izrael a dicsõséges Messiás király országában a legnagyobb földi boldogságot élvezi." [12]

A politikai institúció tehát magában hordozza nemcsak az idegen népek megvetését, a gyûlöletet, hanem a történelem legerõsebb hódítási akaratát is, amely valamely bizonytalan, isteni ígéretre támaszkodott. Ez a vallás volt az elsõ, amely - a bolsevizmust megelõzve - a teljes materializmust, a földre áthelyezett mennyországot, a mérhetetlen gazdagságot s vele együtt más népek teljes leigázását, megsemmisítését hirdette.
Amíg a liberalizmus korának idealistái az emancipációról, mint a humanizmus elemi

kötelességérõl ábrándoztak és maguk a befogadandók is az "egyenlõség" jelszavaival dobálóztak, lássuk hát, hogy vallásuk - a politikai institúció - mit hirdetett a befogadó országgal szemben? S itt sûrûn kell hivatkoznunk Huber Lipót kalocsai kanonok két nagyszabású teológiai munkájára, amelyekben - sajnos már késõn, 1938-ban - mutatta ki mindazt, amit Kossuth Lajos legfeljebb ösztönösen sejtett.

A türelmetlenség, a törzsi nácizmus parancsai csattantak fel lépten-nyomon.
- Öljétek meg azt, akinek nincs vallása (a vallástalant). - Így figyelmeztet a Tóra a bálványozókra, megparancsolván: "Egyáltalán senkit se hagyj életben." [13]
"Teste, élete a bálványozónak, (a nemzsidónak) szabad, mennyivel inkább a vagyona (pénze), mert helyes megölni a bálványozót." [14]
A sokat emlegetett humanizmusról is igen épületes dolgokat olvashatunk:
"Igen jellemzõ - írja Huber Lipót - a régi rabbizmus tanítása az életmentésrõl. Minthogy a nemzsidón a rabbik szerint tilos megkönyörülni, ezért ha halálos, vagy más veszedelemben forog, nem is szabad megmenteni, hanem engedni kell, hogy pusztuljon; ellenben, ha zsidó forog halálos veszedelemben, azt meg kell menteni. A Talmudban olvassuk, hogy pl. rabbi Elizér így nyilatkozik: "Minden értelem nélküli emberen (t.i. nemzsidókon, mert azokat, mint bálványimádókat a rabbizmus értelem nélkülinek és bolondnak tartja) tilos könyörülni." [15]
A politikát gondosan kerülõ, nagy teológiai munkának legérdekesebb része "Az állam törvényei és a rabbizmus törvényei" c. fejezet, amely teológiailag is igazolja Kossuth Lajos nagy, politikai felismerését a kétféle országlási rendrõl.

"A rabbizmus csak az esetben ismerte el az állam törvényeit a zsidókra nézve kötelezõnek, ha ezek nem ellenkeztek a zsidók törvényeivel, amint azok a Misna Tórában és a Sulhán Árukban le vannak téve." [16]
"Mikor a zsidóság a törvény elõtti egyenlõséget követeli egy keresztény országban és a liberalizmus évszázada elején az egyenjogúságot kéri a befogadó hazától s annak népétõl, már eleve elõkészíti saját végzetét, hiszen a jogokat azzal kéri, hogy kötelességeit eleve nem hajlandó elismerni." [17]

A Sulhán Áruk és a Talmud tele van rendelkezésekkel, amelyek szerint: "Tilos (zsidónak nemzsidó ellen) nemzsidók bírái és bíróságai elõtt pereskedni, még olyan ügyben is, amelyben úgy ítélkeznek, mintha Izrael törvényei szerint járnának el, sõt még akkor is tilos, ha mindkét fél beleegyezik abba, hogy eléjük (nemzsidók) elé vitessék a per. És mindenki, aki azzal jön, hogy eléjük (a nemzsidók) vitessék. a per, istentelen és olybá vétetik, mintha káromkodott, vagy gyalázkodott volna."

Már a Talmud mondja: "Ha a zsidó bizonyítékot tud nemzsidó javára s elmegy és bizonyságot tesz mellette nemzsidók bírósága elõtt zsidó ellen, azt kiközösítik (nagy átokkal sújtják)." [18]
Az emancipáció, tehát hozza magával az idegen tant még vagyonjogi vonatkozásban is. Hogy a nemzsidók vagyona, pénze, szabad préda a zsidónak, ezt a babilóniai Nehardea zsidó akadémiájának híres rektora jelentette ki: "A nemzsidók (gójok) vagyona olyan, mint a gazdátlan puszta és bárki, aki elõbb elfoglalja jogszerûen bírja." [19]

"Az ilyen tanítás - írja Huber Lipót - veszedelmes volta nyilvánvaló. Mert ha a régi rabbik szerint Isten a nemzsidók vagyonát, sõt életét is szabad martalékul dobta a zsidónak; ha hatalmat adott nekik minden nép vagyona, élete fölött, akkor elvben az egész világ mindenestül voltaképpen a zsidóság tulajdona, tehát joga van, ha lehetséges és veszélytelen, elvenni mindent (vagyont, pénzt, életet), amihez hozzáférhet; s így a zsidó a

nemzsidót meglopja, kifosztja, kiuzsorázza stb., nem követ el tulajdonsértést, tehát bûnös cselekedetet, hanem csak érvényt szerez tulajdonjogának s rendelkezik azzal, ami úgyis az övé, mert a nemzsidók vagyona hefkér, vagyis szabad prédája Izraelnek. Eszerint az álláspont szerint világos, hogy a zsidó a nemzsidóval szemben sem lopást, sem rablást, sem uzsorázást nem követhet el, mert a lopás, rablás, csalás, megtévesztés stb., sõt az emberölés is mintegy elõre van szentesítve." [20]

A zsidóság, amely 1840 és 1940 között Magyarországra beáramlott nem az Ószövetség régi népe volt, hanem a késõbb kifejlõdött rabbinizmusé, a Talmudé és a Sulhán Aruké. Azonban még a Tórában is ott állt a parancsolat: "Nem tehetsz magad fölé (királynak), aki nem testvéred" - tehát, aki nem a zsidóság tagja.[21]
Így amikor az emancipálandó, vagy emancipált átlépi a magyar határt, már akkor eleve azt a parancsot és vallási elõírást hozza magával, hogy ne engedelmeskedjék az államhatalomnak, a keresztény állam eszmének. Az õ számára I. Ferenc József és minden keresztény uralkodó "idegen férfi", s ekként az általa képviselt államhatalom is idegen hatalom.
Nem kötelezõ reá nézve állampolgári, polgári és más esküvés sem a befogadó állam területén.

"...gyanúsnak tartják sokan a zsidók esküjét - írja Huber Lipót - azért is, mert évenkint az engesztelõ ünnep elõestéjén egy különös formulával, amelyet a kezdõ szavak után Kol-nidrének (a. m. Minden fogadalom) neveztek, a zsinagógában, az egész hitközség elõtt nyilvánosan és ünnepies szertartások között, elõre semmisnek jelentik ki a jövõ év folyamán minden esküjüket, fogadalmukat."
"Minden fogadalmat és lemondást és esküt és chéremet (Istennek tett felajánlást) és megtartóztatást és vezeklést, amiket fogadtunk és amiket esküszünk és amiket ígérünk és amiket felajánlunk és amiket lelkünkre kötünk az engesztelés ettõl a napjától az engesztelés napjáig, amely javunkra jövendõ, mindezt már most megbánjuk. Valamennyi feloldozva, elengedve érvénytelen, megkötetlen és megsemmisített legyen: nem kötelezõ és érvényét vesztette." [22]

Pár oldallal tovább a katolikus teológus így kommentálja a Kol-nidré következményeit:

"Igazán mûvelt és igazán jámbor nyugati zsidóról nem tételezhetõ fel, hogy a Kol-nidré formulájának az engesztelõ ünnepen való elmondásával lelkiismerete elõtt a következõ évben esetleg elkövetendõ esküszegés vagy hamis eskü bûnétõl is felmentve érezze magát, azonban ezt a biztosítékot éppen nem nyújtják a mûveletlen, különösen az ú.n. keleti zsidók, akik nem hagyják kihasználatlanul (!) a Kol-nidrét. (A kurzív sorok a szerzõtõl származnak.)
A Magyar Zsidó Lexikon, amely 1927-ben, tehát az elsõ magyarországi bolsevizmus után jelent meg, természetesen igyekszik magyarázni a Kol-nidré keletkezését és értelmét, de elismeri, hogy "a fogadalmak és eskü alóli feloldás nagy visszatetszést váltottak ki a zsidósággal szemben." [23] Azt azonban már nem említi a Magyar Zsidó Lexikon sem, hogy a Kol-nidré imádkozása elõtt, tehát az engesztelõ nap elõestéjén a világ minden zsinagógájában elhangzik egy borzalmas átkozódás:

"Háborúval sújtsa (Isten) a kutahait (= a kereszténységet) és fejedelmét (értsd Szamaélt, az ördögök fejét, aki a rabbinizmus szerint kormányozza a kereszténységet). Takarja (a kereszténységet) felhõ hat hónapon át, hogy fekély csapásával kínoztassék. Verje meg himlõvel és büntesse haraggal és dühvel. Mert az Örökkévalónak vérontása leszen, (Boszrában = Rómában, a kereszténység országaiban). Rendezd ezt (a vérontást)

Boszrában; buktasd meg a (római) királyt, gyilkolás által bosszúdban vágd földre a római fõt (= pápát) a Te dühödben és akkor ébreszted majd üdvöd szeretteidnek (a zsidóknak) Te Örökkévaló nem fogod megtagadni irgalmasságodat." [24]
A Ha-gójim kezdetû imádságban, amelyben a föld összes népeit megátkozzák külön emlékeznek meg a magyarokról is: "A gójokat; a hagaritákat (= magyarokat) a keturitákat, Ludat (= líbiaiakat) és aramitákat (= szíreket) büntesd és tedd mintha sohasem léteztek volna az ég alatt." [25]

Még csak egy imádságot iktatunk be, amelyet a templomavatás (chanukká) ünnepén kell elmondani:
"Emlékezzél meg ivadékukról (t.i. a zsidók ivadékairól), hogy megváltasd õket és hirdesd a jubiláris esztendõt. Helyezd õket atyáiknak helyére, hogy uralkodjanak az egész földkerekségen és a vadásznak (Ézsaunak, akivel a kereszténységet jelzik) kezérõl lehúzzák a gyûrût (azaz a keresztények kezébõl kivegyék az uralmat)."
Purim ünnepén ekként hangzik fel az imádság: "Átkozottak legyenek mind, akik bálványokat imádnak (burkoltan a keresztények, akiket bálványimádóknak tekintenek) áldottak legyenek mind az izraeliták." [26]
A Húsvét ünnep átkozódó és bosszúimádságaiból elég közölni a kereszténységre szórt átkok közül:
"Öntsd ki rájuk bosszúdat, haragod heve érje utol õket. Üldözd õket haraggal és irtsd ki õket az ég alól, Uram."
Ezek az imádságok érvényesek voltak az emancipáció idejében és érvényesek - ma is. A teológiai tudós - ellentétben némely publicistákkal - nem tudja eltitkolni ennek a gyûlöletnek veszélyét:

"Ha meggondoljuk - írja - hogy mind e gyûlölet és bosszú, szitok és átok nem egyes zsidók privát lelki kifakadásai, hanem magának a zsinagógának hivatalos átkozódásai, mert hivatalos szertartási és imádságos könyvekben fordulnak elõ, - valóban döbbenetesnek kell mondanunk súlyukat, komoly hatásukat, mert Izrael jámbor fiainak millióit hevítették és fanatizálták a nemzsidók (a keresztények) ellen." [27]

Amíg tehát az egyik oldal államveszélyes jelenséget látott a gyûlölet fanatizmusában, addig a másik oldal egyenesen népi erényt vélt felfedezni a gyûlöletben. A bécsi zsidó író már jóval az emancipáció és vallási recepció után is hirdeti: "Minden zsidó született nagy gyûlölõje annak, ami nem zsidó. Benne igazán semmi nem él oly elven, mint a meggyõzõdés, hogyha egyáltalán van valami, ami a világ minden zsidóját egyesíti, az nem más mint az a nagy, magasztos gyûlölet. Azt a tényt, hogy egy erõs zsidóság veszedelmes mindenre, ami nemzsidó, nem ingathatja meg senki sem, Bizonyos zsidó körök igyekezetét, hogy az ellenkezõjét bizonyítsák, komikusnak kell mondanunk. És kétszeresen hazugnak, mint amilyen gyávának és komikusnak. De még furcsábban kell hogy érintsen bennünket, ha nemzsidók egész komolyan azt kívánják tõlünk, hogy mondjunk le természetes gyûlöletünknek tettre váltásáról." [28]
A kép tehát, amelyet maguk a zsidó szent könyvek nyújtanak - leverõ. Az idegen népek gyûlölete, a világuralmi akarat, a befogadó államok felségjogának el nem ismerése, a befogadó népek kötelezd kiuzsorázása, a velük szemben megengedett csalás, az állameszme elvetése, a nem-saját törvények el nem ismerése egyenesen vallási parancs. Mindezek mögött chasszideus babona, a caddik földi isten helyettességének elfogadása, a törzsi nácizmus politikai és vallási mindenek felett valósága olyan példátlan totalitarizmusnak eszmei alapjai, amelyektõl messze jár akár a késõbbi német nemzeti szocializmus, de akár még a bolsevizmus is.

Az Amerikai Egyesült Államok bevándorlási hatóságai minden partra szállótól megkérdezik: "Azért jötte ide, hogy megdöntse az Egyesült Államok alkotmányát?" Hasonló kérdésre a kárpáti határon nem felelhetett volna jó lélekkel a bevándorló. Egyfelõl nem volt bevándorlási törvény, másfelõl a zöld vagy fekete bársony zsákocskákban a vallási és politikai parancsot hozta magával: az ország királyát nem kell királyként elfogadni, az ország törvényeit nem kell megtartani, mert csak az az érvényes törvény, amelyet a bevándorló a saját szent könyveibõl tanult, s amely tulajdonképpen nem vallási, hanem zsidó állami törvény. Az új hazával szemben nincsenek kötelességek, csak jogok, hiszen a király nem a te testvéred, tehát nem kell érette katonáskodni, lehetõleg nem kell adót fizetned, mert hiszen aki nem "felebarátod", azt szabad megcsalni. [29]

E Tan elõtt nem jártak medvebõr kucsmás gárdisták és rohamozó seregek. Õk a hatezer éves teokráciai institúciót hozták, az isteni ígéretet:
"És úrrá lesztek nálatoknál nagyobb, erõsebb nemzeteken." [30] Magyarországon is!
És Magyarország sorsa általuk beteljesedett.

II. Fejezet
A SZABADSÁGHARC ELÕTT ÉS UTÁN

A magyarság nem ismerte a Tórát és a Talmudot. Azonban Kossuth próféciáját megelõzve, a keleti népek ösztönösségével megérezte, hogy valami furcsa, kiszámíthatatlan veszély fenyegeti az új betelepülõk részérõl.
A keresztény Magyar Birodalom fennállása idején nem sokat számított a zsidóság jelenléte. Lehet, hogy a római birodalom tartományában, Pannóniában akadhattak néhányan. Lehet, hogy igaz a krónikás feljegyzése, amely szerint 960-ban már a magyar területek felõl is érkeztek zsidók a prágai vásárra.

Akárhogy is volt, mindez merõben lényegtelen a XIX. évszázad magyarságának szempontjából. Az akkori zsidó még nem az országhódítót reprezentálta, hanem a királyok, nagyurak, városok vámszedõjét, adóbehajtóját, aki inkább eszköz volt mint úr. Így a magyar törvényalkotásban, az Árpádházi királyok rendelkezéseiben az igen kevés számú zsidó legfeljebb úgy jelenik meg, mint egy fegyelem alatt tartandó idegen kisebbség. [31]

Azok, akik Thika úr személyében a tatárok kémei voltak, akik elõsegítették Szerentsés Imre közremûködésével, a mohácsi vész elõtt a magyar királyság és birodalom gazdasági szétbomlását, vallási és politikai okokból nem tudtak és nem is akartak a magyarság oldalára állani.

A zsidóság nemzeten kívüliségére klasszikus példát idéz Venetianer Lajos, amikor megírja, hogy midõn II. Ulászló 1503-ban az ország adósait felmenti a zsidó kamatok fizetése alól, a kétségbeesett zsidók utánjárására megtörténik a történelemben egyedülálló eset, hogy 1515-ben Miksa ausztriai herceg külön védelme alá veszi a magyarországi zsidókat.

"A zsidóság annyira corpus separatum, - írja ennek kapcsán Fejér Lajos a zsidó tudós, - állam az államban, hogy külföldi beavatkozást provokál. Kivonja magát a magyar király jogara alól és külföldi uralkodó patronátusa alá helyezkedik. Megbontja az ország közjogi egységét." Amikor az ország rab volt, meghúzódtak az ozmán uralom palástja alatt és midõn 1686 szeptember 2-án Lotharingiai Károly keresztény vitézei és nem utolsó sorban

Petneházy hajdúi visszafoglalták Budát, 270 zsidót - mint ma mondanánk: deportáltak Budáról Nikolsburgba, mert az ozmán hódítók oldalán küzdöttek fegyveresen is. Elvittek az akkori "Eichmannok" 35 Tóratekercset is és az így Nikolsburgba vitt zsidókat Európa zsidósága váltotta ki a császár fogságából. Aki ma Ofner nevet visel, az ezek közül a budai zsidók közül származik.

A nemzettel való közösség érthetõ és természetes hiánya elõre vetette árnyékát már Budavár felszabadításakor. [32]
A XVIII. század végén kezd csak derengeni a magyar vatesek elméjében a lassanként szaporodni kezdõ magyarországi zsidóság jelentõsége. Virág Benedek 1798-ban figyelmezteti Tolnai Festetics László ifjú grófot a beáramló zsidó tömegekre: "Várj egy kis idõig, többen lesznek ezek, mint Árpád magvai." Dugonics András: "Az arany percek" címû drámájában szintén az új nemzetiség szaporodásától óvja a közönséget. Csondor János keszthelyi gazdatiszt e kérdés kapcsán a gazdasági veszélyekre hívja fel a figyelmet.

Kölcsey Ferenc, a Himnusz írója, 1830-ban a szatmári adózó nép állapotáról szóló beszédében megrázó képet rajzol a szatmári zsidó uzsoráról, Berzsenyi Dániel; aki pedig a szellemi reformkor egyik legkiemelkedõbb alakja "A magyarországi mezei szorgalom némely akadályairól" szóló kis brossúrájában azt írja: "... a falusi zsidók többnyire oly egészen demoralizált népcsalók és orgazdák, hogy azokat a nép között megszenvedni, vagy még azokkal bort és húst árultatni csupa veszedelem."

A legmegdöbbentõbb azonban a fiatal Kossuth véleménye, amely a legsúlyosabb ítélet az antiszociális és antichrisztiánus elemek fölött. Bartha Miklós, Prohászka, Istóczy, Gömbös Gyula és Szálasi tulajdonképpen Kossuth tanítványai. [33]

Az országhódítás és a gyarmatosítás megkezdõdött - tehát - már jóval az emancipáció elõtt, és a fiatal Kossuthnak zempléni szûkebb hazájában szerzett tapasztalatai bizonyára nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy késõbb, mint publicista is, ellenszegüljön a kor divatos eszméjének, az emancipációnak.

A magyar nép, éppen vezetõinek tapasztalatai és saját ösztönös megérzései alapján a leghevesebben ellenzi az erre még meg nem érett néptörzsnek egyenjogúsítását. 1844-ben a színmagyar Debrecen sz. kir. város képviselõi állanak az emancipáció ellen harcot folytató vármegyék élén.

Az erõszakos emancipációs követelésekkel szemben mindig ott vannak a magyar népi erõk. Legelsõsorban azok, amelyek egyébként a kor szabadelvû, forradalmi és humanitárius eszméit képviselik. Amikor az 1848 március 15-ike forradalmi láza és a szabadságharc szelleme tölti meg a magyar nép lelkét, Pest és Buda lakossága falragaszokon követeli a zsidók eltávolítását, noha, akkor még mindössze 1500 zsidó család él a fõvárosban. Kassa, Debrecen, Gyõr, Komárom, Szombathely szabadságharcos ifjúsága nagyszabású tüntetések során tiltakozik az ellen, hogy a nemzetõrség soraiba a zsidókat felvegyék. Igaz, a harctérre menõ nemzetõrök és honvédek toborzó bizottságainál nem is sok a jelentkezõ. A húszezer zsidó honvéd legendáját majd csak a század végén eszelik ki ügyes propagandisták. [34]

Még a szabadságharc kitörése elõtti években jön létre az Ullmann és társai által alapított Pesti Magyar Kereskedelmi Bank. A szabadságharc során - a zsidószármazású Steier Alajos megállapításai szerint - ide kerülnek a dolmányokról levágott ezüst pitykék, a templomok oltárairól a szabadságharc során a független Magyarország számára felajánlott

arany kelyhek, a jegygyûrûk, mintegy két és fél millió forint értékben. A magyar forint aranyalapját képezõ milliókat aztán Ullmannék sietve adják át a Budapestre bevonuló Windischgrätz herceg, tábornagynak, miután a móri csata utáni zûrzavarban Kossuthék már nem tudták magukkal vinni Debrecenbe.

"Kárpátoktól le az Adriáig
Egy bõsz üvöltés, egy vad zivatar,
Szétdúlt hajával, véres homlokával
Álla viharban magyar, a magyar."

írja ezekben a napokban Petõfi Sándor. Azonban annak a néptörzsnek, amely még befogadva sincs a vad zivatar nem áldozathozatalt és legkevésbé vérhullatást, hanem aranyesõt jelent. A debreceni szabadságharcos "fõváros" kiegészítõ területén, Szabolcsban, Hajdúságban ekkor jelennek meg a lókereskedõk, akik busás haszon mellett lovat, marhát, ökröt szállítanak a honvédségnek. Ekkor keletkeznek Szabolcsban az okányi Schwartzok, a Klárok hatalmas vagyonai, sok ezer holdas földbirtokai. A Nagyváradra helyezett hadfelszerelési üzemek kihasználásával ezekben az idõkben gyarapodik - hihetetlen mértékben - Nagyvárad zsidó lakossága és annak vagyona. A szabadság szent eszményeiért harcoló honvéd hadsereg hátában nõ a korrupció, a panama, a hazaárulás üzlete. Görgey Arthur és Klapka György Komáromban statáriális úton kénytelenek felakasztatni Kohn Márk hadiszállítót és társait, miután azok az osztrákoknak eladták a vár csaknem egész élelmiszerkészletét és gabonatartalékát.

Ugyanakkor azonban, midõn 1849-ben a muszka cár 200 ezres serege beáramlik a Kárpátokon, megint csak õk kötik a nagyszerû üzleteket a magyar szabadság eltiprására küldött szentszövetségi oroszokkal. [35]

És ezután elkövetkezett: 1849 augusztus 13. napja, amelyen Görgey Arthur kénytelen volt letenni a fegyvert az orosz cári hadsereg elõtt. A magyar történelemben nagyobb bukás volt ez, mint a mohácsi csatavesztés, vagy akár a muhi tatár gyõzelem. A szabadságharc leveretése ugyanis össze volt kötve nemcsak katonai, nemzeti, függetlenségi problémákkal, hanem gazdasági és szociális kérdésekkel is. Bármennyire a liberalizmus, humanitás és európai szabadsággondolat jegyében folyt is a szabadságharc, Kossuth Lajos a véres, zivataros idõkben nem akarta és nem merte napirendre tûzni a zsidó emancipációt. Már 1848 március 31-én kéri, hogy az emancipáció problémáját vegyék le a napirendrõl: "vannak akadályok, melyekkel bizonyos percekben istenek sem küzdenek meg... - Most a zsidókra nézve rendelkezni annyi volt, mint e népfaj közül tömérdeket áldozatul vetni ellenségeik dühének."

Szemere Bertalan két héttel a világosi fegyverletétel elõtt, a legnagyobb zûrzavar és összeomlási riadalom ellenére a Szegedre menekült csonka parlamentnek mégis benyújtja az emancipációs javaslatot. Hogy mit akar ezzel a kiegyensúlyozatlan, kapkodó politikus: - történelmi rejtély. Az utolsó pillanatban meghódítani a Rothschildok és a külföldi nagybankárok szimpátiáját? Egy bizonyos, hogy az emancipációs javaslat nem emelkedik törvényerõre.

Amit azonban a zsidóság nem tudott elérni, amíg a nemzet szabad volt, elérte - Világos után. A magyar szabadságharc terhének hordozói; a magyar fõnemesség kisebb része, a mûvelt középosztály, középnemesség jelentõs többsége, a debreceni, kassai cipszer polgárság, nemes kalmárság hazafias elemei, mindenek fölött a parasztság voltak. A 80 millió forintnyi Kossuth-bankó elégetése után fõként a polgári elemek, a keresztény

kereskedõk, a szabadságharc magyar és német pénzadói tönkrementek. A szabadult jobbágyot besorozták a császár majlandi seregébe, a középnemesség és polgárság, nemzeti kereskedõ társadalom jobbjait elvitték Kufsteinba, vagy amint Kossuth írta késõbb: "hát akit felakasztottak - felakasztottak." Európa csendes lett, újra csendes, elzúgtak forradalmai.
A legyõzött Magyarországot elözönli a cseh, morva hivatalnokhad, a császári beamterek serege, amely nem tud magyarul, de magyar sujtásos dolmányban sétifikál a megtévesztendõ magyarok elõtt. Õk a császári gyarmatosítók, akik visszaállítják a cenzúrát, akik kezükbe veszik a bürokratikus hatalmat a legyõzött Magyarország fölött. Mögöttük és mellettük viszont felmasíroznak egy másik gyarmatosító hatalom új urai.

A magyarországi zsidóság nem Kossuth, hanem az országot elnyomó császári szoldateszka kezébõl kapja az úgynevezett egyenjogúságot. Már kivégezték Batthyány Lajost, az aradi tizenhármat, amikor a pesti városházán 1849 december 30-án kihirdetik az olmützi alkotmányt. Ez kimondja, hogy a polgári és politikai jogok élvezete független a hitfelekezettõl. Tíz évvel késõbb 1859 november 22-én az önkényuralom újabb rendelete pedig megengedi, hogy a zsidók is keresztény inasokat és cselédeket tartsanak. Legfontosabb azonban az 1859 december 20-i rendelet, amely engedélyezi a zsidóknak bárminõ ipar gyakorlását.

Ezzel indul el tulajdonképpen Magyarország gazdasági gyarmatosítása, mert olyan idõben történik ez az intézkedés, amikor a magyar és keresztény polgárság, kereskedõréteg, iparosság pénzügyileg földre van terítve a szabadságharc leverésének következményei által. Ilyen elõzmények után nem lehet helytálló az a sokat hallott érvelés, hogy a zsidóságnak milyen óriási érdemei vannak az ország iparosítása és a kereskedelem megélénkítése terén. Ez esetben érdem az is, hogy a Sassoon bankház kereskedelmi szolidsága Kínát megismertette az ópiumszívás gyönyöreivel. Az igazság az, hogy a zsidóság már a startlövésnél óriási és behozhatatlan elõnyt kap. Kapja pedig ezt nem a befogadó magyar haza, hanem az azt elnyomó osztrák uralom részérõl, amelynek csak vaksága nagyobb a magyarság iránti gyûlöleténél. [36]

Sem a bécsi császárnak, sem a császárság hátterében álló pénzügyi erõknek - a Rotschildoknak - nem érdekük, hogy a keresztény, magyar iparos és kereskedõ réteg kapjon hiteleket a megkezdõdõ iparosításhoz. Bachék szerint a magyar államhûség szempontjából megbízhatatlan, a Rotschildok nézõszögébõl pedig pénzügyileg, mert hiszen a rájuk bízott talentumokat több egymás iránti szolidaritással és a gyarmatosítás több esélyével fogják kezelni a zsidók.
Ilyen értelemben jönnek az újabb és újabb császári, helytartótanácsi rendeletek. 1860 január 13-án megengedik, hogy a zsidók is ûzhessenek gyógyszerészséget, malomipart, szeszégetést, italmérést. Nyolcvan év múlva a hírhedt szeszkartell alakjában Fellnerék és 17 zsidó család kezén van Magyarország egész szeszipara. Amikor végre 1938-ban Imrédy Béla államosítja a szeszkartellt, egyszerre 500 százalékkal ugrik fel a szeszgyártásból befolyó állami jövedelem. Adóeltitkolások és jogtalan profit révén a szeszkartell annyi jövedelemhez jutott, amennyibõl évente egy-egy magyar páncélos hadosztályt lehetett volna felszerelni a közelgõ világvihar elõtt.

A rendeletözönbõl ki kell még emelni egyet, amely megszünteti a bányavárosokban a zsidók tartózkodási tilalmát. Újabb rendelet engedélyezi, hogy a zsidók ingatlanbirtokokat szerezzenek. S pár évtized múltán Szent István birodalma területén 4 millió hold: zsidó birtok. A hetvenes évek végén már közel húszezerre tehetõ az elárverezett ingatlanok száma, amelyeket túlnyomó részben zsidók hódítanak meg." [37]

"Míg az úrbériség megszüntetésének pénzügyi megalapozatlansága következtében a nemzeti ellenállás terhet viselõ nemesi középosztály tönkremegy, a hitel és instrukció nélkül földhöz juttatott, felszabadult jobbágyság pusztul és szegényedik, a zsidóság olyan tömegben zúdul Magyarországra, mint sem azelõtt, sem azóta soha. Bach és utódainak rendszere valóságos Kánaánt teremt Magyarországon e német nyelvû kisebbségnek, s ez igyekszik is ezt túlhaladott lojalitásával megszolgálni. A nyelvi magyarosodás legfõbb akadálya a rabbinizmus. Még 1865-ben is 69 rabbi írja alá Nagymihályban azt az átkot, amely minden zsidót ér, ha zsargonon kívül más nyelven prédikál, vagy ilyen istentiszteleten részt vesz." [38]

Közben pedig rohamosan nõ az ország zsidó lakosságának száma. 1850-tõl 1869-ig a zsidóság száma Nagy-Magyarország területén 366 ezerrõl 542 ezerre emelkedett. A zsidók létszáma tehát az abszolutizmus kora alatt - míg az ország lakossága mintegy 15 százalékkal gyarapodott (11 554 400-ról 13 561 200-ra) - rohamosan 50 százalékkal nõtt meg. Azok a nagyvonalú nemesített, bárósított zsidó családok, amelyeknek névsorát késõbb közöljük, nagyobbrészt ekkor lépték át a határokat Galícia, Ausztria és Csehország felõl.

A szabadságharc politikai, gazdasági és katonai leveretésének volt sokkal végzetesebb következménye is, a szellemi gyarmatosítás megindulása és a zsidóság beszivárgása a sajtóba. Nyolc-kilenc évvel a szabadságharc bukása elõtt hirdette meg Montefiore Mózes, az Alliance Israelité Universelle késõbbi nagyhatalmú vezére a Magyarországra és az egész világra érvényes programot:
"Amíg az egész világ sajtójának nem vagyunk urai, hogy azzal a népeket ámítsuk, elszédítsük, addig a mi uralmunk csak agyrém marad."

A modern sajtó jelentõségérõl felesleges sokat mondani. Ezzel tisztában kell lennie minden értelmes embernek. [39]
A szabadságharc elõtti idõk sem kedveztek a magyar nyelvû sajtónak. A szabadságharc utániak még kevésbé. A zsidó újságíró a maga fölényeskedésével, iróniájával, a környezõ és befogadó népet lenézõ, a saját szájíze szerint reformálni, vagy éppen forradalmasítani akaró mentalitásával elõször csak a magyarországi német nyelvû sajtóban jelenik meg. Miután az 1840-es évekig jóformán csak német nyelvû sajtó volt magyar földön, a magyarul nem tudó zsidó újságírók ennél helyezkedtek el. Az elsõ, aki jelentõsebb közülük: Saphir Móric, aki Lovasberényben született ugyan, azonban ifjú korában Talmudtudósnak készült. A különféle német nyelvû lapokban merülnek fel elõször a zsidó újságírók nevei: Rosenthal Samuel, Saphir Zsigmond, Klein Hermann, Beck Károly, Beck Vilmos, Kornfeld Viktor, Dux Adolf, Falk Miksa, Neustadt Adolf, Kompert Lipót, Einhorn Ignác, Zerffi (Hirsch) Gusztáv voltak pionírjai annak az újságírásnak, amely késõbb - immár magyar nyelven - Szamuely Tiborban, Kéri Pálban, vagy Göndör Ferencben (Krausz Náthán) csúcsosodott ki.

A zsidó újságírókról megírtak már sok minden rosszat, hogy destruktív, forradalmár, érzékiséget, lélekrombolást, keresztényellenességet képvisel, gyûlöletet hirdet, támogatója a korrupciós jelenségeknek, mindenüvé befurakszik, magas összeköttetéseket szerez, rombol, panamázik, zsarol és lázít. A skála végén ott áll: idegen a nemzet lelkétõl.
Az elõbb felsorolt vádak a tudatlan antiszemitizmus megnyilatkozásai. A legutolsó pont azonban - minden antiszemitizmus nélkül - leverõ valóság, amelyet azonban nem lehet valamely rossz zsidó tulajdonság számlájára írni.
Az úgynevezett antiszemitáknak - világszerte - az volt a legnagyobb tévedésük, hogy valami eredendõ rossznak, ördögi tulajdonságokkal felruházott népnek tekintették a

zsidókat. Holott ez nem igaz! Mert az igazság az, hogy egy bármennyi ideig exilben, diaszpórában élõ népnek soha nincs biztonsági érzete. Biztonságot csak akkor szerezhet magának, ha kezébe veszi a befogadó állam gazdasági, szellemi kulcspozícióit, vagyis fölébe kerekedik annak a társadalomnak, amely befogadta. Mondjuk ki: ha gyarmatosíthatja a befogadó népet.

És ennek a gyarmatosításnak, gazdasági, szellemi leigázásnak, akarva, akaratlanul is elsõ számú pionírja a zsidó újságíró. Neki olyan újságot kell csinálni, amely látszólag a befogadó nép nyelvén készül, de amely mégis csak saját népét szolgálja elsõ rendben. Neki tehát szembe kell állnia a befogadó nemzet minden intézményével, amennyiben az nem az S népének érdekeit szolgálja. Neki el kell hallgatnia a nagy ipari, vagy bankcápák botrányait, a kis zsidó esetleges csalásait, a népükhöz tartozó színésznõk, politikusok botrányait és felnagyítani, szenzációvá fújni, ha mindezt nemzsidók követik el. Így örök igazolást kell szolgáltatni a közvélemény felé: íme ilyen jók, nemesek, erkölcsösek vagyunk mi és ilyen aljasak vagytok ti! Ez nem belülrõl fakadó tulajdonság, hanem állandó kényszerûség abban a világban, amelyben a legtöbb kisebbség él. És ennek oka nem az ember, hanem a Tan, amely már eleve elzárja a zsidó embert a befogadó néptõl. A végzetet nem az ember hordozza magában, hanem a "politikai institúció", a vallási és faji nacionalizmus, amely sehol sem egyeztethetõ össze a fennálló országlási renddel s ezért minduntalan kirobbantja azt, amit "antiszemitizmusnak" neveznek: a befogadó nép védekezését.

A szabadságharc bukásával természetesen megszûnt, vagy legalább is a cenzor elõtt hallgatásra kényszerült az a magas nívójú és magyar érdekû sajtó, amelyet a Széchenyi által indított Jelenkor, Kossuth által szerkesztett Országgyûlési Tudósítások, vagy Kossuth Pesti Hírlapja reprezentáltak. A szabadságharc bukásáig megjelent színvonalas magyar sajtónak Széchenyi, Deák, Kossuth, Petõfi, Jókai, Vörösmarty, Vajda, Bajza, Szalay, Szemere voltak prominens munkatársai.

1848-ban, március 15-én ez a magyar szellem vívta ki a sajtószabadságot, a magyarság számára. A szabadságharc leveretése után pedig ami a sajtóból maradt, az egyre nagyobb aránytalansággal a zsidók javára érvényesült. Õk a Bach-rendszer kedvezményezettjei, mert jobban tudnak alkalmazkodni, mint a rebellis magyar, és legbensõjükben épp olyan távol állanak az osztrák, mint a magyar érdekektõl.

Falk Miksa, aki a szabadságharc leveretése után a német nyelvû zsidó újságírásról áttért a magyar nyelvû zsidó újságírásra, - írta Szatmári Mór, hogy - mindig megmaradt hû zsidónak. [40]
1849 után ez a szellem hatol be a magyar életbe, amely elsõrendû fontosságúnak nem a magyar érdekek képviseletét látja, hanem a "sémi faj kiválóságának magasztalását" tartja élete és az újságírás céljának.
"Bárhol, bármikor, akármiért írtak is, mindig a zsidó érdekek lebegtek szemeik elõtt, a zsidóságot igyekeztek szolgálni." [41]

A kiegyezés pillanatában Ludassy (Ganz) Mór már a sajtóiroda fõnöke, megindul a Veigelsberg Leó által szerkesztett Pester Lloyd, a Bródy (Braun) Zsigmond Neues Pester Journálja. S e kettõ egyszerre szolgálja az ország németesítését és elzsidósítását. A politikusok közelében mindenütt ott vannak már a házi újságírók: Deáknak Kónyi Manó, Andrássynak Ludassy Mór, Kossuthnak Halfy Ignác, Széchenyinek Falk Miksa.
A zsidó újságírók érdeme állapítja meg egyformán vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály és Bosnyák Zoltán, - hogy a kiegyezés országgyûlése minden vita és ellenvélemény nélkül

szavazza meg az 1867. XVII. törvénycikket, amely kimondotta a zsidók teljes polgári és politikai jogegyenlõségét. Ekkor már nem akadt egyetlen felszólaló sem, aki legalább Deák Ferenc álláspontját merészelte volna képviselni. [42]

I. Ferenc Józsefre ráterül Szent István palástja. A 63 vármegye földjérõl összehordott koronázó dombon 1867 június 8-án felvillan a négy vágás az ország négy tája felé. A magyar nemzet azt hiszi, hogy újra szabad, újra független és hogy már a megbékélt dunai monarchia megkettõzött ereje védi minden veszély ellen.
A koronázási ünnepen ragyognak a díszmagyarok, villognak a kivont kardok. Szent István trónján újra ott ül a szuverén magyar király, aki épp most tette le a koronázási esküt az ország szabadságának, függetlenségének és alkotmányosságának védelmére.

A naptár - ismételjük - az 1867-es évet mutatja. És 1867-ben nem az orosz cár, vagy a francia császár, hanem egy sötétben szervezkedõ és már-már világhatalomnak tekintendõ titokzatos összeesküvés adja ki a parancsot:
Zsidó testvérek! Magyarországnak és Galíciának a mienknek kell lennie. [43]
Kossuth már csak árva számûzött. S a magyar király jogara alatt szabad az út az országhódítóknak, akiknek politikai institúciója a fennálló országlási renddel nem volt és nem lesz összeegyeztethetõ.

III. Fejezet
MAGYARORSZÁG CASSANDRÁJA

"Legyek én e tekintetben Magyarország Cassandrája" (Istóczy Gyõzõ parlamenti felszólalása a zsidókérdésrõl)
Mindössze 8 azaz nyolc esztendõ múlott el az 1867-es emancipáció óta. 1876 április 8-án hangzott el a magyar képviselõházban Istóczy Gyõzõ beszéde, amely elõször figyelmeztette a nemzetet és az azt alig-alig képviselõ liberális kormányt a Kossuth Lajos által világosan meglátott veszélyre.

"A zsidóság - mondotta ekkor -, amely öntelten a civilizált társadalom erjesztõ kovászának szereti tartani s nevezni magát... a pánjudaizmus csalképével szemei elõtt, képezi tehát a többi elemekkel szemben minden téren ama támadó elemet, amelynek pusztító árja a korszellem és az emancipáció által lerombolt gát elenyészte óta a részérõl felhasznált, általa telhetõleg szított antagonizmusban lévõ ezer, meg ezerféle nemcsak ellentétes, hanem sõt ellenséges érdekek által megosztott nemzsidó társadalom terén feltartóztathatatlanul halad elõre; - amely támadó elem a szüntelen financiális zavarokkal sínylõdõ államok protektorátusának megszervezésével a kormány politikáját saját érdekében, tetszése szerint irányozza, s amely így nem valami távoli jövõben a beláthatatlan kimenetelû társadalmi és állami katasztrófák elõidézésével fenyeget." [44]

B. Wenckheim Béla miniszterelnök Istóczynak adott válaszában kijelentette: hogy a kormány nem véthet a civilizáció és a humanizmus ellen, épp ezért zsidókérdést nem ismer.

Istóczy a következõ szavakkal vette tudomásul a választ:
"Eljövend az idõ és pedig hamarabb mint sokan gondolnák, amidõn elveim nem fognak a puszta ábrándok sorába utaltatni, s adja a Gondviselés, hogy ez ne történjék akkor, amidõn a kényszerû viszonyok a késõ jelszót fogják a felriadt nemzsidó elemeknek kiáltani. Ellenkezõ esetben pedig legyek én e tekintetben Magyarország Cassandrája."

De hát kicsoda volt Magyarország Cassandrája az elfelejtett jós és nagy magyar úttörõ? Pölöskefõi és kürtösi Istóczy Gyõzõ, anyai ágon 1073-ig tudta visszavinni családi leszármazását. Vizsgáit mindig kitüntetéssel tette le. Sportember, külföldi utazó. Tökéletesen beszél németül, angolul, franciául, spanyolul, olaszul, latinul, sõt héberül is. Õ fordítja magyarra Flavius Józsefnek, a zsidó háborúról és a Jeruzsálemnek Titus Caesar által ostrommal történt bevételérõl írt hét könyvét. Fiatal korában, 1872-ben a vasvári járás fõszolgabírája. Mint maga írja: telítve van a korabeli liberális eszmékkel, õszintén rokonszenvezik a zsidósággal. Aztán a saját megtámadott becsületén kell megéreznie a magyarságra törõ hatalom végzetes erejét. 1870-ben, mint törvényszéki bíró vezette a baltavári uradalom árverését. Az árverés során egyik megyebeli zsidó család tagja félrevezette Istóczyt, saját neve helyett a távollévõ apja nevét mondotta be, aki aztán azon a címen, hogy fiától az írásbeli meghatalmazást nem kérték, az árverést megsemmisítette. A bécsi nagykapitalisták megbízottja megkísérelte Istóczyt nagyobb összeg felajánlásával arra bírni, hogy ne ártsa magát tovább az ügybe. Miután Istóczy nem akart részt venni ebben a becstelen játékban, megindult ellene a késhegyig menõ harc. Hatvanezer forintnyi kártérítési pert indítottak ellene. Tönkre akarták tenni. Végül a kúria mentette meg Istóczyt a teljes anyagi és erkölcsi megsemmisüléstõl. Csalás bûntettében bûnösnek mondotta ki a hamisan árverezõ zsidót, az okozott károkat teljes egészében ráhárította. Istóczy hosszú idõk küzdelmei után gyõztesen került ki pénzhatalmakkal vívott s reménytelennek látszott küzdelmébõl.
A jóhiszemû, mûvelt magyar saját ügyén keresztül megismerte az elrettentõ valóságot. A liberális, filoszemitából, nemesbõl Látó lett, aki késõbb megrendülten írta:

"Egy titkos világ tárult fel elõttem, amely a szemitizmusnak, a védtelen nemzsidó lakosság ellen folytatott kegyetlen aknaharcát egész rideg valóságában és óriási dimenzióban tüntette fel szemeim elõtt, amely aknaharcában a nemzsidó lakosságnak múlhatatlanul elpusztulnia kellett. S én elhatároztam, hogy a gyõzelmét immár az egész vonalon biztosnak hitt szemitizmusnak megálljt kiáltani fogok."

Regénybe illõ, hogy Deák Ferenc tanácsára Istóczy miként vállal képviselõséget, hogyan kezd küzdeni az országhódító hatalom, az uzsora, a magyar földbirtok meghódítása ellen. A liberális, nemes úrból igazi népbarát, - mint ma mondanánk - szocialista lesz, aki riadtan látja, hogy fõként a Felvidéken "a hûbéri rendszernek egy egészen új neme honosult meg, amely rendszerben az uzsorás a hûbérurat, az uzsorás által tönkretett s most már nem földhöz kötött, mint inkább földönfutó nép pedig a jobbágyságot képezi, amely modern jobbágyság õsei birtokát nem is törvény által biztosított jobbágyi birtokként bírja, amint ez a feudalizmusnak már végképp és örökre eltûnt korszakában legalább fennállott; hanem azt mint tulajdonából kiexequált, de ideig-óráig a birtokban hagyott puszta bíró, az uzsorás javára mûveli. Nálunk vízözön elõtti embernek, vagy sajnálatra méltó idiótának tartották azt az embert, aki az uzsorás káros voltát és korlátozásának szükségességét csak említeni is merte."

Istóczy Gyõzõ az elsõ magyar, aki Herzl Tivadart is megelõzve, a késõbbi filocionista programot hirdeti és 1878 június 24-én elmondott híres "palesztinai beszédében" felveti a zsidóság Palesztinába telepítésének eszméjét. Ebben a beszédében - írja Bosnyák Zoltán - a zsidó-kérdést már európai, sõt világpolitikai távlatokba helyezi.
"A keresztény Európában - mondja - egyetlen idegenszerû elem van: és az a zsidóság. Alig szabadultak meg az európai népek az iszlám hatalmától, most ismét a zsidó nép az, amely lázas izgatottsággal és ernyedetlen tevékenységgel azon merész tervet erõlködik megvalósítani, hogy az európai népek fölött az uralmat megszerezze és azokat rabigába hajtsa." [45]

Istóczy híres beszédében statisztikai adatokat sorol fel, amelyekbõl kitûnik, hogy 1785-tõl 1870-ig, tehát 85 év alatt a zsidók száma megnyolcszorozódott és átlagban minden harminc évben megkétszerezõdik. Itt megemlíti, hogy az 1869-70-es népszámlálás szerint már 553 641 zsidó él Nagy-Magyarországon. Ezek közül a közös hadseregben mindössze 1295 szolgál és a honvédségben csupán 213.

Õ az elsõ, aki a legvilágosabban látja az országhódítást, Magyarország gyarmatosítását: "A nemzsidó lakosság fogyása - mondja - természetszerû következménye annak, hogy az ország vagyona lépésrõl-lépésre, fokról-fokra mindinkább kicsavartatik a mi kezeink közül s eképpen emberekben, úgy mint vagyonban, egyre szûkebb körre szorulunk."

Istóczy Gyõzõ elsõként veszi észre, hogy nem antiszemitizmusról van itt szó, hanem országhódításról. A magyar nép leigázásáról. "Kezeitekbe keríthetitek, vagy terrorizálhatjátok sajtóját" - mondja és írja - "s ezzel egy idõben féken tarthatjátok, némaságra kárhoztathatjátok közvéleményét, kezeitekbe keríthetitek vagyonának legnagyobb részét, kezeitekbe keríthettek minden materiális és morális tényezõt - egyen kívül és ez egy: a fizikai materiális erõ. És ha annyira mennek a dolgok, hogy az ország népének csak az ultima ratió marad hátra: nem mi leszünk azok, akik a rövidebbet húzzuk. Egymás mellett egyikünknek, vagy másikunknak a dolgok természetes szükségszerûsége folytán el kell pusztulnia."

A magyar Cassandra vészes jóslata ez. Évtizedekkel Auschwitz és Bergen-Belsen elõtt. És Istóczy Gyõzõ azt bizonyítja, hogy a zsidó-magyar viszonylatnak egyetlen megoldása van: a zsidó állam visszaállítása Palesztinában.
Híres, de meghallgatatlan beszéde végén Istóczy Gyõzõ arra kérte a magyar kormányt, hogy ha valamilyen nemzetközi megbeszélésen felvetõdne a zsidó állam felállításának terve, azt ne ellenezze.

Trefort Ágoston vallás és közoktatásügyi miniszter azt válaszolta:
"sajnálja, hogy a Házban olyan doktrínákat fejtegetnek, amelyek a Ház humanitárius szellemével ellenkeznek."
Istóczy Gyõzõ nem kisebbíti, nem akarja megalázni, gyûlölni a zsidóságot, bár látja a veszélyt, országhódító akaratot, amelyet Kossuth is látott.

Határozottan leszögezi - írja Bosnyák Zoltán -, hogy a zsidókérdést nem vallási, felekezeti, hanem közgazdasági, politikai, más szóval hatalmi kérdésnek tekinti, minthogy a zsidóság is külön társadalmi kaszt.
"A zsidóság jól tudja, hogy a többi népekkel való egybevegyülése által nemzeti és faji individualitását elvesztené és ez esetben le kellene mondani azon világuralmi merész tervekrõl is, amelyek minden zsidó képzeletében élnek" - hirdeti Magyarország nagy Cassandrája.

"Meggyõzõdésem az, hogy a zsidóság csak addig színlel ragaszkodást a magyar állameszme és a magyar nemzet iránt, amíg ez országban a magyar elemé a szupremácia. Vessük el ezt, s a zsidóság azonnal hátat fordít nekünk, sõt ellene fordul, amint hátat fordított és ellenünk fordult, midõn 1849-ben a nemzet ügye elveszett."
1870. október 25. nevezetes dátum a magyar keresztény-nemzeti sajtó történetében, ha errõl el is feledkezünk. Istóczy Gyõzõ ekkor indítja meg a "12 röpiratot". "Ez volt a világon az elsõ tudományos színezetû, zsidókérdéssel foglalkozó folyóirat" - írja Bosnyák Zoltán.

Az elsõ röpirat vezércikke meghatározza a késõbbi magyar látók mindenkori állásfoglalását:
"Mi nem vagyunk se rendbontók, se felforgatók, se utcai demonstrálók, se forradalmárok. Ellenkezõleg, mi éppen a zsidóság által felforgatással fenyegetett társadalmunk érdekeit óvjuk a zsidóság ellen, amely mindig a törvény köpenyével tudja leplezni és fedezni felforgató üzelmeit."

A liberális kormány betiltja a magyar egyetemi ifjúságnak a zsidókérdésben 1881. február 17-ére összehívott értekezletét. És akkor a képviselõházban feláll Istóczy Gyõzõ, aki szélesebben és terjedelmesebben, de ugyanazt mondja a zsidó vallási és politikai institúcióról, amit Kossuth Lajos írt 1844-ben a Pesti Hírlapban:
"Ezek a tanok (t.i. a Talmud tanításai) megtámadják a tulajdon szentségét, a személy és vagyon alapelvét, - ezen tanok a nemzsidó honpolgárok vagyona, becsülete, élete ellen intézett merényletekre buzdítanak, - ezen tanok a nemzsidó honpolgárok ellen féktelen türelmetlenséget, fajgyûlöletet, sõt ellenükben egyenesen társadalmi irtó háborút hirdetnek, - s ezen tanok még a polgári jogegyenlõség elvét is nyíltan megtagadják, a zsidókat mint privilegizált felsõbb lényeket, bennünket, nemzsidókat pedig, mint jognélküli állatcsordát tekintenek." [46]
Istóczynak és magyar, német kortársainak feledhetetlen érdeme, hogy az emancipációból keletkezett terhes problémát teljes mértékben felismerték. A Berliner Ostend Zeitung munkatársa már 1881 tavaszán megírja: "Európa Istóczynak köszönheti, hogy a zsidókérdés felszínre került".

Az interjúvoló német újságírónak azt mondja Istóczy Gyõzõ:
"A németek jó barátaink, és ha valamit rosszallni kellene náluk, ez az volna, hogy nagyon is meghúzzák magukat és minden dolgaikat zsidókkal végeztetik el: nálunk minden német újság zsidó újság. Mondja még Ön odahaza, hogy nekünk a németekkel semmi bajunk, de azok ellen, akik itt a pénz és sajtó birtokába helyezték magukat és most belügyeinket is saját érdekük szerint akarják alakítani, igenis küzdünk és pedig eréllyel."
Egy magános magyar, akinek országát meg akarja hódítani a beszivárgó népcsoport, kétségbeesetten kél fel írásaiban a nemzetét fenyegetõ országhódítás ellen.

"Egy faji tekintetben, társadalmára, vallására, moráljára, gondolkodásmódjára, világnézetére, eszményeire és törekvéseire nézve az európai keresztény népektõl teljesen idegen néptörzs, társadalmi, pénzügyi és nemzetgazdászi uralma alól való emancipációról van szó, a keresztény népek felszabadításáról a zsidóság despotizmusa alól, amely despotizmusát mérhetetlen pénzerejének és ezertorkú hírlapjainak segélyével gyakorolja felettünk." Istóczynak, miként az utána következõ német, magyar, amerikai "antiszemitáknak" egyetlen tévedése állapítható meg. Antiszemitáknak mondották magukat, azonban nem a zsidóság, nem a szemitizmus ellen küzdöttek, hanem az országhódítás ellen.
"Magyarország már régen a zsidó pénzkirályok meghódított provinciájává süllyedt." [47]
Amidõn 1881 õszén Vas vármegye, közelebbrõl a Vas vármegyei katolikus papság akciót indít az 1867. évi XVII. T. c., az egyenjogúsítás eltörlése érdekében, Istóczy Gyõzõ ismét cassandrai beszédében követeli a magyar társadalom emancipációját a saját hazájában.

"A zsidóknak szabad a mi vallási, politikai, erkölcsi elveinket, politikai intézményeinket nemcsak kritizálni, silány gúnyolódás tárgyává tenni, és ebben senki nem lát türelmetlenséget. Hogy az emancipáció mennyire felelt meg a hozzá fûzött várakozásoknak, azt látjuk ma, amidõn a magunk emancipációjáért kell elkeseredett küzdelmet vívnunk."

"Méltán sajnálhatja az, ország a t. kérvényügyi bizottságot gyenge szemei miatt. Ott lehetnek például: az uzsora, a maszlagos nadragulyás és vitriolos pálinkamérés, a fuxinos bor és a homokos liszt, mindennemû és fajtájú, hamis bukások, csalások, a hamis mérlegek és népfosztogatás, az iszákosság terjesztése, a döglött marha húsának kimérése, a fehérrabszolga kereskedés, a népdemoralizáló korrupció, a hivatalnokok megvesztegetése és a Talmud alapján hamis eskü, hamis tanúskodás és hamis tanuk toborzása, orgazdaság és talmi aranynak valódi arany helyett való árulása, jól bebiztosított épületek és termények felgyújtása és biztosítási ügynöki üzelmek, raten brief üzelem és tantus pénzeknek körmöci aranyak helyetti kiadása, váltóhamisítások és Amerikába szökések, a katonáskodás alól való kibúvások, állami jövedelemcsonkítások, kaszától, kapától való irtózás, a kereskedelem monopolizálása, licitációkon való összejátszások és különféle sápok, kifizetett adóslevelek vissza nem adása, kifizetett adósságok újra való követelése és behajtása, kereszténygúnyolás és kultúrharc; a keresztény felekezetnek és különféle nemzetiségeknek egymás ellen heccelése, ármányok, intrikák, zsidó bosszúállások és börzejáték, plutokrácia, közvéleménygyártás és revolverzsurnalisztika, népbolondító frázisok és népnyomor, gründerség és liquidáció, svindli és krach, stb., stb. Ott lehetnek mindezek az elemek és visszaélések, amelyeknek átka alatt pusztul a nép, de azért a t. kérvényügyi bizottság intézkedés szükségességét nem látja." [48]

"Azt mondják, hogy a jogegyenlõség korában élünk és a törvények a zsidókra is szólnának elméletben, de gyakorlatban másként áll a dolog. A zsidókkal szemben nekünk keresztényeknek nincs jogegyenlõségünk. Ezért a jogegyenlõség, a polgári szabadság, a társadalmi és állami jogok nevében követeljük a zsidó privilégiumok megszüntetését."

Mondani is felesleges, hogy a kérvényügyi bizottság elutasította a kérelmet. Tisza Kálmán nem mert szembeszállni a magyarországi és európai tõkehatalmasságokkal. Ekkor már új vészjelek is mutatkoztak a kárpáti határokon. Az orosz cári kormány megtiltja a zsidóknak a szeszfõzést, szeszárusítást, a földbirtok vásárlást, megvonja aktív választási jogukat, csak azoknak ad kedvezést, akik a Káspi tenger mellett akarnak letelepedni és földmûvelést ûzni. Erre indul meg az az Amerikáig, sõt Délamerikáig terjedõ kivándorlási akció, amelyet a nyugateurópai zsidó szervezetek rendszeresen akarnak lebonyolítani. A kis oroszországi zsidó, azonban pánikszerûen menekül át a legközelebbi határokon. Hova meneküljön? Magyarországra! - ahol még csak bevándorlási törvény sem létezik. S ugyanakkor az új bevándorlók elõl kivándorol a magyar elem, a rutén, a tót, a román és Magyarország fölött ott sötétlik montefiorei eligazítás uralmi parancsa:

- Foglaljátok el Magyarországot'

Szatmár megye 1882 márciusában feliratot intéz a képviselõházhoz:
"Az oroszországi részekbõl Galícián át Szatmár megyével határos vidékre beözönlõ zsidók bevándorlásának megszorítása tárgyában." A felirat utal a magyar lakosság elvándorlására és rámutat arra, hogy mindinkább szaporodni látják azokat a zsidókat "akik teljesen vagyon nélkül itt egymásra telepednek anélkül, hogy ezért ezen nyerendõ s mindenesetre magasztos állampolgári jogokért a legkisebb áldozatot hoznák."

A felirat rendkívül tárgyilagosan polemizál azokkal, akik azt hiszik, hogy az új bevándorlókkal munkáskezet nyer az állam. "Reánk magyarokra, a munkáskéz csak akkor ér valamit, ha birtokosa egyúttal magyar is" Heves, Somogy, Torontál megye azonban hiába csatlakoznak a szatmári felirathoz.
A montefiorei parancs - "foglaljátok el Magyarországot" - érvényes a nagy világszervezetek számára isi A londoni Mausion House bizottság képviselõi báró

Montague Ashert, Potoczki, galíciai helytartó és a londoni lordmajor levelével jönnek Tisza Kálmánhoz, hogy "humanitárius" célból kérjék a menekülõ galíciánerek minél nagyobb számú beengedését Szent István országának területére. És Tisza Kálmán mint igazi "humanista" feleli nekik: "Mi itt egy szabad országban vagyunk."
Azonban az Észak-amerikai Unió is szabad ország, de oda is csak bizonyos feltételek mellett lehet bevándorolni. Megkérdezik tõle: nem azért jött-e Amerikába, hogy megdöntse az alkotmányt?

Erre a kérdésre persze mindenki a szokásos "no"-val felel. De legalább a társadalomellenes, antiszociális elemek számára van szûrõ, amelyen sokan fennakadnak és könyörtelenül visszadeportáltatnak Európába.
Magyarországon azonban még ilyesmi sincs. Magyarország - mondja Tisza Kálmán - szabad ország! Ide tehát szabadon jöhetnek az új kolonizátorok, hogy átvegyék a kereskedelem, a gazdasági élet irányítását, az elvándorló magyar birtokát. Jönnek, hogy megdöntsék az alkotmányt, mert ha õket kérdeznék, semmi mással nem tudnának felelni, mint a talmudi paranccsal, a teokráciai alapokra fektetett politikai institúcióval:
"Az idegen király nem a te királyod, az idegen bíró nem a te bírád, az idegen ország népe nem a te néped."
Hermann Ottó, a nagy magyar tudós és polihisztor 1882 június 7-én indokolja meg a szatmári feliratot, amelyet már magukévá tettek Gyõr, Fejér, Veszprém, Komárom, Baranya, Nyitra, Hont, Nógrád, Borsod, Szabolcs, Hajdú, Abaúj-Torna, Máramaros, Pest, Arad és Udvarhely megyék törvényhatóságai is.

"Ki merem mondani - hangoztatta Herman Ottó - a nép erkölcseire, gazdasági süllyedésére nagy részben az ortodox zsidók üzleti iránya, eljárása az ok. Aki ismerte a viszonyokat nem egy felsõ megyében az emancipáció elõtt és ismeri ma, az világos képét fogja látni és nyomról-nyomra követheti azt, hogy mily romboló hatást gyakorol az elszigeteltség és egyoldalú irány, amely e felekezetet egyszersmind az õ üzletében egészen különleges irányba szorította, amely képtelenné teszi arra, hogy õ a nemzettel egy etnikai alapon érezze magát, egy vél felé törekedjék, a nemzettel magával."

S a vita második napján, június 9-én ismét felszólal Magyarország Cassandrája Istóczy Gyõzõ, aki Herzl Tivadart megelõzve, de Kossuth tanításait szem elõtt tartva mondja el:
"A különleges nemzeti vallással bíró zsidó népfaj az európai államok kebelében politikai hatalmat és pedig nemzetközi politikai hatalmat képez, és mint ilyen államot akar alkotni földrajzi határok nélkül. Egyetlen megoldás a zsidók Palesztinába telepítése!" [49]
Itt merül fel elõször a látó és rosszat sejtõ magyarok nagy politikai víziója, amelynek egyetlen célja: hazát adni egy hazátlan népnek. Kísérteties, hogy ez a magyar rendszerû "Endlösung der Judenfrage", a zsidóság hazához segítése késõbb tökéletesen egybehangzik a budapesti születésû Theodor Herzl szavaival. Prohászka Ottokár, Gömbös Gyula, Szálasi Ferenc és az angol Balfour nyilatkozatai ugyanazt hangoztatják, amit a cionista Herzl hirdetett. S akik mindezt nem értették, vagy nem akarták érteni, aki lemaradtak az idõtõl, akik csak országhódítók akartak lenni, azok számára már elõre ott kopogott Budapest aszfaltján Adolf Eichmann SS Obersturmbannführer csizmája és - a végzet!
Nem "antiszemiták" voltak az akkori magyar vezetõk, hanem gyarmatosításra ítélt népük és elfoglalásra rendelt szentistváni hazájuk, magyar fajuk magukra hagyott védelmezõi.

A klasszikusok tisztaságával hangzik felénk a múltból Istóczy Gyõzõ 1883 január 23-án elmondott beszéde:
"Mi magyarok tehát ténylegesen meghódított néppé lettünk: nem ugyan fegyverrel, hanem

rafinériával meghódítva, a zsidó nép kezében összefutó érdekszálaknak bilincsekké való összeforrasztása útján a sajtó és pénzhatalom által. És mindazon tényezõk, amelyeknek kezeiben van letéve a nemzet jóléte, jövõje, lerakták a fegyvert a gyõzelmes ellenség elõtt, lerakta a fegyvert a sajtó egy-két lap kivételével , lerakta a fegyvert a törvényhozás, a kormány." [50]
Istóczy Gyõzõnek sajtópöre, amely a 12 röpirat 1882 július 15-i füzetének "Az elzsidósodott Magyarország" címû cikke miatt keletkezett, a magyar közélet egy legnagyobb eseménye volt. Amikor az ismeretlen szerzõ - Titus Aemilianus - névtelen cikke miatt a felelõs szerkesztõt, Istóczy Gyõzõt kikérik a mentelmi bizottságtól, a magyar királyi ügyészségnek Istóczy Gyõzõ azzal válaszol, hogy az õ mozgalma "a nemzetnek egy idegen uralom alóli felszabadítását célozza, a magyar törvényhozás nem engedheti meg egy olyan törekvés üldözését, amely a nemzet jólétének, boldogságának, érdekeinek megvédését szolgálja". [51]

Az esküdtszéki tárgyaláson Istóczy védõje Vadnay Andor, a nagy magyar szociálpolitikus volt, aki ismét csak nem a zsidóság elleni kirohanásokkal, hanem a gyarmatosított ország fájdalmaival kiáltotta az esküdtszék tagjai felé:
"Mikor a zsidó sajtó nemcsak minket, kijelölt céltábláit, hanem az egész magyar fajt büntetlenül piszkolja: amikor Bródi (Braun) Zsigmond lapja újra és újra hirdeti, hogy a magyar középosztály megszûnt értelmiségi lenni [52] ebben az országban, az új elemeknek, a zsidóknak, akkor önök, mélyen tisztelt esküdt uraim nem fogják elítélni a nemzetünk védelmére emelt szóért közéletünk nagy alakját és bajnokát, Istóczy Gyõzõt." [53]

Az esküdtszék még - talán utoljára - az ország örömujjongása közepette - felmenti a vallásfelekezeti izgatás alól Istóczy Gyõzõt, azonban a per mögött mégis ott van a megszûnt magyar, keresztény jogállam kegyetlen rémképe, .a liberális idõk öngyilkos hipokrízise, "a felekezeti izgatás" ellen hozott késõbbi, kúriai döntvények sír felé mutató hamissága.
Alig másfél hónap múltán azonban elhangzik a tiszaeszlári ítélet. Elegendõ bizonyítékok - tehát nem bûncselekmény - hiányában felmenti a gyilkossággal vádolt tiszaeszlári saktereket, s ezzel valóban megszûnik a keresztény jogállam. Magyarország elindul a rabszolgaság, gyarmatosítás útján a Szamuelyek, Korvin-Kleinok, Rákosi Mátyások állama felé.

Consumatum est! [54] Magyarország Cassandrájának mégis igaza volt!

IV. fejezet
MI VOLT A TISZAESZLÁRI PER?

A legújabb, de még a régebbi nemzedék sem sokat tud arról, hogy mit jelentett a tiszaeszlári per, amely annak idején mind az öt földrész elsõrangú szenzációja volt. Sokan csak azokat hallgatták meg, akik utólagos önigazolásként Magyarországot akarják úgy feltüntetni, mint az "antiszemita barbárság" hazáját, ahol még a hatóságok is hitelt adtak a vérvád középkori babonájának.

Mi történt 1882 április 2-án a Szabolcs-megyei Tiszaeszláron? Ezt tulajdonképpen csak 1882 május 23-án, a parlamenti ülésen említette meg a nyilvánosság elõtt Ónody Géza képviselõ, tiszaeszlári birtokos:

"Az eset annyira komoly, hogy megérdemli a közfigyelmet. F. év. április elején történt azon községben, amelyben én lakom, Tiszaeszláron, hogy déli 12 órakor egy tizennégy éves lánygyermek ment Tiszaeszlárról ezen községhez tartozó Újfaluba egy boltba, néhány fillérnyi bevásárlást tenni: midõn visszatért, onnan szemtanúk, élõ emberek látták a lányt az izraelita ortodox zsinagóga elõtt elhaladni, ott eltûnt, nyoma veszett. (Nyugtalanság a szélsõ baloldalon. - Nagy zaj a jobboldalon.) A nép lázongani kezdett, követelték az izraelitáktól a lányt, õk nem válaszoltak, hanem mindenféle kibúvó ajtót kerestek. Véletlenül kezd a borzasztó való felderülni. Ma az eset a nyíregyházi fenyítõ törvényszék elõtt van."
A néhány nap múlva beérkezett hivatalos jelentések mindenben megerõsítették az esetet. Tiszaeszláron az ortodox hitközség metszõt választott, és erre az alkalomra több galíciai pályázó is érkezett Scharf József házához, aki amolyan egyházfiféle volt. A 14 éves Solymosi Eszter, aki kis szolgálóleány volt egy gazdaasszonynál, kék és sárga festéket vásárolt a húsvéti meszeléshez. Amikor elhaladt a zsinagóga, illetõleg Scharf József háza elõtt, behívták, hogy vegye le a szombati gyertyatartókat. ,
Ettõl a pillanattól kezdve a kis magyar lányt nem látta többé senki sem. Egyedül Scharf József fia, a 14 éves Móric vallotta, hogy behívták a templomba és ott meggyilkolták.

Csendõrség még nem volt Magyarországon. [55] A nyomozás nagy késedelemmel és gyengén indult meg. Bary József, a nyíregyházi törvényszék fiatal vizsgálóbírója, lelkiismeretesen és nagy fáradtsággal, - de természetesen nem a mai modern eszközökkel, - egyedül végezte a nyomozást. Ezenfelül már a kezdetben elmulasztotta a legfontosabbat: nem kereste kellõ eréllyel Solymosi Eszter holttestét.

Egy azonban biztos. Mind a nyomozás, mind a hosszú hetekig tartó nyíregyházi törvényszéki tárgyalás során, amelyen már ott voltak a legnagyobb világlapok kiküldöttei is, soha, egy pillanatig sem volt szó vérvádról. Nem merült fel ez a keresztény nemzeti sajtóban, sem pedig a szenvedélyes képviselõházi viták során sem.
A középkori vérvád babonája egyetlen vizsgálóbírói, vagy törvényszéki iratban sem fordult elõ, mint ilyen. Csupán Scharf Móric, az egyházi fia említette elsõ kihallgatása során, majd késõbb a helyszíni tárgyaláson ismét eljátszotta, hogy a kulcslyukon miként nézte végig, amint lefogták Solymosi Esztert és kifolyatták a vérét. Az utóbbit mindenki egy gyermek fecsegésének tekintette. Azonban a puszta, - legvalószínûbben - szexuális jellegû gyilkosság tényére - számtalan közvetett és közvetlen bizonyíték volt.

Ezeknek a nyilvánosságra való kerülése idején indult meg egy különös mozgalom, amely aztán az egyszerû és közönséges gyilkossági aktából, nemzeti és faji kérdést, majd pedig világszenzációt és "tiszaeszlári ügyet" csinált. Ez a tévesen értelmezett zsidó kisebbségi szolidaritás mindent megmozgatott, hogy az ügyet eltussolja, mellékvágányra tolja, és a gyilkosokat, - akik minden felvilágosult magyar szerint - legfeljebb közönséges gyilkosok voltak, megmentse az akasztófától. Lehet, hogy a magyarországi és a Galícia felõl frissen érkezett zsidók féltek a lappangó antiszemitizmustól. Sokkal valószínûbb azonban, hogy ekkor tettek elsõ kísérletet a magyar jogállam sarokba szorítására, megvesztegetésére, terrorizálására.

Ehhez a meglepõ és eladdig szokatlan összefogáshoz csakhamar csatlakozott a párizsi Alliance Israelitée Universelle. Hatalmas világerõk mozdultak meg a tiszaeszlári sakterek érdekében. Parlamenti interpellációk, párbajok kísérték az egyre szenvedélyesebb vitát. Elõször hangzott fel Magyarországon a sajtóban az a szenvedélyes, gyûlölködõ és terrorisztikus hang, amely 1918-19-ben és 1945 után a zsidó kezekben levõ magyarországi sajtót jellemezte.

"Az antiszemita politikai törekvések, a tömeghangulat felkeltése és a tömegpropaganda szempontjából a tiszaeszlári gaztett nagyszerû lehetõségeket rejtegetett magában! - írja Bosnyák Zoltán Istóczy Gyõzõrõl készült tanulmányában. - Jellemzõ azonban az antiszemita politikusok és a késõbb megalakult antiszemita párt és vezetõjének, Istóczy Gyõzõnek mélységes felelõsségérzetére, hogy soha sem tettek kísérletet a saktergyilkosság politikai kiaknázására. Istóczynak az volt az álláspontja, hogy a tiszaeszlári eset az antiszemitizmus szempontjából csak epizód. Az antiszemita pártnak nem feladata a bûncselekmények megtorlása, ez bírói ügy. Istóczy még a látszatát is kerülni akarta annak, hogy a tiszaeszlári ügy és az antiszemitizmus között bármi összefüggés lenne."

Az Egyenlõség, a Pester Llyod, az Allience Israelitée Universelle ezzel szemben megfogadták a liberális Magyarország akkori legjobb ügyvédjét és kitûnõ íróját, Eötvös Károlyt, hogy vállalja el a sakterek védelmét. Százezer forintot, mai értékben legalább százezer dollárt kapott ezért a védõi tevékenységért Eötvös Károly. Késõbb megvásárolta híres birtokát, amelyet "eszlári pusztának" nevezett el a magyar nép. És megírta még híresebb, még ferdítõbb könyvét: "A nagy per"-t.

Azok után, hogy e zseniálisan ravasz ügyvéd és irodalmár átvette a koldus sakterek védelmét, meglepõ dolgok történtek Tiszaeszlár közelében. A nem messze levõ Tiszadada község alatt a füzesben, máramarosszigeti tutajosok kötöttek ki, akik valamennyien zsidók voltak. Néhány nappal késõbb a dadai füzesben felpuffadt nõi hullát találtak, amelyen minden kétséget kizárólag a 14 éves Solymosi Eszter ruhái voltak. A ruhákat felismerte az egész falu, maga Eszter édesanyja, gazdaasszonya is, de a hullába senki sem ismert Eszterre. Saját édesanyja sem. A törvényszéki orvos szakértõk, a budapesti törvényszéki bonctani intézet professzora, Jósa Elek, Szabolcs vármegye európai hírû vármegyei fõorvosa és még más nagyhírû orvosok is megállapították, hogy a hulla semmi esetre nem lehet a 14 éves Solymosi Eszteré, aki egészséges, kiskorú, és száz százalékig bizonyosan szûz lány volt. Ezzel szemben a nõi hulla legalább huszonnégy éves, kopaszra borotvált, tehát zsidó nõ volt, aki tüdõvészben halt meg, korábban élénk nemi életet élt.

Késõbb kiderült, hogy a máramarosszigeti zsidókórház egyik nõi halottja volt. Ott halt meg, onnan csempészték ki és adták rá Herskovics Salamonnak, a Szeged felé készülõ tutajos-vezérnek, aki késõbb be is vallotta, hogy Tiszadada alatt õ eresztette el a tutaja mögé kötött hullát.
De hát hogyan került a 24 éves, tüdõvészben elhunyt, borotvált fejû nõi hullára Solymosi Eszter ruhája? Miként történhetett meg, hogy az újfalui krájzlerájban két krajcárnyi kék és sárga festék oda volt kötve a tiszadadai hulla jobb kezére? Solymosi Eszter nem volt balkezes. Ezt vallották a tanúk. Akik azonban a tiszadadai hullát beöltöztették Eszter ruháiba, elfeledkeztek errõl a kicsinységrõl. Viszont, ha a ruha - minden tanúságtétel szerint Eszteré volt, és a holttest nem a kis magyar lányé, akkor mégis bizonyos, hogy Solymosi Esztert meggyilkolták, és a ruháját azok adták fel egy ismeretlen holttestre, akik a borzalmas bûntényt el akarták titkolni.
A szándék nyilvánvaló volt. Ha a tiszadadai hulla nyakán vágás van, akkor valóban vérgyilkosság történt. Ha azonban nincs vágás, mint ahogy nem is volt, akkor az "antiszemiták" találmánya az egész gyilkossági ügy.
A zsidóság szent könyveibõl sem az elfogult, sem az elfogulatlan keresztény tudósok, teológusok nem tudták kimutatni a rituális gyilkosság legkisebb nyomát sem. A szerzõ, Magyarországon 1944 februárjában megjelent Tiszaeszlár címû könyvében is utalt arra, hogy a rituális gyilkosság nem volt igaz, de a gyilkosság más motívumok alapján feltétlenül megtörtént, és azt, mint Franciaországban, a Dreyfuss-ügyet politikai erõpróbára használták fel bizonyos körök, amelyeknek ez jó alkalom volt az

országhódításra és a keresztény jogállam kompromittálására, lerombolására és hatalmuk megmutatására.

A vérvád megítélésénél nem támaszkodhatunk másra, mint keresztény tudósok, hebrológusok ítéleteire. Huber Lipót, a kiváló magyar teológus, aki könyvtárakat kutatott át nagy munkájának megírása céljából igen határozottan és világosan leszögezi:
"Ha a rituális gyilkosság a zsidó vallás intézménye volna, vagyis ha a zsidó vallás Istennek tetszõ vallási cselekményként írná elõ keresztényeknek (keresztény gyermekeknek) mintegy emberáldozatként való leölését és vérük vételét, hogy az vallási célokra felhasználtassék, akkor ezt, vagy a mózesi törvény, vagy a késõbb hozott rabbinikus törvények írnák elõ. Ámde sem az egyiknek, sem a másiknak okmányaiban ennek semmi nyomát nem találjuk." [56]

Ha tehát súlyosan terhelõnek fogadjuk el Huber Lipót megállapításait a keresztényellenes zsidó tanokról, ugyanúgy felmentõnek kell találnunk azokat a gondos kutatáson alapuló ténymegállapításokat, amelyek a vérvád kérdését alaptalannak és babonán alapulónak tekintik. Huber Lipót megállapítja, hogy még rabbinikus irodalomban sincs nyoma a rituális gyilkosságnak, sõt még Maimonides is tiltja "a testtõl elkülönített vér élvezetét".
A fuldai vérvádeset alkalmából II. Frigyes német császár zsidó konvertitákat hívott udvarába, akik hosszabb ideig tartó kutatás és tanácskozás után arra a tagadó eredményre jutottak, hogy sem az ó, sem az újszövetségi Szentírásban, sem a Talmudban semmi nyoma nem található annak, hogy a zsidók keresztény vérre áhítoznának. [57]
Éppen a tiszaeszlári gyilkosság kapcsán szólaltak meg a legnagyobb tekintélyû európai egyetemek katolikus és protestáns hebrológusai. Az amszterdami, utrechti egyetem, a koppenhágai christiániai, uppsalai protestáns egyetemek tudósai bizonyították, hogy a zsidó szent könyvekben még utalás sincs rituális gyilkosságra, sõt sokkal inkább a vérhasználat tilalma íratott elõ.

Szóról szóra idézzük azonban Huber Lipót teológiai munkájának azon részletét, mely a rituális gyilkosság lehetetlenségének és tilalmának bizonyítása mellett, a következõket írja:

"Ha meggondoljuk, azt az éles ellentétet, amely különösen a Talmud szerint a zsidó és nemzsidó között fennáll s amely akkora különbséget tesz a kettõ között, hogy csak a zsidót tekinti Isten gyermekének, a nemzsidókat pedig Istentõl elrugaszkodott, tisztátlan s okvetlenül kárhozatra jutó tömegnek, amely oly mélyen áll a zsidó alatt, hogy a nemzsidó ember névre sem méltó, hanem egy fokon áll az oktalan állattal, amiért meg is tagad tõle jóformán minden emberi jogot, akivel szemben nem szeretetet hirdet, hanem idegenkedést és gyûlöletet szít, sõt elvesztését, kiirtását hirdeti; ha meggondoljuk továbbá, hogy a zsidó jogos örökségébõl állandóan kidobottnak tekinti magát, szétszórva a föld népei közé, azoktól megvetve, elnyomva s üldöztetve; ha meggondoljuk, hogy megváltó Messiása utáni várakozása oly sokáig teljesületlen maradt, s hogy hite szerint a Messiás megérkezését éppen az elhatalmasodott kereszténység késlelteti s szabályozza stb., stb., nem csoda, hogy akadtak s akadnak a rideg, exkluzív és a szívtelen talmudizmus alapján álló szûkkeblû és elfogult ortodox zsidók, akikben az izzó gyûlölet és vallási fanatizmus fellobban, s arra ösztönzi, hogy buzgón imádkozzanak Istenhez, váltsa meg népét, büntesse és pusztítsa ki az istentelen (keresztények és pogányok) seregeit... Az ilyen hangulatban pedig fanatikusoknál könnyen kifejezõdhettek olyan nézetek, hogy az istentelen keresztények meggyilkolása nem is bûn, hanem Istennek tetszõ áldozat, s ha meg volt még a babonára való hajlam is, akkor különösen bizonyos misztikus képzetek hatása alatt megélhette még a vérgyilkosság fattyúhajtását is.
Ámde, ha megengednõk is, hogy mindez alkalmas lehetett, vagy lehetne arra, hogy egyes

kereszténygyûlölõ, tudatlan s babonára hajló zsidókat fanatizáljon, s felébressze bennük a vérgyilkosság gondolatát: e förtelem még sem írható a Talmud, vagy a rabbinikus irodalom rovására, mert ennek voltaképpen az illetõ eltévelyedett zsidó tudatlansága és babonás fanatizmusa volna az oka." [58]

Az összes pápai bullák határozottan a vérvád ellen nyilatkoztak és minden esetben a legmagasabb keresztény egyházi tekintély részérõl védték meg a zsidókat. Viszont tény az is, hogy a középkor végén 1760-ban egy zsidó szekta, - a frankisták -, mely rohamosan terjedt Lengyelország és Besszarábia zsidósága között, hirdette meg a talmudista rabbikkal szemben a rituális gyilkosság vádját. A frankisták, - Frank Jakab zsidó szektáriánus vezér követõi - III. Ágoston lengyel király engedélyével bizonyítani akarták a talmudista rabbikkal szemben, hogy a talmudista zsidóknál szokásban van a keresztény vér használata. 1759 július 16-án a lembergi katedrálisban kezdõdött meg a disputa, Mikulski kanonok, apostoli adminisztrátor ellenõrzése alatt. A frankisták közül csak tíz rabbi jelent meg, a talmudisták közül pedig mintegy 40.
"Hogy milyen alacsony fokon állott ezeknek a rabbiknak a mûveltsége - írja Huber Lipót - mutatja az is, hogy az ország nyelvén nem tudtak beszélni... Tudatlanságuk még azt a szemrehányást sem volt képes visszautasítani, hogy a Talmud követeli a keresztény vér használatát." [59]

A minden "antiszemitizmustól" mentes nagy magyar teológus és hebrológus, aki bátran kiállt a zsidóság védelmében, tulajdonképpen rátapintott a tiszaeszlári ügy elevenjére is. A zsidóság szent könyveiben valóban sehol sem fedezhetõ fel a vérvád. Az Újszövetségben sem lehet nyomát találni a kereszténység szektainak, az ördögûzõknek, flagellánsoknak, vagy azoknak a szerzeteseknek, akik befalazták Ubrik Borbálát. A kereszténység azonban soha sem tagadta, hogy ilyen szekták voltak és vannak minden felekezeten belül. Ezért feltehetõ, hogy a zsidó valláson - különösképpen a chasszidim szektán - belül akadhattak Scharf József-szerû fanatikusok.
Mert nézzük csak, milyen sötét, embertelen babonák éltek azon a chasszidim szektán belül, amelybõl a Tiszaeszlárra átszivárgott sakterjelölt, Scharf József is tartozott.

A chasszidizmus három fõ elve a vak hit és föltétlen engedelmesség a caddik (csodarabbi) iránt, az Istennel való egyesülés és a bátorság. A chasszideusnak minden tudomány, mint hiú és haszontalan s mint egyenesen a lelke üdvére káros, meg van tiltva. Tehát bûn s a lélek bemocskolása a gójok világi ismereteinek elsajátítása, sõt olyan könyvek olvasása is, amelyek nem héber betûkkel vannak írva. [60]
A chasszidizmus a modern totalizmus példája is elõfutárja. A caddik feltétlenül uralkodik híveinek minden gondolatán, érzelmén, szándékán. Megbocsáthatja minden ember bûnét, mert õ az Isten helyettese. A chasszideus meg van gyõzõdve róla, hogy amilyen arányban kényelmet szerez a caddiknak, olyan arányban teszi magát kedvessé Isten elõtt. A caddik a legfelsõbb folyamodású bíró is, sõt törvény és jog felett álló úr. [61]

Szörnyû babonák nõnek ebben a chasszidim környezetben. Aki a caddik után hátramaradt inget felhúzza magára, annak megbocsáttatik az elkövetett gyilkosság bûne. Aki a nadrágját viseli, megtisztult az elkövetett vérfertõzés bûnétõl. A caddik sapkája óv a kevélység ellen, tefilinje a szemérmetlenség ellen.
Az Istennel való egyesülést nem lehet nyomott hangulatban elérni. Ezért a chasszideus kötelessége magát szeszesitalok élvezetével is felbátorítani. A chasszideus bátor, tehát dacolhat mindennel, ami a caddik, a csodarabbi akaratával ellenkezik. [62]

A legirtózatosabb babonaság, tudatlanság virágzik a chasszidim szektában. A zsidó Jost Izsák (1860) nyíltan megállapítja, hogy vastag babona, tudatlanság, társadalom iránti közömbösség, civódás, felekezetükhöz nem tartozók iránti gyûlölség, bosszúvágy, lustaság és hivalkodás, a külsõnek teljes elhanyagolása, iszákosság és érzékiség jellemzi e rajongókat; ami pedig a caddikokat illeti, azok egyrészt önzõ haszonlesésük következtében, másrészt tudomány és mûveltséghiányuk miatt képtelenek alattvalóikat süllyedõ állapotukból kiemelni. [63]

"Mindezek után - írja Huber Lipót könyvének 347. oldalán, - a katolikus Bonaventura Mayer, múlt századbeli orientalista és a zsidóságnak különben jóindulatú ismertetõje, a chasszideus zsidóságot az emberiség legtudatlanabb, legmûveletlenebb, legbabonásabb és legdurvább osztályaihoz tartozónak mondja, akik 'az Istenség' iránti kötelességeiket a legpontosabban teljesítik ugyan, de embertársaik iránti kötelességeikkel nem sokat törõdnek, mert olyan dolgokat engednek meg maguknak, melyekbõl kitûnik, hogy a lelkiismeretességet csak nagyon alárendelt kérdésnek tekintik, mert hazudnak, lopnak, csalnak, sõt minden lelkiismeretfurdalás nélkül gyilkolnak is és emellett több helyütt rabjai az iszákosság is." [64]

Azonban a magyar nyomozati és bírói eljárásban egy szóban, utalásban sem lehet felfedezni, hogy a keresztény kultúrállam bármely legkisebb hivatalnoka, vagy újságírója, hitelt adott volna a vérvádnak. Az egyes ember, Scharf József egyéni bûnével szemben azonban a zsidóság kollektíven állt a sakterek védelmére. Politikai erõpróbára használta fel a szerencsétlen esetet és ebben az erõpróbában a keresztény jogállam alulmaradt, mert akkor már idegen gyarmat volt.

Szávay Gyula a lelkes liberális és zsidóbarát költõ a tiszaeszlári napokban megrázó szavakkal fejezte ki a magyarság megrendülését:

"Miért az általános síkraszállás,
Mikor nincs általános támadás?
Ha egy ember feljajdul népetektõl,
Õt megbosszulni mért jön annyi más?

Vigyázzatok, mert egyszer összehozza
A más tábort is szenvedélye majd,
Tudhatjátok, hogy az megsemmisíthet,
S ti gyõzelmet nem bírtok venni rajt!

Min függtök össze ti a sakterekkel?
Sorsuk oly módon miért érdekel?
Talán a bûnöst, ha zsidó, ezentúl
Miattatok már büntetni se kell?

Azért van a vallási türelem,
hogy Gazoknak rajta kibúvó legyen,
Hogy saját arcát azzal eltakarva
Arcunkba másszék egy-egy szemtelen?" [65]

"Úgyszólván egyik napról a másikra szorította el a magyarság lélegzetét annak a zsidóságnak szörnyû szolidaritása, amelyet alig másfél évtized elõtt emelt ki jóindulatú leereszkedéssel a jogtalanságból. És amikor megpróbálta lezárni ezt a lidércnyomást,

magyar mivoltában szembe találja magát a magyar kormánnyal és a magyar karhatalommal. Tiszaeszlár óta szabad az út a zsidó hatalmi törekvések számára" írja a magyar újságírás nagy mártírja. [66]
Csaknem egy évi vizsgálat, izgalom, országos felháborodás és terrorisztikus sajtóhadjárat után 1883-ban az egész világsajtó jelenlétében kezdõdött meg a fõtárgyalás a nyíregyházi vármegyeháza közgyûlési termében, Korniss Ferenc törvényszéki tanácselnök vezetése alatt.

Korniss Ferenc a független magyar bíró örökre ideálisnak mondható típusa volt és maradt. Megvesztegethetetlen úr, aki 4000 hold földdel, tehát valóban teljes függetlenséggel rendelkezett. Világlapok - többek között a New York Times tudósítása szerint is - olyan pártatlansággal, nagyvonalúsággal vezette a tárgyalást, hogy egész Európa és az Egyesült Államok csodálattal adózott Korniss Ferencnek.

Korniss a vérvádtól, az állítólagos rituális gyilkosságról még csak kérdéseket sem engedett feltenni. Õ egyszerûen a gyilkosokat kereste, a gyilkosság tényét akarta megállapítani. És tanúk vallomásából, közvetett és közvetlen bizonyítékok sorozatából magának a gyilkosságnak ténye bizonyítva volt.
1833 augusztusának elején a tiszaeszlári sakterek ügye ítélet elõtt állott. Ekkor történt, hogy a Nyíregyházától néhány kilométerre levõ téglási Dégenfeld kastély ura, gróf Dégenfeld József barátságos vacsorára invitálta a nyíregyházi törvényszék elnökét. Korniss Ferenc gyanútlanul kocsikázott ki a régi baráthoz. S akkor, a téglási Dégenfeld kastélyban szembe találta magát egy váratlan vendéggel: gróf Tisza Kálmánnal, a liberális Magyarország példátlan hatalmú miniszterelnökével.
A vendégek vacsorához ültek. A szobalányok felhordták az ételeket, s Tisza Kálmán csak úgy a vacsora végén kérdezte meg:
- Nos, Elnök úr, mit gondol: bûnösök az eszlári sakterek? Korniss Ferenc gondolkodás nélkül felelte:
- Meggyõzõdésem szerint: - bûnösök!
- És mi a véleménye a két szavazó bírónak? - kérdezte a miniszterelnök.
- Az egyik szavazóbíró ugyanazt mondja, mint én: bûnösök! A másik még ingadozik! - hangzott Korniss Ferenc válasza.
És akkor - Istóczy Gyõzõ feljegyzései szerint - Tisza Kálmán azt mondotta Korniss Ferencnek:
- Nézze, Elnök úr! Holnap, holnapután, vagy bármikor, Ön kihirdetheti a halálos ítéletet az eszlári sakterek fölött. Én nem akarom befolyásolni Önt. Csak annyit adok tudomására, hogy a bécsi Rotschild bárók Õfelségével is közölték: amennyiben a nyíregyházi ítélet elítélõ lesz, akkor nem csinálják meg a 60 millió forintos rente-konverziót. Ez esetben a monarchia, de mindenesetre Magyarország csõdbe megy. A forint elértéktelenedik. A nemzetiségek fellázadnak. Akarja ezt a felelõsséget vállalni Elnök úr? [67]

Korniss Ferenc az a magyar volt, aki szentül hitte: fiat justicia, pereat mundus (Legyen igazság és vesszen a világ). És ott a téglási kastélyban megrendült. Salus rei publicae? Az állam üdve?
Pár nap múlva a nyíregyházi törvényszék elnöki székébõl kihirdette a sakterek fölött a felmentõ ítéletet. A koronatanút, az akkor már 15 éves Scharf Móricot nem eskették meg, az ingadozó szavazóbírót az ítélethirdetés elõtt leváltották.

És Korniss Ferencnek ez volt az utolsó ítélete. Soha többé nem ült bírói székbe. Soha többé nem hirdetett ítéletet sem gyatra tyúktolvaj, sem komoly bûnözõ fölött.

A szentistváni magyar állam és a magyar jogszolgáltatás alatt ekkor rendült meg a föld. Bármi is volt, vagy tett légyen Tiszaeszlár, a szentistváni magyar birodalom akkor bukott el belülrõl, amidõn a rentekonverzióért magára hagyott egy árva kis magyar libapásztorlányt: Solymosi Esztert. Akkor halt meg a liberális Magyarország, midõn nem azt mondta: fiat justicia! (Legyen igazság), hanem midõn azt hitte, hogy a salus rei publicae, az államérdek a végsõ és legnagyobb megoldást jelenti.

"Megöltek egy kis libapásztort,
Égre kiált a régi vád,
Úgy ölték meg Solymosi Esztert,
Mint egy tokos, pihés libát!"

- írta ötven évvel késõbb Erdélyi József, akit ezért két heti fogházra ítélt a budapesti törvényszék, felekezeti izgatás miatt. Rónai Mihály András a jelenlegi bolseviki rendszer élírója pedig örök idõre kiutasította az irodalomból!

Ezt a tokos, pihés magyar szüzet magára hagyta a liberális, alkuvó Magyarország. Mint talán Jeanne d'Arc, a francia felszabadulás hõsnõje, úgy Solymosi Eszter, aki épp úgy 14 éves volt, mint Jeanne d'Arc, - a magyar szabadság legszebb, legnemesebb szimbóluma.

Mert hiszen, midõn õt és az õ igazságát magára hagyta a Tisza Kálmáni liberális és úri Magyarország, akkor kezdõdött meg a magyar tragédia, az egekig csapó országhódítás. Az út Tiszaeszlártól egyenesen vitt Szamuely Tibor kalocsai, bajai kivégzõoszlopához. A bolsevista hóhérok most már a leninizmus és az átvett hatalom gõgjével mondták, hogy a gyilkolás, a terror: salus rei publicae! Az ország akkor halt meg, amikor megölték benne a jogot, a keresztényi igazságszolgáltatást, amikor Solymosi Eszter emberi jogát eladták Rotschildnak, Sztálinnak, Szamuelynek, vagy Rákosi Mátyásnak.

1883-ban történt meg elõször, hogy a tüntetõ magyar munkásság és a pesti polgárság ellen a Scharf Móricok érdekében rendelték szuronyrohamra a magyar honvédeket. 1883-ban, a tiszaeszlári ítélet után indultak útra a Cunard Line és a Norddeutsche Lloyd kivándorló hajói, hogy két-három millió magyart vigyenek Amerikába. Magyarokat, akik a tiszaeszlári ítélet után döbbentek rá, hogy nincs joguk, nincs igazságuk saját hazájukban. [68]
Ezért így maradt mindörökké Solymosi Eszter, a kis tiszaeszlári proletárlány a mi új Magyarországunk szimbóluma. Õ a mi Jeanne d'Arcunk, s ha a magára hagyott, elárvult magyar vérre, a szûz kislány életáldozatára gondolunk, akkor újra halljuk - a Töreky-féle tárgyalóterembõl, vagy a vasfüggöny mögül Erdélyi József halhatatlan sorait:

"Beh piros vagy Solymosi Eszter vére,
Beh meleg!
Hajnalt festek a magyar égre
És felkelõ napot veled,

Hogy ne hulljon hiába vérünk
S emléked árva hajadon
Solymosi Eszter árva népét
Ébressze bátran, szabadon."

V. fejezet
SZÁZADFORDULÓ, AVAGY - KAZÁRFÖLDÖN

Az ezredéves emlékünnepnek négy éve vége volt. A díszmagyarok és frakkok egyelõre bekerültek a molymegõrzõbe. A császár-király immár gyakrabban tartózkodott hû Rothschildjai, mint hû magyarjai körében. Magyarország pedig továbbra is hitte, hogy független, szabad, szuverén birodalom. Azonban Magyarország egyik fontos része, a történelem nagy európai védõbástyája, a Kárpátalja akkor már idegen gyarmat volt.

A kolozsvári Ellenzék Könyvnyomda kiadásában 1901 novemberében jelent meg Bartha Miklós, a nagy magyar újságíró, országgyûlési képviselõ, az Ellenzék fõszerkesztõjének "Kazárföldön" címû könyve. Halk és észrevétlen gyarmatosításról, fegyvertelen leigázásáról talán még soha sem írtak ilyen ragyogó, gyûlöletmentes publicisztikai mûvet.

Bartha Miklós örök idõkre típusa a magyar publicisztának, aki nem ismert gyûlöletet, úgynevezett "antiszemitizmust", faji vagy vallási elfogultságot. Csak egyet ismert: Szent István népeinek, legelsõsorban a magyarnak önzetlen és bátor szeretetét. Talán nem is csodálatosképpen õ is a Függetlenségi Párt köreibõl került ki. Õ is biztosan olvasta Kossuth Lajos cikkét és ellenzéke volt a Habsburg királynak, akinek Szent Istváni palástja alatt az idegen gyarmatosító hatalom surrant be Magyarországra.

A magyar értelmiség, a magyar arisztokrácia természetesen nemigen olvasta a könyvet, amely legfeljebb négyezer példányban jelenhetett meg.
"Abban az idõben, tehát 1900-ban az ír származású borostyánkõi Egán Ede vezetésével földmûvelésügyi miniszteri kirendeltség mûködött Szolyván, s tudtam - írja Bartha Miklós -, hogy elhanyagolt és kegyetlenül elcsigázott népét óhajt a kormány szörnyû helyzetébõl kiszabadítani."

A helyzet valóban szörnyû volt. Megértéséhez teljes terjedelmében újra kellene nyomtatni Bartha Miklós könyvét. Sajnos csak igen kivonatosan tudjuk ismertetni megállapításait.
"Búzatermõ Magyarországnak van egy vidéke, ahol a nép évrõl évre százezer számra mindig éhezik. Nem ismeri a jóllakás állapotát. Egész élete abban a sóvárgásban telik el, hogy jóllakhassék. Íme, az állattá fajulás útja. A kutya ragadozóvá lesz, a veréb tolvajjá, ha éhes. A birka bog, a ló nyerít. Ez a szegény nép sem tolvajjá, sem martalóccá nem lett. Nem is kiabált. Némán tûr évtizedek óta." [69]

Mi ahhoz képest Gorkij "Éjjeli menedékhelye", Knut Hamsun "Éhsége", Hugó Viktor "Nyomorultak" -ja, vagy amit a legmodernebb riportázs leír az emberi szenvedésrõl, kolonizációról, nyomorról, éhhalálról.
Pedig a nép, amely a világtörténelem legszörnyûbb kizsákmányolását szenvedi, részben magyar, részben rutén. Liliomos Nagy Lajos király telepítette ezeket a magyar birodalomba, amikor rossz urai elõl menekülve Krjatovics Tódor herceg a nép befogadását kérte a magyarok királyától. Rákóczi népe volt ez, amely jobbágyi sorában rutén szívvel, de magyar lélekkel állt a Nagyságos Fejedelem szabadság zászlai alá, hogy Esze Tamás magyarjaival együtt harcoljon szabadságért és jobb létért.

Erre a szenvedõ népre települt rá az az idegen tömeg, amely beáramlott a kárpáti határokon. A magyar századfordulóra jellemzõ, hogy már Bartha Miklós sem mer írni a zsidó gyarmatosításról, hanem a Galíciából beszivárgott zsidókat "kazárok"-nak nevezi. [70]

Kitûnõen látták a magyarországi bevándorlás rendszerét a francia Tharaud testvérek. [71] Az egész kazárkérdés nem más, mint kényszerû farizeizmus. A kazárok turáni népfaj voltak, s egy kis részük, a délrõl beszivárgott zsidó rabbik térítõ munkája nyomán felvette

a zsidó vallást. Ez tehát azt jelenti, hogy a kazárok fajilag legfeljebb annyira voltak zsidók, mint az erdélyi székely szombatosok, akik zsidó vallásúak, de magyar fajúak voltak.
Nos, ezek a zsidók szállták meg Magyarország egyik legfontosabb kulcsterületét, a Kárpátalját, amely ezer éven át átjáróháza volt mongoloknak, oroszoknak, lengyeleknek.
A Rákóczy-szabadságharc leverése után a Rákóczy birtokokat felosztották, Schönborn grófok és egyéb császári generálisok kezére juttatták. Munkácstól fel az ezeréves magyar határig, Volócig, Vereckéig a Schönborn grófok 250 ezer holdnyi erdõi suttogtak a félelmetes bolsevista jövendõrõl. A nép már nem a Schönbornok, hanem a Galíciából beszivárgott kazár rabszolgája volt.
Egyedül a Schönborn birtokon kétszáz rutén és magyar községet fog körül a nagy uradalom erdõrengetege. De ebben a vadonban epret, szedret, málnát, gombát sem szedhet, csak az, aki elõzõleg egy koronát fizet le az uraságnak. "Rõzsebárca pedig 80 fillérért kapható, de ez csak egyszeri hozatalra jogosít, és csak száraz ághulladékra, és csak annyira, amennyit a hátán elbír." [72]

A negyedmillió holdnyi erdõrengeteg nincs iparosítva. Nagyurak vadászterülete. Az uradalom alkalmazottairól ezeket írja Bartha Miklós:
"Fõerdész, erdész, erdõvédõ gyakornok, kerülõ, az alkalmazottaknak a nagy sokasága - lengyelek, morvák, csehek, németek, szlovén majdnem valamennyien." Rákóczy földjén gyarmat, sõt kettõs gyarmat ez.
"Az Ural-hegységben és a Kaukázuson innen - egész az Atlanti Óceánig nincs is hasonló állapot. Kétszázezer hold a szarvasok számára. Ez az övék." [73]

Ez már magában is gyarmati állapot. A nép nem is használhatja az erdõt, a rõzséért is fizetni kell. Ezzel szemben a vaddisznó éjszakánként kitör az erdõbõl, megeszi a kisparaszt termelte tengerit. Tavasztól õszig az egész Verhovinán égnek az õrtüzek és a halálra fáradt parasztok - akiknek nem szabad fegyvert tartani - a vaddisznók, szarvasok és más kártékony vadak miatt éjjel-nappal õrzik a vetést.

Az uradalmi gyarmatrendszer mellé azonban 1868 táján kezdett beözönleni egy még félelmetesebb gyarmatosító hatalom, a "kazár". "Kazár név alatt lengyel zsidót értek" - írta Bartha Miklós. A zsidó bevándorlásnak egyik oka az volt, hogy a galíciai orosz kormányzat szigorú ellenõrzés alá vette a boltot, az uzsorát, a kocsmát, és védte a parasztot. Románia egy ideig elzárta a bevándorlást elõlük, s így tulajdonképpen Magyarország maradt, mint egyetlen bevándorlási lehetõség.

"És jöttek - írja Bartha Miklós. - A hátukon batyuval, kezükben hamis mérleggel, a hordójukban mérgezett pálinkával. Jöttek azzal a kereszténygyûlölettel, amelyet lelkükben az orosz üldözés megérlelt. Azzal az üzleti élelmességgel, amelyet bennük a századok kifejtettek. Azzal a felfogással, hogy másokat rászedni szabad. Másokat károsítani nem cudarság; másokat tönkretenni nem szégyen. Jöttek tízenként, százával, ezrével." [74]

A bevándorlási törvény hiánya a Kárpátalját, de lényegében magát az országot is kiszolgáltatta annak a bevándorló hadnak, amelynek célja az ország gyarmatosítása volt.
Bartha Miklós, amikor a kazár bevándorlást ismerteti, öntudatlanul is vázolja ennek gyarmatosító jellegét:
"A besétált kazár mindenekelõtt azon arányszámról tudakozódik, amelyben az ott levõ kazárok a bennszülöttekkel állanak. A törvényes szám egy pro tizennégy. Ez azt jelenti, hogy a megtámadott népbõl tizennégy essék egy kazárra. A megélhetésnek ez az elsõ feltétele. Ha a kazárok száma meghaladja az arányt, akkor az új vendég iparkodik más faluba.[75]

Ennek a számításnak az az alapja, hogy 14 egzisztencia hátán meg lehet élni, mert egyre-másra mindenkinek a keresményébõl 20-20 százalék elharácsolható. Nemcsak megélni, de gyarapodni is lehet. Kerek számokban beszélve, ha a bennszülött 100 forintot keres egy év alatt: ebbõl a kazár ki tud szedi magának 20 forintot. Marad a keresõnek 80 forintja. Ha ez a mûvelet 14 bennszülöttön esik meg: valamennyinek marad 80-80 forintja; de a kazárnak 280 forintja lesz. A kazár jövedelme 200 forinttal haladja meg az egyes bennszülött jövedelmét. [76]
A liberális Magyarország védtelen és érdektelen a lengyel zsidók beözönlésével szemben. A községi elöljáróságok nem mernek az illegális betelepülõhöz nyúlni, mert annak nagyobb összeköttetései vannak, mint a falusi jegyzõnek. A határokon átszivárgót védi a vármegye és a minisztériumok beamterhadai, a "korszellem". A magyart és a rutént nem védi senki. S a bevándorlás eredménye a századfordulón, hogy Munkács lakosságának 60 százaléka, Szolyváé 25, Vereckéé 42, Volócé 25 százaléka zsidó. S a magyar hatóságok tehetetlensége következtében az alig tegnap érkezett galiciáner tömeg rátelepül a népre. "Bennszülött a bennszülöttel semminemû vásárt nem köthet, hogy közbül ne álljon a kazár" , - írja Bartha Miklós. "A nép egy modern tizedet fizet a kazárnak."
Mi ez, ha nem gyarmati uralom?

A zsidó közvetítése nélkül az államnál, a vasútnál, az uradalmi erdõkben a rutén, vagy magyar nem kaphat munkát. Lélegzetelállító uzsora szorongatja itt a népet. A pénzkölcsönzõ, ha három forintot ad a nyomorult bennszülöttnek, az azért - havi kamat fejében - három napot tartozik ingyen dolgozni a kazárnak. A ruténnek ötszázhúsz percentes kamatot kell fizetnie, ha lisztre vagy malacra a kazár hitelez neki. ,,A kazár lefoglalja magának a munkát, és azt ledolgoztatja a ruténnal. Ha adós a rutén, akkor kamatban dolgozik, és nem kap semmit. Ha nem adós, akkor készpénzért dolgozik, és kapja a felét."

Ma, évtizedek messzeségébõl vád a liberális Magyarország rendszere ellen, amit akkor írt Bartha Miklós: "A jóllakás érzése a népnél egy alig ismert állapot." Puliszka, zabkenyér, szilvalekvár, krumpli az, amelybõl a népnek meg kell élnie. Ha a családban valaki megbetegszik, a kazár csak uzsorára ad gyógyszerkölcsönt, és minderre hamarosan rámegy az egy-két hold földecske. A túldolgoztatott rabszolga csak a kazártól kapja a pálinkát, amely "erõt fokoz, éhséget csillapít, nyomort feledtet". Ma már hihetetlenül hangzik, de a pálinkauzsorások, tehén-, liszt- és malac-uzsorások karmai közé került rutén, aki öt forint kölcsönt vett fel, 15 év alatt hatszáz forintot fizetett ezért a zsidónak. A bírói eljárás eredménytelen. A kazár batyujában ott van a Tóra és a Talmud, s az utóbbiban írva vagyon, hogy hamisan esküdni szabad.

"A bizonyítás lehetetlen - írja Bartha Miklós -, a hivatalos eskü nem eskü. Akivel csak beszéltem, mindenki meg van gyõzõdve, hogy a feltûnõ sok hamis esküvésnek véget vetne, ha kötelezõvé tennék a rituális esküt."
"Tíz forint kölcsön után egy évre 104 forint kamatot, tehát ezernegyven százalékot számít a beszivárgott lengyel-zsidó." E kíméletlen és szívtelen faj egész élelmességét arra koncentrálja, hogy hurkot fonjon a népélet gyenge szálaiból, s azt a paraszt nyakába vesse."
A gyarmati sorsot bizonyítja Bartha Miklósnak néhány mondata:
"Ez a nép csak azért szabadult fel Rákóczy féle uradalomnak jobbágyi kötelékébõl, hogy a kazárok igájába kerüljön. Életfonala egy kétségbeejtõ hurok a kazárok kezében.

Minden mozdulatánál kazárba ütközik ez a nép. Ha fuvarozni akar: kazár a szállító; ha legelõt akar bérelni: kazár a bérlõ; ha útmunkát keres: kazár a vállalkozó; ha kõfejtésnél

dolgozik: kazár a munkaközvetítõ; ha pénzre van szüksége: kazár a hitelezõ; ha lisztet, dohányt, sót, bocskort akar venni: kazár a boltos; ha panasza van: kazár a falusi bíró tanácsadója."

Volt-e vajon valaha ilyen gyarmati rendszer Kongóban, Angolában, vagy Indiában, Kínában?
Maga Graetz, a legnagyobb és legsovénebb zsidó történetíró is megdöbbentõ képet rajzol errõl a "kazár" uzsoráról, amidõn leírja, hogy az ukrajnai és kisoroszországi gyarmatok fõleg három nemesi család kezében vannak. Ezek a kozákokra kivetett adók bérletét zsidó üzletvezetõknek engedték át. A kozákoknak minden újszülött gyermek és minden új házaspár után bizonyos járulékot kellett fizetniük. Hogy a járulékok fizetése alól ki ne bújhassanak, a görög templom kulcsait a zsidó bérlõ õrizte, és valahányszor a pap keresztelni vagy esketni akart, a zsidó bérlõtõl kellett kérnie. (Graetz VI. 452.) Ennek következtében kezdõdtek a pogromok, s állítólag 1648 és 1658 között negyedmillió lengyelországi zsidó pusztult el. Ennek még egy végzetes következménye volt mind a zsidóságra, mind Európára nézve. Ugyanis ekkor indult meg a keleti zsidóság áramlása Morvaország, Csehország, Ausztria és Magyarország felé. A rabbiszékeket sok helyen lengyelországi talmudistákkal töltötték be, akik aztán a Biblia ismerete helyett a Talmudtudományt hozták az európai hitközségekbe. Maga Graetz állapította meg "Geschichte der Juden" címû nagy mûvében, hogy ettõl kezdve még inkább, mint eddig, "a zsidó jogérzéke és tisztességérzéke általánosságban gyengült. Pénzt keresni és pénzt szerezni olyan követelõ szükségesség volt, hogy közömbös volt elõttük a szerzés módja és az, hogy tisztességgel történik-e." (Graetz III. 472.)

A magyar publicisztikában talán nem található megrendítõbb, tisztább, emberibb írás, mint Bartha Miklós "Kazárföldön"-jének "Nemzeti szempont" címû fejezete. Valóságos könyörgés az országot meghódított gyarmatosítókhoz, hogy ne akadályozzák Egán Ede ruténföldi akcióját, mert a kazár térfoglalása már a Szent Istváni ország egységét veszélyezteti.

A pánszlávok és nemzetségi izgatók számára a kazár: fõnyeremény. Mert, ha a befogadó Szent Istváni haza ilyen szívtelenül, oktalanul löki oda más nyelveken beszélõ hû fiait a nyomornak, kizsákmányolásnak, uzsorának, betolakodottak szabadosságának, akkor amiként a nyíregyházi tárgyalóteremben is megszûnt az államfenség.
"De nemcsak a rutének dõlnek karjainkba ily (segítõ, szociális) akcióval írja Bartha Miklós. Egy turóczszentmártoni lap már ily címû cikket közölt: Kérünk egy Egánt! Az akció kiterjeszthetõ az egész Felvidékre, és átvihetõ az erdélyi Kárpátokba. Milliók fogják észrevenni, hogy a magyar haza gondjaikat viseli. Milliók szívében ébred hála a magyar uralom iránt, és ha megjelenik a tót és oláh igazgató, hogy telehazudja lelküket: milliók fogják elutasítani, mert vagyonukat, jólétüket, boldogságukat, kultúrájukat magyar akciónak köszönhetik." [77]

Azonban látja Bartha Miklós azt is, hogy a kazár barbárságot, sötét intellektuális erõ takargatja.
"Gondját viselni hitsorosainknak: nemes kötelesség. Ez a kötelesség a kazárok irányában nem nyilvánul. Irtózatos lelki sötétségben élnek, és fáklyát nem gyújtott nekik a P. (Pester) Lloyd soha. Ellenben nyitott szemmel nézte végig azt a rombolást, mit a kazár véghez vitt. Tûrte hitsorosainknak bûneit. Nem jajdult fel az égbekiáltó uzsora áldozatainak nyomora miatt."

Kossuth egyik legjobb hívének, a szabadság és a humanizmus tollforgató magyar apostolának szívébõl aztán feltör a keserûség, de nem a gyûlölet:
"De néhány ezer bevándorolt ember kedvéért, akik nem igaz polgárok, akik csalásból, hamisításból és uzsorából élnek: talán csak még sem engedhetjük elpusztítani a föld népének százezreit?"

És utána néhány sorral felmerül Bartha könyvében a nemzetfelosztás és a majdani Trianon víziója is. Amint megírja, elbolondított tótjaink Szvatopluk birodalmát emlegetik, az oláhok Dákó-Romániát, a délszlávok Nagy-Szerbiáról álmodoznak. Két Trianon árnyéka sötétlik e próféciákban, amelyeket csak akkor lehetne ábrándokká degradálni, ha a magyar állam, a közigazgatás legalább emberi, kizsákmányolástól, uzsorától és nyomortól mentes életet tudna teremteni a nemzetiségek számára. Ennek azonban útjában áll a tegnap érkezett kazár, a mögötte uralkodó pesti sajtó-intellektualizmus, az idegen kézbe jutott bankok pénze. Aki ebben az akcióban nincs velünk, az a magyar nemzeti állameszme ellensége! - kiált fel Bartha Miklós. És már késõ van.

Komáromi János így ír róluk "Jegenyék a szélben" címû regényében:

"Ahová lép, amihez egyszer hozzányúl ez a nép: minden elpusztul ottan. Egyszer azt olvastam róla valahol: "Ez a faj arra van kárhoztatva, hogy vesztére legyen az embernek, akivel érintkezik; a háznak, ahol lakik; az állatnak, amellyel dolgozik.
... mert az a bizonyos végzetszerû kéz mindenhova elér, ha a világ másik végére menekülsz elõle, még ott is torkon ragad és megfojt....
... Olyan nép ez úrficska, mint az aranka a lucernásban. Nem a földbõl él, hanem a lucernából, és ha nem irtjuk, kikél és megfojt minden táblát a határban... Ma még csak a rusnyákot eszik, s az urak nem akarják meghallani jajgatásukat... a rusnyákok után az urak kerülnek sorra! Vége lesz az egész Magyarországnak!

... S mivel szolgáltam rá, hogy hónapról-hónapra kellett figyelnem magamon szörnyû süllyedésemet, és bárhogy erõlködtem ellene, minden erõlködésem után még jobban lenyomtak a piszokba és a nélkülözésbe. Mi volt a bûnöm? Hogy egyszer diákkoromban én is odavetõdtem azok háta mögé, akik kiadták a jelszót: "megfojt és kihûlt torkunkra hág ez a faj. Magyarok vigyázzatok magatokra..." Mert iszonyatos vége lett ennek a kis csapatnak is! Ma már a világ minden táján szétverve feküsznek a föld alatt, miután elõbb szertezüllesztették, koldusokká tették õket... Ez a nép, amely ellen most indulunk, olyan nép kedves Drabik, hogy végzetszerû keze elér a világ másik oldaláig, s ott is magába fojtja a lelket, ha egyszer vétkezett ellene..." [78]

"A múltat semmivé tették, a jelent elpusztították. De ez mind nem elég. Nekik a jövendõ is kell" - sikolt fel a Szent Istváni Magyarországért aggódó székely publicista.

A liberális magyar urak azonban a beszivárgottak kedvéért magára hagyták a népet. Midõn egyik kis falucska lelkésze 100 négyszögöl földet kért templomépítésre a Schönborn uradalomtól, ez megtagadta a 20 forint értékû földet:
"Hej, pedig egy ilyen kis templom erõs vár a kommunisztikus és anarchisztikus irányzatok ellen" - sóhajt fel Bartha Miklós, aki bár nem tudhatta, de elõre látta, hogy 19 évvel késõbb a Kárpátalja Csehszlovákia része lesz. Azt azonban tudta, hogy a nemzet elvérzik, a Szent Istváni népközösség feloszlik, s ennek oka senki más csak a gyarmatosító hatalom legjobb pionírja, a kazár, s a mögötte álló idegen banktõke, a sajtó. Solymosi Eszter nagy pere után a magyar kivándorlás kezdõdik. S amikor a gyûlölettõl megszállott kazár gyarmatosító lelövi a hegyvidéki akció vezetõjét, Egán Edét, Rákóczi hû rutén talpasa

számára sem marad más kiút, mint az elvándorlás. Jön az elvérzés, úgy, ahogy Bartha Miklós könyvébõl közöljük ezt a történelmi dokumentumot.

ELVÉRZÉS

"Minél tömegesebben vándoroltak be Galíciából, annál nagyobb mérveket öltött a rutén kivándorlás. A betolakodók kinyomták helyükbõl a bennszülötteket. Ez a folyamat három évtized óta tart. A sorvadás fokozatosan és vidékenként vett erõt a népen. Emiatt nem okozott országos feltûnést. Egy kazár kiszorított az õsi tûzhelyrõl négy-öt rutént. A kazár mindenütt mutatta magát, minden üzletnél megjelent, minden vállalatnál közremûködött, s ezzel megötszörözte önmagát. Papnak, tanítónak feltûnt a népdeficit. Fináncnak, közigazgatásnak, bíróságnak nem tûnt föl, mert ennek az aktája szaporodott a kazárok szaporodásával.

Most már hatvanezerre teszik az Észak-amerikai Státusokban letelepült rutének számát. Egyik-másik lelkes pap utánuk ment, hogy egyházilag és iskolailag szervezze õket, megõrizze emlékeiket, és ápolja ragaszkodásukat a magyar haza iránt. A kísérlet meddõ maradt, mert a rutének idõnap elõtt áldozatul estek a kiterjedt pánszláv agitációnak. Ezt az agitációt melegen istápolja az orosz diplomácia. A vezéreket pénzzel látja el. Elszakadt népünk közé jól fizetett papokat küld. Iskolákat állít. Ügyes-bajos dolgaikat ellátja. Érdekeiket az orosz konzulok felkarolják. Munkához segítik a népet. Szervezik a szegényügyet és a betegápolást. Ilyen gondolkozással szemben a rutén lelkész, aki csak ideális hatásokra dolgozhatott, eredmény nélkül tért vissza hazánkba. A szegény ruténnek Amerikába kellett menni, hogy hazája ellenségévé legyen.

Beregben az Egán akciója óta megszûnt a kivándorlás. Ez a tény minden statisztikai adatnál jobban beszél. A munka nélkül szûkölködõ népnek Egán munkát adott.

Télen át utat építtetett a Bereg és Máramaros között fekvõ vízválasztón. Az ilyen feladat nehézségeit csak az tudja mérlegelni, aki már fáradozott abban, hogy valahová út építtessék. Beleszól abba egy néhány fõszolgabíró, egy pár alispán, két közigazgatási bizottság, két vármegye, két fõispán, két minisztérium, két állammérnöki hivatal és ezeknek összes pereputtya. Azonban az út megépült.

Nyáron át mezõgazdasági munkásokat helyez, el Egán különbözõ uradalmakban. Csupán Mezõhegyesen hatszáz rutén munkás volt a múlt nyáron elhelyezve. Egyelõre nehezen ment a dolog. Mezõhegyesen panaszkodtak, hogy a rutén nem válik be. Nem is csoda, hiszen alapjában véve, a rutén erdõmunkás. De Egán odautazott. Rendbe hozta a táplálkozási viszonyokat. Gyöngéd elnézésre bírta az uradalom igazgatóságát. Olyan munkát kért ruténjei számára, ami nekik kevésbé szokatlan.

A pán fõnagyságos úr látása kedvre derítette õket. Érezték, hogy ott sincsenek elhagyatva; hogy az õ uruk ott is gondoskodik róluk, és mindennek a hatása az lett, hogy négyötöd része a munkásoknak bevált, és az uradalom olcsóbb munkaerõhöz jutott. Az idén nyolcszázan mennek Mezõhegyesre.

De Máramarosban nagy mértékben folyt a kivándorlás. A hegyvidéki akció ott csak most veszi kezdetét. Százával jelentkeztek a községek hitelszövetkezetek és áruraktárak alakítására. A lelkészek itt is hajlandók a munka élére állni. Azonban a közigazgatás részérõl nemigen tanúsítanak meleg pártfogást. Megvannak anélkül is. Kivált az áruraktárak ellen emelnek kifogást, mert ezek szerintük a meglevõ kereskedésnek

okoznának káros versenyt.
Az Egán kitartása elõl kissé meghátráltak. Legújabban megnyugodtak az áruraktárak felállításában is, de azzal a furcsa kikötéssel, hogy ezek csak bizonyos meghatározott cikkek elárusításával foglalkozhassanak. Ravasz ostobasággal olyan árucikkeket jelöltek meg, aminõkre a népnek nincsen szüksége.

Máramarosban azt hiszik, hogy ez jogos védelme a meglevõ kazár boltoknak. Pedig ez kiváltság in otima forma. Tehát egyik neme a mi híres liberalizmusunknak. Az országvédõ és országfenntartó nemesség kiváltságainak még az emlékétõl is fellázad minden hû liberális kebel. Pedig az a kiváltság rég letûnt. Maga a nemesség mondott le róla, külsõ kényszer nélkül. Maholnap letûnik a nemesség is, és a liberalizmus gondoskodni fog sírgyalázó epitáriumokról.
De a kazár kereskedõ egészen más. Azt óvni kell a versenytõl. Ha a liberális felfogás ennek az érdekében ejt csorbát: akkor fordítsunk egyet a liberális köpönyegen. Keressünk formulát, hogy adhassunk neki kiváltságot. A köpönyeg bélése konzerváló jelszavakat is tartalmaz. Hol az a bélés? "Gondozzuk a meglevõ egzisztenciákat!" Tehát védjük a kazár kereskedést.

Bizony kerékbetört fogalma ez a kereskedésnek és megbélyegzése ama szép és civilizátorius mesterségnek. Megvenni a bocskortalpat, a savanyított uborkát, a petróleumot, az ekevasat és eladni ötszáz percent nyereséggel; eladni hitelbe, hogy az ötszáz percentbõl ezerötszáz legyen. Arra utazni, hogy a rutén megittasodjék, s részeg fõvel ostobaságokat csináljon, és ennek a révén ellicitálni feje alól a párnát, feje fölül a hajlékot... Piha! ... Mióta nevezik ezt a gaz uzsorát kereskedésnek?! És micsoda közgazdasági, politikai, erkölcsi törvény alapján érdemes ez az áruuzsora nemcsak védelemre, hanem még privilégiumra is?

Azalatt pedig, míg az elvi harc folyik Egán és a vármegye intézõ körök között, megérkezik Budapestre egy szomorú vonat. A kormány már megkapta Máramaros fölterjesztését, hogy ott mások a viszonyok, mint Beregben; ott csak cum grano salis van szükség áruraktárakra; ott a kazár üzérkedés nem öltött veszélyes arányokat; a bevándorlás ellen is megtétetett minden óvintézkedés. Kivándorlásról pedig szó sincs.

A szomorú vonat pedig megérkezett.

Egán elõre tudta, hogy meg fog érkezni. Jelentést is tett arról a belügyminisztériumban. Intézkedett is a belügyminisztérium, hogy ha rutén vonat érkeznék, egyelõre ne továbbítsák.

A vonat megérkezett. Kétszázhetvenöt rutén ült benne, férfi, nõ és gyerek. Öregasszonyok, szoptatós asszonyok, serdülõ leányok, mezítlábas gyermekek. Ökörmezõrõl, Kalocsaházáról, Szinevérpolyánáról jöttek. Tehát Máramaros megyébõl és Brazíliába mennek. A múlt héten is elment egy szállítmány. A jövõ héten is indul egy. Pedig a jelentés szerint kivándorlásról a preventív intézkedések után szó sem lehet.

A föltartóztatott vonat tartalmát a belügyminisztérium rendõri osztálya a dologházba ürítette ki. Itt a ruténeknek lakásban és élelmezésben részesültek. Egán a kormánynál alkalmazott rutén tolmácsot kioktatta a mondani valóra és a dologházba küldötte. Eközben sürgönyözött legékesebben szóló lelkész munkatársának Beregbe, hogy jöjjön azonnal. De a tolmács kísérletezése sikertelen maradt. Másnap a megérkezett lelkész próbált a szívükre beszélni. Nem használt. Õk mennek.

Ezalatt Egán útmunkát eszközölt ki a kereskedelmi kormánynál. Programja szerint kibérelt volna egy szerfölött nagy és most üresen álló istállót - amely az építendõ út közepén fekszik - a Schönborn hitbizományi uradalomtól a családok téli elhelyezésére. Saját felügyelete alatt fõzetett, süttetett volna az asszonyokkal. A munkaképes férfiak 80, a nõknek 60, a gyermekeknek 30 krajcár napszámot és élelmet állapított meg. Harmadnapra Egán megjelent a dologházban.

- Térjetek vissza!
- Nincs hova. Mindenünket eladtuk. .
"Munkát adok nektek télen. Hajlékot is, élelmet is. Öt hónap alatt a férfi gyûjt 112 forintot, az asszony 84-et, a dolgozó gyermek 42-õt. Pálinkára, dohányra, ruházatra ebbõl elfogy valami. De marad egy családnak 200 forintja. (Ez november elején volt.) Tavasszal visszavásároljátok házatokat. Beálltok a szövetkezetbe. Akinek szüksége lesz, pénzt kap onnan, hogy gazdaságát fölszerelje. Az a pénzetek is megmarad, amit most az útra visztek, Állami tehenet is kaptok, úgy, mint Beregben, és legelõbérletet a kincstártól.

- Nem térünk már vissza, megyünk Brazíliába. . "Legyen eszetek. Ott nem érti meg senki a ti nyelveteket. Nem lesz templom, ahol imádkozzatok. Nem lesz pap, aki vigasztaljon. Még temetõ sem lesz, ahova a kisgyermek elhantoltassék. Idegenek lesztek ott. Kihez fordultok tanácsért, igazságért, oltalomért? Agyonvernek és nincs aki megbüntesse a gyilkost. Házatok nem lesz, hogy lepihenjetek. Nem látjátok többé szép hegyeiteket. A szomszédot nem fogjátok ismerni. Gyümölcsfátoktól örökre megváltok, pedig apátok ültette azt. Meglátjátok: nem olyan lesz a forrás vize, mint otthon volt; a kõ sem olyan lesz, a patak sem. Más virág terem ott a réten, más bogár mászkál a gyepen, más nap süt az égen. Ne menjetek oda."

- Elmegyünk, pán fõnagyságos úr. Lesz ott nekünk hajlékunk is, tehenünk is, földünk is, gyümölcsösünk is. Itt van az írás. Nyomtatva van, kép is van rajta.

A csalogató egy kis füzet volt. Címlapján egy farm van színes nyomással. A kép hátterében csinos tornácos ház, oldalt istálló, az udvaron baromfi, néhány tehén, két ökör az eke elõtt, két ló egy megrakott kocsival, oldalt virágzó gyümölcsfák, elõl búza, zab, tengeri és lóheretáblák kövér terméssel. A füzet leírja, hogy minden rutén család kap ingyen egy ilyen belsõ telket, külsõséget, amelynek hossza két, szélessége egy kilométer, két ökröt, három tehenet, két lovat a hozzá való szerszámokkal. A képen füstöl a kémény, rutén leány piros csizmában feji a tehenet, a ház elõtt hársfa árnyékában ül a rutén gazda, akihez gömbölyû menyecske közeledik párolgó tállal.

A rutén ember a mennyországot sem képzelne ennél szebbnek. "De ez mind nem igaz. Titeket megcsalnak. Ez mind csak arra való, hogy megtöltsétek a hajót, s kifizessétek a vitelbért. Ne higgyétek, hogy ingyen földet kaptok. Ingyen föld nincs a világon. Telket, házat, barmot sem kaptok ingyen, sem pénzért, mert ott, ahová visznek, csak pusztaság van. Se falu, se város. A hajó kirak titeket egy terméketlen, sivár, kiégett tengerpartra. Aztán fütyül, és odébb surran a nagy vízen. Ti a parton maradtok. 'Alá is út, fel is út.' Csakhogy még út nincs. Merre lesztek el? Ami pénzetek volt, azt elfizettétek a hajóskapitánynak. Eleségetek rég elfogyott a hajón. Nyakatokon a batyu, az apró gyermek, az öreg szülõ.

Hová, merre? Mert nem vár ám ott a parton senki reátok. Jól megértsétek, én mondom nektek. Kérdezzétek meg Beregben, hogy jó ember vagyok-e? Láttátok-e a szép kövér gulyát a névtelen havason? Láttátok-e a tiszta, csinos, olcsó állami boltokat? Hallottátok-e,

hogy ezer meg ezer rutén gazda szabadult meg két év alatt az uzsorától? Hát azt, hogy száz meg száz ember telket, földet, ökröt vásárolt? Hát én mondom nektek, aki hozzátok is elmegyek, hogy ott is úgy legyen, mint Beregben; én mondom, hogy titeket most megcsalnak. Ez a kép, ami itt a füzetben van: hazugság. Ez a sok ígéret: mind hazugság."

"Az a hajózási vállalat, amely vinni fog, csak azért alakult, hogy vigyen. Neki portéka kell. Ti lesztek a portéka. Ha odaértek, senki sem fog veletek törõdni. A parttól elindultok és mentek, amerre a szemetek lát. Hová? Órákig kóboroltok, mint a bitangba került jószág. Keresitek a falu tornyát, de nincsen sehol. Sütõkemencében ha volnátok, ott sem volna nagyobb hõség, mint azon a kiaszott pusztaságon. A forró nap kiszívja minden erõtöket. Asszony, gyermek vízért imádkozik. Forrást kerestek, nincs sehol. Árnyékot kerestek az sincs."

"Mit csináltok azokkal, akik ellankadnak, tovább vánszorogni nem tudnak, kidõlnek a hõségtõl? Otthagyjátok a kopasz földön, hogy elpusztuljon, mint egy beteg kutya? Mivel hantoljátok el? Hol a pap, hogy beszentelje, hol a harang, hogy megszólaljon, hol a koporsó, hogy elföldeljétek? Alig, hogy otthagyjátok, már gyûl a csókasereg, a varjúsereg a hollósereg; Ott kóvályognak elhagyott társatok feje fölött. A szemét vájják ki legelõször."

"Aki bírja, tovább megy. Hová? Nincs aki útba igazítson, mert ha láttok is embert, beszélni vele nem tudtok. Elérkeztek egy gyapotültetvényhez. Oda kell talán három munkás. De csak férfi. Melyik legyen a három? Mit csináljon az a három a családjával? Hát a többi hová legyen? Láttátok az országút porát, amikor felkavarja a forgószél? Ez a ti sorsotok Brazíliában. A porszemek szétszóródnak. Ti is. Elszakít egymástól az élet, elszakít a betegség, elszakít a halál. Hát ne menjetek! Én magam visszaviszlek a patakos völgyekbe. Munkát adok nektek. Veletek maradok. Hozzá segítlek, hogy házat, telket vásároljatok. Maradjatok itthon."

- Elmegyünk, uram, nem tehetünk másként, Rudolf trónörökös úr vár ott reánk, aki nem halt meg, csak elbujdosott, s új hazát teremtett a rutén népnek.

"Balgák vagytok. Megcsaltak. Ugye a királyi boltos mondta ezt nektek? Hazudott. A kalocsaházi kocsmáros is mondta, ugye? Az is hazudott. Õk pénzt kaptak a hajózási vállalattól ezekért a hazugságokért. Nekem higgyetek, mert én jó ember vagyok. Ha igaz, amit õk beszélnek, miért nem mennek Brazíliába? Miért nem foglalják el õk azt a szép tanyát és azokat a nagy termõföldeket?

- Mert a zsidóknak nem adja ám a jó király. Egán meglepetve kérdezte: "A zsidónak nem adja és nektek odaadja? Miért nem adja annak, és miért adja nektek?"

- Azért, mert a zsidót a jó király nem szereti. Tudja, hogy az õ ruténjeivel a zsidó rosszul bánik. Azt is tudja, hogy a rutén jó katonája volt az õ nagy vezéreinek, Rákóczinak és Kossuthnak. Most, hogy elszegényedtünk, mert a zsidó elvette mindenünket, a jó király meg akar jutalmazni, s megparancsolta a fiának, hogy minket Brazíliában boldoggá tegyen.

Egán belátta, hogy itt a hit a legsötétebb babonává alakult át. Ennek a csapatnak a katasztrófája elkerülhetetlen. Irtózatos logikai renddel van ez a nép kioktatva. A kazár ügynök arra tanította õket, hogy a kivándorlást a király csinálja a nép megjutalmazására. A kazár nem mehet Brazíliába, mert a jó király haragszik reá. De a ruténre királyi jutalom

vár ott, mint Rákóczinak és Kossuthnak jó katonájára.

Megjegyzendõ, hogy az ékesszóló lelkész az Egán utasítására magával hozott Bereg megyébõl egy rutén parasztot is, ki hasonló csábítások folytán már megjárta Brazíliát. Szörnyû viszontagságokat állott ki. Családja ott veszett. Õ maga különös véletlenségbõl egy gõzösre akadt, amely megkönyörült rajta és alkalmazta a szénkamrában. Leírhatatlan nélkülözések és szenvedések között hazakerült. Egán ezt is felhasználta kapacitációra. Úgy vélte, hogy ennek, aki ott járt, mindent látott, élõ tanúja a csalásnak és hazugságnak, aki szintén mindenét eladta, hogy útiköltsége legyen, akinek a sorsa az övékkel egyforma - hogy ennek inkább fognak hinni, mint neki. De a szerencsétlenek ennek sem hittek.
Még egy erõfeszítést tett Egán a belügyminiszternél. Úgy okoskodott, hogy ennél a népnél nem a szabad akarat mûködik. Ezek elbolondított emberek. Cselekvésüknek nincs beszámíthatósága. A józan értelmet kiverte agyukból a csábítás. Ezek tehát kiskorúak, akiket gondnokság alá kell venni. Vakságukban kész veszedelembe rohannak. Mintha csak egy tehervonat elébe dobnák magukat, vagy mintha a Dunának mennének, hogy belefulladjanak. Hasonló eszeveszettség hatóságilag megakadályozandó. Ezeket éppen úgy nem szabad útra ereszteni, amiként nem szabad egy pesties házba a falu lakóit bebocsátani. Ezek e pillanatban õrültek. Tehát nem lehetnek önjogúak. Nem rendelkezhetnek sorsuk fölött. Nem tûrhetõ, hogy 80-90 elbolondított férfi kétszázkilencven asszonyt és gyermeket végpusztulásba sodorjon.

Egyetlen menekülési esély, ha rábukkannak valami osztrák konzulra, s ez hazaszállíttatja õket a magyar állam költségén. Önmagát védi tehát az állam, ha nem tûri elvérzésének ezt a nemét, és elõre megakadályoz nagy kiadásokat.

Ezekhez hasonló érvekkel a belügyminisztérium is át volt hatva, azonban nem vélte megengedhetõnek, hogy a jogéletbe ily mélyen bevágó kérdést önállóan intézzen el. Jogi tanácsot kért tehát az igazságügyminisztertõl, aki azt felelte, hogy törvénykönyvünkben nincs alap azon kivándorlók rendõri visszatartására, akik bûncselekményt nem követtek el, és rendes útlevéllel vannak ellátva.

Bûnösök pedig nem voltak ezek a nyomorultak. Útlevelük is volt. Hogy is ne lett volna, amikor a község jegyzõi kar jelentékeny hasznot húz az útlevelek kiállításából. A szomorú vonat tehát négy napi küzdelem után elindult, neki a messzeségnek, a bizonytalan életnek, a bizonyos halálnak. Láttam a szerencsétlenek menetrendjét. Állomásról állomásra, óráról órára van az útjuk megjelölve abban a füzetkében, amelynek címlapján a boldog farm ál. Mennyibe kerül a jegy Budapestig, onnan Fiuméig, onnan Udinéig? Hol kell átszállni egyik vonatról a másikra? Mennyi az idõzés itt vagy ott? Milyen kinézésû ember várja õket Budapesten, Fiumében, Udinéban? Ez mind apróra le volt írva. Az utasításban hangsúlyoztatik, hogy senki mással szóba ne álljanak, csak azzal, aki megjelöltetett. A kérdezõsködõknek feleletet ne adjanak. Útjuk célját senkinek el ne árulják. Annyi pénzzel induljanak útnak, hogy amikor Genuába érkeznek, még legyen nyolcvan forintjuk, mert személyenként ennyi a hajódíj Brazíliáig.

Ezt a vállalatot Silvio Notário udinei közjegyzõ vezeti. Ennek az úrnak Máramarosban kazár ügynökök állanak rendelkezésére. A vállalat egyetlen célja az, hogy a Genuában alakult hajózási társaság szállítmányokra tegyen szert. A kazár ügynökök elég nyíltan ûzik a toborzást. Ebbõl kettõs hasznuk van. Százalékot kapnak a vállalattól, s a megbolondított nép áruba bocsátott vagyonát kótyavetye árban szerzik meg.

Azokat a községgyûléseket, amelyeken a kivándorlás módozatait részletesen megbeszéli a nép, kazár befolyás következtében a községbíró szokta összehívni.

Ezen a helyen csak egy csapatról számoltam be. Azonban sokan mennek. Pár hónap alatt több ezren vándoroltak ki. Máramaros némely vidéke megbolygatott méhrajhoz hasonlít. Minden megmozdult: az emberek, a háziállat, a fölszerelés, a berendezés, Mert mindent pénzzé tesznek, hogy mehessenek. Még a ház is megmozdult a fejük fölött. A föld is megmozdult a talpuk alatt. Csak Máramaros kormányzati lelkiismerete nem mozdult meg. Így vérzik el a nemzet és így szüretel a kazár."

Ekkor azonban hiába írt már Bartha Miklós a rutén felszabadításáról. Maga az országbíró magyar nép is idegenek szolgája lett.

A Verhovináról hiányzott egy templom, amelyre a Schönbornok sajnáltak 20 forintot áldozni. Igen! Egy ilyen kis templom erõs vár lett volna "a kommunisztikus és anarchisztikus" irányzatok ellen. És Kárpátalja ma a kommunizmus gyarmata. Szovjetoroszország részlege. Európa szívébe tolt ék és tõr. S mondjuk meg: hogy ez így van, így történt, abban nem egyedül a kazár a hibás.

VI. fejezet
ANTISZEMITIZMUS?

A zsidó világhatalom tényleges megalapozója tulajdonképpen egy szerencsétlen, vagy inkább rosszul meghatározott fogalom volt: antiszemitizmus. A szót 1873-ig nem ismerte senki. Ekkor merült fel elõször a korai német fajvédõ publicisztikában. Nem zsidó oldalról feltalált, de mégis súlyos fogalom volt ez, mert ürügyül szolgált arra, hogy az emancipációtól a világuralomig segítse a zsidóságot. Szerencsétlen volt, 'mert faji alapra helyezett egy politikai, társadalmi és világnézeti kérdést. A zsidók nem szemiták. A tudományos kutatás régen megállapította, hogy a zsidó nép különféle embertípusok keresztezésébõl keletkezett. [79] Legjobb esetben a zsidók fele volt szemita származású.
A második hibája volt a fogalmi meghatározásnak, hogy valóban magában hordozott valami negatívumot, amely sokszor a kultúremberekre visszataszítóan hatott. Az "anti" szócskát egyetlen embercsoporttal szembeni gyûlöletnek, tehát alantasabb érzésnek lehetett tekinteni, ami - az úgynevezett és általában elítélt "antiszemitizmus" ezenfelül - sokszor jobb hiányában faji síkra vitte át a harcot, amely csak igen kis százalékban lehetett vallási és faji harc. Mert lényegében nem a zsidó faj kisebb vagy nagyobb értékûségérõl, hanem a Tanról volt szó, amely a nemzetek fölötti nacionalizmust és a keresztény országlási renddel egybe nem hozható politikai institúciót a gyarmatosítást jelentette.
A zsidóság kitûnõ taktikai érzékkel feszítette szét a fogalmi meghatározás helyességén mutatkozó rést, és igyekezett annak felhasználásával még több sajnálatot kelteni maga iránt és még több hatalmat hódítani.

A tudatlan és tájékozatlan ember valóban "antiszemita". Azt hiszi, hogy egy szellemi, gazdasági, politikai és sajnos, ma már világpolitikai problémát el lehet intézni, akár átkozódásokkal, akár gyermekes hiedelmekkel, vagy megbukott fajelméleti jelszavakkal. Veszélyes és káros antiszemita az, aki az egész kérdést a synhedrion és, a nép, Krisztus meggyilkolásán keresztül ítéli meg a zsidót, de nem ismeri a Tant. A Talmud és a Toledót Jesú (Jézus életrajza), "istenkáromló gyalázkodásokkal s torzításokkal telített koholmányok, mesék, ma is élnek még a zsidók köztudatában és táplálják a "Názáreti" iránti gyûlöletüket." [80]

Az indulatokra hajlamos antiszemita csak a zsidó ember bizonyos tulajdonságait gyûlöli, gúnyolja. Nem tetszik neki a pajesze, a kaftánja, a lúdtalpa, esetleges tisztátalansága, s hajlandó gyorsan egy pofonnal megoldani a maga zsidóproblémáját. Hasonló alantasság fõként az emberre átvetíteni a Tan törzsi nacionalizmusát, holott ezért személyileg egy zsidó nem felelõs. Ez a Tan azonban gyûlöletet hirdet, és ezért gyûlöletet vált ki. [81] ' .
Az úgynevezett infantilis antiszemitizmus valóban buta jelenség, amely ténylegesen - sokszor - irigységen, tudatlanságon, mûveletlenségen, személyi sértõdöttségen, vagy faji gõgön alapszik. S ez segített a világ fölötti hatalmat az õ kezükre juttatni, mert mindig alkalmat szolgáltatott arra, hogy a zsidók megsajnáltassák magukat, s humanizmusért kiáltozzanak akkor is, amikor például az uzsorától akarták eltiltani õket. A primitív orosz tömegek barbár pogromjai a kultúreurópát menekülõ zsidókkal töltötték meg. Ezek kergették még Amerikába Oroszország zsidó tömegeit, hogy azok ott épp oly uralmi réteggé váljanak, mint mindenütt. A félzsidó Heydrich SS-vezér faji antiszemitizmusa vitte a koncentrációs táborokig a keleti zsidóság egy részét, hogy azután a megmaradottak, szenvedéseik jogán késõbb 40 milliárd márkás német jóvátételt és világhatalmat igényelhessenek maguknak.
Semmiképpen nem lehet azonban antiszemitának tekinteni azokat, akik tudományos megalapozottsággal, minden faji demagógia nélkül egy politikai képlet, közelebbrõl az országhódítás ellen harcoltak.

Ma már súlyos tévedésnek látszik, hogy az ország és a nép helyzetét látók "antiszemitáknak" nevezték magukat, és hogy 1893 október 6-án Budapesten megalakult az országgyûlési antiszemita pártkör. Ismételjük: az elnevezés szerencsétlen volt, mert a fogalom negatívumot hordozott magában. Azonban Istóczy Gyõzõ, Simonyi Iván, Ónódi Géza és Széll György magyar népünk védelmére nem tudtak jobb fogalmat találni, mint ezt. Késõbb a rosenbergi szellemû német Rassenschutzgesetz lejáratta a fajvédõ fogalom értelmét is, mert a zsidóságot, mint fajt összetévesztette a politikai institúcióval. A Méhely Lajos fogalmazta magyar fajvédelem is egészen más volt. A nép védelme, de nem a vérség, hanem a szociális gondolat jegyében.

Azonban épp azok a magyarok, akik "antiszemitáknak" nevezték magukat, nem a zsidó faji, hanem a zsidó politikai és gazdasági uralom, tehát Szent István országának gyarmatosítása ellen küzdöttek. [82]
Még a magyar "antiszemita párt" megalakulása elõtt Istóczynak sikerült nemzetközi síkra emelni ezt a kérdést. A német Sozialer Reichsverein dr. Henrici javaslatára elsõsorban a szociális jogaiért küzdõ magyarokat - közelebbrõl Istóczy Gyõzõt és Simonyi Ivánt - hívta meg az 1882 szeptember 11-i drezdai kongresszusra. A kongresszus elnöke Bredow, nyugalmazott százados és Simonyi Iván, magyar országgyûlési képviselõ volt. Már a második napon elfogadták Istóczy Gyõzõ kiáltványát, s elhatározták, hogy azt az amerikai és az összes európai kormányoknak megküldik.

Feltûnõen érdekes, hogy a drezdai kiáltvány csaknem teljesen elfogadta a magyar álláspontot, amely nem faji harcnak tekintette, hanem mindig is politikai, szellemi, gazdasági szempontból vizsgálta a gyarmatosítási törekvéseket.
A drezdai kiáltvány, amely az elsõ nemzetközi keresztény összefogás eredményébõl jött létre nem a faji ellentéteket hirdeti, hanem a világ és országhódító törekvésekre, tehát a lényegre utal. [83]

Tulajdonképpen az, akkori német vezetõk is Istóczyn keresztül egyenesen Kossuth Lajostól tudják meg, hogy itt nem faji és vallási, hanem politikai hatalmi harcról van szó. S ezt a magyar álláspontot mint a drezdai kiáltvány világosan mutatja, magukévá teszik.

Nem emberek, hanem elvek ellen küzdenek, méghozzá az önvédelem jegyében. Világosan bizonyítja ezt magyar viszonylatban a "12 röpirat" 1833 szeptember 15-i száma, amely Istóczy tízpontos programját közli. Ebben is csak a hatalom megtörésérõl van szó, de nem a zsidók üldözésérõl.

Nem lehet eltitkolni, hogy Kossuth Lajos, aki 1844 május 5-i vezércikkében az antiszemitizmustól mentes magyar állam és társadalom védelme alapjait rakta le, éppen ebben a kritikus idõszakban, kissé változtatott véleményén. Gelléri Mórral folytatott beszélgetésében 1883-ban elismeri, hogy a magyar népnek sok oka van az antiszemitizmusra. Ennek ellenére kifogásolja az antiszemita párt programját, és azt mondja, hogy az antiszemitizmus okait gazdasági intézkedésekkel kell levezetni. És itt az emigráns Kossuth erõteljesen szembe kerül a szabadságharcos Kossuthtal, aki 1844-ben az emancipáció ellenes tanát meghirdette. Az általa végzetesnek tartott politikai institúcióból - íme - országfoglalás lett. Nemzetellenes hódítás és gyarmatosítás épp azon a területen is, amelyrõl az ifjú Kossuth' az "Éhségmentõ intézetekben" írt. Istóczy Gyõzõ ezért a hazai élettõl elszakadt Kossuthnak most saját elveit olvassa fejére. "A zsidókérdés nem csupán gazdasági kérdés, ma már nemzeti létkérdés, ma már az a kérdés, hogy a magyar vagy zsidó elem legyen az uralkodó Magyarországon." [84]

Kossuth azonban mégis megmaradt régi álláspontja mellett, és a galíciai bevándorlás megtiltását, a bevándorlási törvény megalkotásának okvetlen szükségességét hangoztatta.

Ennek ellenére Kossuth állásfoglalása hátrányosan befolyásolta a magyar antiszemita párt választási esélyeit. A várt 70 képviselõ helyett 20 kapott mandátumot, noha a választási manifesztum hangoztatta, hogy a párt csak alkotmányos és törvényes eszközökkel akarja célját elérni. [85] A zsidóság kétszázezer forintot vetett be arra a célra, hogy Istóczy mozgalmának gyõzelmét megakadályozza. A párt azonban már nem tudott elegendõ jelöltet állítani a biztos kerületekben sem, mert a terror, a megfélemlítés, az anyagi függõség 16 évvel az emancipáció után, akkora volt, hogy igen sokan nem merték vállalni a nyílt állásfoglalást az ország belsõ függetlensége érdekében.

Annyit azonban mégis elértek, hogy az ellenfél kerületeibõl kisöpörtek sok megalkuvó politikust, élükön Eötvös Károllyal, a tiszaeszlári védõvel. Kibukott Polonyi Géza, Helfy Ignác, Mezei Ernõ. Elérték, hogy még a választások elõtt a felsõház hat szavazattöbbséggel elvetette a zsidó-keresztény házasságokról szóló törvényjavaslatot. A felsõház állásfoglalására az ország minden részébõl félmillió aláírással bizalmi nyilatkozat érkezett.

Az eltérés a kossuthista és széchenyista alaptól végzetesen megbosszulta magát úgy a magyarságon, mint a zsidóságon. Az országhódítók hamarosan meghirdették, hogy a velük szembeni állásfoglalás - barbárság. Mindenki tehát, aki ragaszkodott a fennálló országlási rendhez, a magyarsághoz, a keresztény jogállamhoz és magyar nép országmegtartó hagyományaihoz, a szentesített törvényhez - "antiszemita lett". Vagyis barbár. Barbár volt, aki meg akarta alkotni a bevándorlási törvényt - tehát maga Kossuth is - kannibál, aki meg akarta szüntetni a népet fojtogató kazár uzsorát, antihumánussá kiáltották ki a bírót, aki megbüntette a gyilkost, a csalót, a hamisan bukott kereskedõt. Antiszemita lett az újságíró, a szellemi ember, ha nem volt hajlandó alávetni magát a gyarmatosítók, pénzhatalmasságok és zsoldjukba fogadott idegen fõszerkesztõk akaratának. Antiszemita vagyis barbár volt mindenki, aki védte önmagát, vagy népét. A magyar hibákat, sõt erényeket is lehetett gúnyolni, megvetetté tenni a 16 éve befogadottak sajtójában. Szent István Magyarországában szabad volt antimagyarnak, de már gyakorlatilag tilos volt

pro-magyarnak lenni.

Mi is hát végsõ eredményben az antiszemitizmus?

S itt vissza kell menni az õsrégi kérdéshez: mi volt elõbb? A tyúk, vagy a tojás? A zsidó uzsora, vagy a zsidó gyûlölet? A Talmud és a Sulhán Áruk keresztény gyûlölete, vagy a keresztények önvédelme?

Mi volt elõbb? A kárpátaljai 1500 százalékos uzsora, vagy Egán Ede? Az oroszországi kocsmauzsora avagy a pogrom? Szamuely Tibor járt-e az élen, avagy csak õ utána jöttek az "atrocitások".

Ismét csak a nagy keresztény teológushoz és tudósokhoz kell visszatérnünk, aki abszolút elfogulatlanul a keresztények zsidóellenes intézkedéseit súlyosan elítélve állapítja meg, hogy minden úgynevezett antiszemitizmusnak elõzményei voltak. [86]

Ugyancsak õ állapítja meg, hogy az egész középkoron át egész Európában megölt valamennyi zsidó száma nem tesz ki olyan rengeteg számot, mint azoké a nemzsidóké, akiket a zsidók II. Sapur (310-380) és II. Kozroesz (590-620) perzsa királyok alatt Perzsiában, a VI. század elején pedig a zsidó Dunaán alatt legyilkoltak. Nem szabad figyelmen kívül hagyni Houston Stewart Chamberlain történelmi adatait sem, amelyek szerint a Bar Kochba lázadás idején a földközi-tengeri térségben a zsidók 350-400 ezer nemzsidót mészároltak le. Ugyancsak õ írja meg, hogy a középkorban, ha "nem a zsidók lettek volna a gyengébb fél, az õ gyûlöletük - a múltakból következtetve - bizonyára kegyetlenebbül végzõdött volna a keresztényekre nézve." Huber Lipót szerint, habár a zsidók a keresztények legádázabb ellenségeinek mutatták magukat, a keresztény népek mégis egy évezreden át türtõztették magukat és tartózkodtak a keményebb fellépéstõl. [87]

Az egész világ tele volt a középkorban a zsidó uzsorakamat miatti panaszokkal. Zsigmond király 1436-ban 100 dénár után heti hat dénár kamatot engedélyezett a zsidóknak, ami 104 százaléknak felel meg. IV. Béla 190 százalékot engedélyezett nekik. [88]

Luther Márton, akit joggal állíthatunk oda mint a modern kor felvilágosodottságának úttörõjét, sokkal elítélõbben nyilatkozott a zsidóságról, mint akár Hitler, akár Heinrich Himmler. Luther Márton "Von den Juden und ihren Lügen" címû brosúrájában hét javaslatot terjeszt elõ, amelyet természetesen a "humanizmus" korában senki sem oszthat, azonban amelyek mégis úgy tûnnek fel, mintha nem egészen a kereszténység volna az oka a hibáknak, üldözéseknek. Luther a gyûlölettel száll szembe, és ezeket mondja: "Zsinagógáikat, vagyis iskoláikat fel kell gyújtani, és ami nem akar elégni, azt földdel be kell temetni, hogy soha többé ember ne lásson azokból egy követ, vagy salakot sem, hogy Isten lássa, hogy keresztényeire szórt ilyen nyilvános hazugságokat, átkozódásokat és káromlásokat. Nem védelmezhetjük és nem oltalmazhatjuk a zsidók olyan házát, amelyben bennünket átkoznak, káromolnak... ez annyi volna, mintha magunk tennénk azt, sõt még sokkal rosszabb. Nem járja, hogy mi átkozott gójok arcunk verejtékével dolgozzunk, õk meg, a szent emberek majd mindezt felemésztik, és aztán még gyalázatosan dicsekedjenek is, hogy õk a keresztények urai." [89]

A lutheri mondatokban ott van a kossuthi felismerés is. Nem a zsidótól, hanem az országhódítóktól, a leigázóktól féltette Luther is az õ népét. "El kell válnunk tõlük, és országunkból ki kell õket ûznünk, az õ gondjuk aztán, hogy hazájukba jussanak!" - írja Luther Márton. - "És jutalmul még gazdagokká és urainkká tegyük azokat, akik még ki is

nevethetnek!" - kiált fel a protestantizmus megalapítója, a szellemi és lelkiismereti szabadság, az emberi egyenlõség pionírja.

Akiknek módjukban volt a zsidó problémát tudományosan és nem az "utca emberének" alpári antiszemitizmusa alapján megismerni, azoknak mindig a szeme elõtt lebegett, hogy az antiszemitizmus oka nem' a zsidó emberben, hanem a, Tanban, a keresztényellenes gyûlölködõ, és minden esetben államellenes elméletben keresendõ. [90]
"Nem úgy van az, ahogy a zsidó írók felvázolják mintha a zsidó nép teljesen ártatlan áldozati báránya volna más népek gonoszságának, akik tiszta, bûntelen mártírjai a világtörténelemnek, akik mindig csak a jóakaratuk miatt szenvedtek. Õ (a történelemíró) nem tud a zsidókra csupán tömjént szórni, mint ezt õk maguk legtöbbször megteszik, neki nem szabad elhallgatni az õ bûnüket sem." Ezt írja a nagy német történettudós, akinek tárgyilagosságát még a modern zsidók is elismerik.

Már elõre halljuk a kifogást, hogy mindez az "antiszemiták" találmánya. Elvégre a pesti bankár, a bárósított zsidó kereskedõ és a New York-kávéház, vagy a Nyugat intellektuelje nem azonosítható a Galíciából beszivárgó Talmudzsidóval. Nagyjában mindez igaz is. Molnár-Neumann Ferenc, Bródy-Braun Sándor és a többiek természetesen egész más színvonalat fognak reprezentálni az elkövetkezõ XX. évszázadban, mint - mondjuk - az olaszliszkai csodarabbi. Azonban a szellemiség, amely õket eltölti, mégiscsak abból a szellembõl nõtt ki, amelyet a Talmudzsidó hordozott zöld bársony tarsolyában. Ez a másod-, vagy harmadgenerációs zsidó fiatalsága, amelybõl "nagy" íróink kinõttek - amennyiben apái hithû zsidók voltak - még a jesivákban, a Talmud-iskolákban ismerkedett meg a kereszténygyûlölettel, amelyet tovább vitt, fel egészen a Pester Lloyd, késõbb Az Est vagy a Népszava szerkesztõségi boxáig.

A liberalizmus századában, amikor a zsidó elõtt az emancipáció kitárja a hatalom, bõség és élvezetek kapuit, nem tudta megváltoztatni a modern, sõt hitehagyott zsidóság szellemi alkatát. Kétezer esztendõ beidegzettsége tette alkotásra képtelenné, és arra, hogy önálló gondolatot termeljen, de adott ezzel szemben sokoldalú készséget a kritikára, az eszmék szétbontására, gyakorlati értékesítésére, vagy lejáratására. [91]
A zsidó szellem idegenségét a keresztény világon belül talán legjobban látta Goethe és Liszt Ferenc. Goethe is fõként politikai szempontból nézte a már korábban is folyó zsidó térhódítást. Herder azt írta, hogy az olyan minisztérium, amelyben a zsidó megjelenik, "kiszáríthatatlan pontini mocsárrá válik".

Liszt Ferenc, a magyarság és az emberiség egyik legnagyobb zsenije, szintén kitûnõen mutatott rá arra, hogy a Tan sötét eltévelyedése az úgynevezett kultúrzsidóságot is megakadályozza a szellemi alkotásban. [92]
Nagy elmék és nagy nemzedékek gondolkodásában nyoma sem volt az olyan antiszemitizmusnak, amely kisebb értékû embernek, vagy gazdasági konkurensnek tekintette volna a zsidóságot. Õk csak a szabadságot, a keresztény országlási rendet, vagy ha tetszik, a demokrácia egyensúlyát féltették.

Friedrich Nietsche a század legnagyobb gondolkodója, minden filoszemitizmusa ellenére prófétikusan, kossuthista szemszögbõl nézte a jövendõ két eshetõségét:

"A zsidóknak nem marad más hátra, mint Európa uraivá válni, vagy elhagyni Európát."
Ugyanekkor a zsidóság legnagyobb szellemei, például Freud Zsigmond úgynevezett pszichoanalitikus magyarázatokat kerestek az antiszemitizmus fogalmára, és természetesen a más népek alacsonyabbrendûségével akarták magyarázni ezt. A Freud-féle

paradoxon szerint az antiszemitizmus még ma is a "pogány népeknek ilyen formában konzervált Jézus és kereszténység elleni gyûlölete". Arnold Zweig, az emigráns német író 1933-ban egyszerûen paranoiásnak minõsítette a német népet a hitlerizmus egyes jelenségei miatt.

Azonban a valóságra egy nagy magyar zsidó író, az európai zsidóság Cassandrája és nagy vátesze talált rá, kimutatván könyvében: "az antiszemitizmus, ha eszközeiben nem is, - mert ugyancsak vét a tiszta emberi összetartozandóság érzése ellen - társadalmi folyamatában a zsidó faji elfogultságnak és korlátoltságnak reakciója. A neurotikus pszichoanalitikus kompozícióból, az antiszemitizmus, a zsidókérdés beállításából kitûnik, hogy a zsidó az önmagára vonatkozó kérdés, az örök zsidókérdéssel szemben tárgyilagosságra képtelen. Mert képtelen önmagát és hibáit a saját tükrében felismerni, s a más tükör által eléje vetített képet mindig torzítottnak nyilvánítja. Nem tudja leleplezni önmagát, még önmaga elõtt sem, mert olyan szuggesztiókkal van terhelve, amelyeket ha felismerne, már meg is szûnt zsidó lenni. És utólag: mindig mártírnak érzi magát, mert képtelen az ellene irányuló érzéshullámok okait saját magában keresni. [93]

Dr. Fejér Lajos - aki maga is zsidó volt - ezzel egyben azt is kimondotta, hogy az antiszemitizmust mindenkor maga a zsidóság idézi fel, s egyben, hogy amíg zsidók lesznek mindig lesz "antiszemitizmus" is.

VII. fejezet
ASSZIMILÁCIÓ [94] - NÉVMAGYAROSÍTÁS

Az emancipációt (befogadást is beleértve) az asszimiláció gondolata fõként zsidó viszonylatban a legsötétebb liberális babona volt. Ettõl függetlenül támadás a Szent Istváni gondolat ellen is. A nemzet megfeledkezett elsõ szent királyának "Intelmeirõl". A középkori Magyar Birodalom senkit sem akart asszimilálni. Egyenjogú keresztény népcsaládokat gyûjtött egybe anélkül, hogy megkövetelte volna az "államnyelv" ismeretét. Az asszimiliációs gondolat - amelyet fõként a beszivárgottak kedvéért találtak fel - 180 fokos elfordulás volt a többnyelvû állam (Vielvölkerstaat) 900 évig tartott valóságától.

A Huszadik Század címû szabadkõmûves, de egyébként nívós folyóirat zsidóvitájában megszólalt Stefanek Antal, aki a magyarországi tótok mozgalmának egyik vezére volt, majd a prágai Narodni listy munkatársa lett. Magyarbarátnak nem mondható megnyilatkozásában mégis rátapint a kérdés velejére, midõn kimutatja, hogy a zsidóság nem a befogadó néphez, hanem a hatalomhoz, a hatalmon levõ urakhoz akar asszimilálódni [95]

Mindenütt a többnyelvû és többnemzetiségû államokban van természetes beolvadási folyamat, miként Amerikában is. A kényszer nélküli, önkéntes asszimiláció ellen sem a demokrácia, sem az úgynevezett humanizmus szempontjából a legfelvilágosultabb ember sem emelhet szót. Magyarországon ez a természetes asszimiláció megvolt minden idõben, sõt a kapitalizmus kezdõ korszakában még inkább!

A felvidéki zipszer polgárfiú, vagy az erdélyi szász kereskedõ gyermeke - anélkül, hogy bárki is kényszerítette volna erre - megtanult magyarul. Eljött Budapestre, vagy Debrecenbe tanárnak, mérnöknek, ügyvédnek, és itt már ha akart, ha nem - magyarul kellett beszélnie. A szlovák proletár, ha nem is tudott magyarul, eljött a hegyekbõl, és építõmunkás lett a rohamosan növekvõ Budapest építõállványain. Mi több: szakszervezeti vezére lehetett a fajmagyar proletároknak, hiszen a szocialista és szakszervezeti

mozgalmak történetében késõbb gyakran találkozunk olyan kifejezetten szláv, szlovák és rutén nevekkel, mint Malasits, Mikulits, Szakasits.

Az asszimilációnak ebben a fajtájában senki sem láthatott erõszakot, magyar sovinizmust. Hiszen ugyanez a természetes asszimiláció érvényesült az Egyesült Államokban, ahol a munkahely asszimilált, és tanította az államnyelvet. Nem erõszakkal, nem iskolatörvényekkel, hanem a lehetõ legegyszerûbb úton.

A liberál-sovinizmus zûrzavaros korszakában a bûnnél nagyobb hiba volt az emancipációt megtetézni a zsidó asszimiláció elméletével is. Az indokolás igen egyszerû: a zsidó lelkében soha nem vált magyarrá. Magyarul megtanult õ is, mert mi másként tudott volna üzletet kötni a magyarral. Ebben az egyetlen vonatkozásban õt is az önkéntes felismerés hajtotta. A nagykállói piacon, a nyírségi kofákkal, a budapesti bankban a váltót-bemutató gentryvel mégsem lehetett jiddisül beszélni. Ez eddig a pontig természetszerû kényszer volt a zsidóságra is. Azonban a liberalizmus kora a zsidó sajtó szuggesztiójának hatása alatt azt hitte, hogy a ripsz-ropsz módra folytatott asszimilációval, a nyelvet megtanult galíciáner máris olyan törzsökös magyar lett, mint Tass, Ond, Huba, Töhötöm leszármazottai. [96]
Az asszimilációs babonának, amely egy lelkileg, társadalmilag és politikailag asszimilálhatatlan népcsoport gyors beolvasztását tételezte fel, teljes lehetetlenségét és veszélyességét egy másik magyar publicista ismerte fel - utólag. Makkai János, aki a késõbbi zsidótörvények elõadói tisztétõl, a kalandos exilig elég változatos politikai pályát futott meg. 1937-ben még jól látta, hogy mi az abszolút lehetetlenség az asszimilációs elméletben. [97]

A "magyar zsidó" képletének végzetes hamisságáról - ugyancsak utólagosan - kitûnõ bizonyítékot szolgáltatott bizonyos dr. Klár Zoltán nevû álhírlapíró, aki 1950 után, fajvédõ zsidó vezérként próbált fellépni az USA-ban, s a magyarországi zsidóság úgynevezett csúcsszervének egyik gyûlésén, melldöngetve mondotta el "magyarságának" hitvallását: "Magyar a nyelvünk, magyar volt az iskolánk és magyar az étlapunk." Ez az étlapmagyarság csupán a rántott csirkéhez, vagy az idei libához hasonult át, de nem a lélekhez.

A "Három nemzedékben" Szekfû Gyula is látta a zsidó asszimiláció babonájának felületes, hamis mivoltát, midõn azt írta a magyarországi zsidóságról: "Lelkébe óvakodunk beletekinteni, megelégedvén ruha - és beszéd külsõségeivel: ... összetévesztettük a nemzetiséget a nyelvvel, a magyarságot a magyarul csevegéssel, a halhatatlan lelket a mulandó, színét váltó külsõvel. Vétkünk a legsúlyosabb, mert az Ige a Lélek ellen való." [98]
Tegyük hozzá, hogy vétkesek voltak a magyarsággal szemben azok is, akik letértek a józan széchenyista alapról, és inkább a magyar parasztot vetették oda a nyomornak, kivándorlásnak, minthogy lemondjanak a már idegenné vált liberális kapitalizmus juttatásairól. Õk nem Széchenyit követték, hanem a saját gyermeküket dobták ki a csónakból, és az idegenét fogadták be.

Amikor a befogadott értékesebbé vált, mint a honfoglaló, akkor tulajdonképpen egyenesen vitt az út Kun-Kohn Béla diktatúrája és Rákosi-Roth Mátyás akasztófái felé.

A grófi Magyarország már a magyar nevet is odadobta a kárpáti határon át beszivárgottaknak. A Szent Istváni Magyarország 1908-as bukásáig 26 zsidó család kapott magyar báróságot, körülbelül 300-500 magyar nemességet. [99] Ötven krajcárért, mai

értékben körülbelül egy dollárért meg lehetett vásárolni a Nagyságos Fejedelem nevét, hogy aztán a Dob utca bodegáiban, a Teleki tér ócskapiacán csak úgy nyüzsögjenek a Rákócziak, Balassák, Bocskayak, Bethlenek, akik 30-40 évvel ezelõtt jöttek át a kárpáti határon. A hatalmat és szociális kiváltságaikat féltõ magyar sejkek pénzre éhes társadalma alázatos tisztelettel fogadja el az új bevándorolt kezébõl az odalökött könyöradományokat, s közben soviniszta diadallal hordozza a díszmagyart.

A századvég az a különös korszak, amelyben 500 ezer forintért magyar báró lehet bármely galíciáner, 5000 forintért nemességet kaphat a csaló, és 50 krajcárért magyar nevet vehet fel bárki. Mire elkövetkezik 1900 hajnala, tökéletesen "rohamérett" Szent István Magyarországa. [100]

A gazdasági élet, kereskedelem, a földbérlet, a bankkapitalizmus, és az ipar rohamosan csúszik át a bevándoroltak kezébe. Még riasztóbb, hogy Kiss József, Szabolcsi Miksa és társai úttörése nyomán ugyanilyen rohamtempóban júdaizálódik a magyar sajtó, szellemi élet, a színház, a könyvkiadás.[101] Az utolsó akadály még a teljes országhódítással szemben az a kis "antiszemita" csoport, amely világosan látja a veszélyeket. És akadály az akkor még világosan látó katolikus papság jó része, amely hevesen szembeszáll a zsidó keresztény házasságokról szóló törvényjavaslattal. Ez a javaslat mégis meghozza a zsidóság számára az egyenlõség teljességét. 1993-ban a fõrendiház is elfogadja az 1895 évi XLII. törvénycikket, a recepciót. Báró Vay Béla fõrendiházi elnök "igen" szavazata dönti el a forró vitáktól, politikai botrányoktól kísért javaslat sorsát. Ezzel az egyetlen szavazattal megszületett az 1944 március 19-ig érvényes magyar végzet. Ugyanekkor létrejött azonban az õs és újmagyar nemesség 1944-ig eltéphetetlen szövetsége, gyakran vérszövetsége, amely különös és vészes komplexuma volt. A régi nemesség védte feudális kiváltságait, antiszociális elõjogait és politikai hatalmát, s hogy ezt megtarthassa ahhoz az újnemesség adta a pénzt, amellyel saját politikai befolyását akarta továbbépíteni.

Az új vérszövetségeknek következményeit késõbb prófétikusan hirdette meg a magyar történelemtudós, dr. Málnási Ödön, [102] aki megrendítõen mutatja meg a liberális századvég valóságos arculatát.[103]

Csodálatos, de a zsidókérdés értelmét, lényegét - mint késõbb is - legjobban látták az igazi - cionisták. Lévai Jenõ nem ok nélkül hivatkozik a cionisták egyik röpiratára, amelynek címét, megjelenési idejét nem közli. Ennek ellenére világosan látszik, hogy legelõször a cionisták ismerték fel az antiszemitizmus, asszimiláció törvényszerû összefüggéseit. Az említett cionista röpirat a következõ képletet rajzolta fel:

$$\text{Antiszemitizmus} = \frac{\text{zsidók száma x társadalmi nyomor}}{\text{a zsidók asszimilációja}}$$

A XIX. század végén Magyarországon jelen volt az antiszemitizmus mindhárom kelléke. A zsidók száma a közel húszmilliós országban csaknem egymillióra nõtt. A társadalmi nyomorról gondoskodott a sejkuralom, a liberális kapitalizmus, és legelsõsorban az asszimiláció babonasága. Kossuth Lajos, aki 33 éves hontalansága alatt sok eget és sok poklot megismert, fõként pedig megismerte a nyugati világhódítók

félelmetes hatalmát, látszólag, - de csak nagyon látszólag - eltért azoktól az eszméktõl, amelyeket a Pesti Hírlap 1944 május 5-i számában hirdetett. Turinból, 1882 október 11. keltezésû, és a zsidó Helfy (Helfer) Ignáchoz írott levelében látszólag teljesen elfordul korábbi álláspontjától. Szégyennek és botránynak minõsíti, hogy Magyarországon még zsidókérdés létezhetik. Ugyanakkor azonban igazi kossuthi hevességgel foglalt állást a zsidó bevándorlás ellen. [104] " Nemzetiségi és közgazdasági tekintetek tanácsolják - írja -, hogy Magyarország ne tárjon kaput semmi jöttment söpredéknek. Azt az önfenntartás kötelessége parancsolja, hogy idegen zsidónak, éppúgy mint idegen pánszláv, vagy pánromán elemeknek Magyarországba csoportosulása meg ne engedtessék." [105]

"Megkövetelheti a párt (függetlenségi) a zsidóktól, hogy õk is lássanak hozzá azon antidiluviánus-szagú választófalak ledöntéséhez, melyek õket keresztény polgártársaikkal egy nemzettestté összeforrásba akadályozzák. (Országlási renddel egybe nem hozható politikai institúció! - A szerzõ.) Az asszimilációt a maguk részérõl is buzgón elõmozdítsák; kivetkõzvén a felekezetiség szûkkeblû kötelékeibõl, maguk legyenek a legsújtóbb ostorai azoknak, akik a saját felekezetbeliek közül az összeforrást nehezíteni törekszenek, s az asszimilációt akadályozzák." [106] Még ma, a nagy bukás után csak csodálkozással lehet végignézni a századforduló magyar lelki és erkölcsi lélekhasadásán, amely egyfelõl a befogadottakat támogatta, és a honfoglalókat idegenbe vándoroltatta. A liberálkapitalizmus anyagilag támogatta a magyar gentry korszerûtlen uralmának megmaradását, és a magyar nemesi osztály politikai súlyával, befolyásával segítette a nemzetidegen elem elõretörését. Még csodálatosabb szerepet vitt a század végén a zsidó intellektualizmus, amely gyûlölte ugyan a magyar nemességet, de a vele szövetséges zsidó nagykapitalizmustól kapta lapjainak elõállítására a szubvenciókat. Szabolcsi Miksa (Weinstein) Egyenlõség címû lapja egyetlen év alatt 1895-ben 25 ezer forintot vett fel a nagykapitalista vállalatoktól. [107]

És a századforduló elõtt kezdõdik a még ördögibb játék a magyar proletariátussal. Az új bárók, új nemesek a régi arisztokráciával igyekeznek szövetségre lépni. Az újonnan beszivárgott progresszív intellektuelek pedig a kitagadott magyar munkásság fölött igyekeznek átvenni a hatalmat, a politikai irányítást, sõt a gazdasági és ideológiai vezetést is. Pedig hazahûbb elem nincs a magyar munkásságnál, és agrárproletariátusnál, amely ellen gyakran adják le sortüzeiket a Tisza-korszak erõszak szervei, és amelyet céltudatosan hajtanak a csendõrkordonokkal szembe azok a proletárvezérek, akik nem a nagybank segítségével, hanem alulról akarják végrehajtani az országhódítást, a magyar parasztság és munkásság segítségével. Ezek a Galíciából és Morvából érkezett, magyarul még alig-alig tudó szociáldemokrata munkásvezérek, pár szláv és német asszimiláns segítségével már nem a Talmudot magyarázzák, hanem a marxi osztályharcot - amelynek gyûlölete és gyûlölködése talmudi eredetû -, miközben igen jól megértik magukat az új plutokráciával.

A magyar proletariátus, a világ legkitagadottabb szegény népe azonban soha, még Kun Béla és Rákosi Mátyás uralma alatt sem fogadja el magáénak ezt a balkáni és idegen marxizmust, amely a századforduló elõtt kiformálódik. Május elsejék idején viszi ugyan a vörös lobogót, de nem hazátlan bitang, hanem hazát kér a hazában, midõn felzeng a

"Munkás Marseillaise":

Egy talpalatnyi föld e honból, Nem a miénk sehol, sehol, Csak majd, ha hantja ránk omol Vagy ha lélek harangja kondul.

Éhség nyomor velünk! De majd mi felkelünk, S ha elnyomói nyakára lép, Szabad lesz majd a nép.

És ezt a talpalatnyi földet nem akarja megadni a magyar agrárproletariátusnak a magyar sejkek és új bárók, iparmágnások szolidaritása. És ezt nem tudhatja megszerezni számukra az a marxizmus sem, amelynek vezérei - de nem tagjai - eleve gyanúsak a "hazátlan bitangságban". Természetesen hibás a magyar kis-intelligencia is, amelynek a félfeudális államban állás és hivatalvesztéssel járt volna, ha odaáll az osztályharcmentes szocialista, de nemzeti gondolat oldalára. Viszont nem szabad elfelejteni, hogy a világ egyetlen szociáldemokrata mozgalmában sem élt annyi gyûlölet, bizalmatlanság és elfogultság a keresztény értelmiséggel szemben, mint a magyarországiban. Nem a tagsági bélyegeket szorgalmasan ragasztgató egyszerû tagok táplálták ezt az értelmiségi gyûlöletet, hanem a galíciáner vezetõk. Õk konkurenciát láttak minden vezetésre képes magyar értelmiségben, aki becsületes szándékkal közeledett a munkásmozgalom felé. Zoványi Jenõ debreceni egyetemi tanár példája mutatja, hogy az ilyen becsületes szocialistákat Rothenstein Mór miatt kiirtották, kompromittálták, kizárták, lejáratták.

Súlyossá vált a magyar írók, szellemi emberek sorsa is, ha nem voltak hajlandók betörni az országhódító hatalom igájába. A századforduló elõtt kezdõdtek a hideg terrornak azok a - magyarság számára eladdig - ismeretlen módszerei, amelyek késõbb Kun Béla és Rákosi Mátyás akasztófáira hurcolták a magyarság szellemi elitjét. Akkor azonban már lehetett magyar egzisztenciákat megsemmisíteni, magyar írókat kompromittálni, hivatalnokokat és kis vármegyei tisztviselõket is erkölcsileg vagy anyagilag tönkretenni, ha nem engedelmeskedtek a befogadott nép parancsainak, vagy ha látták a végzetet, amely rajtuk keresztül közelített a Szent Istváni birodalom felé. Az elsõ áldozat Kuthy Lajos volt, a Hazai rejtelmek írója. Kétkötetes regénye 1846-ban jelent meg, nyomdai megjelölés nélkül. Kuthy Lajos, akit hol a magyar klasszikusok, hol a Jókait megelõzõ korai romantikusok közé számítottak, mai szemmel nézve - jó közepes regényt írt, az akkori idõk szellemének megfelelõen. Elkövette azonban a hibát, hogy egyetlen fejezetében szinte kísérteties biztonsággal megjósolta, hogy hova fog vezetni az emancipáció. Nem érdektelen, hogy Kuthy Lajos ugyanúgy látta a jövendõt, mint az valóra vált. A meghódított ország rémképét vázolta fel, két évvel a szabadságharc elõtt. A könyvet épp annak megdöbbentõ elõrelátásai következtében többen olvasták talán, mint Petõfi költeményeit vagy Kossuth cikkeit.

Kuthy Lajos útjában állt az országhódításnak, és bizonyos országhódítóknak. Erkölcsileg kellett kivégezni tehát úgy, ahogy lehetett. A bohém költõ és író, aki örökös pénzzavarokkal küzdött, a szabadságharc leverése után - állítólag - a pesti osztrák titkos rendõrség szolgálatába szegõdött. Leleplezték. Elvégre a magyar közvélemény akkor csak egyetlen ellenséget látott: - az osztrák elnyomót, Kuthy Lajos életének a nyomor és az öngyilkosság vetett véget. Istóczy Gyõzõt, mint elõbb láttuk, hamis esküvel, becsületrablással akarták tönkretenni, de épp ezáltal vitték a pro-magyar táborba.

A XIX. század magyar-zsidó kémregényének legsötétebb fejezete Verhovay Gyula tragédiája. A Függetlenség szerkesztõje "nagy vad" volt. A Függetlenség bátor, objektív magatartást tanúsított a tiszaeszlári per során. S ez elég volt ahhoz, hogy vele szemben is

hozzányúljanak az országhódító módszerekhez. A csángókat hazatelepítõ akcióra gyûjtött pénzek elszámolása kapcsán a legvadabb vádak hangzottak el ellene a pesti sajtóban. Végül is a Kúria fényes elégtételadással felmentette, erkölcsileg rehabilitálta, azonban az anyagi rehabilitációt a Kúria sem adhatta meg. A hajsza, üldözés következtében megsemmisült Verhovay Gyula kis vagyonkája, majd megszûnt a Függetlenség is. A késõbb Gömbös Gyula által, 1934-ben újból feltámasztott Függetlenség két egymást követõ fõszerkesztõje, Hubay Kálmán és dr. Kolosváry Borcsa Mihály a már kommunista mezben jelentkezett országhódítók kivégzõhelyein fejezték be életüket.

A bosszú élt, és a magyar üldözött lett saját hazájában. Komáromi János késõbbi regénye, a Jegenyék a szélben címû regény alakja, nem mint fájdalmas karikatúra, hanem mint elriasztó valóság élt: a varjúcombbal táplálkozó magyar újságíró, akinek nem jutott kenyér, szerkesztõségi íróasztal, mert életében egyszer cikket írt a tiszaeszlári perrõl. [108] Bartha Miklós, a Milotay István elõtt legnagyobb magyar publicista özvegyének majd csak a viszonylag felszabadult Magyarországon sikerült egy nyomorúságos trafik-jövedelmet szerezni, miközben az aktív zsidó lap, az Egyetértés, egyetlen év alatt 1895-ben 25 000 forintot vett fel 32 nagy zsidó banktól és vállalattól.

Riasztó jelenség volt, hogy lassan, alig három évtized alatt "lefaragták" a vidék keresztény, magyar sajtóját is. A kuruc Kassán, ahol 1848-ban még tiltakoztak az ellen, hogy a nemzetõrség sorába befogadják a zsidókat, alig-alig tudta magát tartani Fischer-Colbrie püspök lapja. Debrecenben még állt az õsz Than Gyula Debreceni Újságja, de már az is hallgatásra kényszerült az országhódítással szemben. A bankárok, kereskedõk, hirdetõk és pausálét utaló bankok többé nem voltak magyarok. A régi nemes kalmár családok éppúgy tönkrementek Kassán, mint Debrecenben vagy Gyõrben. A magyar föld népe, a rutén, a román, fõként a tót, elvándorolt az Egyesült Államokba. A század végén a magyar szellemet már a szimbolikus kígyó gyûrûje fojtogatta.

A kiválasztódás hovatovább nem szellemi, hanem faji alapon folyt a magyarság ellen. A befogadott idegen szerkesztõ, aki ott ült a Pester Lloyd, vagy az Egyetértés, késõbb a Népszava, vagy Az Est íróasztalánál, nem a tehetség, tudás mércéje alá állította a verssel, a tárcával, a cikkel és a riporttal nála jelentkezõ magyar õstehetséget. A mérce mást mutatott. Az író keresztény, tehát eleve tehetségtelen, mert írni, újságot csinálni "mi" tudunk. Az újság különben is arra szolgál, hogy a "mi" világhódító céljainkat segítse, és azonfelül gazdagon jövedelmezzen, kiadónak, fõszerkesztõnek és riporternek.

Istóczy Gyõzõ volt az, aki legtökéletesebben és prófétikusan látta a Talmudiskolát végzett intellektuelek betolakodását a magyarság legérinthetetlenebb területére: a szellemi életbe. [109]

E századvégi szellemi életnek, az országhódító félasszimilánsnak és lelkében zsidónak maradt hazafinak legjellegzetesebb alakja, Reb Mayer Litvák unokája, Kiss József (?). Õ írja Magyarországon az elsõ kommunista verset a Knyáz Potemkint, amelyet 1944-ben undorodva dob papírmalomba a megújhodásra kész Magyarország. Ugyanakkor õ igényli magának, Ady Endrével szemben a konzervatív Arany János szerepét. [110] "Nagy" magyar költõ, akinek érzékeny, ideges, giccses verseit lelkesen olvassa a már megfertõzött és kritikátlan magyar középosztály. Kiss József, a Knyáz Potemkin jövevényírója már lekritizálja az érmindszenti fajmagyar kis nemest, Ady Endrét, S Krúdy Gyula joggal írja: "A Hét szerkesztõje (Kiss József) hiúság és érzékenység dolgában messze felülmúlja Adyt." Amint a cinikus Otthon Körben mondogatták: "Kiss József a maga zsidait félti az évrõl évre hangoskodó Adytól." Tiszaeszlár után azonban az egyetemtõl le a népiskoláig,

egyre jobban az országhódítók kezébe kerül a magyar pedagógiai oktatás is. Kármán (Kleinmann) Mór már "praeceptor Hungariae" (Magyarország tanítómestere). Magyarul még nem tudnak, de rávetik magukat a magyar nyelvtudományra. A magyar egyetemek világnézeti tanszékein Alexander Bernát, Banóczy (Weisz) József szellemében tanítják a filozófiát, a történelemtanítás mestere Marczali (Morgenstein) Henrik, az idõszerû társadalomtudományok, oktatása Pichler Gyula és Jászi (Jakubovics) Oszkár kezében van. Riasztó mértéket ölt ugyanekkor az egyetemek elzsidósodása. [111]

A legveszedelmesebb terület mégis: a gazdasági. Itt szinte megállíthatatlannak látszik az országhódítók elõretörése, amelyet támogat a kormány, a sajtó, a hasonszõrû intellektualizmus, a nagy gyár, a nagykapitalizmus, az eladósodott magyar sejkek nagybirtoka, a nyomorgó kisiparos hiteléhsége, a magyar hivatalnokosztály hovatovább nagyobb függõsége, megfélemlítettsége, nem utolsó sorban azonban a zsidó és keresztény arisztokrácia, gentry-osztály összeházasodása. A tiszaeszlári ítélet csupán az erkölcsi kaput nyitotta meg az országfoglalás felé. Késõbb a magyar jogásznemzet" nevében Csemegi Károly zsidó professzor gondoskodott róla, hogy jogi téren is kinyissa a gazdasági országhódítás zsilipjeit. A Csemegi-kódex, a büntetõtörvénykönyv újrafogalmazása, a lehetõ legalacsonyabb büntetéseket szabja az úgynevezett intellektuális bûncselekményre. A jogi egyensúly megbillen, és szinte büntetlenül árad be az országba és a társadalomba a legalizált fosztogatás, csalás, hamis bukás, burkolt uzsora. A magyar: az éhezõ proletár, gazdasági cseléd, ha egy darab kenyeret lop éhségében földesurától, vagy kiássa a krumplit az uraság földjébõl, nagyobb büntetést kap, mint a jövevény, aki hamis bukással, hamis esküvel, hamis váltóval ezreket károsít meg és milliókkal gyarapszik.

A meghódított ország legtipikusabb jelképe az õsi Szabolcs vármegye, amelynek földjén Tiszaeszlár is áll. Látszólag felül még az õsi honfoglaló család tagjai vannak. Õk a fõispánok, a megye ügyeinek intézõi, a nagy mulatságok, viharos dorbézolások fõrendezõi. Tipikus "sejkek", akik már a zsidó birtokosok helytartói. Száz év alatt a Kállay család 1 000 000 békebeli aranykorona kölcsönt vesz fel a szabolcsi zsidóktól és uzsorásoktól. Soha egy fillért sem fizet vissza aranyban, bankóban. Annál többet politikai szolgáltatásokban, és a nép nyomorának állandósításában, a zsidó térfoglalás elõsegítésében. [112]

Az úgynevezett antiszemita mozgalmat már elsöpörte a pénz, a magyar sejkek korruptsága, de voltak még itt-ott egészséges nemzetsejtek, amelyek a tiszaeszlári nagy bukás után is megpróbáltak védekezni az ország belsõ gyarmatosítása ellen. Épp az eszlári események hatása alatt, élén Simon Jánossal; az õsz hercegprímással, az egész magyar katolikus papság ellene szavaz a házassági törvénynek, az arisztokraták közül sokan felmondták zsidó bérlõiknek, a csáktornyai esperesség a magyar mezõgazdasági cselédség zsidó kiuzsorázása ellen emelt szót, a katolikus fõúri hölgyek pedig kilences társulatokban járultak Jézus Szent szíve elé, hogy a házassági javaslatból ne legyen törvény.

A századforduló Magyarországnak lelki alkatáról, a meghódított nemzet sebeirõl, elnyomottságáról, lelki átformálásáról senkitõl nem lehet jobb leírást kapni, mint a szociális és nemzeti megújhodás halhatatlan Keresztelõ Jánosától, Prohászka Ottokártól. Õ próbálja felrázni a nemzeti lelkiismeretet az országhódító sajtóval, [113] az eltunyult, hivalkodó, hivatásról megfeledkezett papsággal szemben. [114] Az ezredév fénye, dicsõsége mögötti századvégi pusztában, kizsákmányolásban süllyedt magyar mocsáron, a sáskaevõ, szõrcsuhás próféta jár. A magyar Ghandi igyekszik felkiáltani az elaltatott lelkiismeretet. Õ az elsõ tökéletes magyar Látó, aki túlnõ Istóczyn, Verhovayn, és teljes egészében látja a magyar élet minden betegségét. Nem napi politikus, hanem krisztusi

társadalomtudós, aki az országhódítók hatalma mögött mutat rá, hogy nem az õ bûnük, hanem a mi hibánk. [115]

Megrázó, hogy 1900-ban írott cikkében milyen szociális igazságérzettel mondja ki az ítéletet amely ellen nincs védekezés a magyar sejkek fölött, akik rövid 33 év alatt kiszolgálói lettek az országhódító hatalomnak. Ha valaki, hát Prohászka Ottokár látja a munkások nyomorát, hallja a falusi szegénység siralmait, és elsõnek ostorozza a papokat, az arisztokratákat, a dzsentriket, akik mit sem törõdnek a pöröly és üllõ közé jutott munkássággal, és akik nem mennek, mint Krisztus az eke szarva mögött. Hátborzongató, amint 1900-ban odakiáltja ezeknek a magyar uraknak: "Tartsatok penitenciát! Vegyétek Jézus édes kegyelmét ti viperafajzatok, akik csillogó mezben, külsõ fényes, látszat alatt sima, finom, világias modorban mérget, halálos bûnt rejtegettek. Térjetek Krisztus útjára, ti világfiak, akiket az önzés tesz kegyetlenekké, akik másokat is a lázadás útjára kergettek." [116]

Prohászka Ottokár nem a lagymatag keresztény-szocializmust hirdeti, hanem magyar földön Krisztus nagycsütörtöki forradalmát, amely a Templomból kikorbácsolja a kufárokat és az országhódítókat. "Az egyház szolgái - írja már 1904-ben a gazdagok asztalánál ülnek, s a szegényeknek az áldozatosságot, a meghúzódást, az alázatos engedelmességet prédikálják... Az egyháznak nincs oka lelkesedni a Bourbonokért, épp úgy nincs oka lelkesülni a zsidó aranyborjúért." [117] Pedig az egyházi nagy vagyonoknak a bérlõi jórészben már zsidók. A századfordulón 2 700 000 hold az egyházi nagybirtok, és ennek javarésze nem a katolikus munkáshívek dolgos paraszti kezén, vagy kisbérletein van, hanem a Hartsteinok, Orensteinok 5 000- 10 000 holdas nagybérlõinek gyarmati uralma alatt. Mert a magyar paraszt, a napszámos ezeken az egyház által kiadott nagybérleteken duplán rabszolga. A nagybérlõnek be kell hajtani az "árendát", mert hiszen a káptalannak kényelmesebb, ha az Orensteinok egy összegben fizetik a bért és nem kell 4500 magyar kisbérlõvel bajlódnia a káptalani intézõségnek. S vajon kin hajtsa be az árendás a hasznot, a saját költségeit?

Ott van a magyar paraszt, a napszámos, a kommenciós cseléd, aki ezeken a zsidó kézben adott nagybérleteken kapja a legrosszabb napszámot, a legrosszabb kommenciót, a legegészségtelenebb cselédlakást! Hajdúszentgyörgyön vagy bárhol a Harsteinok bérletén a tanyai udvar kútjába belefolyik a trágyalé, és a tífuszban úgy pusztulnak a dohányos cselédek gyermekei, mint a nyúlfiókák. De ha valaki a vármegyéhez fordul és emberséget kér, akkor a közigazgatási bizottság azt feleli: "nem lehet". Az alispán úr és a fõjegyzõ úr a Hartstein birtokon vadásznak!

És nem csak Krisztus katolikus egyháza, nem a "haladó" és protestáns egyház is belesüllyed a liberalizmus évszázadának mocsarába. Teológiai professzorok, akik Jézus igéit magyaráznák, esténként a helyi szabadkõmûves páholyban hirdetett humanizmuson észelegnek, de nem tudnak megállni, térdet-fõt hajtani protestáns magyar híveik égre síró nyomora elõtt. Dr. Balthazár Dezsõ püspök, korábban Tisza István házitanítója, egyben és egyidejûleg a hajdúsági szociáldemokrata párt 1. számú tagkönyvének birtokosa, 14 zsidó vállalat igazgatósági tagja, és a debreceni Haladás szabadkõmûves választottja palástját és bõrkötényét feledve megrendülés nélkül kocsikázik keresztül a Boda nevezetû szörnyfalun, birtokára. Hogy ott 400 protestáns magyar lélek él, hogy a csecsemõknek csak lebbencslevest tudnak adni az anyák, akiknek szûk emlõjébõl elfolyik a tej, hogy az egész faluban nincs egy óra, nincs kenyér, iskola, munka? Érdekli-e ez Krisztus szolgáját? A Hegedûs és Sándor zsidó cég kiutalja a tantiémeket a püspök úrnak, mivel oda vitte nyomtatásra a református tankönyveket.

Ha Prohászka Ottokár sikolt a magyar szegénység nevében, akkor klerikálisnak bélyegzi a liberális országhódítás, és az ország megmaradt népe pedig, amely még nem vándorolt ki Amerikába, nem ismeri a statisztikát. Magyar évezred éve! Díszmagyar keresztényi erkölcs! hirdetik a zsidó kegyúri jogok alá került katolikus templomok szószékérõl bizonyos kanonok urak, akikrõl megint csak Prohászka írja, hogy "kövérre hízott hernyók az egyház testén". Hazátlan bitangok vagytok! mondják a nyomorult magyarnak, aki még fehér zászlók alatt szervezkedik szociális jogaiért. S ha nem is bitangok, de bizony hazátlanok a Viharsarok, Kárpátalja, Tiszántúl törzsökös magyarjai, a legszegényebbek, a legkiátkozottabbak. Hiszen "a századfordulón 36 százalék föld nélküli, a tótoknak 29 százaléka, a magyaroknak 45 százaléka: 2,4 millió lélek" írja a magyar történelemtudós. [118]

S míg az átvonuló zsidó szabadon vándorolhat Amerikába és Nyugat felé, amikor Istóczy Gyõzõ 1891-ben az otthonmentesítõ (homstead) törvényjavaslatot indokolja, azt mondja: "Az alkotmányos Magyarország határán ott áll a zsandár, aki puskatussal kergeti vissza azokat, akik az itteni nagy boldogság mellett a nyomorral küzdve, maguknak egy új világban (Amerikában) akarnak munkát és megélhetést keresni."

Magyarország lakosságának ez idõkben csak hét százaléka választópolgár. Magyarországon 1887-ben szerzõdés, végrehajtás és haláleset következtében tehát egyetlen esztendõ alatt 299 106 birtokváltozási eset történik. [119] A magyar nép alatt megrendült a föld. Egy év alatt 16 623 birtokot árvereznek el, s ezek jó része zsidó kézre kerül. Tizenhárom év alatt 210 549 végrehajtás útjáni birtokváltozás történt. Az 1875-tõl 1887-ig terjedõ 13 év alatt eladósodás miatt összesen 808 295 birtok került eladás alá.

Az elnyomott országban voltak még látók. A ma élõk közül talán senki sem olvasta a világhírû magyar, félkarú zongoramûvész, a Zeneakadémia igazgatójának, gróf Zichy Gézának "Egy álom regénye" címû mûvét, amely utópisztikus formában jósolta meg az ország teljes meghódítását. Mintha csak Kun Bélát, vagy Rákosi Mátyást látnánk a regény "magyar-zsidó" miniszterelnökének alakjában. Drámai hatású utolsó fejezetében mintha csak maga Rákosi lenne várja Goldfi õexellenciája, a Budapest elõtt lefolyó nagy ellenforradalmi csata kimenetelét, és készül, hogy a kifosztott ország aranyait külföldre vigye. Ekkor lepik meg kormányának tagjai, a zsidó miniszterek, majd pedig mindnyájukat a gyõztes és kifosztott nép katonái, akik ítéletet tartanak Goldfi fölött.

A fiatal forradalmárokat vezetõ tisztes agg mondja el ebben az 1873-ban írott regényében az országhódítóknak szóló ítéletét. [120]

"Uraim, folytatá az agg a miniszterekhez fordulva, hallottak-e valaha önök a nép ítéletérõl, hallottak-e valaha a szent törvényekrõl, amely csak politikailag halálos bûnök felett ítél, s amely sokáig és türelmesen vár, míg ítéletét kimondja, mert ez az ítélet mindig halál. E törvényszék minden tagja vádló, ítélõ és végrehajtó egy személyben, és higgyék el uraim, hogy én, akinek kezéhez egy csepp vér sem tapad, büszke leszek, az önök nyakára tehetni a hóhér kötelét." 1873-ban egy magyar gróf és világviszonylatban is elsõrendû szellem ember mondotta ki az ítéletet. 1956 októberében a magyar proletariátus, a munkás és parasztifjúság: "Akasztassanak!"

Haloványfényû, kicsinyke mécses volt ez. Gróf Zichy Géza regényét alig-alig olvasta valaki. Nem regisztrálta még a Magyar Nemzeti Múzeum Széchenyi Könyvtára sem.

A milenneum mámorának vége volt. Amikor pedig a századfordulón felgyúlt a szilveszteri csillag, már titokzatos robajlás hangzott a föld alól. Már csak 14 év messzeségében volt a világháború.

Szent István belsõleg meghódított országa, megindult a végzet útján. Fölötte ott lebegett a montefiorei parancs: Zsidó testvérek! Foglaljátok el Galíciát és Magyarországot! Bevégeztetett! Elfoglaltatott. Istóczy Gyõzõnek, Magyarország Cassandrajának igaza lett. Vége az elsõ résznek.

II. RÉSZ A KAPITALIZMUS VIRÁGKORÁTÓL AZ ELSÕ BOLSEVIZMUSIG

I. fejezet UNGARISCHER BARON MOSAISCHER KONFESSION

A századforduló már a liberális Magyarországot találja maga elõtt. Ez a liberalizmus azonban szerte a világon csak jelszó, mert maga a fogalom is legalább olyan hazugságon alapul Magyarországon, mint késõbb a kommunizmus. A liberalizmus azt jelenti, hogy szabad minden, ami a magyarság ellen irányul. Miben liberális ez a Magyarország? Szabad az országhódítóknak átözönleni a határokon, szabad, vagy legalább is elnézett az uzsora, szabad Jézus és az államfõ nevét átkozni, szabad a sajtóban a pornográfia, a magyar évezred, a történelmi hagyományok, a magyar életforma gyalázása, a magyar törvények, a társadalmi élet kigúnyolása, és szabad a magyar százezreknek Amerikába, Brazíliába vándorolni.

Az 1871-iki törvény értelmében az ország területének 35 százaléka kötött birtok, ugyanakkor Morvaországban 8, Csehországban 11 százalék. Kötött, tehát nem szabad az ország 2,3 millió földje, amelybõl nem hódíthat magának semmit a magyar paraszt. "Liberális" ez a politika, de az ország népességének csak hét százaléka választópolgár, s még ezek a választások sem titkosak. Politikai szempontból egyenesen végzetes a virilis (legtöbb adót fizetõk) rendszere, amely fõként a fõvárosi és vidéki törvényhatóságokba materialista alapon a "legtöbb adófizetõk" tehát az országhódítók javára billentik a mérleget. A "liberális" ipartörvény a sztrájkjogot nem ismeri el, és az egész bérproblémát éppúgy a csendõrség, a rendõrség hatáskörébe utalja, mint késõbb a világmegváltó "szocializmus".

A tiszaeszlári ítélettel megtört keresztény állam, nem jogállam többé, hanem árverési csarnok, amelyben az új országhódítók javára mélyen leszállított áron árusítanak ki jogot, erkölcsöt, nemzeti méltóságot, nemességet, sajtószabadságot. Az una eademque nobilitas liberális képlete mellé odalép a konkurens képlet: az una eademque proletariátus. Fent a liberális nagykapitalizmus ormain üzletelõ õsnemesek és jiddis akcentusú újtõkések és újplutokraták, a nehezen megtûrt szakszervezetekben pedig a pártadót fizetõ szegény agrárszocialista parasztok, budapesti építõmunkások és gazdaguló galíciai szakszervezeti vezérek, milliomos ügyvédek, orvosok mint a magyarországi marxizmus vezérei, akik a jogait követelõ magyar proletárság hivatott vezetõinek tüntetik fel magukat, de a függöny mögött szívesen egyeznek meg a saját vérségû Kossuth-kalapos kapitalistával, hiszen õk is ugyanazt a jiddis akcentust beszélik, de ha kell a magyar feudalistával és nagybirtokossal is a magyar paraszt és munkás bõrére. A hét százaléknyi magyar és nemzeti választópolgárságra támaszkodó úgynevezett parlamentáris kormány már csak az emancipáltak gazdasági erejével tudja a hatalom megtartására irányuló választások költségeit elõteremteni. S más hiányában, ekkor indul meg a magyar nemesség kiárusítása. Az örökké üres választási kasszákat valahogyan fel kell tölteni, és ehhez egyetlen alkalmasnak látszó módszernek bizonyul a magyar nemesi címek adományozása.

Természetesen tisztes fizetség ellenében. Ezeket a "nemességeket" már nem azért adományozzák, mert az új kutyabõr tulajdonos vérével szolgálta a hazát, még csak nem is azért, mert részt vett az iparfejlesztésben, hanem azért, mert az "iparfejlesztéssel" olyan óriási vagyonra tett szert, amelybõl fájdalom nélkül megfizetheti a választási kassza számára a nemesi oklevél kiállításának költségeit. Tízezertõl ötvenezer és ötszázezer koronáig. Ezekben az idõkben, a kiegyezés és az elsõ világháború között eltelt években 26 zsidó család nyer magyar báróságot, és 290300 magyar nemességet. Számos zsidót díszítenek fel királyi és udvari tanácsosi címekkel, megnyílik elõttük a fõrendi ház is. [121]

A Magyar Zsidó Lexikon szerint a nemesítettek száma 280-ra rúg. Az 1885. évi VII. tc. rendelkezésével a fõrendiházban örökös tagsággal bíró családok névsorát megállapították és azokat 1886. VIII. tc-ben törvénybe iktatták. Mindeddig a Magyar Zsidó Lexikon szerint csak a báró Wodianer család volt az egyetlen zsidó vallású bárói család.

Magyar részrõl csak nagyon kevesen vették észre ennek veszedelmét, amely a vérrel szerzett magyar nemesség devalvációját, az ország nyakára telepedett új uralkodó osztály elismerését, a hódoltsági állapotot jelentette már. Ebben az idõszakban "magyar" bárók lettek a nagyszámú zsidó családok, miként azt a Sémi Gotha és a Magyar Zsidó Lexikon egyaránt felsorolja. A liberalizmus évszázadát és annak századfordulóját talán semmi sem jellemzi jobban, mint a függelékben közölt névsor, amelyen megdöbbent csodálkozással tekintett végig az akkori Európa. Ez nem is meglepõ, hiszen ez idõ alatt egész Európában nem bárósítottak annyi zsidót, mint Magyarországon. Még egyes zsidó lapok is így viccelõdtek ezen a bárósítási hullámon:

"Eiserne Stirn, Eiserne Kron, Ungarischer Baron, mosaischer Konfession." [122]

A Historischer Gen. Taschenbuch tulajdonképpen helyesen tapintott rá a lényegre, amikor ezt a réteget "hebreokratia"-nak nevezte, ezzel is jelezvén, hogy a Magyarország fölötti uralom megcserélõdött. Az emancipációból, egyenjogúságból így lett kiváltságosság, amely már a magyarság fölé emelte a befogadottakat.

Nemcsak a báróságokat devalválta azonban a liberális korszak, hanem a középnemességet is. A magyar nemességet évszázadokon át csupán katonai erényekért, a hon védelmében szerzett érdemekért adományozták a királyok. Most 6070 000 korona ellenében megszerezhette azt minden telekügynök, vagy akár mint megtörtént büntetett elõéletû személy is. A Magyar Zsidó Lexikon azt állítja ugyan, hogy "az emancipáció után a magyar zsidók közül is sokan megkapták a nemességet kulturális és közgazdasági, olykor politikai (!) téren szerzett érdemeik elismeréséül." [123] Az igazság azonban az, hogy a nemességet abban az arányban osztogatták, amilyenben nõtt az újnemes országhódítók gazdasági hatalma, és amilyen arányban meg tudták vásárolni a nemesi kutyabõrt. A függelékben közölt névsor áttanulmányozása elegendõ arra, hogy fenti állításunkról mindenki meggyõzõdjék.

A liberális államokat kulcspozíciókból dirigálják és nem a parlamentekbõl. Ezért a liberális államok soha sem lehetnek liberálisok, mert csak azt engedheti meg, ami a kulcspozíciók birtokosainak kedvez. A nemesi cím vagy a báróság semmi esetre sem jelent kulcspozíciót, amit éppen az elszegényedett, vármegyei irodákba szorult magyar kis és középnemesség sorsa bizonyít. Azonban a nemesség kulcspozíció, mihelyt az a gazdasági, vagy éppen pénzhatalmon alapul.

A 26 bárósított zsidó család sorsa és hatalmi pozíciója közül elég megnézni néhányat. A Hatvany-Deutsch család két ága hatvan esztendõn belül meghódítja az Eszterházy hercegek, Grassalkovichok hatvani birtokait, az egész magyar cukoripart, cukor, papír, sörgyárakat gründol. A másik ág szintén a cukorszakmában dolgozik, s ennek egyik tagja 1902-ben már cukoradók és cukorvámok kérdésében a magyar kormány megbízottja a brüsszeli konferencián, és világos, hogy nem fog olyan tanácsot adni, amely a hatvani és egyéb cukorgyáraknak ártalmára lehet. E bárók közül a Kornfeldek Csehországból származnak, de a bároságszerzõ, már a milleneumkor mint a Magyar Általános Hitelbank "vezére" a rentekonverzióknál, valutarendezésnél a magyar miniszterelnök elsõ számú tanácsadója, s szintén bizonyosan nem fog olyan intézkedéseket kierõszakolni, amelyek a Rotschildok, Bleichröderek Magyarországra beinvesztált tõkéjének ártana. A báró Harkányiak eredeti nevükön Coppeli olasz zsidók, akik hamarosan kezükbe veszik a monarchia és Magyarország csaknem egész dohánykereskedelmét. A báró Königswaterek egyszerre nagybirtokosok Magyarországon és Csehországban, a báró csetei Herzogok Magyarország dohánykereskedelmének másik felét tartják kezükben, a báró Groedelerek egyenesen Galíciából érkeznek Magyarországra, báró Hazai Samu magyar kir. honvédelmi miniszter apja még rabbi, báró kisteleki Lévay egyben fõrendiházi tag, és a budapesti hitközség elnöke, beocsini Ohrensteint az képesíti a báróságra, hogy nyilván nem önzetlenségbõl megcsinálja a beocsini cementgyárat, a Wodianerek 1844-ben már az elsõ bárósított zsidók közé tartoznak, de fõ érdemük, hogy 1864-ben az õ költségükön szállíttatja haza I. Ferenc József a schleswig-holsteini háborúba küldött seregét. Vannak bárók, akiknél látszólag csak az az érdem, hogy nagybirtokosok.

A Hatvany-Deutsch bárók egyik feje Deutsch József egyben elnöke az Israelitée Unvierselle magyarországi csoportjának, amelynek központja annak idején kiadta a Magyarország elfoglalására és gyarmatosítására irányuló nemzeti parancsot. Ennek a másik Deutsch ág feje igen hûségesen eleget tett, mert hatvan év alatt hatvan millió aranykoronányi vagyont, évenként egymilliót szerzett.

A bároságokkal folytatott árukereskedelem 1910-ben érte el csúcspontját, midõn dr. Richard Kürschner osztrák zsidó állampolgár magyar báróságot kapott. Kiderült, hogy dr. Kürschner, aki könyvelõ volt egy brünni állatkereskedõnél, különféle manipulációkkal óriási vagyont szerzett, igen rövid idõ alatt. Hamarosan ajánlatot tett egy osztrák udvari tanácsosnak, hogy egymillió koronát fizet, ha három hónapon belül osztrák báróságot szerez neki. A budapesti Khuen-Hédervàry kormány valahogy értesült errõl az ajánlatról, amelyet alákínált, és pedig úgy, hogy 800 000 koronáért hajlandó magyar báróságot Szerezni az osztrák állampolgár Kürschnernek, ha az ezzel az összeggel részt vesz a marosvásárhelyi cukorgyár szanálásában, mivel ez a gyár a székelyföldi akció során nehézségekbe került. Kürschner látszólag elfogadta az ajánlatot, de húzta a tárgyalásokat. A magyar kormány túlbuzgalma folytán a bárósítási okmány megjelent a hivatalos lapban, mire báró Kürschner hirtelen visszavonta az ajánlatot, és nem fizetett egy fillért sem. A dologból hatalmas botrány lett, amelyet a magyar arisztokrácia és nemesség sem tûrt az eddigi méltóság nélküliséggel. Röpirat jelent meg, amely leleplezte, hogy a kormány, illetõleg a munkáspárt mennyiért bárósítja és nemesíti az emancipáltakat. Eszerint a taxa a következõ volt: királyi tanácsosság 1215 000 korona, udvari tanácsosság 5055 000 korona, egyszerû nemesség 6070 000 korona, báróság 500700 000 korona az örökösök számához képest. Az egyszerû köznemesség adományozása tekintetében csak hiányos adataink vannak. Mint már említettük a Magyar Zsidó Lexikon szerint 280 zsidót nemesítettek. A Historisches Gen. Taschenbuch szerint viszont 1876-tól 1904-ig 658 nemességadományozás történt zsidók részére. Ugyanez idõ alatt 100 000 zsidó magyarosította meg a nevét. A tömegnemesítés olyan rossz hírbe hozta a magyar

nemességet, hogy még a pesti újságok is csak gúnyosan emlékeztek meg a nemességadományozásokról. Az egyik Szemerének, aki névjegyzékre odanyomta "de genere Huba", egy pesti újságíró átnyújtotta saját névjegyét, amelyre ez volt nyomva: "de genere Juda", ezzel is figyelmeztetni akarván Szemerét, hogy az õ nemessége pár ezer évvel idõsebb. [124]

A köznemesi rend, a legendás kutyabõr devalvációja is olyan méretû volt, hogy a külföldi lapok állandóan a magyar nemességi infláción viccelõdtek. [125] Az élelmiszerhamisításért elítélt magyar zsidó nemes ifjak mellett a Budapesti Közlönybõl azonban kitûnt az is, hogy milyen jogcímeken osztogatták ezeket a nemességeket. Az újnemes nem kardforgató vitéz volt többé, nem hazavédõ katona, hanem ilyen megjelölések szerepeltek a nemességadományozások mellett: Baruch = gyáros, almási Beck = bankár, Berecz Károly = pénzkölcsönzõ, nagyiklódi Tischler Mór = sertéskereskedõ, hámori Bíró Ármin, a Salgótarjáni Acélmûvek elnöke, kövesgyûri Freystädtler Antal, aki súlyos visszaélések, csalások eltitkolása után kapta nemességét, és a hasonszõrû sajtó elismerését, Lánczy Leó, aki szeszárusból az "elsõ magyar pénzember" lett, vagy egy másik, akinek a magyar nemesi levelén ez szerepel: "telekügynök", méltó jellemzõi még ma is a liberalizmus korának.

Azonban, mint akkor már mondották, "nemesítve lett mindenki". Nagyiklódi Tischler Mórnak a magyar nemességre az szolgáltatott jogalapot, hogy sertéskereskedõ, s mint ilyen nagyvállalkozó.

És "nemesedni" kezd a magyar újságírás is. Gróf Andrássy Gyula "sajtókulija" báró németkeresztúri Dóczy néven vonul be a magyar Walhallába, és még ennél is tipikusabb ludasi Gans Mór, késõbb Ludassy Gans Mór nemességének története. 1848-ban a budapesti zsidó leányiskola tanítójaként az Esti Lapokat szerkeszti, aztán a szabadságharc bukása után átfut Bécsbe, ahol Schlézinger Zsigmonddal együtt a "Der Feierabendet" szerkeszti. Egyszer osztrák, egyszer magyar. Egyszer magyarul ír Ausztria, másszor németül Magyarország ellen. Ennek ellenére 1867-ben megkapja a magyar nemességet: "von Ludas". [126]

Nem a vérkeveredés, még csak nem is a magyar katonai nemesség kiárusítása itt a lényeg, hanem az, hogy az új nemesség, a zsidó bíróság és köznemesi kutyabõr gazdasági hatalmon alapul, és ezért az ország fölötti új uraságot az ipari feudalizmus jelenti. A kis zsidó még nem lehet nemes, mert nincs elég pénze, gazdasági hatalma hozzá. De amikor megvan az elsõ millió, akkor szüksége van erre a bárói címerre és a kutyabõrre, hogy át lehessen csúsztatni a magyar nép fölötti hatalmat annak a 26 új bárónak, újnemesnek kezébe, akik a századfordulón a Magyarország fölötti tényleges hatalmat reprezentálják.

Ez jelenti az igazi országhódítást, mert tulajdonképpen ennek a 26 iparbárónak és a 280 vagy több újnemesnek kezében van immár csaknem minden, a nemzet életerejét jelentõ kulcspozíció. Ebbõl az újnemesség él és táplálkozik az idegenszellemû sajtó, az idegenlelkû színház, irodalom, amelyet már a Hatvany-Deutschok, Fenyõ Miksák, Fellnerek bõven és céltudatosan ontott százezrei formálnak a maguk képére. Ezek a Buchwald Sándorok, királyi és udvari tanácsosok kezelgetnek már a magyar királlyal a milenneumi kiállításon, de ezek utalják ki a szociáldemokrata lapok számára a dugsegélyeket. Magyar párduc és villogó kardot tartó páncélos lovagkéz ragyog a címereikben, de magyar nagyvárosok ort. izr. hitközségi elnöki tisztségben kényszerûen, vagy kényszer nélkül meghallgatják a keresztényekre szórt átkokat, az idegen férfi, idegen államfõ megtagadását, és amikor felhangzik a "minden fogadalmat..." kezdetû õsi

imádság.

Az 1867-tõl 1914-ig eltelt korszak története bizonyítja, hogy az emancipáció nemes, magyar nagylelkûsége és a század liberalizmusa országhódítássá változott a zsidó nacionalizmus jegyében. A magyar és kassai német, kolozsvári magyar nemes kalmárok egymás után tönkre jutnak. Debrecenben a nemes kalmár céh, amely az 1600-as években Perzsiában, Konstantinápolyban tartott fent kereskedelmi nagyraktárakat, s amely Regensburgig, sõt a Németalföldig kereskedett a magyar áruval, marhával, csodálatos "véletlenség" folytán a tönk szélére kerül. Minderre késõbb majd azt fogják mondani az újságírók, az új kalmárkodók, hogy a magyar nem ért a kereskedelemhez. Azonban az igazság egészen más. A debreceni Várady-Szabók, Sesztinák, Kardossok, a Vayak, Almássyak tönkrementek ugyan a szabadságharc támogatása, a Kossuth bankók elégetése miatt, azonban sem Kassán, sem Nagyváradon, sem pedig Budán, vagy Kolozsváron nem lett volna végzetes a magyar szabadságért hozott anyagi áldozat, ha nem jönnek az ország új urai. A tönkrejutás nem magyar ügyetlenség, hanem idegen ügyesség. A Rotschildok, Bleichröderek, a nagy külföldi bankhálózat nem a magyar nemes kalmárnak adják a hitelt, hanem az országhódítóknak. Szent István Magyarországában, a pénzgazdálkodás új rendje szerint, hat százalékra kapja a hitelt az dsi nemes kalmár, és háromra a tegnap beszivárgott országhódító. A pesti nagykereskedõ, aki már természetesen az õ országhódító öntudatukat képviseli három hónapra adja az áruhitelt a magyar nemes kalmárnak és hat hónapra a tegnap jött galíciainak. "Zsidó testvérek! Foglaljátok el Galíciát és Magyarországot!" És az új honfoglalásnak ez a legbiztosabb, legjárhatóbb útja. Az idegen institúcióból kiszármazott országhódító idegen nacionalizmus elõbb a földbirtokból, aztán a kereskedelembõl "ausschaltolja" a magyart, hogy a trianoni nyomorban már az állástalan diplomást se engedje be gyáraiba, banküzleteibe.

Debrecen a legriasztóbb, legkeservesebb példája az idegen országhódításnak. 1848-ig egyetlen "kortsmáros zsidó" él a magyar nemes kalmárok városában. Azonban a Magyar Zsidók Lexikonja azt jegyzi fel 1926-ban (s ez a feljegyzés nagyon szerény), hogy nyolcvan évvel késõbb a hitközségi tagok száma 2200. (Valójában 10 000.) És a nemes kalmárok, a népükért áldozott magyar kereskedõ kárára így változik a statisztika. A 2200 hitközségi tagból 25 nagykereskedõ, 75 gazdálkodó, 222 szabad pályán, 43 tanár, tanító, 3 (!) katona, 497 (!) kereskedõ, 72 ügyvéd, 2 mûvész 19 nagyiparos, 50 orvos, 244 iparos, 18 mérnök, 190 magánzó, 236 magántisztviselõ, 10 vállalkozó, 200 egyéb foglalkozású.[127]

A gazdasági hódításra csak késõbb térünk rá, de Debrecen példáját mégis ide soroltuk a magyar nemesség devalvációját tárgyaló fejezetbe. Mert Debrecen magyar nemessége "kalmár" volt ugyan, azonban valóban nemes magyarsággal folytatta ezt a kalmárkodást. Elhozta Nyugatról a reformációt, a könyvnyomtatás mûvészetét a városi nyomdába, az unikumokat és ma is pótolhatatlan értékeket a kollégium számára. Ez a nemes kalmárság állt életével, vérével, pénzével Rákóczi és Kossuth szabadságharca mögött. Ez valóban nemes volt, a nemességnek kultúrát, hazát, egyházat, népet szolgáló kötelezettségével.

Az épülõ Budapest fénye, mint a pillangókat vonja a Dunapart felé az idegen elemeket Lództól egészen Prágáig. A Mária Terézia által 1746-ban kiûzött budai zsidók csak 1873-ban kezdenek visszatelepülni Budára, azonban Budapest zsidó lakossága 1869-ben már 44 890, 1900-ben pedig 166 198.

S Buchwald Sándor személye valóban jellemzi a kort. Hiszen a kezdõ kapitalizmus talaján gomba módra nõ a koldus bócherekbõl országhódító milliomosokká vált nagykapitalisták

száma. Megrendelõi között, mint az életrajzíró felsorolja, ott vannak a fõhercegek, a magyar arisztokraták, a hercegprímások, a püspökök, a miniszterelnökök, a nagy állami intézmények, a monarchia vasútjai, hajózási vállalatai. S amikor a milenneumi kiállításon I. Ferenc József kezet fog a sárosi bócherbõl lett milliomossal, azt mondja neki: "Herr Buchwald sprechen wir lieber deutsch", mert mint az életrajzíró írja "a másik öreg úr" észrevette, hogy Buchwald kissé gyatrán bánik Petõfi nyelvével.

A magyar király már csak a "másik öreg úr". Una eademque nobilitas... Ez az a kor, amelyben úgy tûnik fel, hogy egyedül a sárosi bócherek megjelenése lendítette fel a Kossuth, Széchenyi által fel nem lendíthetett magyar sorsot, ipart, modernizálódást, és egyedül ezeknek köszönhetõ az a gründolási láz, amely akkor megszállta az országot. Holott a kornak õk nem pionírjai, hanem haszonélvezõi.

Az emancipáltak nem értik, hogy a befogadó nemzet nem méltányolja az õ Bocskay nyakkendõjüket, a sajtójuk frissmázú magyarságát, a bankáraik pénzéhességét, a Kiss Józsefszerû szellemû magyarság, Reb Mayer Litváki új magyarkodását. Azonban ez a friss erõ, új életakarat, lendület kénytelen megtörni midõn rájön, hogy abba a világba, amelybe õ hozta a Tan ellenségeskedését, új és veszélyes ellenségeskedést váltott ki önmaga ellen. S hogy élhessen, tovább boldogulhasson, egy napon fel kell ismernie, hogy élete, léte, vagyonosodása csak akkor van biztosítva, ha kezébe veszi az ország, a befogadó nép fölötti politikai hatalmat is. A modern államokban, vagy ha tetszik liberális demokráciákban, az elõzõ hatalom birtokosait kell megnyerni, hogy mi legyünk az utánuk következõ hatalom teljes birtokosai.

S itt kezdõdik egy különös folyamat, amely végeredményben 1944 október 15-ig tart, s amit kissé triviálisan úgy jellemezhetnénk: a kaftán és a díszmagyar szövetsége, a régi urak és a hódítók együttmûködése. Az örök hitelre és kölcsönre szomjas magyar arisztokrácia és vidéki gentry tulajdonképpen égi mannának tekinti a zsidót, a kezében levõ pénzüzletet, mert ez az úri murikban eladósodott birtokokra mindig ad hitelt, aki kiárendálja azt. "Adatok a szabolcsi zsidóbirtok történetéhez" cím alatt Szabolcs vármegye fõlevéltárnoka, dr. Vácz Elemér, mint a vármegyei levéltár különnyomatát tette közzé egy õsi magyar vármegye meghódításának történetét. [128] Természetes, hogy az ilyen legtöbbször vissza nem fizetett kölcsönök lecsúszáshoz, korrumpálódáshoz, politikai függõséghez és végül az ország fölötti hatalom elvesztéséhez vezetnek a kölcsönadó javára. Érdemes meghallgatni ezekrõl az idõkrõl a magyar történelemtudós, dr. Málnási Ödön véleményét, amelyet annak idején a feudálkapitalista Magyarország három és fél hónapi, a szovjet államkapitalista Magyarország pedig hét és fél évi börtönnel jutalmazott.[129]

A magyar sinai hegy, a Gellért alatt megkezdõdik az Aranyborjú körüli végzetes tánc. A magyar arisztokrata igazgatósági tag lesz a Kereskedelmi Bankban, s miután felveszi a tantiémeket, kényszerûen eltûri a tõketulajdonosok nem mindig szolid üzleti gesztióit, az államhatalom és a sajtó befolyásolására irányuló kísérleteit. Az országfoglalásban segít a magyar fõnemes, a gentry, a liberális politikus, az újságíró, a marxista tan és fõként egy titokzatos világhatalom: a szabadkõmûvesség!

II. fejezet A SEGÉDCSAPATOK

A Magyarország meghódítására törõ erõk soha sem érvényesülhettek volna egymagukban, ha a brit imperializmus korának jól bevált módszerei szerint a meghódítandó ország társadalmából nem toboroznak maguknak segédcsapatokat. Ilyen segédcsapat volt többek

‚között a szabadkõmûvesség. A szabadkõmûvesség rendkívüli szerepet játszott az ország leigázásában, a forradalmakban és a nemzet tönkretételében. Sokan nem is sejtik, hogy tulajdonképpen mi volt az eredetében bizonytalan szabadkõmûvesség. Legnagyobb valószínûség szerint ez a földkerekséget aláaknázó szervezet a középkorban mint ártalmatlan, misztikus organizáció alakult meg a szerzetesrendek, királyok által templomok építésére alkalmazott kõmûvesekbõl, kõfaragókból. Kezdetben a dómépítések nagy korszakában a legnagyobb valószínûség szerint nem volt más, mint a mestereknek, munkásoknak, királyi építõmûvészeknek olyanforma társulása, amelyet mi a szakszervezeteknek vagy ehhez hasonlónak neveznénk.

Midõn a középkor nagy építkezési láza alábbhagyott, a céhek munkája egyre kevesebb lett, az egész építõmûvészet csak jelképes jelentõségûvé zsugorodott. A régi építõk össze-összejöttek, a szakma tagjai még együvé tartozónak vallották magukat, de inkább csak humanisztikus, bölcselkedõ összejöveteleken folytatták a kor szellemének megfelelõ vizsgálódást.

Az angliai szabadkõmûvesek 1717 júniusában alapították meg az elsõ nagypáholyt, és fogalmazták meg a szabadkõmûvesség alkotmányát. Építéssel már nem foglalkoztak, de megtartották elõdeik jelképeit a vakoló kanalat, a kõmûvesek bõrkötényét, a körzõt és a háromszöget.

Az angliai szabadkõmûves alkotmány elfogadása után a szabadkõmûvesség rohamosan terjedt, Párizsban, Genfben, Madridban, Prágában, sõt még Indiában is egymás után alakultak a páholyok. Palatinus József standard mûve szerint Bécsben 1742-ben, Pozsonyban 1749-ben és Pesten 1770-ben alakultak meg a szabadkõmûves páholyok. Ezekben az idõkben a páholyoknak még csupán emberbaráti jellegük volt, és a tagok, valamint a vezetõk a korszellemnek megfelelõ haladást hirdették. Elõször a francia forradalom elõtti idõkben, majd a forradalom alatt tûnt ki, hogy a zsidóság nagyszerû ugródeszkát látott a szabadkõmûvességben, s annak progresszív tanaiban az emancipáció kivívása felé.

Eladdig az Illuminátusok és a bajorországi zsidó Weisshaupt mozgalmaitól eltekintve alig-alig lehetett felfedezni a júdaizmus nyomait a szabadkõmûvességben. A párizsi jakobinus club azonban már központja volt ezeknek a titkos társaságoknak és zsidó törekvéseknek, amelyek a "haladás" ürügyén az emancipációt akarták kiharcolni. A szabadkõmûves titkos társulás megalapítására Magyarországon Martinovics Ignác kapott megbízást Párizsból. Õk még csak a francia forradalom szabadságeszméit akarták megvalósítani, de természetesen nem tudták, hogy a francia forradalom mögé akkor már teljes erõvel benyomult láthatatlan világuralmi akarat szolgálatában állanak. Az osztrák császári kormány a szabadkõmûvesség titokzatosságát összeesküvésnek tekintette, és az elsõ magyar szabadkõmûveseket, Martinovics Ignácot, Hajnóczit, Laczkovicsot, Sigrait és a többieket 1796 május 20-án lefejeztette.

A frankfurti nagypáholy védelme alatt 1848-ban "A dicsõ fény hajnalához" címzett páholyt sikerült ugyan megalakítani Pesten, azonban a szabadságharc bukása következtében újra feloszlott. 1861 nyarán alakult meg a Szent István nevû páholy, de ez is csak rövid ideig élt. A kiegyezést követõ esztendõben, 1868 február 28-án hagyta jóvá báró Wenckheim Béla, akkori belügyminiszter a szabadkõmûves alapalkotmányt, amelynek 2. paragrafusa kimondotta: "A szabadkõmûvesség kizár körébõl mindennemû politikai és vallási kérdést, és minden tagnak kötelességévé teszi a hazai törvények tiszteletben tartását."

Titokzatos, hódításra készülõ segédcsapat mert akkor már ez volt! nyert így törvényes elismertetést a Kárpát medencén belül. A magyarországi szabadkõmûvesség nem az angliai és skóciai sokkal nemzetibb páholyokhoz, hanem a párizsi Grand Orienshez csatlakozott, amelynek feje legnagyobb valószínûség szerint ugyanaz a Montefiore Mózes volt, aki a Magyarország elfoglalására irányuló, többször idézett parancsot kiadta oroszországi és galíciai hittestvéreinek. Az akkori magyar belügyminiszternek nem tûnt fel, hogy a titkos szervezet, vagy mint mondották "zárt társaság" léte egymagában ellentmond akár az alkotmányos, demokratikus, akár a totalitárius államok rendszerének is. Miután a szabadkõmûvesség egész hálózata a francia forradalom után hovatovább a zsidóság irányítása alá került, egyre nyilvánvalóbbá vált annak jelenlegi irányzata is. A szabadkõmûvesség látszólag igenli ugyan a demokráciát, azonban láthatatlanul bár a többség ellenére akar kormányozni. A szabadkõmûvesség 33 tagsági fokozatot ismer, de csak a legfelsõbb, 33-ik fokon álló egykét beavatott ismeri a valódi célt. A többi 32 fokozat tagjai legfeljebb itt-ott sejtenek valamit a lényegrõl. Kifelé a tevékenységüket jótékonysággal leplezik, de ez is csak az igazi célok lefedésére és a külvilág megtévesztésére szolgál.

"... a magyarországi zsidó szabadkõmûvesség számos jótékony intézményt létesített, s ezért a profán világ bennük csak a karitász és humanitás önzetlen apostolait látta, de halovány fogalma sem volt arról az. aknamunkáról és annak következményeirõl, amit õk emberi koponyákkal, csontokkal díszített és a falakat fedõ fekete leples, oltár helyett koporsóval, emberi csontvázakkal borzalmassá tett, ateista ajkakkal szentélynek nevezett (bizonyos mértékben joggal nevezték szentélynek, mert hiszen a szabadkõmûves páholyok szentélye élethû mása Salamon király templomának) átkozott, pokoli munkájuk boszorkánykonyháin Magyarország végpusztulására kifõztek." [130] Magyar és külföldi források ismeretében az is vitán felül áll, hogy a szabadkõmûvesség elsõsorban zsidó szervezet. A szentélyekben jelképszerûen mindenütt ott áll Salamon király trónszéke. Teljesen zsidó a szimbolisztikája, fõként azonban a szelleme, amely a farizeusok és írástudók álhumanizmusának hangoztatásával a nemzetek fölötti uralmi akaratot csempészi be a társadalomba. Hogy a 33-ik fokon állók ezt megtehessék, ahhoz segédcsapatokra van szükség.

Ezeket a segédcsapatokat korántsem az alsóbb társadalmi rétegekbõl toborozták. A magyarországi szabadkõmûves páholyoknak nem volt egyetlen paraszt vagy munkás tagjuk sem. A polgári intelligencia, a magasabb hivatalnoki réteg, a kereskedõ osztály, vagy középiskolai tanári, tehát a keresztény középosztály tagjai közül gondosan kiszûrték azokat, akiket alkalmasnak láttak szolgálatukra. A tagtoborzás rendszere egymagában is sajátos volt. A kiválasztottak elõtt megcsillogtatták az egyéni érdeket, a karrierlehetõségeket, és másfelõl megmutatták, hogy akik nem hajlandók szolgálatukba szegõdni, azoknak sem élet, sem elõmeneteli lehetõségük nem lehet.

Lassan-lassan a szabadkõmûvesség elérte, hogy városi, közigazgatási egyszóval az autonómiákban választás útján betöltött állásokra nem választottak mást, mint olyan keresztény tisztviselõket, akik jórészt szabadkõmûvesek voltak. A vármegyéket egyelõre megkímélte az idõ az elszabadkõmûvesedéstõl, azonban a legnagyobb vidéki városok többségében már a polgármesterek, a jobban fizetett hivatalnokok mind a páholyokból kerültek ki. Ezeknek természetesen vissza kellett szolgálniuk azokat az elõnyöket, amelyeket a törvényhatósági bizottságoktól, közéleti potentátoktól kaptak, s miután ezek a századforduló után nagyobb részt már zsidók voltak, a keresztény tisztviselõk segítették õket a városi, állami szállítások megfeleld irányításával, az adóleírásoknál, a versenytárgyalásoknál. Õk kapták a legjövedelmezõbb munkákat.

Budapest meghódítása szabadkõmûves polgármesterek (Bárczy, Szendy) vezetése alatt folyt le. Debrecennek 1848-ban még csak egyetlen zsidó polgára volt. A századfordulón az õsi városháza a szabadkõmûvességen keresztül teljesen zsidó irányítás vagy befolyás alatt állott. A páholyok legbelsõ szentélyében ülõknek vas szolidaritása és vasakarata a keresztény segédcsapat útján napról napra segített erõsíteni az országhódító hatalmat. A szabadkõmûveseknek nem volt szabad elárulni páholyhoz tartozandóságukat. Egymás között azonban titkos jelekkel, köszöntési formákkal tudatták a páholyhoz tartozandóságukat. Vesztegetõ pénzre nem is volt szükség. A hivatalnok, ügyvéd, polgármester, újságíró ha a páholyból nem is ismerték egymást azonnal tudták, hogy most meg kell tenniük mindent a szabadkõmûves testvérért. Meg kell tenni, még akkor is, ha az törvénytelen, vagy legalább is a törvények kijátszásával jár. A szabadkõmûvesség lényegére legjellemzõbb, amit Palatinus József átfogó munkája állapított meg: "A magyar szabadkõmûvesség 90 százaléka annak ellenére, hogy a leghangzatosabb és legtöbbször magyar történelmi neveket vették fel, zsidó vagy zsidó származású volt." Az igazságra még jobban rátalált Ágoston (Augstein) Péter, késõbb Kun Béla külügyi népbiztosa, aki 1907-ben már ezeket írta: "A magyar szabadkõmûvesség és zsidóság összeforrt, mert amikor Magyarországon a kor szabadelvûségét követelte, akkor a zsidóság állt melléje a legnagyobb tömegben." [131]

Ha valaki figyelmesen lapozza a magyar szabadkõmûvesség névsorát, megállapíthatja, hogy abban jóhiszemû vagy megtévesztett, esetleg leterrorizált keresztényeken kívül, fõként az országhódító liberális kapitalizmus milliomosai, új nemesei, a bárósított vidéki földbirtokosok, a nevesebb budapesti és vidéki ügyvédek, szóval az országhódítás polgári formájának képviselõi szerepelnek. Azonban és itt jelentkezett a szabadkõmûvesség igazi arca már a századforduló elején elkezdték elõkészíteni az országfoglalás "szocialista" formáját. A század elején a liberális politikai vonalba már belefúródtak polgári radikalizmus címén a kommunizmus útcsinálói és mostani társutasai, s ezek szinte kizárólag a szabadkõmûvesek sorai közül kerültek ki. A parlamentben a szabadkõmûves Vázsonyi-Weiszfeld Vilmos, a rendkívül tehetséges ügyvéd, a polgári liberalizmusnak prototípusa ostorozta a "klerikális", "feudális", "úrhatnám" nemzeti oldalt, a tõkések halálos szorításában vergõdõ leszegényedett magyar birtokos osztályt, a kínlódó középosztályt. Mennydörgött a papi birtok ellen, amely szerencsétlen intézmény volt, de maradék jövedelmeibõl mégis segítette a nemzeti kultúrát. Ebben az állásfoglalásban a szabadkõmûvesség részérõl korántsem a magyar parasztság sorsa iránti aggodalom, hanem szinte kizárólag az országhódító akarat nyilatkozott meg. A zsidó institúció most már nemcsak politikai, hanem egyházi vonalon sem volt összeegyeztethetõ a magyarral, még ha szabadkõmûves bõrköténybenjelentkezett is, mert a végcél az országfoglalás volt, s ez csak a nemzeti és keresztény vallási intézmények lerombolásával vált lehetségessé. A Vázsonyi féle "liberalizmus" is ennek az uralmi tendenciának burkolt megnyilatkozása volt. Mögötte még látszólag burzsoá liberális elemek állottak: gazdasági kalózok, az adótörvény kijátszására szervezett bankárok, gyárosok és minden másfajta fezõrök, akik számára Magyarország már az új Izrael, az európai nagy aranybánya volt, a magyar nép pedig kiszolgáltatott, leigázott áldozatuk.

Ebben a "demokrata" rendszerû országfoglalásba betört a szabadkõmûves ifjúsági szervezet, a Galilei kör, amely a nemzetrágalmazás és nemzetbomlasztás legtipikusabb intellektuális fegyvereivel már a teljesen baloldali országhódítást készítette elõ. A pesti egyetemek türelmetlen, fölényese, mindent mindenkinél jobban tudó csontkeretes intellektueljei, a háború kellõs közepén a felmentettség kellemes állapotában a pacifizmus jelszavait, a haladó schöngeist szellemet, az antimilitarizmust dobták be a közvéleménybe. Azonban ezeknek nívósabb rétege mögött is ott állott már a lumpenintellektuel, a

Pogány-Schwartz József féle félbolsevista söpredék.

Midõn az 1918-as összeomlás megtörtént és az ország darabokra hullott, a forradalom kitörését követõ második napon a magyarországi szimbolikus Nagypáholy körlevelet küldött az összes magyarországi páholynak: "Az a kormány, amely ma az ország élén áll írták mindazoknak az eszméknek megvalósítására törekszik, amelyeket mi éveken át hirdettünk, amelyekért harcoltunk. Testvéreink nagy számban foglalnak helyet a kormányban, s ez biztosíték reánk nézve, hogy a független és szabad Magyarország a demokrácia és a radikális fejlõdés útján fog haladni." Elvégre Vészi (Weisz) József író, páholynagymester már 1904-ben a szabadkõmûvesség budapesti vándorgyûlésén a forradalmi cselekvések terére irányította a szabadkõmûvesség munkásságát. Felszólította a szabadkõmûveseket, hogy lássanak hozzá "a jövendõ forradalma békés elõkészítésének szent és dicsõ munkájához... a szeretet fegyverével, ha lehet, de egy erõs gyûlölség (!) fegyverével is, ha kell". [132] Tulajdonképpen abban a pillanatban hull le az álarc a szabadkõmûvességrõl, amelyben Vészi József, a Világ fõszerkesztõje és a polgári zsidó intellektualizmus képviselõje a Szent Istváni keresztény birodalomba és annak társadalmába beveti "az erõs gyûlölség" jelszavát, amit a Talmud és Sulhán Aruk hirdetnek a kereszténységgel szemben. Ezt a jelszót majd késõbb a "progresszió" központi gondolatává teszik a Szamuely Tiborok és a Rákosi (Roth) Mátyások, akik szintén az erõs és egészséges gyûlöletet teszik a párt vezér jelszavává. Gyûlöletet, minden ellen, ami magyar. [133]

De hát miért gyûlölnek õk, a humanizmus hirdetõi? S a felelet egyszerû: õk kétezer éve tudják, hogy országokat, birodalmat, társadalmat csak a' gyûlölet rombolhat szét. Az országok feletti hatalomhoz a gyûlölet vezeti és vezette õket mindenkor, hogy úrrá legyenek minden népeken. S amikor kitör Kun-Kohn Béla 1919-es elsõ bolsevista diktatúrája, a burzsoá és kapitalista de zsidó páholyok második vonalából elõtérbe lépnek a totális bolsevikiek. "Kunfi népbiztos a nemzetek eljövendõ, harmonikus internacionáléjának ujjong, Roboz (Rosenzweig) Andor pedig a szabadkõmûvesség ünnepévé avatja az internacionális szocialisták május 1-jei ünnepnapját, Bálint (Bleier) Lajos adta szabadkõmûvesség végcéljaként a kozmopolitizmust, az ateizmust, a kommunizmust ünnepli. A Kazinczy páholy titkára a Leninek és Trockijok bátorságára buzdítja a testvéreket, a Demokratia páholy titkára elõre ujjong a dicsõségnek, amikor a bolsevizmus napja másutt is olvasztani fogja a régi világrend jégkérgét. A szabadkõmûvesség nagy harcának lelkes apostolai: Jászai (Jakubovics), Kunfi (Kohn,) Pogány (Schwartz) József, Bíró (Blau) Lajos, Ágoston (Augstein) Péter, és velük együtt még sokan az agilis testvérek közül, a legtajtékozóbb szájú bolsevista agitátorokká vedlenek át" írja Palatinus József.

Õk már tudták, hogy a liberális kapitalista, szabadkõmûves országhódító pénzuralmat egyszer majd át kell alakítani ugyanolyan zsidó, de már terrorral, géppisztollyal kormányzott "szocialista" országfoglalássá. 1920-ban, midõn kiderültek a "nem politizáló" szabadkõmûvesség bûnei, gróf Bethlen István kívánságára a belügyminiszter feloszlatta a szabadkõmûves páholyokat. 1868-tól 1929-ig százhuszonegy páholyban és 14 szabadkõmûves körben végeztek vakoló munkát. A páholyok közül 32 Budapesten, 52 a vidéki városokban, 27 a határszéli városokban és három szabadkõmûves kör külföldön mûködött, valamennyien a Magyarország szimbolikus Nagypáholy fennhatósága és védelme alatt. Ez idõ alatt 13 249 volt a szabadkõmûvesek száma. Mennyiségre nézve nem nagy szám. Azonban ha tudjuk, hogy a modern társadalmakat nem az úgynevezett demokrácia szavazólapjaival, hanem a kulcspozíciókból kormányozzák, akkor ez a szám elriasztóan naggyá nõ. Mert ez a 13 249 szabadkõmûves egytõl-egyig valamilyen fajta

kulcspozíciót töltött be a társadalmi, gazdasági, politikai életben, az újságírásban, a városi politikában a vármegyei közigazgatásban. A front széles volt: Vázsonyitól, Jászi Oszkártól, idegen szellemû bankárokon és nagyiparosokon keresztül, a haladó irányzaton, a London School of Economicon és a Galilei körön át Szamuely Tiborig és Rákosi Mátyásig terjedt.

A 13 000 szabadkõmûvesnek csak tíz százaléka volt magyar vagy német származású. Ezek számítottak a tipikus segédcsapatnak. Az õ magyarságuk és jóhiszemûségük leleplezte a háttérben meghúzódó országhódító célt. Ez utóbbi csoportban voltak gyenge jellemû szekértolók, karrieristák és kivételesen becsületes emberek is, akiket a "haladás" babonája tett vakká. Palatinus József is megállapítja, hogy "a nemzetiségi vidékeken, ahol a magyarság irányította a páholyok munkáját, a nemzethûség szempontjából valóban intakt férfiak dolgoztak". [134] Õ is rámutat azonban, hogy a leghazafiasabb páholyok tagjainak is tudomással kellett bírniuk, hogy sok-sok páholyban milyen megdöbbentõ aknamunka folyik a magyarság ellen. "Hiszen minden egyes páholy munkájáról 'táblában' kimerítõ jegyzõkönyvben értesítette az összes páholyokat és páholytagokat. És ezeknek a 'tábláknak' a tartalmát megismerve és a zsidó szabadkõmûvesség félreismerhetetlen célkitûzéseit fölismerve, százan és százan a félrevezetett magyarok közül undorral fordultak ki a páholyok szentélyeibõl." [135]

Gyakorlatilag az országhódító titkos társaságot soha sem sikerült feloszlatni. A Párizs környéki békeszerzõdésekben hatalmas része volt a világszabadkõmûvességnek. S amikor a magyarországi feloszlatás megtörtént, akkor a világ minden szabadkõmûvese hihetetlen nyomást gyakorolt Bethlen Istvánra, sõt magára Horthy kormányzóra is, hogy hunyjanak szemet a szabadkõmûvesek tevékenysége elõtt. Akkor már a Népszövetség is ennek a titokzatos világhatalomnak kezében volt és irányítása alatt állott. A megcsonkított Magyarország kölcsönökre szorult, s ezek ára az volt, hogy Magyarországra ha titokban, álcázva is benyomulhasson az ország és világhódító hatalom. A Horthy-korszakban tehát különféle fedõnevek alatt újra megjelentek a szabadkõmûvesek.

1939-ben Budapesten újra 17 szabadkõmûves páholy mûködött megfelelõ fedõnevek alatt. Tartotta a kapcsolatot Tel-Avivval, az amerikai B'nai B'rithel, épp úgy, mint a világ legfontosabb szabadkõmûves államának Csehszlovákiának páholyaival. Ingyenkenyér Egyesület, Ingyentej Egyesület, Országos Gyermekvédõ Frõbel Egyesület, Budapesti Szünidei Gyermektelep Egyesület, Nyomorék Gyerekek Otthona, a budapesti skót misszió iskolája, a Magyarországi Good Templar Társaság, Pesti Lloyd Társulat, Magyar Cobden Szövetség, Izraelita Fiúárvaház, Magyar Békeegyesület (!) fedõnevek alatt tovább törtek hatalomra és ország fölötti uralomra a "feloszlatott" szabadkõmûves páholyok. A Cobden Szövetségen, a Rotary Clubon keresztül újra beszûrõdött a magyar életbe a világ-szabadkõmûvesség befolyása, az országhódító akarat. Elvégre a Horthy-korszaknak jellegzetessége ismét a befolyásos, a Várig felhatoló liberális kapitalista és nagytõkés volt. A titkos páholyok sorában ekkor is voltak magyarok, akiket azonban 1920 után már nem lehet jóhiszemûnek nevezni. Ezek már tudatos segéderõk voltak, akiknek tudomásul kellett bírniuk arról, hogy az ország új és végleges leigázására törõ idegen akaratot szolgálják.

Ennek a zsidó és magyar szabadkõmûves segédcsapatnak nagy szerepe volt a Versailles ellen harcoló III. Birodalom és a trianoni Magyarország viszonyának megrontásában. A szabadkõmûves nagykapitalizmus Hitler uralomra jutásától kezdve szüntelen az angol "tory demokrácia" gyõzelméért szurkolt. Kezük és tapogató csápjaik azonban már újra ott voltak mindenütt, ahol ismét mérgezni lehetett a közhangulatot, ahol kételyt, bizalmatlanságot lehet elhinteni a tengelyhatalmak gyõzelmével szemben, fõként ahol

védeni lehetett az országhódítókat, akiket hatalmuk teljes elvesztésével fenyegette az európai szocialista és nemzeti ébredés. A Törzsökös Magyarok Egyesületétõl a Magyar Közösségig, vagy akár a Turáni Vadászokig, sõt a kommunistákig, mindenütt kimutatható ennek a hatalmáért bomlasztva és destruálva harcoló rétegnek tevékenysége.

Azonban mindez túlterjedt a csonka ország határain is. A látszólag föld alá szorított magyarországi szabadkõmûvesség megtalálta a kapcsolatokat a párizsi, erdélyi, fõként csehszlovákiai szabadkõmûvességhez, s annak segítségével ismét a magyar nemzeti gondolat ellen igyekezett intrikálni.

A szabadkõmûves cél mindig is a meglevõ keresztény hatalom, egyházi tekintély és a fennálló nemzeti társadalom rendjének megváltoztatása volt világszerte. A nagy humanisták eközben nem riadtak vissza a merényletektõl, gyilkosságoktól sem, Wichtel Frigyes, volt osztrák nemzeti tanácsos az 1930-as években megcáfolhatatlan adatokkal mutatta ki, hogy mind Rudolf trónörökös, mind János fõherceg felderítetlennek vélt tragédiájában ott volt a szabadkõmûvesek keze. Állítása szerint Rudolf trónörökös tagja volt a magyarországi szimbolikus Nagypáholynak és a szabadkõmûves testvérek, akik az idegen országhódítás érdekében mindig is a dunai monarchia felbomlasztására törekedtek, reverzálist írattak alá vele, hogy I. Ferenc Józsefet államcsínnyel megfosztják trónjától, s Magyarországot önálló királysággá teszik. Szent István koronája Rudolf trónörökösnek volt szánva, míg az osztrák császári korona a szintén szabadkõmûves toscanai János fõherceg kezére került volna. Világos volt, hogy a montefiorei parancsot sokkal könnyebben lehetett volna teljesíteni két szabadkõmûves király uralma alatt, mint egyetlen katolikus dunai monarchiában. A két fõhercegnek azonban nem volt bátorsága a reverzálisban tett ígéreteket végrehajtani. A szabadkõmûves bosszú így vezetett a mayerlingi tragédiához, amelynek Vecsera Mária csak jelentéktelen szereplõje volt. S így ûzte a szabadkõmûves bosszú János fõherceget, mint Orth Jánost, az ismeretlen tengerekre, ahol a szabadkõmûves bosszútól félve, hajóját a nyílt tengeren felrobbantotta. [136]

Akár igaznak fogadjuk el Wichtel állításait, akár nem, annyit kétségtelennek kell elismernünk, hogy a szabadkõmûvesség épp a montefiorei parancs értelmében, mint kiváló segédcsapat szorgosan buzgólkodott a dunai monarchia és a magyar keresztény királyság lerombolásán. Midõn a fenti módszerekkel ez nem sikerült, akkor következett a második számú terv, a dunai monarchia teljes feldarabolása apró nemzeti államokra, amelyek könnyebben uralhatók külön-külön, mint együttvéve. Trianonban ez következett be, s a szabadkõmûvesség részérõl ennek a fenntartásáért folyt a harc 1920 és 45 között. A Free Europe alakjában ezért a célért folyik most is a szabadkõmûves küzdelem Nyugaton és elsõsorban Amerikában.

Azoknak a keresztény és zsidó szabadkõmûves segédcsapatoknak, amelyek "a sztálini tíz csapás" után ott maradtak a vasfüggöny mögött, csupán egy tényrõl nem volt tudomásuk. Arról tudniillik, hogy sorsuk elhatároztatott már Sion Bölcseinek Jegyzõkönyveiben, amely tudvalevõleg a 33-ik fokon álló és a teljes totális zsidó uralmat követelõ legmagasabb bölcsektõl származik. Ebben megíratott, hogy amíg csak a hatalomtörésnél tartanak, addig felhasználják a szabadkõmûvességet, amelyen keresztül a társadalom minden rétegét kikémlelhetik, befolyásolhatják. Amint azonban a tökéletes hatalomátvétel megtörtént, elejtik és likvidálják ezt a szabadkõmûves segédcsapatot is. 1945 után ez mindenütt megtörtént a vasfüggöny mögött, ahol még szabadkõmûves páholyok voltak. Épp úgy likvidálták az észt, a lett, a lengyel és a cseh szabadkõmûvességet, mint a magyart. Hiába tettek meg mindent az uralom meghódításáért.

A bolsevizmus csodálatos szövevényében tûrhetetlen volt egy "zárt társaság", méghozzá olyan, amelynek kapcsolatai voltak a nyugati testvérek felé. A magyarországi szabadkõmûvességnek egyik nyílt, ifjúsági lapja volt 1917-tõl 1919-ig az Úttörõk. Így hívták késõbb a kommunista ifjúság hivatalos lapját is, ami nem tekinthetõ csodálatos véletlenségnek. Azonban a szabadkõmûves úttörõket legalább is látszólag felszámolták azok, akik számára megtörték az utat. 1945 után kiderült, hogy a bolsevistáknak már nem volt szükségük a polgári demokrata, a polgári radikális pártokra, amelyek szabadkõmûves vezetés és irányítás alatt állottak. Csupán felhasználták még õket egy kis végsõ "úttörésre", vagy inkább a piszkos munka elvégzésére.

A régi, idõsebb évjáratú szabadkõmûvesek közül már 1919-ben is sokan szereztek megszívlelendõ tapasztalatokat. Ezeket még inkább gyarapíthatták 1946-47-ben a választások után, midõn közülük számosat még a választójogtól is elzártak. Vészi Mátyást hiába próbálták elõcsalni a passzivitásból, ama kivételesek közé tartozott, aki ellenállt minden ilyen kísértésnek.

A magyarországi szabadkõmûvesek bolsevizmus alatti magatartását legjobban jellemezte az a fedõnév, amelyet a megmaradt kevesek választottak: "a bölcs öregek tanácsa". 1951-ig magánlakásokban, kis csoportokban szerda esténként összegyûltek vakolni, de megszûntek tettekkel tényezõk lenni. Akadtak, akiket kitelepítettek, deportáltak. A bölcs öregek tanácsán kívül azonban megmaradt a mozgalmi rés, a harcos zsidó szabadkõmûvesség: a rosszemlékû polgári radikális párt és annak sajtója, a Világ és a Képes Figyelõ. Kétségtelen, hogy legalább egy évvel hamarább számolták volna fel õket, ha nem úgy táncolnak, ahogy a kommunisták fütyültek. Ezek a széplelkû humanisták, a szabadság bajnokai, a polgári demokrata szabadkõmûvesek vér és bosszúszomjukkal, zsidó faji öntudatukkal elõl jártak a keresztény magyar intelligencia és középosztály, olykor saját burzsoá testvéreik elpusztításában. A Világ vezércikkírói, a Bálint fivérek, Hámori László és mások most a kommunisták szolgálatában valósították meg azt a programot, amit Bródi Ernõ már a hetvenes években hirdetett: a keresztény magyar középosztály és vezetõ réteg teljes felszámolását, sõt fizikai likvidációját. Ferencz Tibornak, a népügyészség elnökének õk szállították a honvéd tisztikar, a magyar hivatalnoki réteg és a papi személyek ellen szóló kitalált, hazug adatokat, sokszor az indokolásokat is az ürügyítéletekhez. Így történhetett meg az, hogy egyes fontos személyeknek már a második világháború alatt felépített biztonsági hálózata csõdöt mondott. Ha nem is tudtak semmit rajuk bizonyítani szabadkõmûves segédlettel a bolsevisták likvidálhatták õket. Méghozzá látszólagosan legális keretek között. 1950 nyaráig számos ilyen ügyet fejeztek be halálos ítélettel.

Kétféle elem szolgálta ki 1949-ig felesleges túlbuzgósággal a kommunistákat a szabadkõmûves és polgári demokrata irányzatból: a Supka Géza köré csoportosult volt galileisták és az egykori 1919-es polgári radikális párt elemei. A második csoport volt: a szovjetizálás következtében vagyonát vesztett nagyobbrészt zsidó burzsoá réteg, a vállalatok tulajdonosai, nagykereskedõk, pénzemberek, akik hittek abban, hogy a demokratikus polgári irányzat még együttmûködhet a kommunistákkal.

Az országhódítók szabadkõmûves zsoldos csapata múltjához méltóan nyomorúságosan és gyáván pusztult el. Volt, aki utolsó pillanatban felismerte az orosz pánszláv személyt, de az ilyen magyar volt. A többség azonban az új országhódítókat szolgálta: humanista múltjához híven vérszomjas dühvel pusztítva tovább a magyar középosztályt és a nemzetet. Abban hitt, hogy ezek az új hódítók, akik szintén az õ fajukból kerültek ki, méltányolni fogják korábbi "érdemeiket".

> Akasztófára nem húzták õket. Hõs és mártír nem akadt közöttük, csupán félreállították õket. És ez igen kicsinyke büntetés volt ahhoz képest, amit hatalmuk delelõjén a magyar néppel szemben elkövettek.
>
> --- Országhódítók 2. rész ----

ORSZÁGHÓDÍTÓK - AZ EMANCIPÁCIÓTÓL RÁKOSI MÁTYÁSIG - 2.rész

III. fejezet
VITA A VULKÁN TETEJÉN

Kint a fronton dörögtek az elsõ világháború ágyúi. A magyarság vérzett az isonzói és volhyniai frontokon, a hadiszállítók, papírbakancs-szállítók és csalánruhagyárosok gazdagodtak a pesti arcvonalon. Eközben Budapesten Jászi (Jakubovics) Oszkár úgynevezett haladó szellemû lapja, a Huszadik Század kérdõíveket küldött szét a magyar szellemi élet legjobbjainak. A három kérdés így hangzott:

1. Van-e Magyarországon zsidókérdés, és ha igen, miben látja annak lényegét?
2. Mik az okai a magyarországi zsidókérdésnek?
3. Miben látja ön a magyarországi zsidókérdés megoldását, minõ társadalmi vagy törvényhozási reformokat tart szükségesnek?

A Huszadik Század két részre osztotta a beérkezett válaszokat: "akik szerint van zsidókérdés", és "akik szerint nincs zsidókérdés".

Mai szemmel lenyûgözõen érdekes olvasni a világháborús vulkán tetején és az oroszországi bolseviki forradalom közelségében folytatott vitát. A megnyilatkozások már nem voltak vagy nem tudhattak egész õszinték lenni. Egyetemi tanárok, alispánok, fõispánok, egyszerûen kitértek a felelet elõl. Voltak, akik betegségükre, elfogultságukra hivatkoztak. Voltak, akik kijelentették, hogy Magyarországon nincs zsidókérdés, tehát õk valami nem létezõrõl nem nyilatkozhatnak. A meghódított országból már hiányzott a szabad szó. A nagy vitában, amelyet 165 oldalon adott ki a Huszadik Század, [137] megszólaltak a szociáldemokraták, az úgynevezett antiszemiták, a konzervatívok, cionisták, a zsidó asszimilánsok és azok ellenfelei, a progresszívek, a katolikusok, a nacionalisták és a nemzetiségek. A publicisztikai magaslaton folytatott vitában senki sem mondta ki a késõbb felismert igazságot, hogy itt egy már meghódított nemzet beszél. Eltekintve azonban az asszimilánsok és szabadkõmûvesek farizeus megnyilatkozásaitól, magyar és zsidó szellemi emberek teljes nyíltsággal mondották ki, hogy a zsidókérdés Magyarország elsõ számú problémájává vált.

Legbecsületesebb õszinteséggel éppen egy zsidó író, Bíró (Blau) Lajos nyilatkozott: "Van-e zsidókérdés? Számomra megfoghatatlan, hogy mondhatja valaki, hogy nincs. Az utolsó tíz esztendõben néha úgy tetszett, hogy Magyarországon nincs is más kérdés, csak éppen ez, és tudományos, irodalmi, társadalmi problémakört néha csak meg kellett vakarni, és megtalálta az ember kedvelt zsidókérdésünket." [138]

A vitában csak itt-ott merült fel a halovány gondolat, hogy a meghódított országban többé nem egyenlõséget, hanem kiváltságot jelentett a zsidósághoz tartozás.

Jászi Oszkár szemléje igyekezett tárgyilagosan összefoglalni a vita eredményét.
"A beérkezett válaszok túlnyomó többsége 50 érdemi válasz közül 37 megállapítja a zsidókérdés létezését, mint reális okokból táplálkozó, komolyan tárgyalandó és megoldandó problémát. Míg a kérdés létezésének tagadói nem látnak benne mást, mint atavizmust, 'a világgyûlölet hazajáró lelkét' (Blau), klerikális aknamunkát, vagy a tisztultabb mûveltség hiányát (Lencz, Haypál), vagy rosszul leplezett gazdasági antagonizmust (Czirbusz, Vanczák), addig a probléma realitásának megállapítói részben annak kapitalista eredetét (Bosnyák, Szabó), részben egy civilizáció parazitizmusát (Mérey), részben gettómaradvány jellegét (Alexander, Jászi), antagonizmusban való gyökerezését (Farkas), részben faji, világnézetbeli, etikai jellegét (Braun, a cionisták, Cholnoky, Choncha, Jászi, Kriesch, Patai, Radisics, Ravasz, Richtmann), részben modorbeli és nevelési oldalát (Boross, Szabó, Ritoók), részben patológikus lelkiállapotbeli természetét (Richtmann, Lesznai) hangsúlyozzák.

Azok között, akik a zsidókérdés reális létezését megállapítják, igen nagy eltérés mutatkozik arra a fontosságra nézve, amelyet neki tulajdonítanak. Míg egyesek csak súrlódási bajt látnak benne (Jászi), mások egy komoly nemzeti kérdés hordozójának tekintik (a cionisták, így különös erõvel Bettelheim és Guttmann), sõt akad olyan is, aki súlyos krízist jósol és katasztrófától fél (Cholnoky).

A zsidó hibák közül különösen gyakran említik a kegyetlenséget, tradíciónélküliséget, az önmérséklet és önnevelés hiányát, a modortalanságot, a pénzvágyat, az arroganciát, az agresszivitást (Buday Barna, Cholnoky, Choncha, Radisics, Raffay, Ritoók). Gyakran visszatérõ a zsidók kereskedelmi deliktusainak emlegetése is (Cholnoky, amivel szemben érdekes az Alföldy Ede figyelmeztetése, hogy a legtöbb zsidó bûnhöz egy kötelességmulasztó keresztény is szükséges, valamint annak kiemelése, hogy a közvetítések hajszolása is kezd úri bûn lenni. Eredetiek a Benedek Marcell fejtegetései az unter uns antiszemitáról és lármás filoszemitáról. Zsidó részrõl élesen bírálják a keresztények igazságtalan türelmetlenségét (!) (Mezey), mások a zsidók struccpolitikáját (Hajdu, Bettelheim).

A megoldás tényezõi között gyakran és különleges nyomatékkal említik a demokráciát, és a népies kultúrát szükségképpen követõ asszimilációt (Bíró, Giesswein, Ignotus, Jászi, Szabó) az új zsidó állam és nemzeti öntudat kialakításának szükségességét (a cionisták). E két véglet között igen eltérõ javaslatokkal találkozunk: némelyek a minden szemérmet félretevõ kitérést és a vegyes házasságokat javasolják (Hatvany), mások ezek ellen szólnak (Lakatos), ismét mások törvényt követelnek a bevándorlás ellen (Buday Barna, György, Turi), mások vallási reneszánszt sürgetnek a dogmatikus vallások romjain (Bross), mások a jobb nevelés fontosságát emelik ki (Ritoók), mások az orosz forradalom fontos eredményeit hangsúlyozzák a zsidókérdés enyhítésére (Jászi, Szabó), mások csak a keresztény szellem végleges diadalától remélnek gyógyulást (Choncha, Turi). Van, aki antiszemitizmus kiélesedésétõl remél asszimilációt (Buday Dezsõ).

Érdekes Braun Róbert és a cionisták szkepticizmusa minden megoldással szemben. Érdekes Kõrösfõi Kriesch Aladár panasza a magyar kultúrközösség hiányáról. Nagy horderejû Bíró Lajos meglátása a régi és új zsidó nemzedék eltérõ összetételérõl. Tanulságos a tót álláspont komor elkeseredettsége (Stefanek), amely a zsidóban az erõszakos magyar asszimiliáció legtekintetnélkülibb eszközét látja.

Feltûnõ a zsidóság és kálvinistaság egy részének (Haypál, Lencz, Loványi) találkozása a vallási liberalizmusban és antiklerikalizmusban. Feltûnõ a zsidó hozzászólók egy részének (cionisták, Hajdú) heves kritikája a mai zsidó vezetõség ellen; s türelmessége a jóhiszemû antiszemitizmussal szemben. [139] Figyelmet érdemel a zsidókérdés összefüggésének kimutatása a parasztkérdéssel (Bíró, Bölöni, Jászi, Szabó). Érdekes, hogy amíg egyesek a háború folytán a zsidókérdés kiélesedését várták (Bettelheim), mások a végleges egybeforrás erejét látják benne (Buday Barna). [140]

Az akkori liberális idõk szellemében senki sem kívánt törvényhozási intézkedéseket, legfeljebb a bevándorlás eltiltását.
Egyetlen kivétel akadt a cionistákon kívül, Alföldy Ede kir. ítélõtáblai bíró, aki félreérthetetlen célzást mert tenni, amely szerint a meghódított országban kiváltság lett zsidónak lenni.

"Az egyenlõség szent elvének írta ott van a határa, amelyen túl az egyenlõ feltételek a társadalom egyes tagjainak mások rovására elõnyöket biztosítanak anélkül, hogy ezek az elõnyök az összességnek is javára szolgálnának. Abban az esetben tehát, ha a zsidóság különleges sajátságokkal vagy képességekkel a boldogulás útjáról másokat leszorítana anélkül, hogy ebbõl az összességnek több haszna volna, mint amennyi kárt a leszorítottak szenvedtek, a zsidók megrendszabályozásának semmiféle egyenlõségi elmélet vagy szabadelvûség nem állhatná útját."
A meghódított ország rémképe anélkül, hogy ezt kimondta volna Buday Barna, a jeles közgazdász válaszában merült fel, midõn ezeket írta:

"Sehol sem volt a zsidóság érvényesülése olyan heves és rohamszerû, mint nálunk, az igaz, hogy a zsidóság arányszáma Magyarországon is a legnagyobb. Nálunk, tíz év alatt körülbelül 16 lakosra esett egy, Oroszországban 25-re, Németalföldön 50-re, Németországban 80-ra, Törökországban 130-ra, Angliában 600-ra, Norvégiában 6000-re stb. Térfoglalása is nálunk volt a legnagyobb.

Fél évszázad alatt a nagy Magyarország területén a zsidóság négy és félmillió holdat szerzett meg magának, és számításba véve a bérbirtokosokat is, ma már a mezõgazdasági terület ötödrésze a kezében van."
Hol értek el ilyen félelmetes eredményt az angol, a francia vagy az orosz gyarmatosítók?
"Pedig folytatja Buday Barna nem lehet mondani, hogy a zsidóság intelligenciájának fõerejével a földre vetette volna magát. A kereskedelem, az ipar, a hitélet, az irodalom, a mûvészet terén térfoglalásával még diadalmasabb, találkozunk, s állíthatjuk, hogy értelmiségének elitje inkább ezeken a vonalakon érvényesült, a forgalmi és hitéletet városi központjaiban találta meg igazibb otthonát, a földmûvelés keretében inkább csak a nyersebb elemeket vették fel a harcot. Hogy az erõmegosztásnak ilyen aránya mellett is, a birtokszerzésben tüneményesen érvényesült, ez bizonyára olyan siker, amelynek párja sehol nincs a világon." [141]

Négymillió hold jutott egy beszivárgott nemzeti kisebbség kezére, s a nagy magyar közgazdász után az országhódításra utalnak a legnagyobb magyar közjogász megnyilatkozásai. Azt írja Choncha Gyõzõ:
"A privilégiumon, jogkülönbségeken alapult társadalmunkban is 1785-tól 1840-ig erõsen szaporodott (a zsidóság), mert amíg Magyarország népessége 1785-ben, Erdély nélkül, hétmilliót tett, s 1850-ben Erdéllyel együtt 13 millióra rúgott. addig a zsidóság már 1940-ben 240 000-et tett, vagyis még az össznépesség meg sem duplázódott, zsidó elem háromszoros szaporodást ért el!"

"A kiváltságok, jogkülönbségek ledõltével 1850 óta lett a zsidó elem szaporodása még rohamosabb, még aránytalanabb, mert míg az. össznépesség 1850-tõl 1900-ig 13 millióról 20-ra, vagyis csak a felével emelkedett, addig a zsidóság több, mint háromszoros gyarapodást mutat 240 000-rõl 826 000-re." Choncha Gyõzõ kifejtette azt is, hogy az országhódítók immár megpróbálták a maguk lelkiségére formálni a befogadó többséget. "Ha tehát a zsidóság körébõl nagy számban támadnak írók, tudósok, mecénások, szociál és állampolitikusok, akik a magyar irodalom, a tudomány, a magyar erkölcs és jog, s a magyar állami és társadalmi rend eddigi eredményeit, alkotásait kicsinylik, becsmérlik, gúnyolják, s e szerintünk történelmi ócskaságokat nyugatról hozott újdon utánzatokkal kiszorítani igyekeznek, a nemzet magát egész valójában megtámadva látja, s az ily irányú zsidókat, ha magyarul beszélnek is, idegeneknek, saját kebelében élõ ellenségnek tekinti." [142]

A világháború és a magyar összeomlás elõestéjén lefolyt vitának ma már kísértetiesen ható része az, amelyben hûvös, okosan ugyan , de a magyar és zsidó marxisták; szabadgondolkodók szólalnak meg. Halvány körvonalaiban itt merül fel a magyar földre kivetített zsidó messianizmus, amely a kapitalista gyarmatosítást proletár diktatúrává akarja változtatni. Élén természetesen ugyanolyan zsidó vezetõ és uralkodó réteggel! Ez az irányzat a zsidókérdést marxi elvek szerint akarja "elmosni", és a meghódított ország fölött a zsidóság uralmát most már nem liberális kapitalista, hanem marxi eszmék szerint biztosítani. Számosan akadtak a magyarországi marxista zsidó írók közül, akik már egyenesen azt hirdették, hogy a zsidóság, amely felszabadította önmagát, azt a kötelességszerû feladatot kapta a sorstól, hogy "felszabadítsa" a magyar parasztságot. Ezt követeli a zsidóság saját békéjének biztosítása. Ennek a "felszabadításnak" következményeit ma látjuk a kolhozokban.

Akadtak olyanok is, akik mint Guttman Henrik kijelentették, hogy "amit a zsidó burzsoá ortodoxia nem csinálhatott meg opportunitásból azt a proletár ortodoxia meg fogja csinálni: az ortodox zsidó nacionalizmust!"
A vitában sokan mondtak okos dolgokat, és sokan fõként magyar részrõl olyanokat, amelyek ábrándnak bizonyultak a késõbbiekben. A vallási beolvadástól, faji keveredésig, a vegyes házasságok meggyorsításáig, a zsidó bevándorlás megakadályozásától, egészen a legtipikusabb országhódító, báró Hatvany-Deutsch világrengetõ ötletéig "frakkot kedves zsidóim!" végig játszottak minden skálát. Visszatekintve: a legbecsületesebbek és legokosabbak a cionisták voltak.

Bettelheim Samu, az amerikai magyar zsidók szövetségének megalapítója például megállapította, hogy "antiszemita korszak elõtt állunk Magyarországon". S õ veti fel elõször a kérdést, amelyet késõbb becsületesen vallottak Gömbös Gyulától Szálasi Ferencig, az úgynevezett magyar fajvédõk:
"A zsidókérdést egy sajnálatos szerencsétlenségnek tartom, írja Bettelheim, hogy eddig soha nem kíséreltetett meg annak megoldása magukkal az antiszemita vezérekkel egyetértõen. Hiszek a becsületes zsidók és antiszemita vezetõk kölcsönös megértésének lehetõségében."
Bettelheim Samu nem volt országhódító. Õ érezte talán egyedül a veszélyt, és sejtette a megoldás lehetõségét is. Õ egy másik országot, Izraelt akarta meghódítani saját népe számára, s ezért az övét tartjuk a legtisztességesebb, legemberibb és legnemzetibb álláspontnak.
Lényegében ugyanezt hirdette dr. Lukács Leó ügyvéd, a Zsidó Szemle szerkesztõje, aki ezeket írta:
"A zsidókérdést elsõsorban nekünk zsidóknak kell megoldanunk. Egy részünknek vissza

kell telepednünk Palesztinába, ottan normális népi életet kell élnünk."
Ugyancsak a cionista nacionalizmus szükségét hirdette dr. Richtmann Mózes, a Zsidó Szemle szerkesztõje, bátran kimondván, hogy ez kevéssé veszélyes a magyar államra, mint a "megemészthetetlen asszimiláció".

A Huszadik Század nagy vitájában, egyetlen veszedelmes elem jelentkezett. Nem az antiszemiták, nem a cionisták, hanem az országhódítók. Azok tehát, akik vagy már betakarták magukat az asszimiliáció vékonyka mázával, vagy akik mint milliomos bárók, bankvezérek, udvari tanácsosok, fent ültek a meghódított ország gazdasági és társadalmi gúlájának csúcsán. Ezek vitatták legszenvedélyesebben, hogy zsidókérdés nincs, hogy azt "mesterségesen csinálják", vagy mint Fleissig Sándor bankvezér idézte: "ez a bután szocializmusa". Ezek az újgazdagok voltak azok, akik kihirdették a legnagyobb fából vaskarikát: "mi, magyar zsidók vagyunk". Szabolcsi Lajos, a polgári és asszimiláns "Egyenlõségnek" a magyarországi zsidóság hivatalos lapjának szerkesztõje, egyenesen az antiszemiták ellen követelt törvényhozási intézkedéseket, holott a zsidóság ellen akkor nem követelt ilyesmit egyetlen "antiszemita" sem.
Lelkünkkel szeretjük ezt az országot! kiáltott fel szenvedélyesen. Nem sokkal utóbb azonban ugyanez az Egyenlõség és ugyanez a Szabolcsi Miksa írta a forradalmi öldöklésben, cárgyilkosságba, a keresztény középosztály kiirtásának vérgõzébe fulladt szovjet forradalomról.

"A zsidó szellem, a zsidó tudás, zsidó szív és békeszeretet (!) megmentette Oroszországot, és megmentette talán az egész világ jövõjét. Soha még a zsidóság világtörténelmi hivatása olyan éles fénnyel fel nem ragyogott, mint épp Oroszországban. Trotzkij szavai bizonyítják, hogy a bibliai és prófétai zsidó szellem a nagy békeszerzõk, Jezsajás, Micha prófétáké, a szelíd talmudi bölcseké, amely eltölti Oroszország vezetõit." [143]
Az asszimilált "magyar" zsidó a határok közelében kitört véres bolsevista vulkánt nem úgy tekintette, mint általában mindenki. Nem a gyilkoló végzetet látta, hanem a zsidó sikert.

Hiszen míg a Huszadik Század nagy vitája zajlott, megszólalt egy "kívülálló" is, akihez nem intéztek körkérdést a szabadkõmûvesek progresszívek. Milotay, az Új Nemzedék fõszerkesztõje, a magyar történelem legnagyobb publicisztája, a Huszadik Század elméleti vitája közben úgy látta, hogy a frontkatonával, a lövészárkok szocializmusával szemben már megszervezkedtek Magyarország gyarmatosítói, hogy "progresszív" zászlók alatt vigyék tovább ugyanezt a kizsákmányolást és ország fölötti uralmat. "Ez a Magyarország már berendezkedett írja Milotay István , felszervezkedett arra a harcra, amelyet a hazatérõvel (t. i. a frontkatonával) meg kell vívnia. Roppant hadserege, egy új társadalom látszólag legtávolabbi, legellentétesebb rétegeit öleli fel egy nagy egységben, a piros nemzetközi radikalizmustól a bankvárak lakosaiig, akik angol páncélos tankokra emlékeztetõ gépkocsikon robognak keresztül kasul egy nagy, rothadt város utcáin, amelynek sötét sikátoraiban és vak háztömbjeiben öklét rázva ül az éhségtõl ájult magyar hivatalnoki nyomor, mialatt színházai, mulatói, korzói az új világ élvezõitõl hemzsegnek és zsongnak, a jóllakottaktól, akiknek minden új, s akiknek arcán már a biztos gyõzelem fénye oly öntelten, oly kihívóan szemtelenkedik. Ez az elbizakodottság és jólét zsírjától tündöklõ arcú tömeget, ha nézed a dunaparti nagy hotelek éttermeiben, halljaiban, a legjobb, jó és kevésbé jó nyilvános helyeken, a színházak páholyaiban és zsöllyéiben, mulatóhelyeken és mindenütt, ahol nekik való testi és lelki élvezet habzsolható, ha nézed õket, amint magukon hordják mindazt ami szövetben, bársonyban, selyemben, posztóban és prémben, csipkében, ékszerben, cipõben és fehérnemûben még az országban található, ha így nézed õket, amint dülledt szemmel és tágra nyitott szájjal eszik a sültet, a szõlõt, a színházak ostobaságait és trágárságait, ha így nézed õket, így egy boldogságtól harsogó

elégedettségtõl majd szétpukkadó élet foteljében, el sem hinnéd, hogy ezek mind forradalmárok. Pedig aranyláncaikkal, gyémántgyûrûikkel, a gõzölgõ tállal elõttük ezek mind radikálisok, a türelmetlen és elégedetlen haladás kátéját hordják zsebükben, s úgy néznek körül, hol van még egy darab elavult, a régi, ostoba Magyarországból, melyet ez a forradalom még meg nem hódított, s amelyet õk még meg nem ettek..." [144]

Gyarmatosított országról írt-e ennél megrázóbb és igazabb képet, bármely hindu, egyiptomi, szíriai vagy marokkói? Hiszen egy másik magyar zseni is ezidõben kezdi írni történelmileg és szellemileg is döntõ regényét: "Az elsodort falut". Próféta, lángelme, sorsfordító magyar, aki nemcsak látja, hanem elsõként meri is kimondani a rettentõ igazságot. Õ a magyar óriás már kívül állt a Huszadik Század progresszív intellektueljeinek talmudizálgató "eszmesúrlódásain", és a farizeus doktorkák kuruzsló vajákosságain.
Ha valaki, akkor Szabó Dezsõ nem volt antiszemita. Ellenkezõleg, õ az elsõ magyar, aki tökéletesen meglátta annak a kérdésnek politikai, társadalmi és szociális vonatkozásait, amelyekbõl Kossuth is még csak a politikai veszélyeket tudta kiolvasni. Az elsodort falu nem antiszemita vádirat a zsidóság ellen. Sokkal inkább gigászi védõbeszéd a magyar nép és a magyar faj mellett. [145]

Az a különös, hogy ezekben az idõkben a zsidókérdés igazi értelmét látták nemcsak jobboldalról, cionista részrõl, hanem polgári baloldalról is. A világháborús idõknek jelentõs figurája volt Fényes László, Az Est vezér riportere és publicistája, aki a magyar uralkodó osztály elõtt mindig szélsõbaloldalinak, sõt zsidónak tûnt fel, noha egyik legrégibb magyar családból származott. Fényes László "progresszív" zsidóságban írt a kommün tapasztalatai láttán, annak bukása után, 1919 szeptember 5-én (1917-18-ban országgyûlési képviselõ, a Nemzeti Tanács tagja és hadügyi államtitkár volt. 1919-ben emigrált, és az emigrációban halt is meg. Közfelfogás szerint pro-szemita volt, de azért tisztán látott a zsidókérdésben.) 1919 szeptember 5-én, a román katonai cenzúra engedélyével kétoldalas röpiratban intézett támadó, nyílt levelet Friedrich István akkori miniszterelnökhöz. Mint egyik legérdekesebb dokumentumát közöljük ezt az írást:

"És itt a zsidókérdés. Talán méltóztattok tudni, hogy nyolc esztendeje kiabáltam a közéletben a zsidókérdés veszedelmérõl és megoldásának sürgõs szükségességérõl. Vajon nem én hirdettem állandóan, hogy Magyarország még a régi nagy Magyarország is kicsi ahhoz, hogy elbírja hat ország kikergetett gettóját... Ezek az ide bevándorolt emberek nemcsak erkölcsi nézetükben ellentétesek minden más bevándorolt európai néppel, hanem mert fizikai munkát abszolúte nem akarnak végezni, és viszont gazdasági igyekvésükben semmi erkölcs nem köti õket, teljesen meg fogják fojtani a magyarság erejét, kultúráját és magát a magyar fajt. Itt tehát gyorsan és intézményesen cselekedni kell. De hát azt kérdezem minden józan eszû embertõl ezen a világon: ennek a szörnyû nehéz, de feltétlenül megoldandó kérdésnek, az a megoldása, hogy néhány száz zsidó embert a villamosokból kiráncigálunk és magunkat megpiszkolva, õket testileg bántjuk? Válogatás nélkül, csak azért, mert zsidó? Holott eddig tûrték, hogy a fõiskolák hallgatóinak 70 százaléka zsidó. Hiszen nem kormányzásra, hanem iktatóhivatalok vezetésére is alkalmatlanok olyan emberek, akik ezt a kérdést pogrommal látják megoldhatónak. Tessék megcsinálni az arányosítást. Ez látszólag illiberális intézkedés, de eltekintve attól, hogy nem a múlt korszak liberalizmusa a világmindenség végcélja és teteje, mégis magasabb és legjogosabb államérdekbõl senki sem szólhat ellene. Kiküldetni minden nem magyar honost és közéleti terjeszkedésüket megrendszabályozni. Mert azt nem lehet elintézni, hogy az egyik faj csak cselédnek, szántóvetõnek, asztalosnak, csak munkásnak legyen jó, a másik faj pedig minden szellemi és vezetõ pályát elfoglaljon.

Ahogy Ti most dolgoztok a zsidókérdésben, az a szalmalánggal való máglyagyújtogatás. És ennek rövid idejû szalmalángjánál a zsidókérdés megoldatlanul fog maradni az országban. A máglya fénye messze fog kiabálni önmagáért. De a szalma el fog hamvadni. És emlékezzetek rá: minden a régiben fog maradni. Ennek pedig nem szabad megtörténni!"

Természetesen csaknem döntõ fontosságú e kérdésben Ady Endre véleménye, hiszen Adyt még ma is mint a legnagyobb magyar filoszemitát emlegetik. Azonban lássuk csak mit ír Ady Endre, vagy mit mond róla a kommunistává vált Bölöni György? [146]

"Nem a grófi ezer holdasok siettek a zsidók védelmére, hanem a zsidók siettek az ezer holdasok feudális rendjének védelmére. És ha a hazafiak jajgattak, hogy 'zsidó kézre kerül az ország', nem azért jajgattak, hogy az ezer holdasok a zsidó kézben is a régi feudális rendet tartják fent és védik, õk az új földesurak alulról jött voltát és másfajtabeliségét kifogásolták.

Ady. ... látta a hibát a "héberbetûs" polgári kultúrában is, amellyel a városias polgárság teleitatódott mindenütt, de legjobban Budapesten. Ady nem mindig tartotta egyformán svungosnak a harcot, sõt óvatosnak és taktikázónak találta barátai és még inkább a baloldali sajtó részérõl is városi zsidó polgárság hibái ellen."
U. o. Ez a baloldali sajtó nem kapott pausálét a magyar klérustól és ezerholdasoktól, de annál inkább kapott a bankoktól és fejlõdni kezdõ ipari kapitalizmustól. Lehetett tehát antifeudális, de nem lehetett antikapitalista. A háború elõtti Magyarországon még ami keresztény: az a feudális, ami zsidó: az kapitalista...
Adynak voltak gondolatai a zsidóságról, és miért élvezett volna smokkság, a magyar zsidóság e felületes és túlzott európaiaskodó moderneskedése, amit ez éppen a lassabban mozduló, de komolyabb, mélyebb magyar intelligenciával szemben játszott ki öntudatlanul, az az önhitt nyegleség, ami a külföldön azonnal megüti az ember orrát, mint kellemetlen pacsuli szag, ha igazi pesti jelenik meg a látóhatáron: ez a mai Balkán és amerikai melanzs, Gellért szálló és poloska, hullámfürdõ, Margitsziget, Dunaplázs és kéjgáz: ez akkor sem volt kedvére való az akkori Adynak. De ez akkor is Budapest szelleme volt..."

Amíg a Huszadik Század vitája tartott, Magyarországon egyre érezhetõbbek voltak egy társadalmi forradalom elkerülhetetlen földlökései. A frontokon és a lövészárkokban kint állt a magyar katona, aki a szabadságharc óta elõször forrott össze a tartalékos tisztek egyenruháját viselõ kisintelligenciával. Ebbõl a magyar szolidaritásból léptek elõ a Gömbös Gyulák, a 13 kapitányok, a nemzeti és szociális forradalom pionírjai. A magyarság minden rétege úgy érezte, hogy az idõ megérett a megújhodásra. És megérezte, hogy ennek útjába nem a progressziós jelszavakat hangoztató Galilei kör intellektueljei állanak csupán, hanem mindaz a pénz, ipari és kereskedelmi hatalom, amely leigázta a nemzetet. A befogadott kisebbség állt szemben a magyar felszabadulás és magyar szocializmus akaratával. Tormay Cécile az egész világon elterjedt Bujdosó Könyvében megírta, hogy a széplelkû vitatkozók fölé emelkedett a magyar nép, a paraszt, a munkás, a proletariátus ökle, amely arra mozdult, hogy lesújtson amidõn akár gyõztesen, akár vesztesen befejezõdik az elsõ világháború. És akkor, az utolsó pillanatban az országhódítókra sújtani akaró öklöt lefogta egy titokzatos kéz. A frontra küldött haditudósítók, az arcvonalba küldött Az Est és a Népszava a fülébe súgta a harcoló magyarnak: ne harcoljatok. Ez a háború már elveszett. Az új szociális Magyarországban majd mi fogunk vezetni titeket. S akik ezt mondták, valamennyien az országhódítás progresszív formájának képviselõi voltak.

A Huszadik Század vitájában csak Bettelheim Samu, az amerikai magyar zsidók szövetségének megalapítója bizonyult prófétának:

"Hiszek a becsületes zsidó antiszemita vezetõk kölcsönös megértésének lehetõségében írja akkor. Ez a nézet talán meglepõ újdonságnak hangzik, ám ne felejtsük el, hogy a régi módszerek valamennyije hasznavehetetlennek bizonyult. A még tobzódóan nekilendülõ világháború a néplélek olyan feneketlenségét tárta elénk, amelyrõl kultúrjósaink iskolabölcsessége nem álmodott. A magyar zsidóság ne áltassa magát olyan békedalokkal, mint Európa, amely békésen szunyókálva feküdt a világháború örvényes szélén. Magyarországon mindig is létezett zsidókérdés, és nemsokára korunk minden kérdõjelének ez a legrejtélyesebbike szenvedélyesen meg is mozgatja társadalmunkat. Ez világkatasztrófa merészebbé, viharosabban követelõzõvé alakította a társadalmat: a zsidó hitközségi élet apró módszerei már nem elegendõk ahhoz, hogy a jövendõ fejleményeinek elébe állhassanak!" [147]

A naptár 1917 végét mutatta. A meghódított országban intellektuelek vitatkoztak nagy tudatommal és megfelelõ nagyképûséggel. Szabó Dezsõ kézirata fölé hajolt éjszakánként. Milotay István az Új Nemzedék hasábjairól próbált szólani. Szentpéterváron azonban már Lenin volt az úr, miután elõzõleg már egy Szamuely Tibor várta a leningrádi pályaudvaron a Svájcból Oroszországba szállított ötven vezérkommunistát, akiknek 90 százaléka zsidó volt. Valahol a flandriai lövészárokban talán most hullott ciángáz egy német õrvezetõ, Adolf Hitler szemébe. Kun (Kohn) Béla valahol a krasznojarszki hadifogolytáborban készült a hatalomátvételre. És a Grand Oriensben összegyûlt világhódítók talán most határoztak a Szent Istváni magyar birodalom szétrombolásáról.
Hogyan is írta a vulkánon tartott vita résztvevõje?

"A zsidókérdés nemsokára korunk minden kérdõjelének ez a legrejtélyesebbike szenvedélyesen meg is mozgatja társadalmunkat."

Nagyon figyelemreméltó, amit két külföldi, magyarbarát író, Jean és Jerome Tharaud ír könyvében, amelyben egy meg nem nevezett magyar mondja el véleményét a bolsevizmusról.
"Nem akartunk belenézni a lelkükbe. Felületesen megelégedtünk azzal, hogy magyarrá álcázták magukat, hogy megtanulták nyelvünket, és átvették egy-két szokásunkat. Két generáció után a vad galíciai zsidó személyiség lett Magyarországon. Ez idõ alatt elfoglaltak minden kulcsállást a vagyonszerzés terén... Szerencsétlen nemzetünk leigáztatott pénzügyi, kereskedelmi intellektuális vonalon... A vereség napján jöttünk rá, hogy a liberálisan befogadottak mivel hálálták meg mindezt nekünk: teljesen ledönteni civilizációnkat, beültetni hozzánk a bolsevizmust, amely a legújabb formája annak, hogy Izrael uralkodjon az összes népek fölött. (Quand Israel cest Roi. 268.) Nagy tévedésünk volt az utolsó ötven év alatt: azt hittük a zsidókból magyart tudunk csinálni, de ez lehetetlen. Ezek izraeliták, és mindig is azok maradnak, mint az emberiség legnacionalistább népe."
(1920-1921 Librarie Plon les Petits fils de Plon et Nourrit.)

IV. fejezet
"EZ NEM AZ ÉN FORRADALMAM"

Idézet Kiss József "Tüzek" címû költeményébõl:

Ó milyen tûz ez! Mi más mint a régi!
Nem erdõn termett, a mélység dobta ki:
Világforrongás volt az. anyja néki
És forradalmak az õ fiai.
Haragvó Isten! Mi lesz a világból,
Ha egyszer a kõszén öntudatra jut,
Ha a buta rög megindul magától,
S a sistergõ katlan majd egyszer kifut.

Ha összeomlik mindaz, ami korhadt,
Mi évezredek véres bálványa volt,
És odúikból elõvánszorognak
A rászedett, a megcsalt milliók...
Látom mozdulni látom keveredni
Egy új Marseillaise gyújtó hanginál,
Az ócska tetõkbe üszköket vetni,
Míg az utolsó is véres lángban áll!

S amíg lelkemmel káprázatok játszanak,
S jövendõ tüzek délibábja von,
Amelyek távol ég alján cikáznak
Valamikor beomlott síromon:
Itt ülök némán, magamba rogyva,
Míg száll az óra mint egy pillanat,
És félig ébren és félig álomba
Piszkálgatom a hunyó parazsat.

Már a Huszadik Század vitájának közkérdéseibõl is kiderült, hogy a magyarországi zsidó intelligencia, amely intelligensebb volt a németországinál is felismerte, hogy a mértéktelenül túlszaporodott zsidóságot csak úgy lehet megmenteni, ha akár egy gyõztes, akár egy vesztes világháború végén a magyar parasztság és munkásság szociális igényeinek kielégítésével operálnak, és mint progresszívek vagy szocialisták igyekeznek megtartani az ország fölötti hatalmat.

Soha sem lesz lehetõ történelmi bizonyossággal megállapítani, hogy a monarchia szétdarabolásában, és Szent István országának felnégyelésében milyen szerepet játszott a montefiorei parancs. ("Zsidó testvérek, foglaljátok el Magyarországot és Galíciát.") Bizonyos, hogy itt sok komponens mûködött közre: a szociális viszonyok tarthatatlansága, a Magyarországot környezõ népek nacionalizmusa, a pánszláv imperializmus könyörtelen erõszakossága, a dunai monarchia belsõ szociális korhadtsága, amely különösen láthatóvá vált I. Ferencz József halála után és a gyenge IV. Károly kapkodó uralma alatt. Azonban bizonyos az is, hogy a szétesés folyamatát hatalmas külsõ és belsõ erõk segítették.

Mi, magyarok szeretünk itt Masaryk és Benes, valamint Scotus Viator munkájára, az elsõ világháborús fáradtságra hivatkozni. Mindez azonban nem lett volna lehetséges, ha Benes és Masaryk nem találják meg a kapcsolatot az amerikai zsidó szabadkõmûvességhez, a Scotus Viatorok "magvetése" nem talál termékeny talajra ugyanezekben a körökben, és ha a párizsi Grand Oriens, amely montefiorei és cremieuxi hagyományokból nõtt a világ leghatalmasabb titkos szervezetévé, nem segítik a monarchia szétrombolására irányuló törekvéseket.

Mindezek az erõtényezõk jelentõs belsõ szövetségesre találtak a dunai monarchia és a Szent Istváni Magyarországon belül a zsidó intellektualizmusban. Az elsõ világháború a kapitalista nyugati zsidóság elsõ nagy kísérlete volt az Európa feletti végleges hatalomátvételre, ami akkor még nem egészen sikerült, noha már 27 milliárd arany dollár értékû vagyonnal rendelkeztek Európában. Legújabb amerikai kutatások szerint az egész európai ipari, agrártõke vagy 42 százaléka a kezükön volt. A magyarországi polgári baloldal, helyesebben a megpolgárosult országhódítók akkor még a progressziós elvek alapján akarták átmenteni uralmukat az ezeréves birodalom összeomlasztása árán is. Ekkor már bent ültek a gazdasági és szellemi élet kulcspozícióiban, s ahogy nyúlt a háború, úgy igyekeztek õk minél inkább kivonni magukat a véres áldozatból, és biztosítani uralmukat a háború végére is. Az elsõ világháború vége felé Dáner Béla, a magyar hadsereg egyik legvitézebb tisztje meghallgatatlanul figyelmeztette a magyarságot a veszélyekre. [148]

Ami a közre irányuló elhatározásokat illette, jellemzõ volt ennek a rétegnek, s az azt kifejezõ lapoknak magatartása. Amíg az elsõ világháború elején fülsértõen, túlzott piros-fehér-zöld hazafisággal küldik harctérre a magyar tömegeket, 1917-ben már leghatározottabban szabotálják a háborút, és készítik elõ az összeomlást. "Csak még egy kicsit szorítsuk! Izom ne lankadjon, lélek ne csüggedjen, még egy roham, és fenn vagyunk a romok ormán, vert seregek halmán, magyarok gyõzelmén" írja 1914 szeptember 4-én Az Est, amely már 1917 decemberében így folytatja: "Le a téli háborúval, elég volt a kertelés, a hallgatás, a bürokratizmus tehetetlenségébõl, éljen a béke és a népek testvéri egyesülése."

1917 éve az a titokzatos fordulópont, amely immár teljesen nyíltan a magyar frontok és a belsõ arcvonal összeomlasztására kapcsolja össze a zsidóságot. S ennek egyik oka a szovjet forradalom. A magyarországi zsidók legilletékesebb orgánuma az Oroszország fölötti történt bolsevista zsidó hatalomátvételt ünnepli úgy, hogy ismét idézni kell:
"A zsidó szellem, a zsidó tudás, a zsidó szív és békeszeretet megmentette Oroszorszagot írja Trotzkij-Bronsteint magasztaló cikkében az Egyenlõség 1917 december 27-én megmentette talán az egész világ jövõjét. Soha még a zsidóság világtörténelmi hivatása oly éles fénnyel fel nem ragyogott, mint Oroszországban."
Ugyanakkor, 1917 karácsonyára a magyar középosztály karácsonyfája alá leteszi Az Est elsõ oldalán közölt versét Lakatos (Kellner) László:
" Új Krisztus jött el: Lenin! Lenin!"

A magyar katona páratlan hõsiességgel, kitartással harcol a frontokon, olyan ügyért, amelyben övé csak az áldozat, a szenvedés, a kiontott vér. Õk azonban nem arra szervezkednek, hogy a háború végén a magyar parasztot, munkást szociális igényeibe segítsék a kezükben levõ szellemi fegyverekkel, hanem, hogy az országvesztés árán megmentsék saját magukat. Ebben a háborúban övék a legkevesebb áldozat, övék a legtöbb hadijövedelem, soraikból kerül ki a legtöbb hadigazdag, a legtöbb felmentett és a legkevesebb hõsi halott. A Magyar Országos Statisztikai Hivatal 1922-ben 10 000-re becsülte az elesett zsidó katonák számát, ami a zsidóság számarányához képest 1,1 százaléknak felel meg, amíg a nemzsidó népesség vesztesége 2,8 százalékot tett ki. "Ez adatok szerint ismeri be a Magyar Zsidó Lexikon is úgy halottakban, mint sebesültekben, a zsidóság vesztesége volt legkisebb az összes felekezetek között..." (950. oldal.)

Semmi kétség, hogy vannak zsidók között is igazi hõsök, és zsidó családok is szenvednek nagy életáldozatokat, azonban ezeket a késõbbi második világháborús úgynevezett zsidótörvények kivételezik is. Viszont teljesen a pilpul világába tartozik a Magyar Zsidó Lexikonnak az a felderítése, amellyel a nemzeten belüli zsidó érdemnek akarja feltüntetni

a zsidók front mögötti munkáját, a hadiszállításokat. Mert, amíg a harctereken ömlött a magyar vér és Szent Istváni nemzetiségek vére, addig ezekért a hadiszállításokért súlyos aranyakkal, bárói címekkel, kitüntetésekkel, mentesítésekkel, új hatalmi pozíciókkal fizetett a magyarság. A csepeli Weisz Manfréd Mûvek ez idõ alatt lett naggyá, és Weisz Manfréd ekkor kapott báróságot, de bebizonyított tény, hogy a csepeli mûvekben olcsóbb béren elõállított gránát vagy puskatöltény már az elsõ világháborúban is drágább volt, mint ugyanaz az angol vagy a francia gyárakban, vagy éppen a Krupp Mûveknél. A második világháborúban még az elõbbinél is drágább.

A magyarság 1917-18-ban sem értette, mert nem érthette a zsidók úgynevezett forradalmi magatartását, a front összeomlasztására irányuló törekvéseket, midõn a háborúnak õk csupán haszonélvezõi voltak. Még vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály is csak félig teljes magyarázatot ad erre a magatartásra, midõn többször idézett könyvében ezeket írja: "A harctéren, magyar csapatok körében sehol sem tört ki a forradalom, a lázadás itthon azoknak a mûve volt, akiknek éppen a megcsalt, kifosztott, elárult magyar katonától volt félteni valójuk." [149]
A magyarázatot csak azért mondottuk félig teljesnek, mert mindez igaz, de hozzátartozik az is, hogy a magyar háborúvesztésben õk az országhódítás kiterjesztésének nagy lehetõségét és Középeurópa végleges leigázásának nagy valószínûségét látták.

Teljes igazság azonban, amit ezután hangoztat dr. Kolosváry: "Éppen a magyarországi zsidókérdés irodalma szolgáltatja a perdöntõ adatokat ahhoz a históriailag megállapított tényhez, hogy a felbomlás, a magyar katasztrófa szellemi elõkészítõi, felidézõi, kirobbantói és haszonélvezõi, majd a széttépett ország alélt magyarságának zsarnokai és kihasználói zsidók voltak." [150]

A magyar október 31-i forradalom nem magyar és nem forradalom. Helyesen állapítja meg Kádár Lehel és Lendvai István: patkánylázadás. A szerkesztõségek, kávéházak felmentett csõcselékének feledhetetlen lázadása ez minden nemzeti igény és minden szociális tartalom nélkül. A magyar paraszt és munkáskatonák legnagyobb részben még mindig fegyelmezett egységekben hazaáradnak a frontokról , de nem veszik el és foglalják el a nagybirtokokat, a zsidó uraságok hatalmas bérleteit, nem kezdik szocializálni a gyárakat. Annak a pesti intellektuális zsidó rétegnek, amely a magyarság nevében szocialistáskodott és progresszíveskedett, kisebb gondja is nagyobb a magyar nép szociális igényeinél. Gróf Károlyi Mihály ennek a rétegnek elõretolt strómanja Parád környéki birtokain rendez ugyan valami jelképes földosztást, amely csak arra jó, hogy a Kereskedelmi Banknál fennálló óriási adósságainak egy részét törleszthesse majd.

Az õt hatalomra segítõ nemzeti tanácsban azonban kilenc zsidó újságírót találunk: Garami Ernõ, Kunfi (Kustätter) Zsigmond, Pogány (Schwartz) József, Weltner Jakab, Purjesz Lajos, Hatvany (Deutsch) Lajos báró, Bíró (Blau) Lajos, Szende Pál, Jászi (Jakubovics) Oszkár. A szellemi iskariotizmus fenti képviselõin túl azonban zsidók még a nemzeti tanácsban Diener-Dénes József, Sándor Pál, Böhm Vilmos, Schwimmer Róza. A húsz tag közül zsidó tizenhárom! Az elsõ Károlyi kormányban zsidó Szende Pál pénzügyminiszter és Kunfi Zsigmond kultuszminiszter. A Berinkey kormányban kultuszminiszter marad Kunfi Zsigmond, aki a katonatanácsokat is vezeti, hadügyi államtitkár Böhm Vilmos írógépügynök, külügyi államtitkár Diener-Dénes József és pénzügyminiszter Szende Pál.

Az októberi lázadásban jelentõs szerepe van a szabadkõmûves jellegû Galilei körnek, amelynek tagjai csaknem száz százalékban a harctéri szolgálat alól felmentett zsidó egyetemi ifjúság soraiból kerülnek ki.

A lázadás sajtófõnökének Gellért (Goldmann) Oszkárnak, a polgári Pesti Hírlap katonai és harctéri rovatvezetõjének szerkesztésében jelent meg "A diadalmas forradalom könyve". Ebben 75 író és újságíró mondja el önvallomását a "forradalomról". "Az uralomra jutottak, a célhoz érkezettek fölényes, diadalittas, ujjongó érzése hatja át az önvallomások minden sorát." írja Bosnyák Zoltán.

Ennek a "forradalomnak" jellegére mi sem mutat rá jobban, mint a történelemben már közismert jelenet, midõn gróf Károlyi Mihály Belgrádba utazik a kormány és a nemzeti tanács nagyobb küldöttségével, hogy külön fegyverszünetet kérjen Franchet d'Ésperay francia tábornoktól, a francia balkáni haderõk fõparancsnokától. S akkor a liberális Franciaország gyõztes hadvezére a belgrádi konak (királyi palota) lámpája alá állítja a küldöttséget, és azt kérdezi:
Önök valamennyien zsidók? S csak azután jegyzi meg: Hát ilyen mélyre süllyedtek?
És Ady Endre, akit szívesen sajátított ki az úgynevezett "forradalom" az országhódítók szellemi elitje és csõcseléke, amikor már csaknem halálos ágya elõtt megjelenik a Galilei kör küldöttsége, hogy ünnepelje, mint a "forradalom" szellemi atyját hidegen csak ennyit mond:
Ez nem az én forradalmam!

V. fejezet
A PÚPOSOK ORSZÁGA

1919. március 21-én Budapesten kikiáltják a tanácsköztársaságot. Látszólag ez valami újdonság. Látszólag valami magyar dac az antant politikájával és az országromboló álbéke elõkészítésével szemben. Azonban, akik a Gyûjtõfogházban aláírják a hírhedt szocialista-kommunista egységokmányt, szinte kivétel nélkül az országhódító nép tagjai.

A határozat kimondja, hogy a szociáldemokrata és kommunista párt Magyarországi Szocialista Párt néven egyesül. E párt a proletariátus nevében haladéktalanul átveszi az egész hatalmat. A proletárság diktatúráját a munkás-paraszt és katonatanácsok gyakorolják. Éppen ezért véglegesen elejtõdik a nemzetgyûlési választások terve. Haladéktalanul megteremtendõ a proletárság osztályhadserege, amely véglegesen kiveszi a fegyvert a burzsoázia kezébõl.
Az okmányt a Magyarországi Szociáldemokrata Párt nevében aláírták:
Landler Jenõ, Weltner Jakab, Kunfi Zsigmond, Pogány József, Haubrich Jenõ. Valamennyien zsidók.
A Kommunisták Magyarországi Pártja nevében a következõ voltak az aláírók: Kun Béla, Szántó Béla, Vágó Béla, Jancsik Ferenc, Vántus Károly, Chlepkó Ede, Seidler Ernõ, Rabinovics József. Jancsik kivételével valamennyien zsidók.

Késõbb majd megírja Tormay Cécile a nagy magyar írónõ: "Egy idegen faj tudtul adta uralmát."
És valóban nem bolsevista, nem szocialista, és nem marxista uralom volt ez már, hanem idegen faji uralom a magyarság fölött. A kommunista direktóriumnak csak az elnöke egyedül Garbai Sándor magyar, akirõl azt mondja a pesti néphumor, hogy csak azért van a bolsevista direktórium élén, hogy legyen, aki "sábeszkor aláírja a halálos ítéleteket". Azonban, amikor a nagy tragédiának vége van, a bécsi exilben Garbai Sándor, az elsõ tanácsköztársaság elnöke is ráébred, hogy a magyar munkásmozgalom végzetét idegenek idézték elõ. [151]
Mert, ami 1919 március 21-ike után történik, nem marxizmus, nem kommunizmus, hanem az országfoglalás egy új formája "szocialista" alapon. De akik ezt az országhódítást végzik

Dob utcai, vagy nyíregyházi, kolozsvári proletárok, de épp annyira zsidók, mint Chorin Ferenc, vagy Szterényi József. Igen! Õk túszként internálják a "nagyzsidót" is, ha kell, azonban a cél most is a magyarság fölötti uralom. Nem kapitalista formában, hanem "szocialista" világmegváltás alakjában.

Az a kis zsidó, aki a terrorlegények bõrkabátjában magyar gyilkolásra összeszervezkedik, aki Szamuely Tibor vezetése alatt végiggyilkolja Hajdúszoboszló, Kalocsa, Devecser magyar parasztjait, az országhódításnak "szocialista" terrorlegénye. A hozzájuk tartozók elmondják az új terroristákról, hogy a szocializmus apostolai. Azonban a valóság egészen más.

1919 március 21-én kezdõdik a megdöbbentõ nagy kísérlet: a zsidó kapitalizmusból az idõk szelleméhez képest zsidó kommunizmussá változtatni a Magyarország fölötti uralmat.
Mert hiszen, akik ezen a végzetes napon átveszik a Magyarország fölötti hatalmat, Garbai Sándor kivételével valamennyien zsidók. (Nevek a függelékben.) [152]
Csak nagyon kevesen voltak, akik a zsidóság soraiból tiltakoztak, vagy fellázadtak volna az ellen, amit hittestvéreik cselekedtek a magyarsággal. A kivételek közé tartozott Molnár Jenõ, zsidó származású újságíró, aki "A 133 napos rémuralom" cím alatt, nyomban a kommün bukása után igen tárgyilagosan könyvet írt az 1919-es bolsevizmusról. Ebben részletesen közli Fehér Imrének, a vörös hadsereg ezredesének jelentését, amelyet Szamuely terroristáinak cselekedeteirõl küldött Haubricht József hadtestparancsnoknak és az olasz katonai missziónak. Fehér Imre ezredes, aki valószínûleg magyar származású volt, bátran és kertelés nélkül írta meg:

" Vádoljuk Szamuelyt és a terroristákat a következõ gaztettekkel: hatáskörüket túllépve sok ártatlan embert végeztek ki. A vádlottaknak nem volt joguk magukat védeni, velük kihallgatás nélkül végeztek. Eljárásuk, amely minden legkisebb igényû humanitást is kigúnyolt a következõ volt:

A terroristák, amint megérkeztek valamelyik községbe, a férfi lakosságot nyomban összeterelték és ütlegelték. Szamuely kiválasztott közülük 10-15, esetleg több személyt, és anélkül, hogy a szerencsétlenekhez egy szót is intézett volna, átadta õket a Lenin fiúknak. A Lenin fiúk, mint a vadállatok nekiestek a szerencsétlen áldozatoknak, és elkezdték õket puskatussal, kézigránáttal ütni, és rohamkésekkel szurkálni. Az emberek testébõl patakzott a vér. Nagyon soknak eltörték a karját, a derekát, aztán egy fa alatt székre állítva õket, nyakukba akasztották a kötelet és megparancsolták nekik, hogy maguk rúgják ki maguk alól a széket. Ha a szerencsétlen mártír rettenetes félelmében ezt nem tudta megtenni, addig szurkálták késekkel, amíg élet volt benne."
A vörös hadsereg bátor ezredesét a feljelentés után "hazaárulás, lázítás és hamis vád terjesztése" miatt a parlament halálpincéibe vitték és félholtra kínozták.

A borzalmakat kötetszámra tudnánk folytatni. Azonban egyelõre elég annyit megállapítani, hogy az országot elnyomó 800 terrorista között épp úgy akadtak magyar kiszolgálók, mint ahogy a kapitalista országhódításnak is megvoltak az úri kiszolgálói. A terroristák 90 százaléka mégis zsidó volt. A magyarok azonban fõként a börtönbõl kiszabadított banditákból, rablógyilkosokból kerültek ki, mint Nick Gusztáv, aki egy kokottot gyilkolt meg, vagy Medvegy Vilmos, aki mint Budapest leghíresebb betörõje került a fogházból a terrorista csoportba.

A vezetés és a többség azonban egyértelmûen zsidó volt. A magyar nép nem értette és nem is érthette, hogy miért épp a befogadott kisebbség száll vele szembe ilyen gyilkos módra. Ha szocialisták: miért épp a parasztot, a munkást mészárolják, akasztják? Sokáig úgy tûnt fel ez a vérengzés, kegyetlenség, magyargyilkolás, mint a bolsevista tan természetes következménye. Noha nem volt az. A bolsevista terrorizmus Marx és Lenin tanaiból nõtt ki, de a marxizmus a Talmudból és a Sulhán Árukból. Ezek a szent könyvek évszázadokon keresztül azt hirdették e nép számára, hogy a rajta kívülállókat szabad megkárosítani, szabad megölni, kiuzsorázni, s ha nem hozzájuk tartozik, akkor ha fuldoklik is a vízbe kell taszítani. Azt hirdette ez a Tan, hogy a nemzsidók, a mohamedánok és a keresztények "az Istentõl elfordult világhoz tartoznak, és természetüknél fogva dögök és szemetek." [153] Azt hirdette ez a Tan, hogy a keresztény nem ember, akit szabad megölni, a Sulhán Aruk szerint szabad a keresztények Istenébõl, mint bálványistenbõl gúnyt ûzni, a keresztény vallást, templomokat, ünnepeket stb. megvetésbõl gyalázó gúnynevekkel illetni. [154] Maimonidesnek a zsinagóga "nagy sasának" tanítása szerint is, ha a zsidó zsidót megöl, vét a Tízparancsolat "Ne ölj" tilalma ellen, s halállal büntetendõ, de ha nemzsidót öl meg, még ha az kapubeli prozelita is, a zsidó törvény nem bünteti halállal a halált okozót.[155] Levi ben Gerson rabbi, akit a középkor legnagyobb vallásbölcselõjének tartanak, azt írja, hogy a "Ne ölj" azt jelenti, hogy Izraelbõl ne ölj meg senkit. Az izraelitáknak "rég megvan parancsolva egyes népek megölése, mint Amaleké, s a többi népeké, akikre vonatkozólag Izrael parancsot kapott, hogy egy lelket ne hagyjon élni közülük." Ezért kell, hogy ez a "Ne ölj" parancsolat csak izraelitára, izraelita megölésének tilalmára vonatkozzék. [156]

Az egész vérszag, amely a bolsevizmusból, vagy a marxista-sztalinista-leninista diktatúrákból kicsap, nem a diktatúrák vérszaga, még csak nem is a Marx Károly tanításaié, hanem egyenesen és közvetlenül a Talmudé és a Tóráé. A terrorista gyilkos lelkét csak közvetve alakítja ki Marx, mert a Talmud és a Tan az, amely nemzedékrõl nemzedékre neveli a gyûlöletet, és beoltja már azt a gyermek lelkébe. Nagyon valószínû, hogy azok a kis proletár zsidók, akik a magyarországi kommunista diktatúra terrorista gyilkosai, és a magyarság hóhérai lettek, vajmi keveset hallottak a marxista elméletrõl, de gyermek, vagy ifjú-korukban a Talmud és Tóra iskolák nevelésében részesültek, épp úgy mint az elsõ kommunista diktatúra intellektuelje. [157]

Ez ellen kétféle védekezési mód hangzott el mindig az érdekeltek részérõl. Az egyik az, hogy a kommunisták és a terroristák hitehagyott zsidók voltak, másfelõl, hogy a Talmudot és a Sulhán Árukot a keresztény tudósok félreértik, vagy tudatosan meghamisítják. A nagy kibeszélést és mellébeszélést legtökéletesebben fejezte ki a "hivatalosnak" nevezhetõ Magyar Zsidó Lexikon. [158] Azonban, hogy az antiszemitizmusban gyanússá ne váljunk Huber Lipót könyve alapján könnyen közölhetnénk néhány héber betûkkel írott Talmudidézetet. Mert nincs itt szó se félreértésbõl, se visszaélésrõl. A keresztény, sõt zsidó tudósokat sem szabad olyan ostobáknak nézni, hogy örökké csak tévesen interpretáltak volna. Igenis, amit Huber Lipót, a nagy magyar hebreológus állít és bizonyít, benne van a Talmudban, a Sulhán Árukban, és precízen van lefordítva. És a fordítás, vagy az eredeti kereszténygyûlöletet, a faji elfogultságot, a törzsi nácizmus létét száz és ezer százalékban bizonyítja.

A másik kifogás és védekezés, hogy a terroristák "hitehagyottak" voltak, és nem az idegen politikai institúciónak neveltjei. Azonban az ember jellemének, világfelfogásának, erkölcseinek kialakítására mégis a nevelés a döntõ tényezõ. Ezeket a terroristákat, gyilkos országhódítókat pedig gyermek és ifjúkorukban a Talmud, Tóraiskolák nevelték. Az elõkelõ intellektuel, a nagykapitalista és a kis galíciai proletár a magyar iskolatörvények következtében okvetlenül növendéke volt ezeknek a vallási iskoláknak, amelyek az idegen

institúciót, a kereszténygyûlöletet hirdették. Nincs kétség az iránt, hogy a Szamuelyek, Korvin-Klein Ottók és a Kun-Kohn Bélák ifjú korukban ezeknek az iskoláknak látogatói voltak. Ezt árulja el a Magyar Zsidó Lexikon. [159]

Lehet-e tehát valami ördögi véletlenség, hogy a bolsevizmusnak összes fõhóhérjai és terroristái, Oroszországban és mindenütt a világon egy bizonyos, meghatározott népcsoportból kerültek elõ? Az angol Morning Post 1919 március 17-i száma írta: "Az a tény, hogy majdnem valamennyi bolseviki vezér zsidó iszonyú jelentõségû."
És még iszonyúbb jelentõségûvé válik ez, ha pontosan az intellektuel zsidó vérszomját látjuk bizonyos írásokban. A Sulhán Áruk vérszaga csap fel a "Város" címû zuglapban, az Egyesült Államokba menekült Salzer Robert Oszkár cikkébõl, amint golyót és akasztófát követel mindenkinek. [160]

A véres hang azonban nem volt egyedülvaló. A kommunista sajtódirektórium elnöke, aki a hangzatosan Göndör Ferencre magyarosította korábbi Krausz Náthán nevét, szintén rabbinus családból származott, így szükségképpen a Talmud-Tóra növendéke volt ifjú korában. A ludovikás szabadságharc után Az Ember címû lapjában õ követelte legszenvedélyesebben a kommunistaellenes felkelésben részt vettek lemészárlását, kiirtását, agyonlövetését és felakasztását.

"1919 március 21-én leplezetlenül diadalmaskodott a zsidóság diktatúrája" írta a magyar nemzeti sajtó nagy mártírja, vitéz dr. Kolosváry-Borcsa Mihály , aki könyve miatt a második ugyanolyan jellegû diktatúra kivégzõ oszlopa elõtt végezte életét. Ugyancsak õ állapítja meg ebben a standard mûvében, hogy "éppen a magyarországi zsidókérdés irodalma szolgáltatja a perdöntõ adatokat ahhoz a históriailag megállapított tényhez, hogy a felbomlás, a magyar katasztrófa szellemi elõkészítõi, felidézõi, kirobbantói és haszonélvezõi, majd a széttépett ország magyarságának zsarnokai és kihasználói zsidók voltak." El lehet-e választani az októberi lázadást a zsidókérdéstõl, avagy lehet-e a magyar történelem eme legszégyenletesebb, legvégzetesebb idõszakát a zsidóság döntõ szerepének kihangsúlyozása nélkül tárgyalni? [161]

És a felelet egyértelmû: nem lehet! A keresztény állam helyére az idegen institúció jött, a Kossuth által megsejtett idegen uralom, amely most véres valóságában bizonyította be az emancipáció és' a liberális kor balgaságát, és igazolta visszamenõlegesen az európai politikusok, szellemi emberek, köztük elsõsorban a magyarok jóslatait.
Mindez azonban nem az "antiszemiták" megállapítása és meglátása volt. Maga a zsidó származású író, Molnár Jenõ mint idegen tiszteletreméltó kivétel csinálta meg a kommün mérlegét, amikor közvetlenül Kun-Kohn Béláék menekülése után megírta:

"Uralmuk alatt elpiszkosodott az utca, leromlottak a közintézmények, a betyár hang tüntetõ diadallal vonult be a közhivatalokba, elaljasodtak, az erkölcsök, pokolba valóan tûrhetetlenné vált a társadalmi érintkezés, kihalt a szívekbõl a szeretet gyöngyvirága, a szellem elsorvadt, a lélek elványadt, az irodalom és a mûvészet illatát vérszag fertõzte meg."
Nem vehetjük rossz néven, ha Molnár Jenõ nem mondotta ki, amit késõbb a Tharaud testvérek írtak meg, hogy így van ez mindenütt:
"Ahol Izrael a király."
Mert király volt a befogadottak, emancipáltak népe, és a magyar nép, ha nem is látta tökéletesen, jól sejtette az idegen uralom igazi bûnét, azt, hogy mint visszaható dögvész a magyar nép felszabadulását akadályozta meg:
" Vérrel és ganéjjal mocskolták be az oltárt. A munkásság felszabadításának hatalmas

folyamatát tartóztatták fel a rombolók, ahelyett, hogy gazdasági kulturális színvonalát emelték volna." [162]

És most szólaljon meg a magyar, nemzeti író, aki ezeket állapította meg 1943-ban:
"A zsidó írástudóknak ez a lázadása csak rombolni tudott. Szellemi téren torz plakátok és alantas röpiratok roppant szeméthulladékán kívül semmi sem maradt utánuk. Gondoljunk a magyar forradalmak, 1848-49-re, a kuruc kor dúsgazdag költõi termésére, az izzadásig hevült nemzeti géniusz soha el nem halványuló sugárzására; bizony 1918-19 csak zsidólázadás volt, egy eszményeket nem ismerõ, lelkesülni és lelkesíteni nem tudó, sivár lelkû, idegen intellektualizmus hatalomra törõ pártütése. [163]

S most újra átadjuk a szót Molnár Jenõnek, aki ha nem is mondja ki a népére a végzetes szót, de megjelöli ennek a zsidó lázadásnak idegen mivoltát, antiszociális, országhódító, gyarmatosító jellegét:
"Hirdették a minden ember egyforma életviszonyait és munkabérét, s a terroristákat, panamistákat automobilokra ültették, palotákhoz juttatták, pénzelték, garázdálkodásaikat elnézték, sõt istápolták, hirdették a proletár uralomért való éhezést, s a vezérek bõségben éltek, dõzsöltek, szinte kéjelegve majmolták az elkergetett uralkodó osztály nem a burzsoázia, hanem a fõurak életmódját; hirdették a kapitalizmus tökéletes megszüntetését, s õk maguk jó pénzzel, arannyal, külföldi értékekkel tömték magukat, hirdették, hogy a munkanélküli jövedelem megbecstelenítõ és szépen kamatot állapítottak meg a bankokba vitt szovjetpénzek [164] után.

Kossuth Lajos magyar népe azonban megérezte, hogy nem a felszabadító "szocializmussal" áll szemben, hanem az idegen institúcióval, az idegen uralommal, és inkább lemondott saját jogos igényeirõl, minthogy eltûrje ezt. Az úgynevezett vörös hadseregben, amely már ugyan egy Böhm Vilmos írógépügynök parancsnoksága alatt állott, a pesti munkás és a dunántúli parasztfiú ment, hogy diadalmasan verje tönkre a "csehszlovák" hadsereget, és hogy felszabadítsa Kassát, a magyar Felvidék jó részét. Ment csak azért, mert tisztjei megengedték a nemzeti zászló használatát, és a kassai dómra nem a vörös zászlót, hanem a piros-fehér-zöldet tûzték fel a magyar "vörös hadsereg" diadalmas munkáskatonái.

A magyar nép noha minden igénye megvolt a szociális igazságtételre, a nagybirtok, az ipari feudalizmus igájából való szabadulásra, még sem érettük harcolt, mert megérezte, hogy nem szabadulásról történik döntés, hanem ismét idegen országhódítók beiktatásáról a szent örökségbe.
Amikor a Talmud-Tóra terroristái a Budapest úrnapi körmenetben meggyalázták az Oltáriszentséget, s amikor súlyos verekedés keletkezett, a "vörös katonák" nem lõttek a magyarokra, hanem csak a levegõbe sütögették Manlichereiket, pedig valamennyien a "vörös Csepel" magyar munkásfiai voltak. A magyar nép kalocsai, devecseri, debreceni ellenforradalmakban, Hartán, Dunavecsén, és még sok helyen, bátran és elszántan szállott szembe a vörös terrorizmussal. A ludovikás kadétok felkelését, a dunántúli vasutasok sztrájkja és lázadása elõzte meg, holott ezek nem grófok, nem földbirtokosok voltak, hanem a régebbi magyar állam rosszul fizetett, sokszor éhezõ proletár gyermekei, akik azonban nem kértek a "proletárság uralmából", mert érezték, hogy ez az idegen befogadott népfaj uralma, az országhódítók gyarmatosító hatalma ismét csak az egész magyar nép fölött!

A román hadsereg tiszai offenzívája következtében az emancipáltak bolsevista álarcba öltöztetett náci diktatúrája megbukott. Weltner Jakab és Cuningham ezredes bécsi

tárgyalásai után azonban alkalom nyílott arra, hogy az úgynevezett "magyar" szociáldemokrácia fényes segédlete mellett a diktatúra népbiztosai megmentsék bõrüket. A népbiztosok külön luxusvonatán 200 millió aranykorona értékû magyar vagyont vittek Ausztria és onnan Moszkva felé, hogy ezzel pénzeljék és támogassák a késõbbi európai és délamerikai kommunista felkeléseket.
A megcsalt áldozat ismét a magyar munkás és szegény paraszt, a nincstelen réteg volt, s ezek sorában is az, amely a diktatúra hadseregében harcolt. Sokan szóródtak közülük külföldre, de csak nagyon kevesen mentek a Szovjetunióba. Sokan tengõdtek idegen bányák, gyárak nyomorában, robotjában, néhányan szereztek kisebb földet, házat Amerikában. Az utóbbiak mind magyarok voltak. Csak azt nem látták, hogy nem a magyarság, a magyar szocializmus megcsalt katonái voltak, az idegen institúció szomorú áldozatai. Nem a paraszti fajtájukért harcoltak, hanem az emancipáltak új formájú uralmáért , amely azonban ugyanaz az országhódítás volt, mint az elõzõ, amely a régi kapitalista formában jelentkezett. Nem tehetnek róla: de mégsem a falusi libapásztorlány, a magára hagyott kis Solymosi Eszter, hanem a Tan katonái voltak. Akaratlanul. Becsapva! Kisemmizve sokkal jobban, mint régi uraik által!

Az idegen diktatúrának 527 meggyalázott áldozata volt, akiket Szamuely Tibor egy hölgycigaretta elszívása közben akasztatott Hajdúszoboszló, Devecser, Kalocsa fõterére. A magyarságnak voltak rossz urai: Habsburg császárok és török szultánok, Caraffák, Haynauk, de a nemzet életében elõször történt meg, hogy egy idegen, befogadott kisebbség emelt fegyvert a befogadó nép ellen, és állított fiainak akasztófákat.
Amikor mindez megtörtént és véget ért, egy nagy magyar asszony optimizmusával írta Bujdosó könyvében Tormay Cécile az irodalmi legendát a púposok országáról. Arról az országról, amelyben mindenki magára veszi ugyan a (bolsevista) púpot, de midõn elkövetkezik a szüret ideje és a vad elnyomók, a púposok lerészegednek, mindenki eldobálja a terror púpját, és ismét egyenes gerinccel mehet egy nemzet a jövendõ felé.

1919 augusztus 2-án látszólag megszûnt a púposok országa. A munkástanács ülésén bejelentette Rónai (Rosenthal) Zoltán: "a vörös hadsereget tönkreverték". Kun-Kohn Béla pedig sírva búcsúzott a Magyarország fölötti hatalomtól:
"Most elmegyünk, de kedvezõbb körülmények között vissza fogunk térni!"
Lehet, a búcsúzók között ott volt Rákosi-Roth Mátyás is. Egyelõre mégsem õk tértek vissza. Nem is az úgynevezett új idõk hordozói, hanem az országhódítók régebbi képviselõi, mindenek fölött azonban az emancipált országhódítók kapitalista rendszerû nép fölötti uralma jött.
Solymosi Eszter árva népe ismét egyedül maradt.

VI. fejezet
AZ ELMARADT ELLENFORRADALOM ÉS AZ ELSODORT ORSZÁG

Amidõn a népbiztosok kincsekkel rakott vonata elhagyta Magyarországot, már három hónappal korábban készen állott a magyar nemzeti hadsereg magja, amely Szegeden francia megszállás alatt, elsõsorban Gömbös Gyula vezérkari százados szervezõ munkája révén jött létre, hogy aztán élére hívja Horthy Miklós ellentengernagyot.
Amikor 1919 április végén Szegedre érkezik, Gömbös Gyula új világról prófétál 25 "összeesküvõ" elõtt dr. Bokor Pál lakásán, amelynek lehúzott függönyei jelzik, hogy a háromszorosan megszállott országban már csak így találkozhatnak a magyar hazafiak. A program, amint kifejt nagyjában a következõ: harc a bolsevizmus, a szabadkõmûvesség ellen! Kun-Kohn Béla uralmának letörése, de ugyanakkor földreform Magyarországon. A zsidóságot vissza kell szorítani, mert a zsidóság egyes rétegei "a kommunizmusból sem

vonták le azt a tanulságot, hogy õk Magyarországon legfeljebb számarányuknak megfelelõ szerepet vihetnek a jövõben. [165]

Az elsõ világháború vitéz katonatisztje, a murgai tanító fia, Gömbös Gyula, kétségtelenül a magyar Látók közé tartozik, aki érzi, hogy az országot fojtogató idegen, emancipált terrorista uralommal szemben most szükség van a "lövészárkok szolidaritására". Istóczy Gyõzõ, Verhovay után, magyar pionír, telve a népe, fajtája iránti szeretettel, szociális érzéssel, megannyi jó szándékkal, egyre növekvõ mûveltséggel, amelyet az ötezer kötetes nagytétényi könyvtár bizonyít. Életének, politikai pályájának azonban keserves tragédiája, hogy a vezérkari iskolában taktikusnak nevelték. Látja a kommunista idegen uralmat, ennek urait, okozóit. Látja a magyar paraszt és munkás kisemmizettségét. Nem tud, vagy talán nem is akar stratégává válni, akinek tudnia kell, hogy amikor megbukik Kun-Kohn Béla diktatúrája, nem a részekre kell támadni, hanem az egészre.

Tehát a kapitalista zsidó hatalommal összeszövetkezett gentry Magyarország una eademque nobilitására. Nem ellenforradalom kell, hanem magyar szocialista forradalom jobb és balfelé! Felszámolni az idegen uralom mindkét fajtáját, és mindkét féle segédcsapatait.
A zsidó Pálmai Lajost csendesen kihajóztatja ugyan az aradi kormány igazságügyminiszterségébõl, de kevéssé csodálkozik azon, hogy ebben a kormányban gróf Károlyi Gyula, Magyarország egyik legnagyobb földesura ellenforradalmároskodik természetesen nem a terrorista idegen diktatúra, hanem a földért, nemzetért harcoló magyar paraszt, munkás ellen. Nem tudhatja azt sem, hogy ha Kenderesrõl a szegedi hadsereg élére hívja Horthy Miklóst, mert az "ranggal jobban bírja" egy napon majd Horthy Miklós fogja Gömbös Gyula ellen mozgósítani a Chorinokat, Goldbergereket, Fellnereket, mert azoknál is jobban bírják pénzzel. Honnan sejthetné, hogy a sastollas nemzeti hadsereg háta mögött pár év múlva a kartellkapitalizmus veszi át a hatalmat a magyar nép fölött?

A Dózsa óta esedékes magyar nemzeti és szocialista forradalom ekként tehát elmaradt és "ellenforradalommá" vált az igazi magyar és nemzeti szocializmussal szemben. Forradalmi kísérlet maradt azonban az igazi bajjal, és minden igazi baj okával az idegen országhódítással szemben. Négy év sem telt bele az ébredõ magyarok, a Turul ifjúság gyûléseit Horthy Miklós antibolsevista szegedi fõvezér lovas rendõrei szórták szét, hogy kúriai döntvény alapján a bethleni konszolidáció ismét a "felekezeti igazgatás" paragrafusát alkalmaztatta a bíróságokkal minden szólásszabadság ellen. Az emancipált kisebbség ismét kiváltságossá vált, a szegedi "ellenforradalom" már 1923-ban keserves ellenzékbe kényszerült, s a budai Várban, Horthy Miklós udvarában többé nem az õt pajzsra emelõk, hanem a nagy arisztokraták, s rajtuk keresztül a nagykapitalista idegenek lettek a hangadók. Az Egységes Pártból gróf Bethlen István ismét kiszorította a nemzeti és szociális, fajvédõ elemeket: Gömbös Gyula, valamint még hat társa kényszerült megalapítani a Magyar Nemzeti Függetlenségi Pártot (fajvédõ párt), amely épp úgy, mint Istóczyék a nemzeti függetlenség lobogója alatt viszi a reménytelen harcot a népi jogokért.

Magyar földön a magyar politika újra megbukott, pedig a nemzeti szellem akkor is mutatta az irányt a politikának. A kommunista diktatúra elõtt pár nappal jelent meg, de a diktatúra után vált egy egész ország minden számottevõ szellemi emberének olvasmányává Szabó Dezsõ "'Az elsodort falu" címû regénye.
Szabó Dezsõ volt az elsõ, aki felismerte, hogy a magyar sors tulajdonképpen a feudális reakció és az új plutokrácia szövetsége folytán jutott mélypontjára. A többiek, a politikusok, az utca emberei mindenért a kis terroristákat okolták. Csak Szabó Dezsõ látta

a zseni világosságával, gyakran zabolátlanságával, hogy lényegében mirõl van szó, hogy az egész magyar élet belekeveredett az idegen hínárba, s akár liberális kapitalizmus, akár kommunista diktatúrát mondunk, tulajdonképpen egyetlen igazság van: az ország fölötti idegen uralom.

"A magyar földnek egyetlen dallama van, írta a Segítségben, a circumdederunt."
Szabó Dezsõ rajzolta fel elõször ezt az országhódító típust irodalmilag "Az elsodort faluban, a falusi kocsmáros, Schönberger személyében, amely név tulajdonképpen a Hatvany-Deutsch bárók és Hatvany-Deutsch Lajos a forradalom irodalmi bárójának fedõneve. [166] A szellemi és nem' a politikai forradalmat Szabó Dezsõ felismerései kellett volna hogy jelentsék, mert még a magyar kereszténység egyik legtisztább, legnagyobb apostolánál, Prohászka Ottokár püspöknél is teljesebben látta meg az igazi sorskérdést: az ország meghódítottságát. Egyben azonban meglátta azt is, hogy ebbõl mindkét nép számára a végzet következik. Ezekben a sorokban már Eichmann Adolf csizmája dübörög, és a Bárdossyra lõtt sortûz puskaporfüstje érzik. A magyarul felszabadítandó ország s a leigázott ország nagy himnusza, vagy haláléneke, egyben az országhódítók elleni szörnyû irodalmi vádirat, amit Szabó Dezsõ, Farkas Miklós = Ady Endre szájába ad. Egy zsidó fiú azt kéri Farkas Miklóstól, hogy ne bántsa többé a zsidókat. S ekként felel a halálsikoltás [167]:

A kommunista terror, a trianoni országveszejtés nagy szellemi és politikai Bábeljében, sem a politikai, sem a szellem, sem az újságírás nem tud teljes világossággal látni. Prohászka Ottokár, Zadravetz István, Bangha Béla keresztény katolikus megújhodásban látják a jövõt. Gömbös Gyula a kisgazdához, a magyar paraszthoz fordul, Milotay István az "Ismeretlen Magyarország"-ot tárja fel nyomorgó parasztságával, falusi napszámosainak éhségével, Oláh György a "Három millió koldus" , napszámos tanyáit vázolja fel, a katolikus páterek "Krisztust, kenyeret" jelszavával igyekszenek ébreszteni.

Az országhódítók hatalma egyenes arányban erõsödik Horthy Miklós hatalmával, gróf Bethlen István befolyásával és természetesen a külföldi nyomással, amely világhódító részérõl a párizsi Grand Oriens, a Népszövetség és az Európát uraló titkos hatalmak befolyásával ismét nagyra növeli az országhódítók magyar nép fölötti hatalmát. A szociáldemokrácia továbbra is zsidó vezetés alatt áll, így természetes szövetségese az ugyanolyan kapitalizmusnak. A gróf Bethlen és a szociáldemokraták által kötött paktum, 25 nagyobb részt marxista zsidó képviselõt juttat 1923-ban az országgyûlésbe. Ezzel szemben a szociáldemokrácia városi többsége lemond az agrárszocializmusról, a magyar parasztság felszabadításáról, földhöz juttatásáról. A liberális, idegen kezekben levõ sajtó, amelyet még 1921 február 22-rõl kelt memorandumában meg akart rendszabályozni gróf Bethlen István, a Társadalmi Egyesületek Szövetségének akkori elnöke eléri másodvirágzását. [168]

És a sajtóban, mint jól fizetett cikkírók, mint bolsevista, marxista, fél- vagy egész kommunista újságírók "kollégái" megjelennek újra a magyar sejkek, maharadzsák. Egyedül a Pesti Napló címû lapnak a következõ elõkelõ munkatársai vannak 1927-ben: Gróf Almássy Imre, gróf Andrássy Gyula, gróf Apponyi Albert, Balogh Jenõ, Baltazár Dezsõ (debreceni református püspök), Berzeviczy Albert, Dréhr Imre (panamái miatt késõbb öngyilkos lett), Erdõdi Harrach Béla képviselõ, Hermann Miksa nyugalmazott miniszter, gróf Klebelsberg Kunó (volt kultuszminiszter), Lingsuer Albin képviselõ, Lukács György ny. miniszter, Mayer János ny. miniszter, õrgróf Pallavicini György, Pesthy Pál (késõbbi igazságügyminiszter), Puky Endre, a képviselõház alelnöke, Purébl Gyõzõ tanácsnok, Rakovszky Iván (nyugalmazott miniszter), Rákosi Jenõ, Ripka Ferenc,

Budapest polgármestere, Szcitovszky Béla belügyminiszter, Schober Béla, a Nemzeti Bank igazgatója, Sztrache Gusztáv fõügyész, Ugron Gábor nyugalmazott miniszter, Váry Albert koronaügyész, Vass József népjóléti miniszter, gróf Zichy János nyugalmazott miniszter, Zsitvay Tibor, a képviselõház elnöke. [169]

Ugyanekkor azonban ennek a lapnak igazgatósági tagjai és felelõs kiadója valamennyien az emancipált fajhoz tartoznak. Az ország magyar és indigena uraiból immár szellemi kiszolgáló lett.
Hiába volt a kommün véres és nagy tanulsága, hiába az ébredõ magyarok mozgalma, szellemi és irodalmi téren a visszaállított liberális kapitalista gazdasági rend, az antant által ránk kényszerített áldemokrácia, álparlamentarizmus inflációs bankói, a hebreokrácia aranyai ismét a nemzeti szellemet leigázó idegen sajtó kasszáiba folynak. A kis intelligencia, kisgazda társadalom, alsó papság filléreibõl összeadott nemzeti sajtóvállalatok, Prohászka-Milotay Új Nemzedéke, a Szózat és a Nép, amelyek Gömbös irányzatának képviselõiként jelentkeznek, késõbb a kitûnõen szerkesztett Magyarság, amely Milotay István vezetésével a nemzeti újságírás szellemi reneszánszát a legmagasabb fokon képviseli, öt évvel az úgynevezett "ellenforradalom" után fuldoklik a magyar szegénységben, az országot uraló üzletes hirdetõk dühös bojkottjában és a Gyáriparosok Országos Szövetségének, a Takarékpénztárok és Bankok Egyesületének új diktatúrájában, amely a hirdetéseken, a titkos juttatásokon, sajtóalapokon és "kiutalásokon" keresztül akarja a nemzeti sajtóra is ráoktrojálni a maga országhódító akaratát. A pénz soha nem látott cenzúrája és a kiválasztottság õsi öntudata mûködik itt a magyarsággal szemben.

A nyolcvan százalékban zsidó kézben levõ lapokból már nem Göndör-Krausz Náthán sajtódirektóriuma ûzi el a magyar újságírókat, a paraszti tehetségeket, hanem az "olvasószerkesztõ", aki a konzervatív Pesti Hírlaptól a marxista Népszaváig ugyanazokkal a lelki és fiziológiai vonásokkal ül a közvéleménycsinálás trónján. Meglátva a 15 pengõs novella vagy vezércikk honoráriumáért reszketõ magyar tehetséget, vidéki parasztfiút, magyar intellektuelt, nem azért utasítja el, mert az a befogadó fajhoz tartozik, hanem azért, mert "tehetségtelen", "nem alkalmas", "nem tud írni", "nincsenek megfelelõ képességei" és szükségképpen antiszemita, lévén e fajelmélet szerint antiszemita, aki nem zsidó. A szamuelysta terror hideg, jól átgondolt fajtája ez, amelyet már nem a császári beamter és nem a kommunista sajtódirektórium gyakorol, hanem az "olvasószerkesztõ", aki tudja, hogy a rozzant íróasztalán is egy világ és országhódító hatalmat képvisel. Õ ott ül a maga gõgjével, arroganciájával, hogy vagy megvegye, vagy a hideg budapesti éjszaka nyomorába zavarja ki a keresztény tehetséget, magyar szellemet, magyar szocializmust. Ezeknek a szellemi országhódítóknak 2500 éves meggyõzõdése, hogy mindenre így az újságírásra, a befogadó nemzet közvéleményének kialakítására is csak õk képesek, õk alkalmasak, és minden nemzetnek úgy kell járnia a szellemi táncot, ahogy õk fütyülnek. Az úgynevezett keresztény kurzus végérõl jegyezte fel az Összetartás a legmegdöbbentõbb szellemi elnyomás adatait. [170]

Az ország szellemi leigázásáról azonban minden publicisztikánál többet mond az 1938. évi XVI. törvénycikk, amelynek indokolásában közöljük a történelmileg is érdekes, pontos statisztikai adatokon nyugvó részeket:
"A gazdasági érvényesülésnek szinte korlátlan lehetõségei mintegy mágnesként vonzották hazánkban a külföldi zsidóságot is. A bevándorlás hatalmas méreteit mutatja az, hogy 1840-1871-ig a zsidóság száma 241 000-rõl 553 641 fõre, 1871-1900-ig pedig 851 378 fõre szökött fel; ez a gyarapodás egyedül a természetes szaporodással nem magyarázható meg.

Amikor a zsidóságról, szerepérõl és megítélésérõl beszélünk, nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt a körülményt, hogy ez a bevándorolt, vagy sokszor csak átvándorlásban levõ réteg felfogásában, érzésében és egész szellemi habitusában nem tudott a hazai népesség egyéb rétegeihez idomulni.

A zsidóság hatalmas gazdasági térfoglalásához természetes következményeképpen csatlakozott térfoglalásuk az összes értelmiségi pályákon, a sajtóban és az elõadómûvészetekben. A múlt század utolsó évtizedének szabadelvû politikai, közgazdasági, vámpolitikai, adózási viszonyai között a szociális kötelességekkel meg nem terhelt ipari, kereskedelmi és hiteléleti vállalkozás nagy nyereséget biztosított a gazdasági élet vállalkozóinak. A vagyon viszont biztosította a magasabb képzettség, a magasabb mûveltség megszerzésének lehetõségét, aminek következtében a zsidóság elözönlötte most már a gazdasági pályákon felül a magasabb szellemi képesítéshez kötött szabad kereseti pályákat is, különösen az ügyvédi, az orvosi és mérnöki pályát. A sajtó és az elõadómûvészet területének megszállását egyrészt a magasabb mûveltség megszerzésének anyagi lehetõségei, másrészt az magyarázza, hogy a sajtóban és színházban a zsidóság nem utolsó sorban a nyereséges vállalkozás lehetõségét látta és kereste.

A zsidóság folyton erõsödõ térfoglalásának se a háború, sem az országra szakadt nemzeti, társadalmi és gazdasági válságok sorozata nem vetett gátat. Talán ez az egyetlen társadalmi és gazdasági folyamat a nemzet életében, amely a válságokon keresztül is nemcsak töretlenül folytatódott, hanem még erõsödött is. Hazánk mai területén ugyan a zsidó lakosság számaránya az 1920. évtõl amelyben a legmagasabb mértéket, vagyis az ország összes lakosságának 5,9 százalékát érte el, csökkent, mert az 1930. évi népszámlálás adatai szerint számarányuk 5,1 százalék, mégis a gazdasági életnek és a társadalmi életnek nem egy ágazatában újabb tereket foglaltak el. Így különösen az iparban több mint 4000, a kereskedelemben több mint 8000 fõvel emelkedett a zsidó értelmiségi alkalmazottak száma, a kereskedelmi alkalmazottak között pedig még arányszámuk is megnövekedett, 48,2 százalékról 52,8 százalékra. Ugyancsak növekedett az arányszámuk a sajtóban és az elõadómûvészet körében is.

A statisztikai adatoknak tudományos módszeres feldolgozása minden kétséget kizáróan tárja elénk azt a képet, hogy a zsidóság hazánkban minden vonatkozásban sokkal nagyobb teret foglal el a gazdasági életben, mint amennyi az ország lakosságában elfoglalt számarányának megfelel.
A háború után megnehezült gazdasági viszonyok ugyanis fokozottabban terelték a figyelmet arra a jelenségre, hogy a zsidóság a háború, a forradalmak és a nyomukban járó gazdasági válságok ellenére is nemcsak megõrizte, hanem még gyarapította is egyébként is kiemelkedõ gazdasági birtok és értékállományát. Az ország népességének zsidó és nem zsidó társadalmi rétegei között az egyensúly megbomlása széles néprétegekben tudatossá lett. Társadalmi egyesületek, politikai pártok, magának a képviselõháznak is több pártja már nevükben, külsõleg, de programjukban is kifejezésre juttatták, hogy a nem zsidó társadalmi rétegek gazdasági boldogulásának kérdésével foglalkozni kívánnak.
Nem kerülheti el a figyelmet az a jelenség, hogy a nagytõkén felépülõ modern kapitalista gazdasági rend elõnyeit a népességnek egy aránylag kisebb számú, a nemzeti és társadalmi együvé tartozás gondolatától nem minden rétegében áthatott csoportja élvezi.

Az egyensúlynak megbontását, amelyet a zsidóságnak az egyes gazdasági foglalkozásokban való aránytalan elhelyezkedése jelentett, még inkább jelentõssé tette az a körülmény, hogy a lakosságnak ez a rétege jelentõs többségében nem érezte át a nemzet történelmi hagyományait, ezek reá nézve nem jelentették ugyanezt az értéket, mint a

lakosságnak többi, különösen autochton rétegeire.

Tény az, hogy a hazánkban lakó zsidó népesség nagyobb része és az ország lakosságának többi tömegei között felfogásbeli ellentét van, amely megnyilvánulásaiban áthat a kulturális és politikai élet legtöbb területére, és amelyet csak még jobban kiélez a kereseti viszonyuknak a zsidóság javára történt szembetûnõ eltolódása.
Kétségtelen, hogy azok az intézkedések, amelyek ennek az egyensúlynak helyreállítását célozzák, kényszerítõen nyúlnak bele egyes társadalmi rétegeknek a gazdasági életben való mikénti részvételébe, és kétségtelen az is, hogy az eddigi helyzettel szemben erõs korlátozásokat jelentenek. A kormányzat úgy érezte azonban, hogy ezekre az intézkedésekre a társadalom békéjének és a gazdasági rend megóvásának érdekében feltétlenül szükség van.
Szükség van fõként a nemcsak területben, népességben, de gazdasági lehetõségeiben is megcsonkított ország nem zsidó fiatal értelmiségének jogos elhelyezkedési és kereseti igényeinek méltányos kielégítése szempontjából, de abból a szempontból is, hogy a legutóbbi évtizedek közismert birtokpolitikai intézkedései következtében megszaporodott és új erõhöz jutott földmûves rétegek erre hivatott gyermekei a helyes és az egészséges társadalmi emelkedés követelményeinek megfelelõen jussanak be az ország szellemi, kulturális és gazdasági életfolyamatait ellátó és irányító értelmiségi foglalkozások keretei közé. E szempontok figyelmen kívül hagyása és a kellõ intézkedések elmulasztása beláthatatlan zavarokat és komplikációkat idézne elõ az ország gazdasági és társadalmi életében, és hátrányosan befolyásolná a békés nemzeti evolúció annyira kívánatos folyamatát.

A zsidóság részvételének különösen a sajtóban és színmûvészetben való korlátozása egyúttal a magyarság hagyományos értékeinek erõsebb kidomborítását célozza a szellemi életnek azon a terein, amelyeknek a közvélemény és közízlés kialakítására különös befolyásuk van. Tagadhatatlan ugyanis, hogy a magyar szellemiségnek aligha lehetnek aggálytalan kifejezõi a zsidóságnak azok az elemei, amelyek a magyarságnak csak külsõ vonásait vették fel, de nem eresztettek még gyökeret több nemzedékkel a magyar talajba.

A törvényjavaslat a kérdés megoldására két úton törekszik. Egyrészt meghatározza, hogy a zsidók a szabad értelmiségi pályán mûködnek már fennálló vagy ezúttal létesítendõ kamaráiban milyen százalékos arányban lehetnek tagok; ezt kiegészítik az ügyvédek, a mérnökök és az orvosok tekintetében máris fennálló, az újságírók, a színészek és a színházhoz tartozó egyéb személyzet tekintetében ezúttal felállított azok a szabályok, amelyek megtiltják, hogy az illetõ foglalkozási körben más is mûködhessék, mint aki a kamara tagja. Másrészt szabályozás alá esik az is, hogy a gazdasági vállalatoknál, értelmiségi foglalkozási körükben milyen százalékos arányszámban alkalmazhatnak zsidókat.
Különösen a zsidóságnak a szellemi életben, a sajtó, a színmûvészet és a filmvállalkozás, de nem kevésbé az úgynevezett szabad foglalkozások, úgyszintén a kereskedelmi, a hitélet, a gyárvállalatok körében való térfoglalás volt az utolsó fél évszázadban egyéb társadalmi rétegek rovására rendkívül nagymértékû és nagy jelentõségû. Az ebben a körben szükséges intézkedéseknek igen sok részletre kell kiterjedniük.

Nem szorul különösebb hangsúlyozásra az, hogy a hírlapoknak, tehát az idõszaki vagy nem idõszaki lapoknak milyen döntõ jelentõségük van a nemzet szellemi és erkölcsi világnézetének kialakításában. Nem szenvedhet kétséget, hogy a magyar nemzet legnyomatékosabb érdekeinek kormányzati figyelembevétele csak olyan sajtó mûködését engedheti meg, amely megfelel a magyar állami ezer esztendõs története alatt az egyéni és

közületi élet minden vonatkozását átható magyar nemzeti eszme és keresztény erkölcsi felfogás követelményeinek. Ennek a gyakorlati érvényesítését olyan szabályozás biztosíthatja legcélravezetõbben, amely a közvélemény kialakítására és irányítására legnagyobb befolyást gyakorló sajtó munkásait testületi szervezetben egyesíti, s ezáltal lehetõvé teszi egyfelõl a sajtó nemzeti és keresztény szellemû mûködésének biztosítását, másfelõl az ilyen szellemi mûködésre képes és alkalmas terület számára biztosítja az egyetemes közérdek által megszabott keretek között az önkormányzatát, amelyen keresztül a nemzet biztosítékot nyer arra, hogy a sajtószabadság nemes értelmében vett gondolata fog érvényesülni a szabadsággal való visszaélés helyett.

Azok a következmények, amelyeket az ország egyetemes érdekeinek az elõbbiekben kiemelt szempontjait a sajtóval szemben támasztanak, megfelelõ mértékben fennállnak a színmûvészet tekintetében is. Ezeknek a követelményeknek gyakorlati megvalósítására ugyancsak a színmûvészet terén különbözõ mûködést kifejtõ személyek testületi szervezete mutatkozik a legalkalmasabbnak.

A zsidóság egyfelõl aránytalanul helyezkedett el a kereseti életpályákon, másfelõl különösen az ország fõvárosában aránytalanul nagy részben helyezkedett el, s ennek folytán a fõváros szellemi, erkölcsi és gazdasági súlyának az egész országára kiható jelentõségnél fogva nemkívánatos mértékben rányomta a maga bélyegét az egész országnak szellemi, erkölcsi és gazdasági életnyilvánulására. Erre nézve a javaslat szóba levõ szabályozásának körében részletesebb tájékoztatással szolgálnak a következõ adatok:

Az 1920. évben Magyarországban volt 1063 lapszerkesztõ és hírlapíró, tehát idõszaki vagy nem idõszaki lapnak állandóan alkalmazott keresõ munkatársa. Ebbõl zsidó volt 365, vagyis 34,3 százalék. Ugyanebben az évben Budapesten volt 752 lapszerkesztõ és hírlapíró, ebbõl zsidó volt 297, vagyis a budapesti lapszerkesztõk és hírlapírók 39,5 százaléka.
Az 1930. évben a csonka ország egész területén volt 1514 lapszerkesztõ és hírlapíró; ebbõl zsidó 480, vagyis 31,7 százalék. Ugyanebben az évben Budapesten volt 1141 lapszerkesztõ és hírlapíró; ebbõl 412 zsidó, vagyis 36,1 százalék.
Az 1935. évben Budapesten volt 1441 lapszerkesztõ és hírlapíró; ebbõl zsidó 508, vagyis 35,3 százalék.
Ha tehát figyelembe vesszük, hogy a zsidóság aránya az ország összes lakosságához képest 1920-ban 5,9 százalék, 1930-ban 5,1 százalék, Budapesten 1920-ban 20,3 százalék, szembetûnõen tárul elõ az, hogy a zsidóság milyen aránytalanul foglal helyet az újságírók között, s hogy különösen milyen nagy mértékben szállotta meg az újságírói keresõ foglalkozást az ország fõvárosában!
Ha nem is ilyen nagyarányú, de mégis aránytalan mértékû a zsidóság elhelyezkedése a színmûvészeti keresõ foglalkozások körében is. Errõl az alábbi adatok tájékoztatnak:
1920-ban volt az ország egész területén 2293 színész és színésznõ, beleértve a filmszínészeket is; ebbõl zsidó 520, vagyis 22,7 százalék.
1930-ban a színészek összes száma az ország egész területén 1970;
ebbõl zsidó 475, csak 24,1 százalék.
Különösen jellemzõk ebben a körben is a Budapestre vonatkozó adatok. A budapesti színészek száma 1920-ban: 1396; ebbõl zsidó 379, vagyis 27,7 százalék. Tíz évvel késõbb, 1930-ban volt Budapesten 1168 színész, közülük 354, azaz 30,3 százalék zsidó. 1935-ben a budapesti színészek összes száma 1269, akik között még mindig 339, azaz 28,7 százalék a zsidó.

Ezek a számadatok utalva az általános indokolásban a történeti fejlõdés figyelemmel kísérésével rendszeres összefoglalásban ismertetett adatokra szembetûnõen mutatják a zsidóság hatalmas arányú elõnyomulását és gyökeres intézkedés szükségét kiváltó térfoglalását minden téren, de különösen az értelmiségi keresõ foglalkozások körében.
Ezeken a megfontolásokon alapul a javaslat 4. paragrafusának az a rendelkezése, amely szerint a sajtókamara, úgyszintén a színmûvészeti kamara tagjaiul zsidókat csak olyan arányban lehet felvenni, hogy számuk a kamara összes tagjai számának húsz százalékát ne haladja meg.
Figyelembe véve azt, hogy a zsidók arányszáma ez idõ szerint az ország összes lakosságának 5,1 százaléka Budapesten, amely a hírlapírók és a színmûvészek számra és irányító súlyra nagyobb részét foglalja magában, 20,5 százalék 20 százalékban meghatározott arányszám igazságosnak, helyesnek és tárgyilag keresztülvihetõnek mutatkozik.
A hazáért a legnagyobb áldozatot hozó hadirokkantak és tûzharcosok javára tanúsított méltányosságot jelenti a 4. paragrafus második bekezdésének a rendelkezése, amely szerint a 20 százalékba nem lehet beleszámítani a hadirokkantat és a tûzharcost.
A 2780 nem zsidó ügyvéddel szemben áll 2693 zsidó ügyvéd, vagyis az összes ügyvédek 49,2 százaléka. Az ügyvédjelöltek országos létszámában a zsidóság aránya 34,9 százalék.

Az 1930. évi népszámlálásnak Budapest székesfõvárosra vonatkozó adatai szerint:

római katolikus	778
református	275
ágostai evangélikus	112
zsidó	1523
egyéb	42

1207 ügyvéddel szemben áll tehát 1532 zsidó ügyvéd, a budapesti ügyvédek 55,8 százaléka.

Az orvosok országos létszámának a szóban levõ szempontokon alapuló megoszlása az 1930. évi népszámlálás adatai szerint a következõ:
a) Az 1429 fõbõl álló hatósági orvosok között keresztény 1321, zsidó 198, vagyis 13,9 százalék;
b) a kórházi és egyéb gyógyintézeti orvosok 1940 fõbõl álló országos létszámában nem zsidó 1592, zsidó 348, vagyis 17,9 százalék;
c) a társadalombiztosító intézeti és vállalati orvosok 965 fõbõl álló országos létszámának nem zsidó 810, zsidó 155, vagyis 16,1 százalék;
d) a magánorvosok 3948 fõbõl álló országos létszámában nem zsidó 1797, zsidó 2151, vagyis 54,4 százalék;
Budapest székesfõváros orvosainak 2225 fõbõl álló valamennyi orvost, tehát a köz, vagy magánszolgálatban álló orvosokat is magában foglaló létszámában 1494, vagyis 67,2 százalék a zsidó.

A magánmérnököknek 1170 fõbõl álló országos létszámában az 1930. évi népszámlálás adatai szerint 356, vagyis 304 százalék, a budapesti 782 magánmérnök között pedig 282, tehát 36 százalék a zsidó.
Ezek az adatok minden további okfejtés nélkül is indokolják a 7. paragrafusnak azt a rendelkezését, amely szerint ügyvédi, mérnöki vagy orvosi kamara tagjaiul a 4. paragrafus

elsõ bekezdése alá esõ személyeket csak olyan arányban lehet felvenni, hogy számuk az összes tagok számának 20 százalékát ne haladja meg.
Az 1910. évi népszámlálás adatai szerint Magyarország lakosainak 5 százaléka volt zsidó, ugyanakkor az ipar körében 10 százalék, a kereskedelmi és hitel körében 51,8 százalék volt a zsidók száma.

Magyarország mai területén a magyarországi zsidóságnak az ország egész népességéhez viszonyított 1930. évi 5,1 százalékos országos arányával szemben a zsidók száma az 1930. évben a kereskedelem és hitel csoportjában 40 százalékos volt; az önállók között 11 százalék, az egyéb segédszemélyzet soraiban 5,6 százalékkal; a kereskedelem és az ipar egyesített csoportjában a tisztviselõk között 47,6 százalékkal, az önállók között 45,6 százalékkal, a segédszemélyzet soraiban 29,1 százalékkal szerepelt. Az 19201930. évek között az iparban több mint 4000-rel, a kereskedelemben közel 8000-rel növekedett meg a zsidó tisztviselõk száma, sõt a kereskedelmi tisztviselõk között még arányszámuk is erõsen megnövekedett, 48,2 százalékról 52,8 százalékra.

A zsidóság tulajdonában levõ nagyipari és nagykereskedelmi vállalatokról nehezen lehet kellõen tájékoztató statisztikai adatokhoz jutni, mert azoknak jelentõs része jogi személy tulajdonában van. A népszámlálás csak azoknak a nagyvállalatoknak a tulajdonosait tudja kimutatni, amelyeknél a tulajdonosok nem jogi, hanem természetes személyek. Ennek a rendszernek megfelelõen az 1920. évben a nagyipari vállalatok 721 tulajdonosáról lehetett a vallási adatokat megállapítani; ezek közül 357, tehát 49,5 százalék volt zsidó. Ugyanekkor 152 nagykereskedelmi vállalat közül 120, vagyis 78,9 százalék volt zsidók kezében. Ha az ipari és kereskedelmi nagyvállalatokat összefoglaljuk, akkor kiderül, hogy az 1920. évben 51 százaléknak, az 1930. évben pedig 51,3 százaléknak volt zsidó tulajdonosa.

Ha most már azokat a nagyvállalatokat külön vizsgáljuk, amelyeknek csak egy tulajdonosuk van, akkor kiderül az is, hogy a vállalat zsidó tulajdonosa az 1930. évben átlagosan 63,9 százalékban, nem zsidó tulajdonosa 26,2 százalékban alkalmazott zsidó tisztviselõt; ha pedig a vizsgálódás során azokat a vállalatokat vesszük szemügyre, amelyeknek két tulajdonosuk van, akkor arra az eredményre jutunk, hogy az 1930. évben azoknál a vállalatoknál, amelyeknek mindét tulajdonosa nem zsidó, 32 százalékban, azoknál, amelyeknek egyik tulajdonosa nem szidó, a másik zsidó, 47,5 százalékban, végül azoknál a vállalatoknál, amelyeknek mind a két tulajdonosa zsidó, 73,6 százalékban alkalmaztak zsidó tisztviselõket.

Mindezek az adatok nem csupán a jelen paragrafusban javasolt megoldás jelentõségét és szükségességét világítják meg, hanem a megoldás irányát is kijelölik akként, amint ezt a jelen paragrafus második és harmadik bekezdése tartalmazza. Jelesül az értelmiségi munkakörben tíz vagy ennél több alkalmazottat foglalkoztató vállalatok körében gondoskodni kell a jelen paragrafus elsõ bekezdésében meghatározott 20 százalékos arányszámnak egyenletes eléréséröl akként, hogy a vállalati tisztviselõk létszámának és illetményeinek arányosabbá válása olyan idõpontra következzék be, ameddig a rendelkezésre álló idõ alatt az eredmény elérése a nemzetgazdaságra és a magángazdaságra egyaránt káros zökkenõ lehetõsége nélkül bizonyossággal várható.

A magyar egyensúlytörvény adatait azonban érdemes egybevetni a Magyar Zsidó Lexikon iparra, kereskedelemre, mezõgazdaságra vonatkozó adataival. Itt különösen szükséges megfigyelni, hogy az emancipált faj, amely a magyar élet napos oldalának meghódításával, mint ipari, tudományos, vagy szellemi eredményekkel dicsekszik, milyen

mértékben vesz részt a termelõ munka nehezebb, fizikai részének folyamatában. Elég kiragadni néhány adatot. 1910-ben 64 176 építõipari munkás van Magyarországon, ezek közül 99 zsidó. A bányászok száma 63 278, ezek közül 85 zsidó, 26 612 malomipari munkás közül 423 zsidó. Ezzel szemben 29 562 önálló magyar kocsmárossal szemben 13 343 zsidó kocsmáros áll.

Az 1920-iki hivatalos magyar statisztika szerint 71 197 zsidó vallású, akik közül 28 ezer önálló. Ugyanekkor a zsidó kézben levõ legnagyobb ipartelepek tulajdonosai közül 1109 zsidó vallású. Nehéz. testi munkás az iparban egy ezrelék sem található.
Még jellemzõbbek a kereskedelem adatai. Az 1920-as statisztika szerint kereskedelemmel és hitellel foglalkozik Magyarországon összesen 175 348 személy, ebbõl a zsidó felekezethez 81 263 tartozik, vagyis 45,1 százalék az összességhez viszonyítva.

Még súlyosabb a helyzet a mezõgazdaságban, ahol a zsidók szerepe a következõképpen oszlik meg:

A birtokok nagysága	Birtokosok %	Bérlõk %
1000 holdon felüli birtokok	19,9	73,2
100-1000 holdas birtokok	19,0	62,0
50-100 holdas birtokok	8,0	27,0
20-50 holdas birtokok	0,7	2,0
5-10 holdas birtokok	0,3	0,4
5 holdon aluli birtokok	0,3	0,3

A mezõgazdaságban zsidó munkás, különösen nehéz testi munkás nincs. És ez a kép a meghódított Magyarország tökéletes képe. Mert olyan ország, ahol a szellemi élet, a bank, a kereskedelem, ipar ilyen arányokban egy száz év elõtti befogadott kisebbség kezében van, ahol a testi munka területén is csupán a könnyebb és finomabb munkákat (borbélyság, pincérség stb.) foglalja el a befogadott, de nem hajlandó legfeljebb egy ezrelék arányban részt venni a testi és nehéz testi munkában, az az ország nem szabad ország többé, hanem egy kisebbség által meghódított gyarmat, amelyben a befogadó hátrányosabb gazdasági, politikai körülmények között él mint a befogadott.
S itt nagyon fontos rámutatni, hogy oktalan, jogtalan és helytelen mindig a magyar élhetetlenséget okolni ezért a példátlanul álló gyarmatosításért. Az ország meghódítására Montefiore parancsa nem lett volna elég. Ehhez szükség volt azokra is, akik a parancsot végrehajtották: tudatosan és magyarellenesen. A bankok és a kis falusi uzsorások, akik mindig csak a magukéit részesítették elõnyben a kölcsönnyújtás terén, akik milliókat és százmilliókat tudtak elõteremteni, midõn az õ hatalmuk megszilárdításáról volt szó, vagy amikor magyart kellett kiszorítani állásból, boltból, földbirtokból, a céltudatos gyarmatosító eszközeivel dolgoztak. Sokkal jobban, mint az angolok Indiában!

Soha ördögibben nem nyilatkozott meg ez a szándék, mint az 1930-as években, amidõn Hóman Bálint kultuszminiszter megpróbálta az 1100 nagy zsidó iparvállalatnál elhelyezni a trianoni helyzet következtében állástalanul maradt keresztény mérnököt, vegyészt, szakembert, havi 80 pengõs keresethez akkori értékben körülbelül 15 amerikai dollárhoz juttatni. Az idegen nagyipar jól fizetett állásaiban már ott ültek azok, akik a numerus clausus miatt külföldön szerezték és Magyarországon nosztrifikáltatták diplomáikat. Amikor tehát a meghódított ország fehérgalléros magyar rabszolgája bement elsején új

munkahelyére, odadobták neki a 80 pengõt: "itt a pénze fiatalember! Menjen és jelentkezzen a következõ elsején!"

A magyar jó volt arra, hogy hazát adjon. De a magyar már nem volt jó arra, hogy saját hazájában hazájáért és népéért dolgozhassék. Az már nem engedtetett meg neki, hogy beletanuljon a "pénzcsinálás" kapitalista boszorkánykonyhájába, de az sem, hogy õ vezessen gyárat, vállalatot, építést. Mindez a gyarmatosítónak, az országhódítóknak volt fenntartva, akik gõgösen mondották:
Itt a pénze fiatalember!
Vajon ki csodálkozhat rajta, hogy ezekbõl a megalázott magyar intellektuelekbõl lettek a magyar és szociális társadalmi rend élharcosai?

VII. fejezet
A SZEMITIZMUS

Aki egy állam, vagy népfelség tagja, s abba beleszületik, vagy belefoglaltatik, még a demokrácia játékszabályai szerint is köteles az illetõ állam polgárai és nemzeti céljainak engedelmeskedni. Háborús vihar közeledtén vagy éppen háború közepén sem egyén, sem nemzeti kisebbség nem követhet a befogadó állam érdekeivel ellentétes politikát. Az elsõ puskalövés után az úgynevezett demokratikus jog a világ minden államában fel van függesztve.
A magyar nemzeti érdek 1937-ben és azelõtt, sõt azután is a trianoni béke megdöntése, de legalább is a négyféle idegen rabságba került magyar etnikum egységének helyreállítása volt. A zsidó nemzeti kisebbségnek pedig egyetlen célja: négy országba szakítva: a Kárpát medence fölötti gazdasági és lehetõleg politikai hatalom megtartása.
Csak az elfogultság állíthatja, hogy Magyarország "antiszemita" alapon sodródott bele a második világháborúba. Kezdettõl fogva világos volt, hogy a román, jugoszláv, csehszlovák igából csak úgy lehet felszabadítani a magyar etnikumot, ha a magyar politika nem a trianoni diktátumokat alkotó, hanem az azokkal ellentétes európai erõkre támaszkodik. Ilyen erõ pedig csupán egy akadt Európában: a Német Birodalom. A jóvátételi, területveszteségi, szociális és politikai válságok hideglelésétõl rázott weimari német köztársaságnak csak legkisebb gondja lehetett a tõle keletre esõ Európával való együttmûködés, vagy akár annak csak megkísérlése is. Kényszerûen elismerték amit rájuk és Európára kényszerítettek.

Viszont a magyar nemzeti ellenzéknek, a Nemzeti Függetlenségi Pártnak sehol másutt nem lehetett keresni a szövetségest és a barátot, mint Versailles, következésképpen Trianon ellenes német ellenzék köreiben. Megállapított tény, hogy amikor Pilsudszky Lengyelországát 1921-ben szétrombolással fenyegette Trotzkij-Bronsteinék szovjet támadása, magyar búzáért gróf Takách-Tolvaj József Münchenben vette meg azt a húsz dunai uszálynyi fegyvert és lõszert, amelyet Magyarországon átdobott a lengyelek segítségére, és ezzel Pilsudszky marsall és vezérkari fõnöke, de Gaulle francia alezredes, késõbb a negyedik köztársaság elnöke, megnyerte a visztulai csatát. Kevésbé ismeretes azonban, hogy Münchenben 1923-ban mûködött a Müncheni Magyar Diákegyesület, (késõbb Hungária Bajtársi Közösség), amelynek úgynevezett "Diskussionabend"-jei hetenként kétszer megjelent egy német õrvezetõ akkor még egy kis mozgalom vezetõje Hitler Adolf. Hajnalig tartó vitákban Hitler állandóan hangoztatta, hogy ha õ a versaillesi diktátum ellen harcol, akkor logikusan és szükségképpen küzdenie kell a többi diktátumok ellen is. Hangoztatta azt is, hogy az Ausztriához csatolt "burgenlandi" részt visszaadja Magyarországnak, mert ha ezt nem tenné, nem lenne következetes önmagához. [171]

A magyarság számára a nagy óra elkövetkezett 1937 március 13-án, amidõn Bécsbe bevonultak a német nemzeti szocializmus seregei. Hitler Adolf, a Nagy Német Birodalom vezére és kancellárja megtartotta az ígéretét, amelyet müncheni magyar diák barátainak még õrvezetõ korában tett. Három napra megállította csapatait az ezeréves Szent Istváni határokon, tehát nem a trianoni Burgenland határain. "Hitler akkor el mesélte nekem az egész kieli ügyet, írta a Hídfõben a Müncheni Magyar Diákegyesület vezetõje, és Hitler egykori beszélgetõ partnere. A szudétanémet akcióhoz meg akarta nyerni Horthyt, és ez esetben Magyarországnak jutott volna Felsõmagyarország. Hitler azt mondotta, csalódott a várakozásában. Azt hitte, hogy a hivatalos magyar körök, amelyek állandóan hangoztatták a revizionizmust, örömmel fogják megragadni az alkalmat, hogy Magyarországot a trianoni ketrecbõl kivezessék. Õ sajnos kénytelen volt a magyar kormány és Horthy elutasító magatartásából azt a következtetést levonni, hogy a hatalom birtokosai az egész revíziós színházat csak azért rendezik, hogy a magyar nép figyelmét eltereljék a szociális bajokról, azok megoldásának szükségességérõl." [172]

Az országhódító kisebbség és az országot alkotó nép legyõzhetetlen ellentéte akkor vált nyilvánvalóvá, mikor e három nap alatt, amíg Hitler csapatai az ezeréves szentistváni határokon lábhoz tett fegyverrel várakoztak. A pesti kávéházak és szerkesztõségek intellektueljeire, a plutokrácia vezéreire, fõként a szakszervezetek idegen komisszáriusaira semmi sem hatott riasztóbban, mint az a tény, hogy a "vörös Bécs" "vörös proletárjai", az austromarxisták, akik fegyveresen szálltak szembe Dolfuss és Schussnigg diktatúrájával, lenyûgözve és õrjöngve ünnepelték legalább félmillióan, a bevonuló Hitler Adolfot.

Abban a pillanatban azonban, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a nagynémet nemzeti szocializmus hozzá fog nyúlni az Ausztria fölötti tényleges hatalomhoz, a Rotschildok és hozzájuk tartozó ötszázezrek félelmetes hatalmához, Budapest zsidósága nem a magyar néppel vállalt szolidaritást, hanem Bécs, majd Prága zsidóságával. Õk nem a befogadó magyar népet féltették egy esetleges pángermán elõretöréstõl, hanem az ungvári és munkácsi kis zsidót, a bécsi és prágai nagykapitalistát, akit természetesen közvetlenebbül fenyegetett a hitleri lépés, mint a magyar népet. Az országhódítóknak 1937 március 13-án éjjel adatott volna meg a végsõ és utolsó nagy esély, hogy függetlenül minden beidegzettségtõl, megérthetõ antihitlerizmustól, egységesen és bátran deklarálják, hogy õk nemcsak a magyar állam befogadottjai, hanem a magyar néppel és annak nemzeti céljaival egyetértõ hûséges állampolgárai. Nekik kellett volna kinyilvánítani, hogy ha a trianoni átok a hitleri oldalra sodorja a Csonkamagyarországot, akkor nekik ez: "Hungary first" kell legyen, még akkor is, ha ez a Magyarország egy számukra nem tetszõ, vagy akár ellenséges szövetségben él. Az amerikai japánok, s németek Pearl Harbour után legjobb katonáivá váltak az Unió hadseregének, annak ellenére, hogy néptársaik közül százezreket internáltak különféle koncentrációs táborokba és Ellis Islandra.
Ha a magyarországi zsidóság az Anschluss idején képes volna ilyen bölcs belátásra és áldozatkészségre, akkor bizonyos, hogy 1944 március 19-én, a német megszállás napján akkor már 13 millió magyar áll mellettük életével, vérével, hogy megmentse õket Auschwitztól és Eichmann Adolftól.

Az országhódítók azonban az Anschluss napján üzentek hadat a magyar népnek és a magyar nemzeti céloknak. E dátumtól kezdve mondták és hirdették nyíltan, hogy "magyar területeket nem fogadhatunk el Hitler kezébõl. Ettõl kezdve kezdték a sajtóban suttogni, propagandában terjeszteni a mérget, hogy nem szabad igényeket támasztanunk, területeket és magyar biológiai állatot rabló szomszédaink ellen, mert akkor rosszabbul fog menni a kassai és marosvásárhelyi kis zsidónak, aki a csehszlovák vagy román "demokrácia" áldásait teljes mértékben élvezi. Ekkor kezdte hirdetni a GyOSz és Chorin Ferenc által

alapított Magyar Nemzet az anglomániát, és a Népszava akkor kezd még szélsõségesebben közeledni a zsidó nacionalizmus, a proletár ortodoxia felé.

A magyar politika belsõ ellentmondásaira jellemzõ, hogy az elsõ bécsi döntés során Teleki Pál külügyminiszter az 1910-es népszámlálás alapján, mint "magyarokat" szerzi vissza a beregszászi, munkácsi, kassai zsidó tömegeket, azonban a Felvidéki Magyar Párt és a többi magyar felvidéki szervezetek a visszacsatolás után, az arany vitézségi érmeseken, világháborús hadirokkantakon kívül alig száz zsidót tud "kivételeztetni", akik a cseh elnyomás alatt megõrizték magyarságukat, segítették a kisebbségi magyar sorba került magyarság intézményeit. Az óriási, 98 százalékos többség Trianon után elsõnek állott az új hatalom, Csehszlovákia szolgálatába. Bebizonyítva ezzel is, hogy a magyarság hiába emancipálta õket, soha nem tudtak magyarrá válni.

Már a felvidéki területek visszacsatolása elõtt is a trianoni északi vármegyék zsidó lakossága nyíltan kifejezi érzelmeit a csehszlovákiai "magyar zsidók", egyben a magyar területek visszacsatolása ellen. Kisvárdán, Mátészalkán titkos rádióállomásokat létesítenek és pénzt gyûjtenek arra, hogy minél több repülõgéppel szereljék fel a csehszlovák hadsereget. Vitéz Haynal Alajos tábornok (akkor alezredes) a trianoni határokra történt felvonulás során riasztó állapotokat talált Kisvárdán, a szabolcsi országhódítók fõ fészkében. A keresztény kisiparosok csak akkor kapták meg egyik középület építésénél végzett munkájukért a bért, ha igazolták, hogy az anyagot zsidó kereskedõktõl vásárolták. A felvidék felszabadítására készen álló és bevonuló honvédséget a kisvárdai zsinagógában a rabbik "ellenségeinek" a magyar honvédek mielõbbi eltûnéséért imádkoztak. Az elsõ napon 450 gazdag zsidó szökött el Kisvárdáról. A titkos rádió leadót a zsinagóga padlásán találták meg, és annak egyik kezelõje a rabbi fia volt. [173]
Ez az egyre élesebben kidomborodó zsidó magatartás nem annyira a magyarságra veszélyes, mint éppen a zsidóságra. Hiszen ezekben az idõkben mondja gróf Teleki Pál: "Hazánkat 200 milliónyi hatalmas népgyûrû veszi körül, amely a zsidóságot magából kiszorítani igyekezik."

Ilyen idõkben minden józan ésszel és politikai érzékkel ellenkezõ magatartás nemcsak a Magyarországot körülvevõ 200 millió népgyûrût, hanem magát a magyar nemzetet is egy kisebbség ellenséges, illoyális magatartásával provokálni és mintegy az öngyilkosságig folytatni a törzsi sovinizmust. Még veszélyesebb azonban, ha tudjuk, hogy a 200 milliós belsõ európai gyûrûn túl küzdõ versaillesi és trianoni hatalmak rádióállomásain állandó uszításukkal már jó elõre partizánokként akarják bevetni a keleteurópai zsidóságot Hitler ellen. Sokszor nem is a zsidóság, hanem saját világhatalmi céljaik érdekében heccelik fel ezt a fanatikus keleti tömeget, mit sem törõdve azzal, hogy éppen a 200 milliós gyûrûn belül, saját hittestvéreik lehetnek elsõ áldozatai a genfi konvenció szerint is ilyen esetekben jogos megtorlásnak. Amidõn azonban már 1933-ban azt hirdette az amerikai zsidóság magyarországi származású vezére, S. S. Wise (Weisz) rabbi, hogy a világ zsidóságának szent háborúba kell indulni Hitler ellen ("I am for war!" [174]) akkor zsidó szempontból felelõtlen több millió zsidót, akik a 200 milliós gyûrûn belül maradnak, odadobni az ilyen esetekben a világ minden államában elkövetkezhetõ megtorlásoknak. Akárhogy nézzük is a dolgokat a második világháború után zsidó forrásból nyilvánosságra hozott és sokszor cáfolhatatlan bizonyítékok után nagyon is fennáll az a gyanú, hogy az akkor már világhatalmat élvezd nagykapitalista zsidóság Amerikában, Angliában, Franciaországban és Magyarországon is a "kis zsidót" akarta rohamcsapatként bedobni a náci gõzhenger ellen, mit sem törõdve azzal, hogy ezek áldozataivá válhatnak Auschwitznak.

Sajnos, a jobb sorsra érdemes "kiszsidóság" is igenlõén válaszolt nagy testvérei és szellemi emberei uszítására. Amikor 1941 június 21-én kitör a német-szovjet háború, a magyarországi nagyzsidók már csak kapitalista mivoltuk miatt sem helyeselhettek Sztálinnak. Legfeljebb a GyOSz "Magyar Nemzet"-jében elhintették az azóta is érezheti mérget, amely szerint Kassát a németek bombázták, és így kényszerítették Magyarországot a háborúba. Azonban ugyanekkor megszólalt a zsidó proletár ortodox nacionalizmus nem is nagyon suttogó propagandája: "Ha a Szovjetunió gyõz, keresztény koponyákkal fogjuk kövezni a budapesti körutakat."

Ha az Anschluss napján még nem is, de most teljes valóságában lehet megérezni, hogy a nemzet ellen fordult egy nemzeti kisebbség, amely még csak nem is volt a Szent Istváni népcsalád tagja, amelyet a magyarság 1867-ben emancipált, egyenjogú tagjává emelt, bárókat, nagykapitalistákat és proletár vezéreket csinált belõlük. S amikor minden magyar elõtt világos, hogy a bolsevizmus csak a totális szláv hódoltságot, a teljes rabszolgaságot hozhatja, akkor azok, akik a meghódított ország minden elõnyét élvezték, csak magukra gondolnak. A magyar népre nem! A magyar szabadságra nem! A magyar függetlenségre nem! A chorini nagykapitalizmus úgy látja, hogy a zsidó nagytõkés hatalmat csak angolszász "tory demokrácia" mentheti meg, a zsidó proletár orthodoxia pedig azt, hogy gazdagjai helyett Sztálin segítségével majd õ lehet az ország ura. S ha azzá lesz a sztálini szuronyok segítségével, akkor majd azoknak a keresztényeknek koponyáival fogja kövezni a budapesti körutakat, amely keresztények elég könnyelmûek voltak, hogy emancipálják õket.

Hol van itt a nem nyelvi, hanem a döntõ lelki asszimilációnak, a hazafiságnak csak leghalványabb árnyalata is?
Évtizedeken át hirdették sajtójukban, irodalmukban, társadalmi megnyilatkozásaikban, hogy õk a legjobb magyarok. De akkor miért õk partizánkodnak elõször Újvidéken, ahol háztetõkrõl, ablakokból hátulról lövik le a magyar csendõröket Miért van az, hogy még alig jelent meg a magyar piros-fehér-zöld zászló Újvidéken, õk iratkoznak fel Titó és a kommunisták partizán listáira? És, persze miért történik, hogy midõn elkövetkezik a nemzetközi jog és a genfi konvenció szerinti jogos megtorlás is, õk jajgatják tele az ellenséges nyugati és szovjet sajtót a magyar kegyetlenségek rémmeséivel?

Miért van az, hogy Budapest a 245 ezer zsidó lakossággal rendelkezõ fõváros egyszerre válik a zsidó anglofil tõkés Lipótváros, az angyalföldi, Conti utcai zsidó, proletár nacionalizmus legnagyobb európai központjává, ahonnan titkos leadók sugároznak Moszkva és London felé, ahonnan kémek, kalandorok indulnak a világ minden tájára, ahonnan Bíró Pál-szerû rimamurányi acélmágnások 25 millió pengõnyi letétet csempésznek át Svájcba, Amerikába? Miért van az, hogy a Chorin család millióival 9 millió svájci frankos "diplomata alapot" létesítenek egy magyar ellenkormány számára? Kinek az érdeke volna, ha nem a zsidóság minden társadalmi rétegének a csendes és okos appeasement a megbántott befogadó nép iránt. Azonban a kabarék pódiumain Békeffy (Békefi-Kann) Lászlók heccelik a magyarsággal szembeni ellenállásra a fanatikus lipótvárosiakat és a Conti utcaiakat. A színházi életes új nemesség tombol az una eademque nobilitas gõgjében. S amikor az angol Secret Service szolgálatába fogadja ezt a kabarettista propagandát, akkor Békefi-Kannal ismét egy Nádas-Neumann Ernõ vállalkozik a gyõri vagongyár kazánházának felrobbantására, amit csak a régi szociáldemokrata Olajos Lajos magyar fõkazánmester akadályoz meg. A zsidó nacionalista arcvonal szervezkedik napról napra kávéházban, szakszervezetben, külföldi emigrációban a magyarság és a nagy nemzeti önvédelem ellen. Szervezkedik a Lipótvárosi Kaszinóban, a Nemzeti Kaszinóban, a BBC-ben, és a Rákosi-Roth Mátyásék moszkvai

emigrációjában, az amerikai magyar nyelvû kis dzsungelújságokban, azzal a kifejezett céllal, hogy feláldozza önmagát, vagy a magyarságot is, ha nem tudhatja megtartani a fölötte eddig gyakorolt uralmat.

Ennek a nagyvonalú magyarellenes támadásnak van egy furcsa jelszava: "ellenállás". De kinek állanak ellen? A magyar népnek, amely otthont, befogadást, jólétet adott nekik, amelyik még a második világháború véresõjében is menedéket ad? [175] Minek állanak ellen? A Kállay kormány antiszemita frázisokkal álcázott zsidóbarát politikájának? Az örökös megadási kísérleteknek? Avagy annak akarnak "ellenállni", hogy a 200 milliós gyûrûn, az antiszemita Európán belül 1943 végéig Magyarország az európai, de legalább is a középeurópai zsidóság utolsó, elkülönült menedék szigete!

Maga Lévai Jenõ írja: "Amíg tehát Középeurópa egész zsidóságát szinte tökéletesen megsemmisítették már a németek, a közel milliós magyar zsidóságot mint addig fizikai létében szinte érintetlen középeurópai zsidó szigetet Horthy kormányzó és a Kállay kormány védelme alatt tudja a hitlerizmus." [176]
Azonban. örök idõkre megrázó, hogy ebbe a "középeurópai zsidó szigetbe" Palesztinából érkezett zsidó partizánokat hajítanak le ejtõernyõvel, és a "nagy" magyar író, Szenes (Schlezinger) Ernõ lánya, Szenes Hanna brit-palesztinai ejtõernyõsnõ lett, hogy társaival együtt kísérletet tegyen az "ellenállás" megszervezésére. Amikor aztán elfogják, és a világ minden demokratikus, vagy antidemokratikus bíróságára érvényes szabályok szerint halálra ítélik, a kis partizánnõbõl zsidó nemzeti hõsnõt csinál az ószövetségi mítosz, és erdõket, falukat keresztelnek el róla a megalakult új Izraelben. [177]

A befogadó magyarság állandó provokációja az 1938-1944 közötti átlag zsidó magatartás. Felesleges és mégis állandó ingerlése az alvó oroszlánnak, amely óh, dehogy is volt "antiszemita", de a csepeli munkásházaktól a svábhegyi villákig csak most kezdi meglátni, mire megy a játék, és mifajta erõk állanak amögött. Hitlernél, Mussolininál talán lehet ez a magatartás "ellenállás", de az akkor még alkotmányos Magyarországon semmi esetre sem az, hanem lázadás.
Az egész kérdés a magyarság szempontjából végzetes problémává vált a háború kitörése pillanatában. A "baziliszkus szem", amelyrõl Petõfi Sándor irt megbûvölte a magyar politikát, a vezetõket, sõt a nép egy részét is, és a magyarság gyarmatosított sorsát az jellemzi legjobban, hogy 1937 és 1944 október 15. között teljesen a nemzeti kisebbség és nem a befogadó nemzeti többség igényeihez alkalmazkodott a magyar politika. Az Anschluss idején a budapesti Vár nem mer felelni Hitler gesztusára, és elfogadni a "nácik" kezébõl az ezeréves nyugatmagyarországi területeket, mert vajon mit szólnának ehhez a londoni és párizsi Rotschildok és budapesti Chorinok?

A felvidéki válság idején ugyanezen okból fél követelni a felvidéki magyarság önrendelkezési jogát, és végül is megvárja az elsõ bécsi döntést. Tiso és a szlovákok sürgessék ki Hitlernél. Amikor aztán már vérre megy a játék, a Jugoszlávia elleni háborúban nem a magyar érdekbõl avatkozik be Horthy Miklós, hanem azért, mert Chorin Ferenc és a budapesti hitközség interveniálnak nála, hogy ne álljon ellen a németeknek, akik ez esetben tíz nap alatt lerohanják Magyarországot, és elviszik, vagy internálják a magyarországi zsidóságot. A hadparancs egész büszkén hangzik: "Elõre az ezeréves magyar határokig!" Háttérben azonban nem a magyar területek visszaszerzésének nemzeti érdeke áll, hanem a zsidóság megmentése. Elvégre az országhódítók is értenek annyit a politikához, amely szerint "Hitler kezébõl nem lehet területeket elfogadni", végzetes következményekkel járhat épp rájuk nézve. Amikor már valóban háború van, akkor a Német Birodalom nem tûrheti el, hogy Magyarország elvágja a romániai olajmezõk vezetõ

összekötõ útvonalait.

Csodálatos, de valóságos, hogy a magyar politikát 1941 áprilisában, Teleki öngyilkossága után nem a magyar, hanem a zsidó érdek rántja titokban a német oldalra. Ennél csak az csodálatosabb, hogy három hónappal késõbb a szovjet háború kitörésének pillanatában 180 fokos fordulattal megindul a zsidóság részérõl a háború szabotálására irányuló nagyarányú akció. Végeredményben azonban ez is érthetõ. Most már nincs lehetõség arra, hogy megtartsák az ország fölötti hatalmat csak kétféle formában: ha a kapitalista nagyzsidók számára az angolszászok gyõznek, vagy ha a kis zsidó proletár ortodox nacionalizmusuk számára Sztálin seregei tiporják el Magyarországot. Hogy mi lesz a magyar néppel, paraszttal, munkással: kit érdekel ez az emancipáltak közül?

Amidõn a doni fronton 1943 februárjában megsemmisül a második magyar hadsereg, õk bontják fel a pesti kávéházakban és bárokban a "sztálingrádi pezsgõt", õk suttogják bele a magyar közvélemény fülébe, hogy Magyarország csak egyféleképpen mentheti ki magát a világviharból, ha az õ érdekeiknek, az õ parancsaiknak engedelmeskedik.

Óh árva magyar nép! Tudod-e, hogy kiket "emancipáltál" a kiegyezés évében? És fogja-e tudni a magyar fiatalság, hogy a magyarság beleértve az úgynevezett magyar "antiszemitákat" is, soha sem akarta direkt akcióval elintézni a zsidókérdést.

A legnagyobb magyar látó, Istóczy Gyõzõ Herzl Tivadart megelõzve, 1875. augusztus 23-án javaslatot nyújtott be a magyar országgyûléshez: "A zsidó állam visszaállítása Palesztinában" cím alatt. Ebben az indítványában többek között a következõket mondja: "Ezernyolcszáz évvel ezelõtt feldúlt hazájából kiûzött zsidó népnek is végre igazság szolgáltassék, hogy annak hõn szeretett eredeti hazája, Palesztina, kellõen megnagyobbítva a magyar porta szuverenitása alatt álló autonóm tartományként, akár pedig önálló zsidó államként visszaállíttassék." [178]
Istóczy Gyõzõ a törvényjavaslat szóbeli indoklásában megjegyzi azt is, hogy nem igényli magának az eszme eredetiségét, amely Luthertõl kezdve Fichteig, s ettõl Goldwin Smithig és a Nineteenth Century címû angol folyóiratig mindenki agyában megfordult: a zsidóság önálló államának visszaállítása.

Herzl Tivadar tulajdonképpen csak epigonja volt Luthernek és Istóczynak. Amikor azonban a magyar életben és társadalomban valami ok miatt aktualizálódott a zsidókérdés, mindig megjelent a probléma megoldásának egyetlen emberi és magyar lehetõsége.
Amikor 1920-ban a nemzetgyûlési választások elõtt egyik liberális újságíró meginterjúvolja Gömbös Gyulát, és azt mondja neki, hogy a jogegyenlõség nem ismer elsõ és másodrendû állampolgárokat, Gömbös lemutat a Lánchídra, és azt mondja:
Nézzen Ön le a Lánchídra, az ott közlekedõ autók kilenctized része az Ön által másodrendûnek nevezett állampolgárok birtokában van. Most tehát sajnos inkább mi vagyunk itt másodrendû állampolgárok, s éppen azért küzdünk, hogy ez az állapot megszüntethetõ legyen.

Gömbös Gyula azonban nemcsak a magyar nép meghódítottságát ismerte fel, hanem rámutatott ugyanarra a megoldásra, amelyet Istóczy, Herzl Tivadar, Bettelheim Samu és nem utolsó sorban Luther ajánlottak.
" Szükségesnek tartom írja 1921-ben, híres újévi cikkében, a Szózatban , hogy a magyar kormány már 1921-ben érintkezésbe lépjen a cionisták központjával, a magyar állampolgárságú, fölös számú, többszázezer zsidó polgár kitelepítésére. Az egész világon elszórtan élõ, hontalan nép sorsa, a többi népek nyugalmának biztosítása szempontjából

megvizsgálandó. Amíg a hazával bíró népek természetszerûleg a nacionalizmus hívei, addig a legerõsebb antinacionalista tendencia rendesen a zsidóságtól ered. Az összes internacionális mozgalmak ezért találnak élénk visszhangra a zsidóságnál. Nekik, amíg elszórtan élnek, egy céljuk lehet: a nemzeti hatások elsimítása egy új világrend megalakítása által, amely nekik uralmat, nekünk rabszolgaságot jelent." [179]
Ugyanezt a hagyományos magyar álláspontot képviselte Szálasi Ferenc is, aki Út és Cél címû programjában többek között a következõket írta: "Az aszemitizmus célja a zsidóság eltávolítása a nemzet közösségébõl. Ez pedig egyféleképpen lehetséges: a kivándoroltatás által."

Szálasi Ferenc 1944-ben a magyarság második világháborús tapasztalatai ellenére is, kereken elutasította Winckelmann SS tábornoknak . a közel háromszázezer fõnyi budapesti zsidóság deportálására vonatkozó kívánságait. "Beszéde során kifejtette, hogy a háború esetleges megnyerése alkalmával a zsidókérdést a cionizmus alapelvei szerint kell rendezni, amennyiben az évezredek óta diaszpórában élõ zsidóságot olyan körülmények közé kell juttatni, hogy önálló állami életet éljen. A zsidóságnak épp olyan joga van nemcsak az élethez, hanem ahhoz is, hogy önálló állami életet éljen, mit bármely más népnek, vagy nemzetnek. Hogy ez bekövetkezzék, annak elsõ feltétele, hogy a világrendezés során akár Palesztinában, akár más részen a világnak, a majdani gyõztes hatalmak lehetõséget adjanak a zsidóságnak, hogy nemzetté, állammá alakuljon."[180-181]

A magyar program tehát Istóczy Gyõzõ óta mindig a békés elválás volt, és nem eichmanni program, tehát nem megsemmisítés. Amikor már 1944-ben a német megszállás után végzetessé vált a helyzet, a mártír Szász Lajos iparügyi miniszter, május 28-án mondott beszédében kijelentette: "Nyíltan és tisztán le kell szögeznünk, hogy senkinek nem áll szándékában a zsidókat kiirtani, megsemmisíteni, vagy kínozni... Senkinek nem áll szándékában a világos megszabadítani a zsidóktól, mi kizárólag a mi fajtánkat akarjuk káros befolyásuktól mentesíteni. Azt hiszem mindegyikünk boldog lesz, ha Ahasvérus szerencsétlen népe, távol határainktól, valahol a földtekén hazát talál, hol saját államát meg tudja alapítani."

"A zsidókérdést illetõen csak annyit akarok megemlíteni, hogy bûnös tudatlanság és veszedelem tévedéssel párosult önámítás az az állítás, hogy a zsidóság de facto és de jure már világhatalom, s uralmon van. Hiszen csak azért válhatott a zsidókérdés világkérdéssé. A plutokrácia, a szabadkõmûvesség, a liberális demokráciák, a parlamentarizmus, az aranyalap és a marxizmus, mindezek csupán eszközök a zsidóság kezében, hogy világhatalmát és világuralmát megtarthassa, szilárdíthassa, és lehetetlenné tegye, hogy a népek földgömbünk és saját magukban ebben a sorskérdésben tisztán láthassanak, és saját jó hasznukra, közös akarattal cselekedhessenek. Az új élet akarta és vérszentelte koreszmében felvilágosult és cselekvõ népek világszabadságharcának is ez köszönhetõ, hogy a zsidóság ki fog kerülni az európai és az ázsiai nagytérbõl, és valószínûleg kényszertelepül az amerikai nagytérben. Súlyos tapasztalatokból merített joggal feltételezhetjük, hogy új és valószínûen utolsó menhelyén is magatartásával, erkölcsi, szellemi, anyagi mohóságával és kíméletlenségével hamarosan fel fogja törni az amerikai népi ugart, aminek nyomán ott is nacionalista és szocialista új életforma fog diadalmasan kifejlõdni, és hatalomra jutni." [182]

A magyar álláspont tehát világos és tiszta volt minden idõkben. E tekintetben értéktelennek kell tekintenünk azokat a filojudaista megnyilatkozásokat, amelyek olyan írók, politikusok stb. részérõl hangzottak el 1937 és 1945 között, akik maguk is valami

módon haszonélvezõi voltak az országot meghódító szellemi és gazdasági hatalomnak. Azonban a magyarság emberségének, báránytürelmének szempontjából értékesek azok a megnyilatkozások, amelyeket érdektelenek tettek. Ilyen például az a bizalmas beszélgetés, amely 1944 április 21-én folyt le Czapik egri érsek és Mindszenty József veszprémi püspök között. Ez a beszélgetés csak késõbb került nyilvánosságra, s ezért van különös értéke, mert részben lezárja a trianoni kort, megállapítja, hogy Horthy Miklóst egy idegen kamarilla vette körül, egyben azonban kifejezi a katolikus egyház álláspontját is. Azt mondja Mindszenty: " Úgy aggódom, hogy a zsidó munkaszolgálatosokkal szemben is eldurvul majd a bánásmód. Most elrendelték a zsidók összeírását. Nyilván gettóba kerülnek. A sárga csillag után ez következik. Igaz, hogy gyakran nem volt szerencsés, néha provokatív volt a viselkedésük. Félek, hogy az idegen megszállással hozzánk is bevonul az embertelenség. Mindez majd visszahull a magyarságra! A védtelen városok bombázása az egyik oldalon, a másikon meg ez a zsidó ügy." [183]

A legcsodálatosabb azonban nem az egyházak álláspontja, amely természetes, hanem az úgynevezett magyar "antiszemiták" kiállása a zsidók mellett. A jól ismert emigráns sajtó természetesen elhallgatta ezt az emberi és magyar dokumentumot, amelyet Lits Ernõ jóvoltából a "Vádló bitófák"-ban, eskü alatti nyilatkozat formájában Fiala Ferenccel együtt hoztunk nyilvánosságra. A magyarországi zsidóság megmentésére azok tették az utolsó kétségbeesett kísérletet, akik az eskü alatti nyilatkozat szerint a "magyar jobboldal keresztmetszetét képezték". Tették pedig az oroszlánbarlangban, 1944 június 17 és 27 között, ahova a németek azért kérették a magyar jobboldali politikusokat és újságírókat, hogy mint a nemzeti lelkiismeret német szempontból megbízható képviselõi, a magyar pecsétet ráültessék a zsidódeportációra és gettózásra, amelyhez Horthy Miklós kormányzó 1944 március 18-án Klessheimban kénytelen volt hozzájárulni. Az "antiszemita" magyarok nemzeti lelkiismerete azonban egészen másként nyilvánult meg, mint azt a német birodalmi belügyminisztérium, a német birodalmi igazságügyminisztérium, külügyminisztérium, a Wehrmacht, a német vezérkar, a nemzeti szocialista párt, az Amt. Rosenberg, az Amt für Rassenforschung és a hesseni Gauleiter hivatalos képviselõi, valamint Pohl SS tábornok, a SS Wirtschaftsamt vezetõi várhattak volna.

Az elõzõleg ott járt francia, spanyol, román, norvég, belga, dán küldöttségek kivétel nélkül hozzájárultak a zsidó deportációhoz, egyedül a magyar "antiszemiták" voltak azok, akik életük és szabadságuk kockáztatásával ellenvéleményt mertek nyilvánítani a német szándékokkal szemben, noha velük is csak annyit közöltek, hogy Horthy Miklós Klessheimben hozzájárult, miszerint a magyarországi zsidókat német birodalmi munkaszolgálatra vigyék. A magyar küldöttség változatlanul Istóczy Gyõzõ álláspontját képviselte: a magyarországi zsidók magyar állampolgárságot élveznek, így jogilag nem szolgáltathatók egy másik külhatalom kezére. A magyar "antiszemiták" szemben a jelenlevõ Pohl tábornokkal, a varsói Hubay Kálmán, aki egy idõben a bebörtönzött Szálasi helyettese, és tulajdonképpen a Hungarista Mozgalom igazi felépítõje volt, bátran, magyarul és emberien állt szemben az akkor még hatalma teljében levõ Német Birodalom képviselõivel szemben.

"Amikor távozóban voltunk mondja az esküt helyettesítõ nyilatkozatban Lits Ernõ , a Reichssicherheitshauptampt képviselõje Hubay Kálmán után kiáltva azt mondta:
-Herr Hubay, die Juden werden Ihnen für Ihre Stellungnahme nicht dankbar sein. Sie werden Sie aufhängen, wenn sie den Krieg gewinnen sollten. (Hubay Úr! Az Ön állásfoglalásáért a zsidók nem lesznek hálásak. Ha a háborút megnyerik, Önt is felakasztják.)
-Wahrscheinlich! válaszolta Hubay mosolyogva, és vállát vonogatva. [184]

Annak a magyar nemzeti jobboldalnak, amely a teljes emberséget és teljes magyarságot képviselte 1944 júniusában, semmiféle kapcsolata nem volt, nem lehetett az országhódítók aranyával, szellemi fellegváraival, hiszen a németek épp azért hívták meg, mert száz százalékban megbízhatónak tartották õket. A fenti eskü alatti nyilatkozatot a résztvevõk 15 évig nem hozták nyilvánosságra, mert bevallják szégyellték, hogy emberek, magyarok voltak, és zsidó embertársaik megmentése érdekében ki mertek állni. Szégyellték, mert hiszen Pohl SS tábornok jóslatát valóra váltották, amikor Rákosi-Roth Mátyás akasztófáira hurcolták Hubay Kálmánt, Bosnyák Zoltánt, Rajniss Ferencet, Andréka Ödönt, Jaross Andort, Kolosváry-Borcsa Mihályt, és a többieket, akik részesei voltak ennek az utolsó nagyvonalú zsidómentõ akciónak.

A zsidóság és a magyarság kapcsolata akkor szakadt meg mindörökre, amikor a jótétre gyilkossággal feleltek, és a Szálasi Ferencek, Hubay Kálmánok számára kimondták a talmudi ítéletet:
Mi gyõztünk! Miénk a bosszú!

VIII. fejezet
ISMÉT VITA A VULKÁN TETEJÉN

A vita soha sem szûnt meg. Abban a pillanatban, amidõn 1937 március 13-án a nemzeti szocializmus seregei a Szent Istváni határ nyugati részéhez értek, a második világháború vulkánjának kráterszélén még dühösebben lángolt fel, mint valaha. Vita a parlamentben, a sajtóban, a népgyûlésen, a családban, Turáni Vadászok, Törzsökös Magyarok Egyesületében, szakszervezetekben, hungarista pártban. A könyvtárakra menõ érveket, ellenérveket lehetett felsorolni. Ezek mindegyike megegyezett abban, hogy nem a lényegrõl beszéltek. Vérségi, gazdasági, politikai, statisztikai számadatok és jelszavak tömege repült a levegõben. Mindez különféle címszavak alatt folyt: antiszemitizmustól a zsidóbérencségig, hungarizmustól, nemzeti szocializmustól a humanizmusig.

Az egész kérdés a meghódított ország központi problémájává vált. Ettõl függött, hogy illik-e a Trianonban elveszett területeket "Hitler kezébõl" elfogadni, vagy szükségese gazdasági és politikai érdekbõl az "angol tory demokráciát" követnünk? De egyben az bizonyította legjobban, hogy Magyarország egy idegen kisebbség által meghódított országgá vált, amelynek mindenkori kormánya sorsdöntõ elhatározásaiban is igazolni kénytelen ennek a kisebbségnek akaratához, szenvedélyeihez, õs és le nem vetkezett külön törzsi nacionalista szempontjaihoz. Miután ez a vita a szellemi Bábel légkörében zajlott le, legkevesebben azt kérdezték: Hogyan jutott idáig az ország? Csak a magyar ügyetlenség, lehetetlenség volt az oka a gazdasági, szellemi leigázottságnak? Csak Hitler és az "antiszemiták" okozták, hogy a parlament mindkét háza kénytelen volt zsidótörvényeket tárgyalni, amelyek sokkal inkább voltak a pepecselések, foltozgatások, mint törvények. Csak a magyarság volt az oka, hogy a probléma végzetessé érett?
Az igazi tettest és az akkori európai kérdések kulcsát egy zsidó ember, dr. Fejér Lajos találta meg, akit saját népe értett meg legkevésbé.

Így mint népének igaz mártírja, osztozni kényszerült olyan sokak sorsában, mert hiába próbálták megmenteni magyar barátai.
Dr. Fejér Lajos a nagy és kiváló zsidó tudós "Zsidóság" címû standard mûvében zsidó részrõl elõször mutatott rá, hogy "a zsidóság minden tradíciójának meg kell semmisülnie ahhoz, hogy a befogadó nemzettest olyan tagjává lehessen, amelyben szín és lélekváltozás nélkül ugyanez a vér keringjen, mint a test többi tagjaiban" mert csak így fog megszûnni

az antiszemitizmus.

Nem "zsidó bûnök", uzsora, csalás stb. támogatták az országhódítást, hanem maga a Tan, a zsidó messianizmus és a küldetésérzet, amely tulajdonképpen a világ legerõteljesebb nacionalizmusa, faji alapon. A zsidók vallásbölcselete szerint (Juda Halévi) a zsidóság, mint faj jutott az isteni kiválasztottság dicsõségéhez, mint faj választatott ki Isten népévé. Így a prozelita ezen isteni elhivatottság részesévé faji eredet hiányában nem válhat Juda Halévi szerint a zsidó nép a népek sorában az isteni kiválasztás folytán olyan elsõbbséget élvez, amit nem oszthat és nem is oszt meg más népekkel. Ez a felfogás jelentené érvényesülésében a népek faji alapon nyugvó hierarchiáját, amelynek élén a zsidóság állna és õ képezné a népek arisztokráciáját. Az így kialakuló világban olyan kasztrendszer fejlõdne ki (de nem hivatási, hanem faji alapon), ahol az emberek közötti fokozati rendszer, mint az indusoknál, a nagy tömegek lealjasításához vezet; ahol már nem is jön emberszámba és az állat rendfoka alá süllyedt pária. [185]

A Magyarország és Galícia, s késõbb az egész világ elfoglalására irányuló Alliance Israelitée Universelle 1867-es utasítása mögött több állott, mint gazdasági elõretörés vagy létfenntartási szükséglet. Sokkal inkább egy isteni jogokra hivatkozó faji imperializmus.

Dr. Fejér Lajos okfejtése és gondolatmenete szerint az asszimiláció és emancipáció lehetetlenség addig, amíg a Tan alapján a zsidóság elkülöníti magát az összes népektõl. A mosai judaizmus lelkileg is a teljes elkülönülésre nevelte a zsidó népet, és ez ma is erõsebb, mint bármely gettó fala volt, azonban ebben a nagy népi és faji szolidaritásban igyekszik a népek arisztokratájává válni. A lényeges tétel, hogy a zsidók törvénye nemcsak vallási, hanem állami törvény volt, õk azonban az idegen államokban is a kétezer éve elpusztult zsidó állam törvényeit tartják, gyakran a befogadó államok törvénye fölött valónak. Krisztus épp ezt az állami törvényt szüntette meg már a zsidó állam bukása elõtt, s hiszen Szent Pál a rómaiakhoz írt levelében világosan megírta (4. fejezet 57. és 58.): "Azért az Isten minden nemzet számára küldötte el Krisztust, hogy felszabadítson mindenkit a törvény járma alól, hogy ezentúl ne a törvény parancsából, hanem saját állhatatos lelkû hajlandóságából kifolyólag tegyék a jót." Miután azonban a zsidóság nem fogadta el Krisztust és a diaszpórában is tovább követte a megszûnt állam állami törvényeit, önmaga idézte, vagy idézi fel mindenütt az antijudaizmust. S e kétségbe nem vonható gondolatmenet szerint, a "kiválasztottság" tudata a zsidót fölébe helyezte az autochton népeknek. A többi népeket csak az õ eltartása eszközének tekintette. Ez váltotta ki a gazdanépekbõl az ellenségességet.

A júdaizmus tanár fejtegeti tovább a zsidó író a zsidóság "közkincsként" akarta idegeneknek átadni, de õ a Tan következtében elkülönült, épp azoktól, akiket a maga ideológiájára akart téríteni.
A zsidóság a világ többi népeivel szemben mindig zárkózott és mindig elsõbbséget arrogált magának. Mindehhez járult, hogy az ortodox, de a lényegében már asszimiláltnak hihetõ zsidó számára még ma is a Talmud jelenti a zsidóságot, a zsidó nacionalista imperializmust, egyben a keresztényellenességet és a kereszténygyûlöletet is.
E zsidó kultúrember szerint is a Tan bûnös a zsidóság egész szerencsétlenségében. A Talmud kitaszította a zsidóságból a földmûvelõ réteget, megteremtette az uzsorát, amelynek következménye száz és százezer pogromokban elpusztult zsidó halála volt.

De nemcsak a Tan volt végzetes, hanem a zsidó messianizmus is, amely teljes és totális világuralmat ígérte és parancsolta a világ minden zsidaja számára. A mozaizmus fanatikus meggyõzõdése szerint négy nagy világbirodalom bukása után (Róma, Spanyolország,

Portugália, Anglia) létrejön és felemelkedik az ötödik világhatalom, a messiási ország és tulajdonképpen ez a Messiás népe: maga a zsidóság.

A messianizmus hozza magával a zsidóság imperializmusát az egész világ fölött. [186] Ez a messiási hit azonban a zsidóságot elválasztja az összes népektõl, egyben a Messiás király leghívebb helótáivá teszi a világ összes zsidait. A messianizmus különleges bûvölet. 1583-ban írja Graetz a kultúrzsidóság legnagyobb történetírója rövid felkelésük alatt a kozákok 200 000 zsidót vertek agyon. A zsidók mindazonáltal nem riadtak vissza attól, hogy a felkelés nyomában járó fokozottabb elnyomásban segítõ kezet nyújtsanak. A Zohár könyve jövendölése alapján 1648 évre várták a megváltás korának kezdetét, amikor õk lesznek
a világ urai. [187]

Fejér Lajos szinte prófétikusan látta meg ennek a messiánizmusnak egy egész népre és a modern zsidóságra is kiható következményeit.
"Minden dicsõség, amit zsidó elér és learat írta csak fokozatilag különbözik a messiási dicsõségtõl, amely az egyén legdicsõbb földi érvényesülésének elérkeztét és ezen keresztül a zsidóság megdicsõülését jelenti." [188]
A nagy tudós szerint azonban a messiásvárásban minden zsidó önmagát dicsõíti meg. Minden zsidó küldetést tulajdonít önmagának, szívesen beszél önmagáról, minden kiváló zsidóban a Messiásra gyanakszik. A zsidóság örök önmagával foglalkozása hozza az öndicséretet, a praepotenciát és a kollektív az egész zsidóságot minden más népek fölé véli emelni.

Minden okok miatt, dr. Fejér Lajos szerint a zsidóság Törvénye a zsidó állam törvénye lévén, ennek követése által a zsidóság mindenütt külön állam maradt az államban. Hiszen már Spinoza szerint is a zsidók minden más embert megvetnek. Ennek következtében még az asszimiláció eddigi zsidó generációi is talmudi gátlásokkal küzdenek. "A cionista nem ismeri el hazának azt a hazát, amely fedelet, megélhetést és jogokat ad számára." Ez az a zsidóság, amely a magyar földet nem érzi szülõföldjének, és tele van a Talmud által sugallt kiválasztottsági igényekkel és bár anyagi és "jogi helyzete" semmi kívánni valót nem hagy, a magyar nemzet iránti bensõ érzés számára idegen, és ezt az idegenséget a cionizmusban éli ki." [189]
"Zsidó faji vonás ma is, hogy véleményét, sõt világnézetét ráerõszakolja a világra" írja a második világháború elõtti években a magyar zsidó: Paulus.

És mindez megrendítõ, utólag olvasván majdnem azt mondhatjuk: hátborzongató, mert dr. Fejér Lajos az elsõ, aki az akkori idõk követelte óvatossággal, de annál több tárgyilagossággal kimutatja, hogy a hitlerista fajelmélet és Herrenrasse babona kísértetiesen azonos a zsidó törzsi, vallási nácizmussal. Hitler Adolf és a nemzeti szocializmus rossz szelleme, Alfred Rosenberg nem találtak fel semmi újat, mert a nemzeti szocializmus elméletei, a faji elkülönüléstõl, a házassági törvényekig, a könyvégetéstõl, a koncentrációs táborokig tulajdonképpen 2500 éves zsidó találmányok, amelyeket egyszerûen az Ószövetségbõl és a Talmudból másolt le a "nemzeti szocializmus", azzal a naiv elképzeléssel, hogy majd most "saját fegyvereikkel fogjuk megverni õket".

A német nemzeti szocializmus kísértetiesen ugyanaz ,az eszmerendszer, mint a zsidó, faji, törzsi nácizmus, fajvédõ gondolát és faji elhivatottság. Dinter Arthur a korai német Rassenreinheit " Vérrontó bûn" címû faji kalandregényét mintegy 2500 évvel ezelõtt elõzték meg Ezdra és Nehémiás fajvédelmi tanai, amelyekrõl mindenki olvashat az Ószövetségben. Tökéletesen igaz, amidõn Fejér Lajos megállapítja: "A német nemzeti

szocializmus mai formájában, a hitlerizmusban az õsi zsidó felfogást sajátítja ki magának, és teszi állami és nemzeti, valamint nemzetközi politikájának alapgondolatává." [190] .

"A zsidó nacionalizmus, a zsidó faji egység ez az internacionális évezredes gyakorlata után a zsidóság mély átérzéssel háborodik fel olyan szellemi, gazdasági és világnézeti fegyver ellen, amellyel õ a világ összes népeivel szemben évezredek óta él." [191]

A nemzeti szocializmus és a júdaizmus valóban igen közeli szellemi rokonságban állanak. A zsidó író állapítja meg, hogy: a zsidóság már évezredek elõtt bibliái példát nyújtott a hitlerizmus házasságjogi gyakorlatának. Ezdra és Nehémiás ugyanúgy ûzik ki Izraelbõl az idegen feleségeket, mint ahogy a nürnbergi törvény elválasztani parancsolja az árjákat és nem árjákat, "Hitler a német fajra ugyanazt a kiválasztottsági elméletet érvényesíti... amit a zsidó vallás alkalmazna a zsidó faj javára, ha fejlõdésének irányában uralomhoz jutott volna. Ezt alkalmazná a világ összes többi fajtáival szemben!"
[192]

A német nemzeti szocializmusban végzetesen nem új például a munkatábor, amely a Biblia szerint ott állott Salamon király Izraeljében. Nem újdonság még csak a könyvégetés sem, mert például ez is nem goebbelsi, hanem zsidó eredetû. 1233-ban Montpellierben zsidó feljelentésre elégetik az eretneknek bélyegzett Maimunides összes írásait. És nem új a német nemzeti szocializmusban az Eichmannok késõbbi szerepe sem, hiszen a Tóra és fõként a Talmud, a Sulhan Áruk szinte isteni parancsként írták elõ a zsidóság számára más népek, más fajok kiirtását, s tették kötelezõvé, hogy "romboljátok le oltáraikat, szent fáikat égessétek el tûzben". Igen helyesen mutat rá dr. Fejér Lajos arra is, hogy a német nemzeti szocialisták, fõként a végzetes rosenbergi ideológiai vonal, Krisztus ellenessége, teljesen és tökéletesen azonos a zsidó szent könyvek Krisztus gyûlöletével. Ma már nem vitatható az sem, hogy a nemzeti szocializmus kezdetben csak a zsidók ellen alkalmazta a fajelméletet, de késõbb Rosenberg ugyanúgy használta ezt az összes hatalmi körzetébe került népekkel, az Ostvölkerekkel szemben, mint ahogy a zsidóság alkalmazná sõt ahol tehette alkalmazta is "a világ összes fajtáival szemben".

A német rosenbergizmus, amelyet élesen külön kell választani a nemzeti szocializmus idealistáitól, sõt az eredeti nemzeti szocialista gondolattól is, semmi más nem volt, mint ellenjudaizmus, vagy negatív judaizmus: horogkereszttel, árjásítással, koncentrációs táborokkal, Dávid király mészégetõ kemencéivel és Auschwitz esetleges gázkamráival, de teljesen azonos célkitûzésekkel és sokszor azt mondhatnánk azonos lélekkel, egy szellemi gyökérbõl nõtt kétfajta nacionalista imperializmussal.

Ennek a két fajta, de lényegében azonos és mégis halálosan ellenséges nacionalizmusnak malomkövei közé került Magyarország, amely öntudatlanul csupán egyet akart: felszabadulni a zsidó imperializmus alól, anélkül, hogy áldozatul essék akár a német, akár a pánszláv imperializmusnak. Kossuth Lajos népe a zsidó "institúciót" nem akarta felcserélni a kísértetiesen azonos rosenbergi institúcióval. Nem úrcserét akart, hanem szabadságot, amely szocialista és nemzeti, de magyar!

És itt nem szabad teljesen elítélni még azokat a magyarokat sem, akik védték az országhódítókat, de azokat sem, akik a másik német oldalról várták a szabadságot, s akik magyar nacionalisták, magyar nemzeti szocialisták voltak. Mert így vagy úgy mindkettõnek élt a csodálatos hatodik érzéke, amely azt súgta, hogy mindkét oldalról veszély fenyeget. Nem véletlen az, hogy a mélységesen vallásos Szálasi Ferenc hungarizmusa lényegében ugyanazt a célt tûzte ki, mint ami látszólag a német nemzeti

szocializmus célja volt, azonban e cél nem koncentrációs tábor, nem emberölés volt, hanem, mint Szálasi mondotta:
Aszemintizmus békés szabadulás, de egyben agermanizmus. Nem magyar imperializmus, hanem végsõ jelentésében magyar szocializmus, de Krisztussal, a két Krisztustalan faji nácizmussal szemben.
"A két pogány közt egy hazáért" balsorsos felismerése elevenedett meg a magyarság számára.
Alig két hónap múlva Budapesten a német SS egyenruhájában, zsidós arcélével, héber tudásával megjelent a más zászlajú, de azonos lelkû negatív júdaizmus szimbolikus figurája: Eichmann Adolf.

Hogyan is írta és mondotta errõl szóló jóslatát Istóczy Gyõzõ:
"És ha annyira mennek a dolgok, hogy az ország népének csak az ultima ratió marad hátra: nem mi leszünk azok, akik a rövidebbet húzzák. [193]
"Mi lesz az ezen európai krízisbõl való kibontakozás? Ha egyéb megoldási módozat nem lesz feltalálható, kétségtelenül az, ami a korábbi századokban is volt hasonló bajok közepette, s amelyet helytelenül a vallási fanatizmusnak tulajdonítanak, de amely kibontakozás nem volt egyéb, mint az európai népek végsõ önvédelmi rendszabálya: az ultima ratiora való hivatkozás.

A benneteket elérendõ katasztrófa órájában hiába fogjátok a vészharangot húzni, az egész világot segítségül híva, nem lesz egy hang, amely mellettetek felszólalni, nem lesz egy kar, amely mellettetek felemelkedni fog. Hagyjanak fel minden kizárólagos uralmi ábrándokkal, hagyjanak fel a kiirtási ábrándokkal." [194]
Elõzõleg azonban történt valami, ami épp oly fontos az akkori helyzet megítélése szempontjából, mint az ideológiai szempontok ismertetése. Jóval Eichmann Adolf elõtt Budapesten járt dr. Edmund Veesenmeyer, aki három hétig tartózkodott Magyarországon. Megbízatását Ribbentrop német külügyminisztertõl kapta, s a doni katasztrófa után, feladata az volt, hogy derítse fel, miért mondtak csõdöt a Don mellett a vitézségükrõl a németek által is jól ismert magyar csapatok és egyáltalán mi történik Magyarországon. Jellemzésül fel kell említeni, hogy dr. Edmund Veesenmeyer a hûvös, német professzortípus képviselõje, aki bár SS brigádvezetõ volt ugyan, de soha sem tartozott a nagyhangú és mûveletlen antiszemiták közé. Egyetemi tanári tárgyilagossággal kutatta a magyar helyzet okait, s ha jelentése, amelyet késõbb a nürnbergi bíróság aktái között találtak meg, ha nem is minden tekintetben mondható jóindulatúnak, lényegében az akkori való igazságot tartalmazza. [195]

Dr. Edmund Veesenmaier, aki háromhetes budapesti tartózkodása alatt a nemzeti ellenzék minden számottevõ politikusával beszélt, 1943 április 30-án nyújtotta be jelentését a német külügyi hivatalnak. A meghódított ország központi problémáját lényegében helyesen látta meg.
"A mértékadó magyar körök defetista beállítottságának és a közös hadicélok messzemenõ szabotálásának kulcspontját túlnyomó részben Magyarország zsidóságában kell keresni. Számszerûleg a magyar lakosság tíz százalékát jelenti ez. a zsidóság, Budapesten azonban eléri a 35 százalékot. A zsidóság befolyását azonban jóval nagyobbnak kell tekinteni, mert nemcsak a gazdasági életet befolyásolja mértékadóan, hanem a többi vonatkozásokban is többé vagy kevésbé domináló szerepet visz. Hogy Magyarország miért a zsidók európai menedékhelye, annak okai a következõk:"

Veesenmaier itt rámutat arra, hogy a légibombázásoktól mindenki fél és egy komoly bombázással szemben mindenki a zsidóságot tartja a legjobb; biztosítéknak. A jelenlegi

magyar kormány (Kállay), a zsidóság és a polgárság széles rétegei nem bíznak a tengelyhatalmak gyõzelmében, de ezt nem is kívánják. A magyarok az amerikaiaktól és angoloktól várnak a zsidóság szerinti vendégszeretõ magatartásuk miatt kíméletet és jóindulatú kezelést. A zsidóságban biztosítékot látnak arra, hogy rajtuk keresztül megvédhetik a "magyar érdekeket", és a zsidóságon keresztül bizonyíthatják, hogy kényszerûségbõl harcolnak a tengelyhatalmak oldalán, az állandó szabotázsokkal szemben a tengelyhatalmak ellenségeinek gyõzelméhez akarnak hozzájárulást nyújtani. Így magyarázható, hogy a zsidóság helyzete, Kállay Miklós, a jelenlegi (1943) miniszterelnök kormányra lépése óta jelentékenyen erõsödött. Amit Magyarország a bolsevizmus elleni harcban teljesít, csak töredéke annak, amit teljesíteni tudna.

A készlethalmozás mind a zsidó, mind a polgári háztartásokban soha nem látott fokot ért el. Ezt okozza a zsidóság által mesterségesen provokált infláció és a borzalmi hírverésnek mindenféle fajtája, amely Budapest napi élete fölött uralkodik. Miután a bérek és fizetések egyre rosszabb viszonylatba kerülnek az árképzõdéssel, természetes következményként állt elõ a demoralizáltság, a korrupció, amely minden képzeletet felülmúl, és talán egyetlen népréteget sem hagy érintetlenül. "Az ifjúság közönye ma már oly messze menõ, hogy évek óta nem lehet egyetlen esetet sem feljegyezni, amely a bomlasztás erõivel szemben egészséges ellenállásra mutatna... Akik Németországban Rathenau, Erzberger és elvtársaik voltak, ugyanazok ma a zsidó Chorin, Goldberger és mások Magyarországon..." "A zsidókkal való kombináció minden valóságos népi öntudatot megakadályoz, meghamisítja a Kárpát-medencebeli magyar küldetést és tengely ellenes tájékozódást kényszerít ki."
"Míg Horvátországban primitív, harcos partizánsággal állunk szemben, a rafinált magyarországi zsidó plutokrata rendszer szintén partizánság, amely állandó szabotázsával, kémkedésével, defetista hangulatcsinálásával a tengelypolitika számára a legkomolyabb veszélyt jelentheti."
A meghódított ország rendõrségének egy részérõl és a zsidó futószalagra fûzött egyes hatóságokról szinte fájdalmas olvasni ma Veesenmaier akkori jelentését: "El kell ismerni, hogy Magyarország olyan, minden hájjal megkent ellenséggel küzd, amely mesterien érti, hogy miként kell az uralmat kezében tartani." "Egy SS hadosztály Budapesten és aktív intézkedések a zsidók ellen a vég kezdetét jelentené a mai magyar rendszer uralmára!"

1943 õszén ismét Budapesten járt Veesenmaier, akinek ez a jelentése is szerepelt a "Wilhelmstrasse per"-ében.[196]
Ebben az állapítja meg Veesenmaier, hogy a Magyarországon élõ 1 100 000 zsidó az elsõ számú ellenség. [197] Alapos "megfogása" a zsidókérdésnek az idõ legfõbb parancsa. Ez elõfeltétele annak, hogy Magyarországot be lehessen kapcsolni a Német Birodalom elhárító és egzisztenciális harcába.

A magyar nép érdeke az lett volna, hogy nem a nemzeti szocializmus tehát nem a barna negatív júdaizmus , hanem a Német Birodalom és a német véderõ szövetségében, s ahhoz hûségesen, minden erejét megfeszítve harcoljon a bolsevista seregek ellen, a függetlenségért.

A mag, amelyet Szent István és Kossuth Lajos országában az emancipáció elvetett, most kalászba szökkent. A pozitív és negatív júdaizmus hullámai összecsaptak a magyar nép feje fölött.

1944 március 17-én Hitler Adolf magához rendelte Horthy Miklós kormányzót, és a klessheimi találkozón Magyarország elvesztette belsõ függetlenségét, mielõtt a német szövetségesek, mint megszállók érkeztek volna fõvárosába. Istóczy Gyõzõnek,

Magyarország Cassandrájának jóslata, amelyet 1881 szeptember 24-én mondott a képviselõházban beteljesedett:

"Ma már mind a hatóságok elõtt, mind a törvényhozás elõtt, ha zsidó érdek magyar érdekbe ütközik, rendszerint a magyar érdek húzza a rövidebbet, és a zsidó érdek érvényesül. És hát valamely nemzeti szuverenitásnak nem az-e a kritériuma, hogy a nemzet érdeke minden más érdekkel szemben érvényesüljön? Mi magyarok már csak névleg vagyunk szuverén nép, magyar firma alatt a zsidó nép."

IX. fejezet
MENEKÜLNEK AZ ORSZÁG URAI

1944 március 19-én vasárnap volt. Budapest fölött a német hadirepülõgépek motorjának zúgása hallatszott. A németek megszállták Magyarországot.
Déltájban Horthy Miklós kormányzó fekete Mercedese suhant végig a Várhoz vezetõ utcákon. Mögötte nagyra nõtt német SS katonák díszkísérete jelezte, hogy a magyar államfõ gyakorlatilag fogoly. A menet elõtt azonban nemcsak a m. kir. rendõrség motorosai haladtak. Láthatatlanul egy kísértet, Solymosi Eszter, a magára hagyott tiszaeszlári libapásztorlány járt ott a magyar államfõ és az õt kísérõ idegen katonák elõtt. Az "Egyedül Vagyunk" matinéján, a Kállayt megelõzõ miniszterelnök, a németbarátnak bélyegzett legtisztább magyar államférfi, Bárdossy László mondotta, midõn berobbant a hír a német megszállásról:

Nincs semmi örvendezni valónk!
És valóban nem volt! Magyarország tulajdonképpen háromszor áldozta fel magát az emancipáltakért nem mindig saját jószántából, csupán azért, mert akkor az országhódító kisebbség érdekei sokkal elõbbre valónak látszottak egyes politikai körök szemében, mint a magyar nép érdeke. A magyar hadba lépés elõtt Teleki Pál mindenáron megpróbálta a nemzetet kívül tartani a világháborúból. Hogy mennyire irreális volt ez az elképzelés, az kiderült a Jugoszlávia elleni háború megindulása elõtt, midõn éppen a zsidó iparmágnások és egyes hitközségi vezetõk kérték Horthy Miklóst, hogy ne álljon ellent a németek követelésének, és ne maradjon ki a Jugoszlávia elleni akcióból, mert akkor a németek megszállják Magyarországot, és elhurcolják az összes zsidót. Csak ezután hangzott el a büszke hadparancs: "Elõre az ezeréves határokig!" Erre az idõre célozva mondta késõbb népbírósági perében Bárdossy László:
"Ha mi 1941-ben az együttmûködést a németekkel megtagadjuk, alig maradt volna valaki, aki itt a fõtárgyalási teremben az ügyész vádbeszédjének tapsoljon."

A szovjet háború megindulásakor azonban már nyílt szabotázzsá vált a magyarországi zsidóság magatartása. Hiába figyelmeztették Stern Samu hitközségi elnök és Hevesi fõrabbi hittestvéreiket szerénységre, a zsidó tömegek nem hallgattak rájuk, hanem hihetetlen gondtalansággal járták a táncot a vulkán tetején.
"1944 március 19-én állapítja meg a 'Sorsunk'-ban Lits Ernõ: Horthy Miklós Magyarország szabadságát és szuverenitását áldozta fel, hogy megmentse a zsidókat. A kormányzó csak a megszállás kényszere alatt járult hozzá, hogy a zsidókat munkaszolgálatra vigyék Németországba, mert csak arról volt szó, miután Auschwitzról a háború befejezése elõtt senki, semmit sem tudott."

A klessheimi találkozón Ribbentrop, a nürnbergi bíróság elõtt tett vallomása szerint csupán annyit mondott a vita elfajulása után Horthy kormányzónak: "A zsidókat természetesen sem megsemmisíteni, sem agyonütni nem lehet, azonban tegyen Ön

valamit, amivel a Führer is megelégedhetik és telepítse egybe a zsidókat (Konzentrieren Sie die Juden)."

Késõbb Szálasi Ferenc nemzetvezetõ népbírósági tárgyalásán, majd Eichmann Adolf jeruzsálemi perében is bebizonyosult, hogy Szálasi Ferenc szintén a leghevesebben ellenezte a zsidókérdés német rendszerû megoldását. Itt felolvasták a zsidókérdés rendezésérõl szóló rendeletét, amely szerint a "magyar államhatalom az európai szempontoknak megfelelõen fogja megoldani a zsidókérdést". Ugyanekkor Szálasi kijelentette, hogy a zsidókat ki kell kapcsolni a nemzet gazdasági életébõl, de ugyanekkor országot kell nekik adni, hogy ott politikai és gazdasági adottságaiknak megfelelõen szervezzék meg életüket.

Solymosi Eszter árnya lebegett hát a kormányzót kísérd SS katonák elõtt. A magyar tragédia csúcspontja abban mutatkozott meg, hogy most idegen hatalomnak mint mondották , "idegen eszmének" kellett "felszabadítani" Magyarországot az országhódító kisebbség uralma alól. Erre nem volt képes sem Istóczy, sem Verhovay mozgalma, sem az Ébredõ magyarok, sem a fajvédõk, sem a keresztényszocializmus, sem a szociáldemokrácia.

Nincs semmi okunk az örvendezésre! A magyarság "felszabadítását" idegen fegyvereknek kellett hozniuk és hozhatták volna talán, ha a második világháborúban a szovjet már nem áll a Kárpátok közelében.
A német csapatok érkezésének hírére 1944 március 19-én délután kiürültek a pesti kávéházak, szórakozóhelyek, ahol az országhódítók tanyáztak, és akik most pogromot vártak. Ehelyett fegyelmezett, jól borotvált, mindig friss, mindig barátságos, szövetségesként viselkedõ német csapatok érkeztek.

Ha három napig megszállásról beszélt is az ellenséges sajtó, a németek nem voltak megszállók, nem voltak Heister katonái, hanem igazi barátok, a tiszta és lelkileg megújhodott Európa harcosai. Kossuth Lajos kora óta bármilyen hihetetlenül hangzik is legalább a gyarmatosítók uralma alól felszabadultnak elõször érezte magát a magyar. Nem örült ennek. Szégyenkezett, mert ezt a szabadságot idegen kézbõl kellett kapnia, megalázó és független nemzethez nem méltó körülmények között. Bárdossyval együtt nem örvendezett egyetlen magyar sem. Hálás sem volt mert nem is lehetett. Azonban történelmi tény, hogy március 19-e volt az a nap, amelytõl kezdve egy nyúlfarknyi ideig a maga véleményét írhatta a nemzeti sajtó, a maga szabadságát élhette a magyar középosztály, a paraszt, a munkás.
Az a háromszázezer fõnyi német hadsereg, amely Magyarországra bevonult, hogy néhány nap múlva a bolsevista ellenes frontra induljon harcolni, és meghalni, korrekt és fegyelmezett magatartást tanúsított a zsidósággal szemben is, ellentétben a német politika uraival.

A magyar tragédiának mégis egyik legismeretlenebb fejezete, ami március 19-e, vasárnap után következik. Március 20-án az országhódítók megrohanják a bankokat, és egyetlen napon 270 millió pengõt vesznek fel takarékbetétjeikbõl. Az új kormány még nem alakult meg, s így szerencse, hogy a következõ napon csak 70 millió, azután pedig 30 millió folyik ki a bankokból. Részben pánik ez, részen céltudatos elszántság: a harcoló honvédség hátában megrendíteni a magyar pengõ, a "dunai dollár" értékét, s bebizonyítani a magyar nép elõtt, hogy nélkülük nem élhet tovább.
A gyarmatosított és függetlenségét vesztett ország népének azonban a magyar zsidó kapitalista urai mutatják a legriasztóbb példát. A zsidó iparmágnások, akik érzik, hogy

végzetük így, vagy úgy beteljesedik, most megtalálják a kapcsolatot, óh nem a magyar néphez, vagy a magyar kormányhoz , hanem a német SS-hez, közelebbrõl Kurt Bechert SS Standartenführerhez, aki Heinrich Himmler és az SS Wirtschaftsamt legfõbb megbízottja Magyarországon. [198]

1944 májusában találkozik az SS vezér és a liberális kapitalizmus ura-vezére, Chorin Ferenc, hogy a magyar kormány háta mögött a magyar ipari vagyon legalább 50 százalékának átadásáról tárgyaljon a kétfajta országhódítás. Bechertnek a magyarországi népbíróság elõtt tett vallomása szerint Chorin Ferenc állott elõ azzal az ajánlattal, hogy a magyarországi' zsidó vagyon leghatalmasabb részét átruházza az SS-re.
"A Weiss Manfréd vállalatok 49 százalékára, amelyek zsidó tulajdonban vannak, a magyar kormány tette rá a kezét (!) hangzik Bechert vallomása a majoritás, tehát 51 százalék felett még a Chorin, Weiss, Mauthner és Kornfeld családok rendelkeznek. Én közlöm önnel, az SS-szel és a Német Birodalommal, hogy átadom önnek vagy az SS-nek, a Német Birodalomnak e gyárak és vállalatok 51 százalékát, s aztán szerezze meg ön a magyar államtól a kisebbségi érdekeltséget. Akkor az egész Weiss Manfréd konzern az öné, illetõleg Németországé. Ellenszolgáltatásként csak azt kérem, hogy én a családommal együtt semleges külföldi országba utazhassak, és ott olyan szerény anyagi eszközökkel legyünk ellátva, amelyek segítségével megélhetünk." [199]

"Chorin a következõ ajánlatot terjesztette elõ: 1. Átadja a konzern tulajdonjogát, illetõleg részvényeit. 2. Ennek ellenében kívánja, hogy a Weiss Manfréd, Weiss Jenõ, Kornfeld, Chorin, Mauthner és Weiss báró családjait, családtagjait vigyék külföldre, s bocsássanak rendelkezésükre megfelelõ mennyiségû devizát, hogy életszükségleteiket kielégíthessék."

Végül is Heinrich Himmler Reichsführer beleegyezésével létrejött a megegyezés, amely "erkölcsi okokból" magyar tulajdonban hagyta látszatra, a legnagyobb magyarországi ipari vállalatokat. Himmler utasítására azonban Kurt A. Bechert olyan szerzõdést írt alá, amely szerint az SS Wirtschaftsamt, mint gondnok szerepel. A részvények osztalékából évente pedig egymillió pengõt bocsát az országhódító zsidó családok rendelkezésére.
Az SS tábornok ezzel még a magyar állammal szemben is ' teljhatalmú megbízottjává vált a magyarországi zsidó vagyon nagy részének. A szerzõdést 1944 május 17-én aláírták: özvegy Mauthner Alfrédné, született báró Weiss Elza, Mauthner Ferenc, báró Weiss Jenõ, báró Weiss Jenõné, született Geitler Anna, báró Weiss Alfonz, báró Weiss Márta, báró Kornfeld Móric, báró Kornfeld Mária, báró Kornfeld Móricné, született báró Weiss Marianne, báró Kornfeld Hanna, báró Kornfeld Tamás, báró Kornfeld György, báró Kornfeld Györgyné, született Kawlaky Elza, dr. Chorin Ferenc, Chorin Ferencné, született báró Weiss Daisy, Chorin Erzsébet, Chorin Daisy, báró Weiss Edit, dr. Borbély Ferenc, dr. Marghareta Herbert, dr. Hinrich Antal jr.

A Chorinok az 1700-as évek végén a morvaországi Weisskirchenbõl szivárogtak be Aradra, ahol a Chorin család õse, Chorin Áron aradi fõrabbi volt, aki "tudományos" munkásságot folytatott, mert több röpiratot írt arról, hogy szabad-e a rítus szerint tokhalat enni. Unokája már fõrendiházi tag, és Chorin Ferenc a magyarországi nagyipar ura, a Gyáriparosok Országos Szövetségének elnöke, kegyelmes úr, a kormányzó kártyapartnere, titkos tanácsos, aki az olasz király budapesti látogatásakor molnárkék díszmagyarban, kócsaggal és forgóval nézte végig az operaházi elõadást. Chorin Ferenc a zsidók által meghódított ország igazi szimbóluma.

Chorin Ferenc a Gyáriparosok Országos Szövetségének elnöke, a Salgótarjáni Kõszénbánya Rt. elnök-vezérigazgatója, a Rimamurányi és Salgótarjáni Vasmû Rt., a

Petrosáni Román Kõszénbánya Rt., a Magyar Vasötvözet Rt., Unió Bányászati és Ipari Rt., Bánvölgyi Szénbánya Rt., Bauxit Tröszt Rt., Magyaróvári Timföldgyár, Lapp Henrik-féle Mélyfúró Rt., Ipari Robbanóanyag Rt., Magyar Kerámiagyár Rt., Solidit Betonépítõ Rt., Salgótarjáni Üveggyár Rt., Zalahalápi Bazaltkõbánya Rt., Acetic Vegyimûvek Rt., Klotild Elsõ Magyar Vegyipari Rt., Hungária Magyar Villamossági Rt., Központi Gáz és Villamossági Rt., Közüzemi és Községfejlesztõ Rt., Ráckeve Zsilvölgyi Mûselyemgyár, Hungária Magyar Villamossági Rt., Eger-Gyöngyös-vidéki Villamossági Rt., Ráckeve Kénsav és Vegyipari Rt., Metallochemia Kohászati, Vegyipari és Fémkereskedelmi Rt. gyáripari vállalatok, továbbá az Alföldi Takarékpénztár Debrecen, Békés Megyei Kereskedelmi Bank Rt., Bonyhádi Takarékpénztár Rt., Borsod-Miskolci Hitelbank Rt. Misolc, Délmagyarországi Kereskedelmi Bank Rt. Pécs, Elsõ Gyulavárosi Takarékpénztár és Népbank Hódmezõvásárhely, Makói Népbank Rt., Nagykõrösi Népbank, Néptakarékpénztár Rt., Nagykanizsa, Soproni Takarékpénztár, Szentesi Takarékpénztár, Szolnoki Hitelbank Rt., Vas Megyei Mezõgazdasági Takarékpénztár Szombathely vállalatok korlátlan ura.

Mégis ezekben a vészterhes idõkben akad, aki meglátja, hogy nem egyedül a chorini országhódítók, hanem a segédcsapatok bûnösök.
"De ha a dolgok mélyére nézünk, ha a nemzeti lélek egyetemes gyógyulását akarjuk, igenis ki kell mondani, sokkal, de sokkal többen felelõsek ezért a beteg történelmi folyamatért, amely csak az idei, hideg és könyörtelen március végével végzõdhetett. Azt hiszem a zsidóság egész története folyamán nem fordult még elõ, hogy egy nagy antiszemita hulláin, a gazdanép nagy felbuzdulása olyan õrségváltással, végzõdjék, amelyben a zsidóság egy új, erõsebb, elõkelõbb pretoriánus gárdát szerez magának... A magyarországi zsidótörvények a kis zsidóság egy részét kiszorították ugyan régi pozícióiból, a nagy zsidóságnak azonban olyan gárdát toboroztak nyugalmazott miniszterekbõl, államtitkárokból, grófokból, bárókból, lovagokból, Pannóniában kártyázó felelõtlen vidéki urakból, a Vadászkürt termein végigsuhanó monoklis fókabajuszú úriemberekbõl, amirõl eddig még soha nem álmodott. Nem bosszúhadjáratot hirdetünk, hanem az egész magyar társadalom nagy jellembetegségének kigyógyítását, ha azt követeljük: ki a közéletbõl ennek a testõrgárdának tagjaival. Ki a közéletbõl azokkal a politikai szereplõkkel akik közgazdasági tudás nélkül, kizárólag politikai tekintélyük, családi befolyásuk révén szerezték. El a porondról azokkal a férfiakkal, akiknél túlságosan is kirívó az összefüggés és utolsó idõben felfedezett nagy külpolitikai aggodalmaik, a legutóbbi törzsökös, sárkányos, humanista megnyilatkozások és a bezsebelt részvénytársasági tantiémek között. Lehetetlen, hogy azok a roppant vagyontömegek, amelyek a zsidó vagyonoknak zár alá vételével a nemzet kezére jutottak, megint az úri ingyenélõk, az elõkelõ hozzá nem értõk egy bizonyos rendjét szaporítsák!" [200]

Chorin Ferenc, amikor Horthy Miklós titkos tanácsossá nevezi ki, olyan ünnepi estet rendez Andrássy úti palotájában, hogy a vendégek fogadására az utcától a fogadóteremig állnak az ezüst gyertyatartós libériás inasok. Mondani sem kell, hogy ott van az egész trianoni arisztokrácia, a meghódított ország zsidó nobilitása. Ugyanakkor a magyar falvakon a napszám egy pengõ. Egy munkásnõ heti keresete 20-25 pengõ, vagyis akkori árfolyam szerint heti (!) négy és fél amerikai dollár. A megfizetett sajtó azonban a megszokott hízelgéssel írja Chorin Ferencrõl, hogy õ "egy napsütéses ember". Chorin Ferenc Gyászmagyar, ahogyan Vázsonyi éppen õt elnevezte, "de büszkén és meggyõzõdéssel egyik legnépszerûbb alakja a magyar gyáriparnak, amelyet a felsõházban is képvisel". [201]

A Magyar Zsidó Lexikon aztán feljegyzi csepeli Weiss Manfréd báró, felsõházi tagról is "hadianyagai már a háború elõtt világhírûek voltak, oly mértékben, hogy gyárából rendeltek hadianyagot Anglia, Kína, Mexikó, Spanyolország, Olaszország és Törökország. A háború alatt naponként átlag 30 ezer munkással hárommillió töltényt, 20 ezer tüzérségi lövedéket és egyéb nagymennyiségû hadianyagot, továbbá 600 ezer darab hús és másféle konzervet gyártott. [202]
Chorin Ferenccel együtt báró csepeli Weiss Manfréd volt az országhódítás második jelképes figurája. "Odaadó szeretettel foglalkozott írja róla a Magyar Zsidó Lexikon zsidó közügyekkel..."

Kornfeld Móric báróról viszont azt írja a Magyar Zsidó Lexikon, hogy apja még Csehországban született, de már a "Ganz Danubius Rt. vezérigazgatója, majd egyszersmind a Magyar Vasmûvek és Gépgyárak Országos Egyesületének elnöke is, "...aki "túlzó konzervatív nacionalista szellemben társadalomtudományi tanulmányokat is ír".

És most, amikor megjelenik Budapesten Kurt A. Bechert SS tábornok, Eichmann Adolf fõnöke, akkor Magyarország három legnagyobb uralkodó zsidó családja odavágja a magyar báróságot, nemességet, a milliós vagyonokat, s nem a magyar népnek adja át, hanem az általa joggal gyûlölt SS-nek. A kis zsidót nem védi pedig ez sokkal inkább megérdemelné a humanitást senki, még az ország zsidó urai sem, akik pedig rohamcsapatnak használták fel õket az ország kapitalista rendszerû meghódításra. Baky László népbírósági vallomása szerint Magyarország akkori kormányzója, "Európa elsõ antibolsevista államfõje" is csak a Chorinokat próbálta megvédeni, eképpen: "Utálom a kommunista és galíciai zsidókat. Ki velük az országból, ki, ki! De te is belátod Baky, hogy itt is vannak olyan jó magyarok a zsidók között, mint te, meg én! Például itt van a kis Chorin és Vida, [203] hát ezek csak jó magyarok? Az ilyeneket csak nem engedhetem. A többit, azt csak vigyék!" [204]

Kurt A. Bechert SS tábornok és a három-négy legnagyobb zsidó család a magyar állam, a magyar kormány és legelsõsorban a magyar nemzet háta mögött egyezséget kötöttek a legnagyobb ipari koncernnek átruházására, 39 családtag kibocsátása ellenében. A magyar kormány, legelsõsorban Imrédy Béla, akit alaptalanul mindig a németek kiszolgálásával gyanúsítottak, Magyarország igazi urainak és a német SS-nek külön megállapodásáról csak a portugáliai képeslapokból, a futárposta útján értesült. Ezek a képeslapok közölték, hogy az SS repülõgépein érkezett 39 zsidó családtag, Magyarország elsõ számú uralkodó rétege, a lisszaboni repülõtéren sértetlenül leszállott.
Az 1944 július 5-i minisztertanácson Imrédy Béla tárca nélküli gazdasági csúcsminiszter minden erejével tiltakozott nemcsak az ellen, hogy az SS a magyar nép kárára ilyen üzleteket köthessen, és a zsidók által meghódított magyar vagyont most a Német Birodalom javára rabolja el. A jegyzõkönyv szerint Imrédy utalt arra, hogy Magyarországon SS hadosztályok tartózkodnak, s hogy a titkos megállapodás súlyosan sérti a magyar kormány presztizsét, s épp ezért szükségessé teszi, hogy Heinrich Himmler SS Reichsführerrel személyes megbeszélés jöjjön létre.

Miután azonban úgy látszik ilyenre nem volt alkalom, Imrédy Béla lemondott a gazdasági csúcsminiszterségrõl.
Mindenesetre a Chorin, Weiss, Kornfeld és Mauthner családok tagjai túl voltak a dilemmán. Akik molnárkék díszmagyarban jártak és konzervatív nacionalista társadalomtudományi értekezéseket írtak, s akik "lángoló magyaroknak" mondották magukat, évi egymillió pengõért átadták az ellenségüknek azt, amit száz év alatt a magyar

nép vére és verejtéke árán meghódítottak.

Magyarországon a zsidó országhódítás kapitalista formája ezzel mindörökre megbukott. Most már csak idõ kérdése volt, hogy a báró csepeli Weiss Manfréd mûveket Rákosi-Roth Mátyás nevére keresztelje a zsidó proletár ortodoxia, a tancsere, az uralomcsere, de ugyanazon jellegû országhódítás. És ugyancsak két-három év kérdése volt, hogy ugyanezeket a magyar kulcsiparokat egy szociáldemokratának álcázott kommunista, zsidó országhódító, Kemény György "államtitkár", mint "német tulajdont" egy ennél is rosszabb szerzõdés keretében átadja a szovjet hatalom kezére.

Azonban 1944-ben, amikor elkövetkezik az országhódítók nagy hamvasztószerdája, a Chorinok, a csepeli Weiss bárók Kurt A. Bechert SS Standartenführernek odavágják mindazt, amit száz év alatt hódítottak, amit kiharaptak a magyar testbõl, kiszûrtek a magyar munkás, paraszt vérébõl, verejtékébõl. A szerzõdés fölött szibériai sírjából a magyar költõ, Gyóni Géza szelleme suttogja az igazságot:

"Istenem! Mit adjak?
Árjáért a vérnek csak én megmaradjak?"

Az ország urai menekültek most, és a sárga csillagot Kurt A. Bechert SS Standartenführer jelenlegi sokszoros milliomos barna náci palástja takarta el. Mentek magukra hagyva a kis zsidót, aki hatalmukat csodálatos szolidaritással segített építeni. Az ország urai már túl vannak a dilemmán. Hát most a kis zsidónak jogában van beszállni Eichmann Adolf Auschwitzba induló marhavagonjaiba. Ugyanekkor az óbudai Freudinger Fülöpöknek szintén joguk van odadobni a nemzetfölötti hatalmat és hálókocsin, 72 társukkal együtt Törökországon keresztül Izraelbe vándorolni.

Az ország fölötti idegen uralom megszûnt, ha csak pillanatokra is. És most a kapitalisták mondták, amit a "munkástanács" utolsó ülésén Kun-Kohn Béla mondott: Kedvezõbb körülmények között majd visszajövünk! A magyar nép egésze pedig azt mondta és mondani fogja örökké mindkét oldal felé:

Soha! Soha többé!
Soha többé?

És a tengelyhatalmak leverésének pillanatában jön a nagy tancsere, a rendszercsere, de ugyanazon uralmi akarat.
Mindaz, amit Chorinék átadtak a Kurt Bechertnek, mint magyar vagyont, természetszerûleg "német vagyonná" változott. S erre az 1947-ben kötött második Trianon, az úgynevezett párizsi békeszerzõdés kimondja:
" Magyarország elismeri, hogy a Szovjetuniónak joga van az összes Magyarországon levõ német tulajdonra, amelyet a németországi Ellenõrzõ Tanács a Szovjetunióra átruházott, és kötelezi magát, hogy minden intézkedést megtesz ilyen átruházások megkönnyítésére."

Ezt az átruházást sietett megkönnyíteni Kemény (Kohn) György az 1947-es moszkvai szerzõdésben ügyködõ népi demokrata államtitkár, késõbb Free Európás hangszónok, aki akkor még népi demokratikus külsejében a Chorin Ferenc és Kurt Bechert által németnek átalkudott magyar vagyont, mint "német vagyont" átadta a fenti diktátum értelmében a Szovjetuniónak. Ezzel megvetette a szovjet magyarországi gazdasági támaszpontját is Magyarországon.
Ezzel ismét bebizonyosult, hogy a kapitalista Chorin és kommunista Kemény uralmi céljai

között semmi különbség nincs. Most már csak a tancsere gyakorlati megvalósítására volt szükség. Ezúttal a magyar vagyon átruházását nem német SS vezérek és Chorinszerû liberális kapitalisták, hanem "szocialista" intellektuelek és szovjet bolsevisták szentesítik. Minderre pedig persze "szocialista" formában ráveri a pecsétet a magyar szabadságharc századik évfordulóján kötött új egyesülése, amelynek során megalakítják az egységpártot. A Magyar Dolgozók Pártjának egyesülési jegyzõkönyveit aláírják olyanok is, akik késõbb ennek az egyesülésnek akasztófáin végzik majd életüket. Akik életben maradnak, azok 90 százalékban az országhódító faj tagjai.

Az "államosítással" õk emelik ki nemcsak a nagykapitalistákat, hanem a magyar kisembereket, kézmûiparosokat, a száz munkáson aluli létszámmal dolgozó "kapitalistákat". És õk ültetik be munkásigazgatóként ugyanazt a proletár ortodox nacionalista zsidó réteget, amely Kurt Bechertig, mint liberális kapitalista uralta az országot.
A szerencsétlen Magyarországon csak a forma változott, de az uralom ugyanaz maradt!

A bosszúhadjáratnak szerves része volt az ország kifosztása, amely egyetlen országban sem történt ilyen barbár és szervezett módon egy idegen kisebbség által.

A német megszállókkal szemben csak nehezen lehetett biztosítani a magyarországi zsidó állampolgárok vagyonát. Azonban ezt a magyar pénzügyi igazgatóságok a legnagyobb lelkiismeretességgel leltárba foglalták, majd pedig az orosz csapatok közeledtekor a Nemzeti Bank vagyonával együtt Nyugatra szállították. A gyarmatosított Magyarország helyzetére jellemzõ, hogy a Magyar Nemzeti Bank egész vagyona 40 millió dollár értéket képvisel, akkor a magyarországi zsidóság ugyancsak Nyugatra szállított vagyona, a légibombázások és háborús cselekmények következtében elszenvedett veszteségek után is 60 millió dollárnak felel meg. Mindkét vagyontömeget az amerikai megszálló hatóságok 1946-47-ben centnyi pontossággal visszaadják részben a Nemzeti Banknak, részben a magyarországi zsidóságnak. Ezt Nyárádi Miklós népi demokrata pénzügyminiszter 1947-ben, disszidálása idején Rákosi Mátyáshoz írt levelében pontos "számlával" bizonyítja.

Ugyanekkor írta a Pesti Hírlap egyik májusi számában Katona Jenõ, hogy "két esztendõ alatt sikerült mintegy 300 millió dollárt, tehát több mint 3 milliárd forint értékû magyar értéket a különbözõ nyugati zónákból hazaszállítanunk."
Nyárádi Miklós egy amerikai sajtókonferencián elismerte azt is, hogy "1948 elején 1700 kiló aranyat és drágaságot" sikerült az amerikai áruló, Harry Dexter White segítségével a kommunista kormány kezére juttatni.
Cotteli István, a Nemzeti Bank egyik aligazgatója szerint Rákosiék a Nemzeti Bank aranyrúdjaiból hamisított Napóleon aranyakat préseltettek, és Moszkvában ezzel vesztegették a szovjet vezetõket, hogy hatalmukat Magyarország fölött fenntarthassák.

A német fegyverletétel után indult meg Nyugaton és Magyarországon a példátlan méretû fosztogatás, az ország kirablása. Elõször Nyugaton kezdõdik. A "háborús bûnösök" ujjáról lehúzzák a jegygyûrût az OSS amerikai kommunista hóhérai, elveszik tõlük a dollárt, aranyat, amelyet nem magán célra, hanem a nemzeti emigráció nyomorának enyhítésére hivatásszerûen hoztak magukkal. Aztán folytatódik a nagy rablás, amikor Nyugatról ugyanezek a Himler Mártonok, Granville-Groszok áramlanak vissza Budapestre, ahol Steve J. Thuransky amerikai állampolgár találkozott Himler Mártonnal, aki a budapesti gettóban úgyis, mint amerikai "ezredes" csempészholmikat árult, vett és onnan hihetetlen magyar értékeket vitt Nyugatra. Senki sem vonta õket felelõsségre azért, hogy vidéki

magyar kastélyok kultúrkincsei, dokumentumai, szõnyegei, képei, családi festményei, edényei, magyar csipke kézimunkái, szõttesei handlé áron szórattak szét a világban. 1948 elejétõl pár hónapig repülõgép ingajáratok közlekedtek Tel Aviv és Budapest között. Szállították a nagy értékeket képviselõ antik bútorokat szétszedett állapotban. Ment sok a Szovjetunióba is, de ez elõbbi a túlnyomó rész. Az Izraelbe szállított sok milliós értékek alapját képezték az odavándorolt magyarországiak "lakáskultúrájának".

X. fejezet
A MÁSODIK TANCSERE, AVAGY ENYÉM A BOSSZÚ

Ha valaha, úgy 1944 telének végén és 1945 tavaszán bizonyosult be, hogy a két nép együtt élése lehetetlenné vált. 1945 április 4-én vált teljesen világossá, hogy Kossuth szavai szerint a két politikai institúció nem egyeztethetõ össze, bármilyen legyen a magyar országlási rend. Az ország liberálkapitalista iparmágnás urai Kurt Bechert jóvoltából már Amerikában voltak, vagy otthon próbálták "átvészelni". Helyükre azonos arcélû, de kommunista meggyõzõdésû új emberek jöttek, a szovjet szuronyok védelme alatt. Ezeket azonban ugyanazon országhódító akarat fûtötte, mint kapitalista elõdeiket. Ezek is tudták, hogy a kommunizmus más formában és más jelszavak alatt ugyanaz az országhódítás, amelynek parancsa felharsant a kapitalista Mantefiore Mózes többször idézett felhívásában.
"Zsidó testvérek, foglaljátok el Galíciát és Magyarországot!"

Az öt percnyi szabad magyar lélegzetvétel után nem felszabadulás, hanem csupán újra tancsere történt. Akik Magyarországot Chorinék után visszafoglalták, a kommunizmus világmegváltó lobogói alatt, ismét csak zsidók voltak. Más jelszavakkal, de ugyanazon céllal. Nem az iparbárók csekk-könyvével, hanem géppisztollyal és terrorral, de ugyanazon idegen uralmi akarattal.

Amit Bródy Zsigmond a tiszaeszlári per idején hirdetett, hogy a magyar középosztálynak el kell tûnnie, és át kell adnia helyét a befogadottaknak, most faji és biológiai osztályharc formájában fizikai megsemmisüléssé vált.
A tancsere jellegét az határozza meg legjobban, hogy kik hajtották végre a véres magyarirtást, és kiket semmisítettek meg.

Az úgynevezett zsidókérdés 1944 végén és 45 elején vált ijesztõvé, és teljes méretûvé a magyarság számára. Mert hiszen, kik is voltak azok, akik, mint kommunista emigránsok visszaszivárogtak Moszkvából, hogy a Chorinok helyett a zsidó kommunista proletár ortodoxia segítségével vegyék át a hatalmat Szent István országa fölött?
A moszkvai "hét nagy", akik a szovjet árnyékában visszaóvakodtak a hatalomátvételre: Rákosi-Roth Mátyás, Gerõ-Singer Ernõ, Vas-Weinberger Zoltán, Révai-Kahána József, Péter-Eisenberger Gábor, a terrorfõnök, Gábor-Greiner Andor, Farkas-Wolff Izrael, valamennyien zsidók. Szokásos magyarázat, hogy hitetlenek. De a hitetlen német, vagy ateista angol is elsõsorban angol, vagy német. És a "hét nagy" megjelenése egymagában még nem is volna végzetes szerencsétlenség, mert amikor Moszkva 1943-ban, tagok és eredmények hiánya miatt felosztotta a magyarországi illegális kommunista pártot, annak alig volt több, mint száz tagja. Jönnek azonban a transistriai zsidók közé 1944-ben alámerült munkaszolgálatos ifjú ezrek, jönnek azok, akik munkaszolgálatban maradva, de mégis Magyarországon vészelik át a nekik nem kedvezõ idõket, jönnek az auschwitzi "elégetettek", a mauthauseni deportáltak, akik az indulásnál már a vörös zászlót tûzik ki a repatriáló vonatra. Jönnek a pápai menlevéllel, vagy a svéd protestáns egyházak menlevelével "átvészelt" fajilag üldözöttek, akik most nem annyira a közvetlen

ellenfeleknek vélt hungaristákkal akarnak leszámolni, hanem az egész magyar néppel.

Az úgynevezett faji kérdés, csak most, és csak általuk válik faji kérdéssé, mégpedig nyers és meztelen biológiai értelemben, a magyarság ellen irányuló kollektív gyûlölet jegyében. Most már csak forma szerint van különbség jobboldali, vagy szélsõjobboldali magyar között. A közvetlen ellenfél egyszerûen a magyarság, azon az elvi alapon, hogy "nem védtek meg minket a deportációtól". A mi ellenségünk, a németek oldalán harcoltak, és ezzel meghosszabbították a mi szenvedéseinket.

Most válik nyilvánvalóvá, hogy ez a kisebbség soha sem érezte magát a magyarság tagjának. Kiválasztott, uralkodó rétegnek tekintette önmagát, s amikor gyarmatosító uralmát elvették tõle egy rövid idõre, visszanyerte azt, azon a magyarságon állt véres bosszút, amely háromszor áldozta fel miatta és zúdította magára a német szövetséges bizalmatlanságát, majd az ország megszállását.

Ennek a bosszúnak és gyilkolási hadjáratnak vezetõje és legénysége az a munkaszolgálatos, ha volt, amelyet tulajdonképpen kész keretként kapott a terrorrendõrség. A 40 ezer munkaszolgálatosnak jó része nyomban, mint rendõrõrnagy, rendõrezredes, rendõrhadnagy, vagy rendõrnyomozó ült be a budapesti és vidéki rendõrségekbe. Az oroszok erre a célra hazaengedték az úgynevezett hadifogságból azokat, a doni csatában átfutott, vagy a transistriai testvérek közé 1944 augusztusában tízezrével elvegyült munkaszolgálatosokat, akik ott kaptak kommunista ép rendõri kiképzést a NKWD-tól.

Az 1956-os szabadságharc után elég hiteles helyrõl jött a bevallása és bizonyítása mindannak, amit a magyar nép amúgy is tudott. Tel Avivból, a buenos airesi Hatikvában cikket írt dr. Dénes Béla, az ÁVH-nak elsõ rabfõorvosa, miután a budapesti cionista perben elítélték, s a szabadságharc alatt onnan kiszabadult. "Akármilyen kínos is, de meg kell írni, hogy nemcsak Rákosi, Gerõ, Farkas és a moszkovita tábor vezetõinek jelentõs része volt zsidó, hanem jóformán száz százalékig zsidókból állt az ÁVH nyomozógárdája is. És az 1945 utáni egyre erõsebben élesedõ antiszemtizmusnak ez az oka."

Dr. Dénes Béla együtt ült a börtönben románokkal és lengyelekkel. "Nos kiderült folytatja , hogy Lengyelországban, Romániában, a Szovjetunióban ugyanazok a módszerek voltak érvényesek, mint a mi ÁVÓ módszereink, s nekik épp úgy a legtragikusabb élmények közé tartozott, mint ahogy nekem is, hogy a nyomozás során mindig a zsidókkal álltak szemben, s álltam szemben én is." [205]

"Valójában nem a németek, hanem igenis, a magyarok voltak azok, akik minden élõ zsidót, a legeldugottabb rejtekbõl is igyekeztek elõkeríteni. Hogy a magyar nép aljasságát tisztán lássuk, érdemes összehasonlítani például a román nép magatartásával... A román zsidók tömegével menekültek meg, míg a szomszédos magyar területek hazafias zsidói majdnem egy szálig elvesztek." [206]- állítja a hiteles zsidó tanúval szemben egy cionista lap,

Az elkövetett kegyetlenségeket semmi esetre sem lehet "a forradalmi" kommunista módszerekkel magyarázni. Kegyetlenségek minden nép életében fordulnak elõ. A szovjet bolsevizmus elsõ terrorgárdájában például véres munkát végeztek a zsidók mellett a lett és kínai, mongol, kalmük hóhérok is. Magyarországon azonban, még az ÁVH terrorgárdájában is kevés magyar származású akadt, aki a kegyetlenségekben részt vett volna.

Hogy van az, hogy a vezetõk közt sok nem oroszt, hanem zsidót is kijelölt? kérdezték Lenintõl.
Lenin: "Ez nálam tudatos volt, mert a zsidónak a világ új berendezésében óriási szerepe lesz. A zsidó simulékony, kitûnõen alkalmazkodó, és fõleg mérhetetlenül kegyetlen. Orosz ember egy orosz ellenforradalmárral soha nem tudna oly kegyetlenül eljárni, mint a zsidó megteszi." [207]

Épp úgy, mint az 1919-es terroristák cselekményeiben okvetlenül szerepet játszott itt nem a vérség , hanem a több mint ezeréves Tan "nevelõ" hatása. A Tan arra nevelte népét, hogy a nemzsidó nem ember, hogyha a vízbe fúl, nem szabad kimenteni, hanem a víz alá kell nyomni, hogy a gój barom és úgy kell velük bánni, mint az állattal. Szabad préda az életük, a vagyonuk. Az idegen állam alkotmányát nem szabad elismerni, és minden eszközzel "úrrá kell lennetek nálatok nagyobb és hatalmasabb nemzeteken is". A "minden eszközre" vonatkozólag borzalmas bizonyítékokat hoztak magukkal 1956 után a kommunista börtönökbõl kiszabadultak.
"
A tízezrével elfogott hazafiak 20 körme alá tíz-tíz gombostût vertek, s aztán gumibottal összes körmeiket leverték. Vagy: az áldozatot seprûnyélre kötve, talpával lefelé fordítva, talpait órákon át gumibottal addig csépelték, míg kétszeresére dagadt. Vagy: az áldozatról lehúzták a harisnyáit, szájába nyomták, hogy ne tudjon ordítani, még egy gázálarcot is rákötöttek hangfogónak, azután hozzáfogtak a legkülönfélébb "munkához": nemi szervét gumibottal cafatokra verték, vagy vékony üvegcsöveket dugtak belé, és vaskalapáccsal addig verték, míg az üvegcsõ apró szilánkokként bepréselõdött. Az ilyen áldozat még két év múlva is sírt, ahányszor örökké gennyezõ nemi szervén vizelnie kellett. (Rosenberg Ibolya vezette be ezt a kínzási módszert.) Vagy: az áldozat nemi szervét íróasztal fióknyílásába tördelték. Vagy: az áldozat nemi szervére két-három gumiforrasztó sallert kötöttek, meggyújtották, és így a nemi szervet teljesen leégették. (Dr. Farkas Ferenc ügyvéden kipróbált módszer, aztán általános.) Ha nõ volt az áldozat, akkor nemi szervét addig döfködték gumibotokkal, míg véresen kifordult, és az áldozat hónapokon belül szörnyû kínok között meghalt. Vagy: az áldozatot hátrafektetve lekötötték, hasára vaslábos alatt patkányt kötöttek, a második vaslábosba föléje égõ parazsat tettek, s így a patkányt arra késztették, hogy az áldozat hasán keresztül fúrja magát és elmeneküljön a megsüléstõl. (Dr. Bõhm Ferencen kipróbált módszer.) Ilyen kínzások közben egyedül a budapesti központjukban, az Andrássy út 60-ban naponta legalább 30-an, 40-en haltak borzalmas mártírhalált." [208]

A szadizmusnak errõl a különös fajtájáról érdemes tudni és megfigyelni, hogy az ószövetségi törvények szellemét "irtsd ki a magvát" még szimbolikusan is követi, amidõn nemcsak az áldozat fizikai elpusztítására de az anyaméhe és a férfi nem szervei ellen irányul. A kihallgatásra hozott férfi foglyok elõtt meztelenre vetkõzött ÁVH-s bestiák, akik izgalomba hozták a börtönökben kiéhezett férfit, aztán üvegcsõvel és kalapáccsal törik össze annak szerveit, a XX. század barbarizmusának abszolút mélypontját jelentik. Százakról tudunk, akiknek heréit verték órákig gumibottal, s akik vagy belepusztultak ezekbe a kínzásokba, vagy örök életükre nyomorékok lettek.

Egészen riasztó, hogy a bosszúhadjárat lelki és faji motívuma között milyen megdöbbentõ nagy szerepet játszik a szexuális. Munkaszolgálatosok vagy ÁVH-s tisztek, akik rendszeresen bejárnak a börtönökbe, hogy ott sorozatosan meggyalázzák a prominensebb nõi foglyokat, férfiak, köztük neves zsidó újságírók, csak azért mennek el a magyar mártírok kivégzésére, hogy ott szexuálisan kielégüljenek, sõt ilyen természetû élményeiket meg is írják, zsidó doktorok, akik az "ampulla apát" propagálják, hogy ezzel is rombolják

a keresztény anyák erkölcsét, és titkos célként igyekezzenek pótolni az elpusztult zsidó gyermekeket.

A börtönökben, illetõleg egyedül a Gyûjtõfogházban négy-ötezer a letartóztatottak száma, s ezek az ÁVH tortúrái után is tulajdonképpen az 1867-ben emancipált országhódító kisebbség foglyai. A magyarság ellen irányuló fajgyilkos tendenciát mi sem árulja el jobban, minthogy a letartóztatottak a magyar értelmiség, parasztság, késõbb a munkásság tagjai, s akik a börtönökben kínozzák, megalázzák õket eltekintve néhány kubikosból lett ÁVH-stól , mint a hírhedt Lehota ezredes a legritkább esetben magyarok. Viszont az orvosok, akik a börtönökben tulajdonképpen élet-halál urai, kivétel nélkül az országhódító nép tagjai közül kerülnek ki. Dr. Ferenc Sándor, a Hatikva 1955 március 28i számában ÁVH-s orvosõrnagyi ruhában lefényképezve azzal dicsekszik, hogy õ "pozitív zsidó", tehát cionista volt, és mint ilyen 204 nyilas gyilkos kivégzésénél vett részt. "Mikor elhagytam Budapestet, még 51 halálra ítélt volt a siralomházban" mondja.

Midõn pedig oly sokat hallunk a humanizmusról, akkor ezek a "tudósok" vérpróbát vesznek minden politikai fogolytól, mert így akarják bizonyítani, hogy aki ellenük védekezni mert, az szifiliszes, elmebajos volt. Friedmann Ferenc, a kommunista állam fõügyészének orvos öccse, György, már meg is írta világrengetõ tudományos mûvét a magyar középosztályról, midõn aztán még Rákosiék is letartóztatják gyógyszerlopás miatt. Akiket a börtönökben agyonvertek, arról dr. Halász és dr. Benedek fõorvosok kiállították a halotti levelet, hogy az áldozat influenzában, vagy tüdõrákban halt meg. Matolcsy Mátyást, a kiváló magyar szociálreformert, dr. Benedek (Blau) Imre ÁVHs százados fõorvos ölt meg akként, hogy midõn 1953-ban a börtönben megrohanta az angina pectoris, halálos ágyánál a zsidóktól ellopott aranyok felõl érdeklõdött, majd sóoldat injekcióval átszállította a másvilágra. "Itt említem meg, hogy Benedek a magánzárkában levõ betegekhez injekciós tûvel és sóoldattal ment be. Ezek a szerencsétlenek szintén megkapták a Benedek injekciót, s két óra múlva már szállították is õket a hullakamrába." [209]
Hóman Bálinttal, a legnagyobb magyar történelemtudóssal a váci fegyház lépcsõit súroltatták, a 130 kilóról 70 kilóra soványodott Hómant be kellett szállítani a fogház kórházába, Halász (?) fõorvos, humanista módon kérdezte tõle: "Még mindig nem döglött meg Hóman?" [210]

De ugyanilyen aeskulapi esküt megtagadva álltak Mindszenty hercegprímás kínzókamrájában Balassa-Blaustein és Weil Emil doktorok. Ugyanígy lövetett a váci fogházból szabaduló keresztény rabokra, midõn azokat a parasztság felszabadította a munkaszolgálatos fõorvos.
Teljesen téves és ördögien megtévesztõ mindezeket a kegyetlenségeket a kommunizmus, vagy a szovjet orosz rendszer barbarizmusával magyarázni. Ezen belül létezik az a bizonyos mag, amelynek semmi, de semmi köze nincs Marx kommunista kiáltványához, de még Lenin elméleteihez sem. Ez a mag, a központi, életet adó csíra a Tan: a Talmud, a Sulhán Áruk, és az ennek szellemében nevelt nép. Csak ennek segítségével tud a bolsevizmus olyan terrorista és elnyomó, és olyan kegyetlen lenni, mint amilyen.

A börtönökben 1100 kalória értékû moslékot adnak a foglyoknak, emlékezetül arra, hogy állítólag ilyen kalóriamennyiségen tartották Hitlerék a "foglyokat". A humanista fogházigazgató azt mondja a raboknak: "Önök azért vannak itt, hogy három éven belül megdögöljenek, és a Vácra kiküldött orvosi bizottság megállapítja, hogy a foglyok testsúlya átlagban 48,3 kilogramm. [211] A "szigorított fogságra ítélt foglyoknak határás kurtavasat kellett elszenvedniük mindennap három hónapig szalmazsák nélkül, a földön

fekve, 450 kalóriás koszton. A hatórás kurtavas irtózatos kínjai közepette arra kényszerítik a keresztény foglyokat, papokat, hogy egyházi énekeket énekeljenek.
Amikor pedig elfogynak a "háborús bûnös fasiszták", ugyanezzel a szadizmussal rohanják meg a keresztény egyházak papjait. S itt a zsidókat védõ 1944-es a magyar katolicizmussal és protestantizmussal szemben még világosabban és még érthetõbben érvényesül az õsi mózesi és talmudi törvény: "romboljátok le oltáraikat, szent fáikat égessétek el tûzben". Itt már egy bizonyos nemzeti kisebbség állami törvényei érvényesülnek nemcsak a magyar néppel, hanem immár Krisztus egyházával szemben. A proletár ortodoxia országhódítása útjából a magyarság utolsó bástyáját, a magyar lapis refugii-kat kell lerombolni.

Mindszenty József hercegprímást, aki ezer és ezer zsidó életét mentette meg, 83 óráig kínozzák, a börtönfal mellé állítják, ütik-verik, "Aktendron"-nal kábítják, mert mint a Sárga könyv mondja "antiszemita" volt. Kínzói közül egy sem tartozott valamely keresztény vallásfelekezethez. Kis Szalézt, a szentéletû pátert állítólagos összeesküvés vádjával forró tûzhelyre ültetik, s miután elégett egész alteste, agyonverik. Baranyay Jusztin, a magyar hittudomány egyik lángelméje, a rettentõ kínzások következtében a börtönben megõrül és meghal.

Mindezekre a cselekményekre sem Marxnál, sem Leninnél nem találhattak eligazító utasításokat az ÁVH terroristái. Kizárólag a Talmud és Sulhán Áruk õsi beidegzettségei képesek embereket ilyen borzalmas cselekményekre késztetni. A zsidó proletár ortodoxia uralma alatt már nem a klerikalizmus, a "csuhások" ellen, hanem õsi módszerek szerint magára az egész kereszténységre tör, és minden gój népre vörös álarcban és vörös hóhérpalástban a Tan. S ezen nem lehet csodálkozni. A rabbinikus irodalomban Jézus sok neve közül elég ennyit felemlíteni: "trágya, ganéj, szemét, fajtalanság szülötte, utálatos csemete, tisztátlan és döglött, megdöglött kutya." [212]

Ezek megszégyenítését, pusztulását kell óhajtania. Szabad keresztények Istenébõl mint bálványistenbõl gúnyt ûzni, a keresztény vallást, templomokat, ünnepeket stb. megvetésbõl gyalázó és gúnynevekkel illetni. "A keresztény papok ornátusa, a keresztények vallási könyvei bálványtiszteleti célra szolgáló tárgyak, tehát azok, akik azokat használják bálványimádók." [213] A bálványimádókat pedig el kell pusztítani fizikailag is.
Vajon Marxtól, Lenintõl vagy a Sulhán Aruktól tanulták a magyarországi egyfajú és lelkû ÁVH-s terroristák mindazt, amit a szemtanú leír a váci börtönben lezajlott "kommunista nagypéntekrõl", amelyen a kirendelt terroristák elõbb ledöntötték a börtönkápolna keresztjeit, majd megtartották az utolsó misét, amelyet egy életfogytiglani börtönre ítélt rablógyilkos cigány "celebrált", sûrûn átkozva Krisztust. Végül szétszaggatják az oltárterítõket, a szent ostyát bedobták a szemétkosárba, pontosan eleget téve a középkori ostyagyalázók talmudi parancsainak. [214]

Pontosan ezt az õsi motívumot lehet felismerni abban is, hogy amikor a szerzetesrendeket feloszlatják Rákosi-Roth Mátyásék, a szerzetesekre és apácákra ócska, rongyos ruhákat húznak, a papi talárokat, miseruhákat pedig a szemétkosárba hordják, miután mint írva van ezek "bálványtiszteleti tárgyak".
Ugyancsak az õsrégi fanatikus egyik megnyilatkozása, hogy Kárpáti-Krausz birkózóbajnok, késõbb ÁVH-s õrnagy, aki részt vesz Mindszenty bíboros megkínzásában is, 1945-ben a debreceni rendõrségi fogdában keresztre feszít egy csendõrt. Ez a mûvelet nem újdonság, sem a hasonló származású kommunista elemek által kirobbantott spanyolországi polgárháborúban, ahol az apácákat és szerzeteseket feszítik keresztre, sõt már a középkori Spanyolországban és más országokban sem, ahol ugyan még nincs

kezükben az akkori hatalom, de bûnt titokban el lehet követni.

Huber Lipót: a "Zsidóság és kereszténység" c. nagy teológiai munkájában gondosan kiszelektálja azokat az eseteket, amelyekben csak a legkisebb kétség merülhet fel. "Ezek azonban tények!" megállapítással a következõ fanatizmusból elkövetett bûntényeket sorolja fel. Az angliai Norvichban 1144 március 25-én keresztre feszítették Wensan és Elosim 12 éves fiát, a franciaországi Bloisban 1171-ben és 1179-ben egy-egy keresztény fiút, 1250-ben Saragossában a hétéves Diminguitó de Vált, Prágában 1305 nagypéntekén egy keresztény gyermeket, 1468 nagypéntekén Pacho Salamon rabbi kezdeményezésére egy keresztény leánykát, 1490-ben pedig tizenegy maranó (áttért zsidó) ismét egy keresztény leánykát "'A zsidók középkori bûncselekményei nem koholt dolgok, nem ráfogások, nem rágalmak. A gyilkosságok sem az ok, hanem megcáfolhatatlan tények." [215]

Egyedül az ÁVH hóhérja, Bogár József 3500 embert akasztott fel írja a Nation Europa 1962 szeptemberi számában Fiala Ferenc.

"A zsidóság sajátságai és tulajdonságai öröklöttek. Diszpozíciók, sokezer-éves gyakorlati fejlõdés eredménye. Négyezer-éves beidegzettség nem maradhat nyomtalanul a faj idegrendszerében" írja Fejér Lajos, a kiváló zsidó szerzõ, idézett könyvének 125. oldalán.

Hogy mennyire nem csupán kommunista bosszúhadjárat az, ami a magyarság ellen megindult, mi sem bizonyítja jobban, hogy ezt hatalmas mértékben segítik a nyugati demokráciába beépült különféle hasonló származású elemek. Himler Márton, az amerikai OSS-be szerzõdtetett egykori mátraverebélyi zsidó tanító, aki ezredesi rangban végzi a leggyalázatosabb hóhérmunkát, hasonló fejvadászokat szerzõdtetvén szolgálatába. Grandville-Grosz "amerikai", Izrael Márton és a Himler-csoport vezetõ tagjai örökre és feledhetetlenül beírják nevüket a magyar zsidó viszonylat történetének szégyenlapjaira. Himler Márton Péter-Eisenberger Gáborral történt megegyezése alapján valósággal az amerikaiak, angolok szeme láttára lopja át a GPU börtöneibe a nemzeti magyar vezetõréteg legjobbjait. A kihallgatásoknál és a fejvadászat egész folyamán nem bolsevista, még csak nem is demokratikus, legkevésbé magyar népi szempontok uralkodnak. Nem az a kérdés, hogy ki nyilas, ki baloldali vagy középutas, hanem mit tett a zsidóság ellen.

Egyetlen szempont körül forog az egész úgynevezett háborús bûnösség kérdése. S ennek következtében magyarok százai kerülnek börtönökbe, akasztófára, kivégzõ oszlopok elé. Olyan magyarok, akiknek foglalkozása, hivatali beosztása kizárta, hogy valamely háborús bûnt követhessenek el. S Nyugaton ugyanaz az idegen szadista bosszú, gyûlölet fojtogatja õket, mint Keleten és Magyarországon, mert a kivitelezõk ugyanazok. Magyar újságírók, színészek, mûvészek indulnak el a kálváriás úton, börtönök és akasztófák felé, mert tehetségükkel félreszorítottak egy tehetségtelenebb országhódítót.

A cél világos és félre nem ismerhetõ. A nemzetet jó vagy rossz vezetõ rétegétõl kell megfosztani, ha másként nem, a biológiai megsemmisítés által.

Az így megsemmisített magyar politikusok, tudósok, írók, újságírók nevét fel sem tudjuk sorolni. Azonban az egész akció jellege sokkal inkább apróbb jelenségekbõl ismerhetõ fel, népbírósági ítéletekbõl, amelyek népellenes bûnösnek minõsítenek, és egy évre ítélnek egy házmesternõt, mert állítólag nevetett, amikor a zsidókat deportálták. Népellenes bûnös több újságíró, akik 1938-1939-es tudósításaikban megjegyezték, hogy a csalás, sikkasztás

miatt elítélt vádlott zsidó. Népellenes Luzsénszky Alfonz, a békés tudós, mert magyarra fordította a Talmudot. Népellenes a paraszt származású Dövényi Nagy Lajos, mert befejezetlen regényt írt Kaganovicsok cím alatt. Ugyancsak népellenes Dolányi Kovács Alajos, a nagy magyar tudós, mert statisztikai adatokat sorolt fel a zsidóság térfoglalásáról. Népellenes Dohnányi Ernõ, mert. 1944-ben olyan fényképen volt látható, amelyen rajta volt Szálasi Ferenc is. Az újságírókra, akik valaha is szót emeltek az országhódítók uralma ellen, ráfogják, hogy cikkeikkel meghosszabbították a háborút, és ezért halálra, vagy kényszermunkára ítélhetõk. A keresztény kereskedõk egyesületének a Baross Szövetségnek tagjai kollektíve népellenesek, mert konkurenciát csináltak az országhódítók kereskedelmének. Ugyanezért dobják ki az ÁVH negyedik emeletérõl Wünscher Frigyest, a Hangya vezérigazgatóját, akit még a népbíróság sem tudna semmiféle jogcímen elítélni.

A kommunista rendszerben is az ország fölé kerekedett idegen proletár arisztokráciának keze nyoma mutatkozik meg az 1951-es deportálásokban is, midõn kitelepítik a volt "Horthy-középosztály" tagjait, azokat tehát, akiket nem lehetett kiirtani a börtönökben, akasztófákon és a titkos mészárlásokon. Kifelé ez valami proletár elégtétel adásnak látszik, a Potemkin szocializmus igazságtételének azokkal szemben, akik talán nem mindig teljesítették nemzeti és szociális hivatásukat a magyar szegénységgel szemben. Azonban amikor az 1945 elõtti arisztokrácia, középosztály, honvéd tisztikar maradék részét szétszórják a hortobágyi szikesekre, a vidéki szénapajtákba, beledobják a nyomor legmélyebb mélységébe, a magyar paraszti néplélek megérzi, hogy itt nem "szociális igazságtételrõl" van szó, hanem az idegen nemzeti kisebbség új országfoglalásáról, amely már nemcsak a szegénység hanem minden magyar ellen irányul. És amikor gróf Bánfy József földmûvelésügyi miniszter deportáltként formálisan kenyeret koldul az egyik nyírségi falu utcáján, a magyar paraszt, a legszegényebb is megosztja vele maradék kenyerét. Megosztja "a fasiszta" deportáltakkal, talán régebbi földesuraival. A csepeli "vörös" munkás, gyakran a kommunista is, bujtatja a magyar katonatisztet, a képviselõt, hamis papírt, állást szerez neki. Feledi a múlt sérelmeit, mert megérzi, hogy most sokkal többrõl, sokkal nagyobb dolgokról van szó.

A magyar nép minden felismerése igazolja, hogy egyetlen magyarság van csupán, és az oroszon kívül egyetlen elnyomó Rákosi-Roth Mátyás népe!

S ha a magyar "fasiszták", "klerikálisok", "csuhások", Jobboldali szociáldemokraták" sorsa és barbár megkínzatása nem igazolná tételünket, amely szerint a magyarországi bolsevizmus 90 százalékban az idegen kisebbség diktatúrája, igazolja ezt a nemzsidó magyar kommunisták sorsa. Az "antiszemita" Rajk László, a véreskezû kommunista belügyminiszter, egyik Rákosi és Gerõ ellen irányuló "antiszemita" kijelentés miatt végzi életét akasztófán. Kádár Jánost, aki "antiszemita" gyanús, Farkas Wolf Izrael és Farkas Wolf Wladimir szovjet NKWD ezredes kínoztatja félholtra, tépeti le a körmeit, és fosztja meg állítólag férfiasságától is. Nagy Imre kezdetben kétes szerepe után, magyar kommunizmust akar csinálni, amelyet az elsõ pillanatban "antiszemita fasiszta" felkelésnek bélyegez a New Yorki cionista nagygyûlés, szintén akasztófán végzi az életét, talán ugyanott, ahol Szálasi Ferenc.
Azonban, hogy uralmukat megvalósíthassák, nemcsak a magyar államot kell lerombolni, nemcsak a fasizmust, hanem a magyar nép ezeréves intézményeit, magát a Regnum Marianumot is. A keresztény ország szimbólumába természetesen beleértjük Krisztus protestáns egyházait is, amelyek liberális múltjuk ellenére éppúgy áldozatul esnek az idegen ortodoxiának, mint a katolikusok.

A budapesti Regnum Marianum templom, amelyet 1938-ban építettek fel, jelképévé válik az országhódítók által leigázott keresztény Magyarországnak, Rákosiék 1950-ben, a vörös diktatúra virágkorában elrendelik a templom lebontását. A kommunista munkamódszerek következtében 25 magyar kényszermunkás hal meg a bontások során, mert sietni kell, hogy helyére, vagy közvetlen közelébe felállíthassák Kaganovics Róza férjének, Sztálin Józsefnek óriási szobrát.

Mi van alattad eltemetve, óh Regnum Marianum, Szent István, Bocskay, Bethlenek, Kossuthok, Petõfik országa? A vérrel szentelt romok alatt ott fekszenek a cionista-kommunista bosszúhadjárat, az idegen állami törvény, a keresztény, de még a kommunista országlási renddel sem összeegyeztethetõ idegen institúció áldozatai. Alig ötven évnek tíz magyar miniszterelnöke, 27 minisztere, megszámlálhatatlan katonája, hadvezére, hercegprímása, protestáns püspöke, középosztályának, szellemi gárdájának számos fia, leánya végzi életét az idegen institúció akasztófáin, börtöneiben, vagy a hontalanságban.

A zsidó vallás a régi zsidó állam törvénye az exilben is. Természetes, hogy ez a törvény kötelezõ volt minden zsidóra és az állam minden polgárára. Az ellentét és a veszély ott van, hogy õk a maguk törvényét alkalmazzák a befogadó állam fiaira, leányaira, templomaira és erkölcseire.

A véres romhalom alatt ott fekszik a szovjet által deportált 600 ezer polgári és katonai személy, akiket 1943-ban Varga-Weiszfeld Jenõ, az elsõ kommün népbiztosa, Sztálin elsõ számú gazdasági fõtanácsadója ajánlott fel a Pravdában "élõ jóvátételként" a szovjet humanizmus számára. Ott fekszenek a délvidéki partizánok által legyilkolt magyar negyvenezrek, akiket Titó helyettese, Mojse Pijade lövetett a szenttamási, zsablyai, csurogi, magyarkanizsai tömegsírokba. S persze nem utolsósorban a véres bûnszámlán ott van az otthoni negyvenezer mártír is, akit a jehovai bosszú alapjaiban a befogadott népidegen kisebbség munkaszolgálatosai juttattak hóhérkézre vagy a meszes gödörbe. És ott vannak a meg nem született magyarok, akiket a talmudista kommunista egészségügy-minisztérium vezetõi irtanak ki a születési korlátozások propagandájával rendkívül egyszerû módon.

Kodolányi János, az otthon élõ nagy magyar író írja 1961 decemberében: "1952-ben még 240 ezer újszülött pillantotta meg a napvilágot. A születések száma 1962-ben már 49 ezerre zuhant. Százezres magyar városokat hajítottak ki az asszonyok a szemétre. A születések indexe 23 ezrelékrõl 14 ezrelékre, a természetes szaporodás 4,9 ezrelékre süllyedt. A házasságon kívül élõk száma az egész lakosságnak csaknem egyharmadára duzzadt. A teljesen meddõ házasságok a lakosság 14 százalékára." Az egészségügyi minisztérium vezetõi, a születéskorlátozók között csupa álmagyarizált zsidók nevei szerepelnek.

És a lerombolt templom kövei alatt ott vannak az 1945-ben külföldre menekült 500 ezer magyarnak és az 1956-ban ugyancsak menekülõ 172 ezer magyarnak búcsúkönnyei is, akik tulajdonképpen ma sem tudják, hogy egyedül és kizárólag egy 1867-ben befogadott fajta üldözöttjei, áldozatai, legyenek fasiszták, antiszemiták, filoszemita katolikusok, marxista szociáldemokraták, szabadkõmûvesek, de sok esetben akár magyar kommunisták is.
És ott van a gyár, amelyre felírták: "Tiéd a gyár, magadnak dolgozol", de ahol a proletár ortodoxia munkásigazgatói az urak, a munkahajcsárok, a kizsákmányolók. Ott van a másik nagy jelszó: "Legfõbb érték, az ember." És az ember, nem tud megszületni, mert a magyar

anyák kénytelenek "százezres városokat a szemétre dobni".

Nem is száz év alatt idejutottál Mária és Kossuth országa, aki befogadtad az idegent, s könnyelmûen rábíztad a politikádat, gazdasági javaidat, szellemi értékeidet. Hiszen a Regnum Marianum templom helyén már ott áll a Sztálin szobor. A nagy Sztálin azonban csupán az idegen nemzeti kisebbség patrónusa magyar földön. A háta mögött ez uralkodik, ez ül a minisztériumokban, a terrorrendszer kulcspozícióiban, és õrzi a börtönöket, és uralja tovább a szellemi és gazdasági életet.

Sion Bölcseinek Jegyzõkönyvei akár igazak, akár hamisítások megvalósultak a magyar gyakorlatban is: " Szükséges, hogy minden országban rajtunk kívül ne legyen más, csak proletártömeg, továbbá a rendõrséghez tartozó katonák." És akik a terror kulcspozícióit kezükben tartják, az ÁVH ezredesei, a kék parolis terrorezredekbe besorozott magyarok, cigányok, valóban a Jegyzõkönyvek kísérteties meglátásait testesítik meg. "Rajtunk kívül ne legyen más, csak proletár tömeg." És nincs is más. "Belõlünk mindent elborító terror fakad" jósolják a Jegyzõkönyvek. És valóban az fakad.

Ha valahol, úgy Magyarországon 1956-ig megvalósult a teljes ószövetségi világterror. A Regnum Marianum véres köveit már széjjelhordozták, de a szobor talapzatától a városligeti kioszkig vezetõ titkos, földalatti folyosó gondoskodik róla, hogy nagy felvonulások, fényes kommunista ünnepségek során bekövetkezhetõ kisebb-nagyobb lázadások esetén az ország idegen urai mindenkor menekülhessenek a feltámadt népharag elõl. A miskolci ÁVH-t, ahol különösen túlzott mértékben vannak képviselve az országhódító faj tagjai, szintén titkos alagút köti össze Lillafüreddel. Negyvenezer fõnyi ÁVH-s praetorianus sereg mellett a magyar NKWD 400 ezer besúgója, spiclije, fizetett ügynöke és denunciánsa fordul a magyar nép ellen. Az 1956-os szabadságharc idején kiostromolt vidéki ÁVH-s központok, a Pártház menekülõi, a népharag által agyonsújtottak szinte egytõl egyig joggal mondhatják el a Jegyzõkönyvnek szavaival: "A gójok olyanok, mint a juhnyáj, és mi vagyunk a farkasok."

Azok, akiket nyomorult koldusként fogadott be a magyarság, most a magyar munkás és értelmiségi káderlapjait szortírozzák, és jaj annak az akár kommunista magyarnak is akirõl feljegyzik, hogy zsidó fõnökével vagy kolléganõjével nem volt elég barátságos, vagy éppen görbe szemmel nézett rá. A népi demokrácia, vagy ha tetszik a "szovjet szocializmus" itt végleg elárulja, hogy nem más, mint a kisebbségi világuralom keleti fedõszerve. Jegyzõkönyvek: Mi szemmel tartjuk mindazokat, akik útunkon akadályt képeznek.

Sion Bölcseinek 1895-ös nagy látomása a bolsevizmusról, mint a zsidó világuralom legmagasabb formájáról íme megvalósult Magyarországon. Földalatti alagutak állanak rendelkezésére az országhódítóknak, ha éppen menekülni kényszerülnének. Négyszázezer spicli ellenõrzi a gyárakban, hivatalokban, hogy mit beszél magyar a magyarral. A budapesti ÁVH-n és annak vidéki kirendeltségein lefényképeznek minden külföldrõl érkezõ levelet, lehallgatnak minden helyi telefonbeszélgetést. S Csepelen, ahol 1938-ban 35 ezer munkás dolgozott 500 munkavezetõ felügyeletével, 1952-ben 45 ezer munkás dolgozik ugyanott, de a felügyelõk, ellenõrök, munkahajcsárok száma 30 ezer! [216]

"A megfélemlítés, a terror forrásai, mi vagyunk!" mondja a bázeli kongresszus tizedik ülésének jegyzõkönyve, amely egyébként pontos harci utasításokat tartalmaz a világzsarnokság megvalósítására, a társadalmi osztályok fizikai kiirtására, amit Magyarországon csaknem tökéletesen meg is valósítottak.

1956 október 23., ha nem is volt "antiszemita" forradalom, Cion Bölcsei Jegyzõkönyveinek megvalósult perfekcióját tárta fel. Földalatti alagút a Sztálin szobortól a szemben levõ kioszkig, földalatti alagút a miskolci ÁVH-tól a lillafüredi szovjet fõhadiszállásig, negyvenezer kartoték a kiostromolt gyõri ÁVH-nál nyilvántartott külföldi levelekrõl, lehallgatott telefonbeszélgetésekrõl. S amikor a szabadságharcosok betörnek Rákosi-Roth Mátyás villájába, ott találják a krematórium kemencét, amelyben el lehetett tüntetni a magyar áldozatokat. A diktátor luxusvillájában találtak hullakamrákat is, amelyben mésszel, formalinnal leöntött holttestek voltak. A hullakamrák fölött ott van a mahagóni berakással díszített dolgozószoba, a titkos telefonvonalak és számok serege, az országot leigázó egész hatalom minden titka. Mintha csak Zichy Géza regényének rossz álmai váltak volna valóra. S amiként Kun-Kohn Béláék 200 millió aranykorona értékû magyar vagyonnal menekültek a Szovjetunió felé ugyanúgy 22 vagon magyar értéket rakat fel Gerõ-Singer Ernõ, hogy Moszkva felé induló, számûzött kollégájának legyen mit aprítania a tejbe.

Orwelli ország rettentõ képe az, ami a befogadó nemzet szemei elõtt feltárul, amidõn 1956 november 2-án a szabadságharcosok baggerokkal ásni kezdik a félben maradt földalatti vasút egyik részlegébe épített 3000 cellából álló börtönt, amelyben ismeretlen, eltüntetett rabok szenvedtek, akiket már nem lehetett kiszabadítani, mert jött a szovjet támadás. Magyarország számára csak egy tanulság maradt. A Jegyzõkönyvek nagy és megvalósult programja: "Szükséges, hogy minden országban ne legyen más, csak proletár tömeg..., s a rendõrséghez tartozó katonák."
A pártház kiostromlása megmutatta a magyar proletárnak, hogy kik voltak ezek a "rendõrségi katonák". Asztalos-Apfelbaum ÁVH-s ezredes, aki ÁVH-s közrendõri egyenruhában akarta megadni magát a csepeli kommunistákból, magyar proletárokból álló tömegnek, és akit 12 hasonló arcélû társával ízekre marcangolt a népharag. [217]
Amikor a nemzeti jobboldalt akasztófákra hurcolják, vitéz Endre László, Pest vármegye mártír alispánja, aki valóban tudományosan kutatta a kérdést, kivégzése elõtti éjszakán, 1946 március 21-én megírja a szeretteinek szóló búcsúlevelet:

" ... Cion Bölcseinek Jegyzõkönyvei valóban igazak, ...az õ kezükben van a világuralom megvalósulása és elpusztít mindent, ami az új világállam. felépítésében nekik akadályt jelent. Ami tehát most folyik, az nem igazságszolgáltatás, hanem prevenció és megtorlás egyben. Elpusztítása nemcsak azoknak, akik valamit csináltak, hanem azoknak, akik valamit csinálhatnának, vagy csinálhattak volna.
A nyugati hatalmak... tovább haladnak a mélypont felé. De egyszer csak túljutnak rajta. S ha most nem is, de évek, vagy rövid évtizedek múlva, ha bekövetkezik a fordulat, újra azok ellen fordul majd a milliók dühe, akik a mostani vérengzést csinálják."

Vitéz Endre László a halál küszöbén mit sem tévedett. Talán csak egy árnyalati különbséget látott sötéten, midõn azt írta: "nem lesznek többé szabadságharcok, csak rabszolgalázadások." [218]
Jönnie kellett tehát az 1956-os magyar szabadságharcnak, amely jött is a történelem logikája szerint feltartóztathatatlanul. "Az 1956-os magyar szabadságharc volt az elsõ pártpolitika-mentes forradalma a világnak." [219]

Ez száz százalékig igaz. Azonban a szabadságharc semmit sem veszít dicsõségébõl, ha bevalljuk róla: rabszolgalázadás volt. Szervezettségének hiánya és szervezhetetlenségének okából nem is lehetett más. Nem voltak vezetõi, szervezõi, Görgey méretû nagy katonai és Kossuth nagyságú Istentõl rendelt vezérei. A rabszolgák lázadtak fel az idegen institúció, a bolsevizmus, rejtett kisebbségi uralom ellen, ha ezt nem is mondták ki, de cselekedték az

ÁVH a kommunizmusba burkolt országhódító uralom fellegvárai ellen. Azonban ez a rabszolganemzet kelt fel 1956 október 23-án. Nemzet, amelynek nem voltak már arisztokratái,
proletár vezéregyéniségei, magyar szellemi nagyjai, mert tudatosan kiirtotta õket az idegen uralom, idegen törvény. A rabszolga magyar kelt fel, elõkészületlenül, vezérek, okos tanácsadók, hadvezérek és politikusok nélkül. A csepeli munkásrabszolgák, a kolhozok és egyetemi klinikák rabszolgái lázadtak fel, hogy dicsõséges forradalmukkal és szabadságharcukkal megrázzák a világ lelkiismeretét.

És a magyar rabszolgák elõtt járó kísértetseregben ismét csak láthatatlanul most már ott ment Solymosi Eszter árnyéka mellett gróf Tisza István, gróf Teleki Pál, Szálasi, Bárdossy, Imrédy, Sztójai, a megkínzott prímás és a kommunista Rajk László véres árnyéka. A magyar sors rabszolgalázadásában összetalálkoztak osztályok, pártok, felekezetek, és a 14 éves "srácok" sírjai felett beteljesedett:

Minden kiontott magyar vér, minden magyar vér,
ami folyt, párolgott és virult belõle
idegen trón, élõsdi bolt,
minden kiontott ártatlan vér,

harctéren ontott hõsi vér,
és munkában csorgott verejték,
és megrabolt bér és babér,
az én vérem is, az Anyámé
a régi libapásztoré, az Õ vére s legyalázott
szegény Solymosi Eszteré.

A magyarság világtörténelmi forradalmát eltaposta a szovjet tank, az amerikai árulás, Szueznél a bolsevikeknek adagolt nyugati segítség. A véresõ azonban elhozta a nagy tanulságot is.
A magyarság szabad és boldog, csak nélkülük lehet, s csak úgy, ha többé egyetlen egy sem él közülük magyar földön.

XI. fejezet
A HATSZÁZEZRES LEGENDA

"A második világháború során a németek és a másfajta nácik hatmillió zsidót irtottak ki." Ez az, amit világlapokon és televíziókon, Eichmann pereken keresztül, óriási közvélemény-csináló erõk akarnak belesulykolni az emberiség közgondolkozásába. Ugyanakkor az emigráns és budapesti sajtó csökönyösen állítja, hogy "hatszázezer magyar zsidó pusztult el." [220] Ezúttal minket csak a magyarországi zsidóságról cirkáló különféle adatok érdekelnek.
Rá kell mutatni arra, amit ma már a zsidók is nagyon jól tudnak, de ami csak a második világháború ismeretlen adatainak feltárása után kerül többé kevésbé nyilvánosságra. Ez pedig a világnézeti, vagy inkább szociális hasadás a zsidóságon belül. A mûvelt nyugati szellemi ember, vagy a nagykapitalista zsidó lelkileg, fajilag, vérségileg mindig is egynek érezte magát a keleti zsidóság proletár és kulturálatlan tömegivel. Õ már angol, francia vagy magyar volt, és meghódította az európai, amerikai hatalom ormait. Õ már palotában lakott, vagy filmeket, bestsellereket írt, míg a nép keleti fele még mindig a Talmudot olvasta és nagy általánosságban nyomorban élt.

Azonban a nyugati zsidónak a hitlerizmus hatalomra jutásáig mindig szüksége volt a keleti kis zsidók mérhetetlen tömegére. Ebbõl mindenkor lehetett kiemelni ügyes kereskedõket, esetleg szellemi embereket. Szóval utánpótlást a világhódítás számára. Azonban és ezt nagyon érdemes megfigyelni a beérkezett nagyzsidók Magyarország kivételével mindenütt gondosan vigyáztak arra, hogy ez az örök utánpótlás, amelybõl ki akarták nevelni a népek fölötti faji arisztokráciát, ne érkezzék túlzottan nagy számban Nyugatra. E sorok írójának feledhetetlen élménye ellis-islandi tartózkodása napjaiból, hogy 1949-50-ben az Immigration és Naturalization Service mellé rendelt zsidó jótékonysági szervezet hithû vezetõi könyörtelenül Ellis Islandra hozatták a Lengyelországból érkezõ kaftános és pajeszos, nagyszakállú rabbinövendékeket, és hasonló külsejû bevándorlókat. Megrasoloztatták, elegáns sötétkék amerikai zakóba öltöztették õket, és megmagyarázták neki, hogy a civilizált Amerikában csak így szabad partra szállni, mert az elõbbi külsõ "antiszemitizmust terjeszt".

Ez csupán apró epizód. Azonban amikor már az SA csizmái dübörögtek Berlin, München aszfaltján, egész nagy vonalakban is ez volt a világzsidóság nyugati részének felfogása. Értelmes ember számára nem lehetett kétséges, mint Hitler mondani szerette so oder so, dûlõre fogja vinni az európai zsidó problémát. Ennek rendezésére semmi esetre sem a gázkamrákat akarta meggyújtani, hanem a zsidók kivándorlását elõsegíteni. És itt ütközött bele a hatalmat, pénzt birtokló nyugati zsidóság legnagyobb ellenállásába. Már az eviani konferencián a nyugati zsidóság mereven elutasítja a keleti zsidóság kivándoroltatásának tervét, és ahhoz a bõségesen rendelkezésre álló pénzügyi lehetõségek megadását. Dr. Fejér Lajos, a nagy magyar zsidó tudós, kísérteties biztonsággal mutat rá a lényegre: "az asszimilatív tendenciájában megszûnni akaró nyugati zsidóság örök végzete a keleti zsidóság." [221]

Azonban a második világháború kezdete elõtt és folyama alatt ez a lelki hasadás és népi szociális különbség végzetévé válik az össz-zsidóságnak. Nem kétséges, hogy a második világháború kitörése elõtt Hitler a Német Birodalom és Ausztria területérõl 400 ezer zsidót enged kivándorolni, nagyobbrészt Amerikába. Az sem kétséges, hogy 1937-38-ban Eichmann Adolf a palesztinai cionista vezetõkkel tárgyal a keleteurópai zsidóság békés letelepítése céljából. A továbbá nem vitás, hogy ez a kivándorlási szándék és segítõ akart mindenütt beleütközik az angolok, franciák, ausztráliaiak, fõként pedig a világhódító amerikai zsidók érdekeibe. Ezek, akik Keletrõl jönnének és jöhetnének: "antiszemitizmust terjesztenek". Az angolok azzal mosakodnak, hogy a kivándorló zsidók nyilván német kémek. Valójában azonban Palesztinát féltik, noha a Balfour deklarációban megígérték az önálló zsidó otthon visszaállítását. Az ausztráliaiak szakszervezeti alapon állanak ellen egy esetleges kivándorlásnak, mondván, hogy a járatlan és nem szakképzett zsidó tömegek lenyomnák az ausztráliai munkabéreket.

1962-ben J. G. Burg zsidó szerzõ "Schuld und Schicksal" (Europas Juden zwischen Henkers und Heuchlern) leleplezi, hogy 1941 júniusában a bukovinai zsidókat az ukrán felkelõk vagonírozták be a Szovjetunió felé, és csak a német csapatok mentették meg a maradékot. Amikor a németeket a román királyi csapatok váltották fel, akkor Transistriába deportálták a maradékot. Már sokkal elõbb a német birodalmi kormány megállapodott a zsidó szervezetek egyikével-másikával, hogy minden zsidónak megadja a kivándorlási engedélyt. Egyedül 1934-ben 120 ezer németországi zsidó kapott engedélyt a kivándorlásra, és vagyonuk egy részét is magukkal vihették. Az angolok azonban nem adtak több bevándorlási engedélyt. Még 1939-40-ben is egyenként 1000 kivándorlót számláló vonatok hagyták el Bécset és Prágát. Az angolok azonban Palesztina partjai elõtt a Galíciából és a romániai, török kikötõkbõl induló zsidó kivándorlókra tüzet nyitottak, s

nem engedték õket partra szállni.

Azonban J. G. Burg könyve és a nürnbergi tárgyalás jegyzõkönyvei bizonyítanak egy ennél fontosabb tényt is. 1946. augusztus 31-én, a Nürnbergi per 216. fõtárgyalási napján Hjalmar Schacht, midõn a tárgyalást vezetõ amerikai elnök felszólította az utolsó szó jogán történõ védekezésre, az egész hatmilliós legenda közepébe bevágta a bombát: "Jackson bíró az õ záróbeszédében olyan kifogást emelt ellenem, amely az egész tárgyalás során szóba sem került. Állítólag én azt terveztem volna, hogy idegen valutákban fizetett váltságdíjért szabadon engedem Németország zsidóit. Ez valótlanság. Megdöbbenve az 1938 novemberi zsidó pogromtól, Hitler hozzájárulását megnyertem tervemhez, amely meg akarta könnyíteni a zsidók kivándorlását. A lefoglalt zsidó vagyonból másfélmilliárd birodalmi márkát akartam egy nemzetközi bizottság rendelkezésére állítani, és Németországnak kötelezettséget kellett volna vállalnia, hogy ezt az összeget húsz esztendõ alatt idegen valutában kifizeti az említett nemzetközi bizottságnak. Tehát épp az ellenkezõje igaz annak, amit Jackson bíró állít. Ezt a tervet 1938-ban Londonban megbeszéltem lord Berstedttel, lord Wintertonnnal, Mr. Ruble amerikai kiküldöttel. Mindnyájan rokonszenvvel fogadták tervemet. Miután nem sokkal ezután Hitler eltávolított a Birodalmi Bank élérõl, az ügy megbukott. Ha keresztül vittük volna, egyetlen német zsidó sem veszti életét..."

Hjalmár Schachtot a nürnbergi törvényszék felmentette és ezzel megerõsítette azt, hogy a németek csupán kivándoroltatni akarták a zsidókat. De szentesítette azt is, hogy a nyugati zsidók nem akarták magukhoz fogadni testvéreiket, akik méghozzá egész vagyonuk értékét, idegen valutában magukkal vihették volna.
Hans Herlin szintén zsidó "Kein gelobtes Land" címû mûve még több adatot szolgáltat az európai kis zsidó tragédiájáról. Ebben a szerzõ megírja a St. Louis nevû, horogkeresztes zászlóval ékesített náci hajó sorsát, amelynek zsidó utasait nem bocsátották partra se Kubában, se Amerikában, sem egy amerikai milliomos által felajánlott Karib tengeri szigetecskére. Megakadályozzák a Flandre és Orduna hajók zsidó kivándorlóinak partraszállását is. Amikor pedig a tengeren bolyongó zsidó menekülõk bebocsátását megakadályozza az amerikai nagyzsidóság ("ezek antiszemitizmust terjesztenek") a zsidóktól körülvett Roosevelt elnök egyszerûen az Immigration and Naturalization Service, a legrosszabb amerikai hatóság, kezébe adja az egész kivándorlási kérdést.

A Daily Mirror 1939 június 5-i számának karikatúrája közli a Szabadságszobor képét, amelynek aljára az van írva: "Engedjétek hozzám a megkergetetteket, a hazátlanokat és az üldözötteket!" A Szabadságszobor karikatúrája azonban a farizeizmus jelképeként hatalmas táblát tart a kezében "Keep out!" (Maradjatok kívül!).

A zsidó tragédiának sok-sok borzalmas jelenete van, amelyeket nem lehet megítélni az amerikai televíziók és hitlerizmus elleni üvöltözések alapján. C. J. Burg, tehát zsidó szerzõ írja, hogy 1946-ban a nürnbergi ítélet után megjelent Breslauban Izrael állam elsõ igazságügy-minisztere, aki ott az összegyûlt zsidóság elõtt kijelentette: "A zsidó tragédiának elsõ számú fõbûnösei voltak a gazdag amerikai zsidók, akiket hidegen hagyott a fenyegetett zsidó testvérek sorsa, akik így nagyon keveset segítettek, másodsorban bûnösök az angol kormányok, beleértve a szocialista munkáspártot is, amelyek megakadályozták a palesztinai bevándorlást,"

Hozzátehetnénk, hogy hetvenedik vagy százhetvenedik sorban bûnösök a magyarok, akik világerõk malomkövei közé kerülve akkor se segíthettek volna a zsidóságon, ha ezt részükrõl megérdemelte volna.

"Nürnbergben elítélték a hóhérokat" írja a zsidó J. G. Burg. De mi történt a csalókkal, a kétszínûekkel, akik a hóhérok számára felhajtói szolgálatot végeztek, hosszú idõn át valósággal provokálták, hogy a tömeggyilkosság megtörténhessék? Ezek a megszabadultak még csak a szemüket sem sütötték le, amikor halálra ítéltek olyan náci vezéreket, mint Göring vagy Ribbentrop, akik kezdettõl fogva hajlandók voltak a zsidókat elbocsátani a káoszból. Olyan készség volt ez, amely csupán a szövetségesek és cionisták ellenállásán bukott meg.

Ma már az is vitathatatlan, hogy 1941-ben, a szovjet-oroszok ellen megindított német preventív háború kezdetén feltehetõleg német nacionalista körök (egyes hírek szerint maga Eichmann) vagy ellenállók figyelmeztették a nyugati hatalmakat, különösképpen azonban a londoni exil lengyel kormányt is, hogy a zsidó partizánkodás esetén kénytelenek lesznek erélyes eszközökhöz folyamodni. Mivel felelt erre az angol alsóház? "Egy perces felállással adózott a keleti zsidó mártírok emlékének, és tovább uszította partizánságra a kis zsidókat."

A keletmagyarországi és nyugatoroszországi zsidó "ellenálló" csoportok, titkos földalatti csatornákon át szüntelen kérték a nyugati hatalmakat, hogy legalább a koncentrációs táborok felé vezetõ vasúti vonalak szétbombázása segítségével próbálják megakadályozni a deportációt. Nem történt semmi. Egyedül Budapestet bombázták, s a kétes hatású zsidómentésnek legalább negyvenezer halottja volt. A keleti zsidóság könyörgött nagyobb nyugati testvéreinek, hogy minden eszközzel hassanak a németekre a deportáció megakadályozása céljából. Lengyelországból, Litvániából megdöbbentõ jelentések érkeztek a londoni lengyel exil-kormányhoz a zsidókat fenyegetõ német intézkedésekrõl. Segélykiáltások hangzottak Keletrõl. Az egyperces angol alsóházi feláláson kívül csupán annyi történt, a lengyel exilkormány londoni zsidó minisztere, Zijgelbom öngyilkos lett és felakasztotta magát a nyugati zsidó közöny láttán. Az Auschwitzba, Treblinkára vezetõ vasutakat nem bombázta sem az angol, sem pedig az amerikai légierõ. Legkevésbé az orosz.

A második világháború utáni zsidó és angol dokumentumok azonban két tényt mindenesetre bizonyítanak. Egyik, hogy a nyugati, asszimiláns kultúrzsidóság félt a keleti zsidó tömegektõl, ezeket nem igyekezett kimenteni Európa veszélyeztetett területeirõl. A másik: hogy semmi esetre sem pusztulhatott el annyi zsidó sem Európában, sem Magyarországon, amennyirõl a filojudaista ponyvastatisztikusok hátborzongató kimutatásokat készítenek.
Eichmann Adolf argentínai elrablása idején az ausztráliai "Sorsunk" címû kitûnõ magyar emigráns lap meg nem nevezett, de ismert, tudós cikkírója a legpontosabb dokumentációval állította össze a világ és magyarországi zsidókérdés teljesen ismeretlen adatait. Három ismert zsidó írónak a sydneyi Daily Telegraphban közölt dokumentációja alapján mutatta ki, hogy Ephraim Katz, Zvi Aldbouby és Quentin Reynolsd adatai alapján, hogy Eichmann mellé a vádlottak padjára lehetett volna ültetni, Churchillt, Rooseveltet, Baruchot, Chain Weizmant és mindazokat, akik a zsidók megmentése érdekében semmit sem tettek.

1940-ben Hitlerék hozzájárulásával több zsidókkal megrakott hajó hagyta el az európai kikötõket. A "Patria" nevû francia gõzöst Haifánál brit rombolók ágyúval lõtték, zátonyra futtatták, és végül a hajó 3000 zsidó utasa közül 2875 pusztult el. 1941 és 1943 között húsz kivándorló hajó indult el román és bolgár kikötõkbõl Palesztina felé. Hatot közülük a brit flotta süllyesztett el, és az utasok legnagyobb része életét vesztette. Mély homály fedi a zsidó dr. Asoloff esetét, aki 1934-ben személyesen tárgyalt Hitlerrel 250 ezer

németországi zsidó Jordán völgyébe telepítésérõl. Visszatérése után, Palesztinában a jaffai strandon agyonlõtték. A lövéseket angol katonai gépkocsiból adták le.
Legfontosabb azonban a sokféle forrás által megvilágított "Joel Brand története". Brand Józsefet, akit a németek megszállás elõtt és alatt magához hivatott Eichmann Adolf és felajánlotta neki, hogy 10 ezer teherautó ellenében egymillió zsidót hajlandó Törökországon át kiszolgáltatni a nyugati szövetséges hatalmaknak. Brand József óriási nehézségek után Isztambulon keresztül eljutott Kairóig, sõt Lord Moyne brit gyarmatügyi miniszterig, aki az ajánlat hallatára hideg cinizmussal kijelentette:

Mit csináljak én ezzel az egymillió zsidóval? Miután sem a brit birodalom, sem a nyugati világzsidóság nem akart semmit sem csinálni, "ezzel az egymillió zsidóval", Eichman és Brand József ajánlatát visszautasították, mégpedig úgy, hogy az angol titkosszolgálat célirányos indiszkrécióval nyilvánosságra hozta a titkos német ajánlatot.
Nem sokkal késõbb Lord Moynet cionista terroristák agyonlõtték. A tetteseket a britek felakasztották.
Csodálatos, hogy éppen nem csodálatos véletlenség folytán Izraelben zsidók gyilkolták meg Kasztner Rezsõt is, akinek az SS félrevezetésével sikerült több ezer magyarországi zsidót külföldre juttatni a második világháború során.
Az össz-zsidóság, de különösen a keleti zsidóság sorsára végzetes volt az a történelmileg kimutatható hasadás, amely a nemzeti és vallási síkon mindenkor vasfegyelemmel összetartó népet szembeállította egymással szociális vonalon. A nagyzsidó, a nyugati milliomos nagykapitalista világhódító akart maradni a nyugati fegyverek árnyékában, és ezzel halálos veszélynek, népi megsemmisülésnek dobta oda a keleti kis zsidót, midõn kihasználva annak fanatizmusát, partizánként akarta bevetni 100120 német hadosztály ellen a keleti front háta mögött és Magyarországon is.
Chaim Weizman a 25. genfi cionista konferencián megüzente a hadat Németországnak, és ezzel Hitlernek megadta a jogcímet arra, hogy az európai zsidóságot hadviselõ félnek tekintse, s ehhez képest járjon el ellene.

Mint a már hivatkozott forrás írja: "A helyzetet teljesen reménytelenné tette, hogy 1939 szeptember elsõ hetében a palesztinai brit mandátum rabbijai "szent háborút hirdettek" a Harmadik Birodalom ellen, s kötelezõvé tették minden zsidó, férfi, asszony és gyermek számára, hogy a németek ellen harcoljon. Ebbe a nemzeti és vallási parancsba beleértendõk voltak a tengelyhatalmak oldalán harcoló országok zsidó polgárai is, így a magyarországi zsidóság 90 százaléka is.

Bármi történt, vagy történt volna is, annyit teljes felelõsséggel megállapíthatunk, hogy a hitleri birodalom olyan zsidók ellen, akik ténylegesen engedelmeskedtek e parancsnak (Litvániában, az oroszországi partizán harcokban, Újvidéken, Odesszában stb. a genfi egyezményben biztosított hadijog alapján járt el. Ugyanígy le kell szögezni azt is hogy a második világháború zsidó áldozatainak létszáma körüli óriási világcsalás, propaganda hadjárat folyik. Amíg a Nemzetközi Vöröskereszt 1952-ben összesen 300 ezerben állapította meg a világzsidóság háborús cselekmények, deportációk, légibombázások stb. következtében elõállott veszteségeit, addig a magyarországi zsidóság propagandája változatlanul ragaszkodik ahhoz, hogy egyedül a "magyarországi zsidóüldözéseknek 600 ezer áldozata van".
A veszteségek körül azonban egy olyan statisztika bûvészmutatvány, hazudozás, okos csalás és nagyvonalú propaganda késdobálás jött létre, hogy ember legyen, aki ebben a zûrzavarban eligazodik. Nem marad más hátra, mint el kell fogadni Lévai Jenõ standard munkájának, Dolányi Kovács Alajos számításaira is támaszkodó adatait. Õ említi, hogy az 1941 január 31-én megtartott magyar népszámlálás során, amely már az ország négyszer

megnagyobbodott területére vonatkozott, 725 007 volt az izraelita lakosok száma. Lévai Jenõ különféle statisztikai trükkökkel állítja is, hogy a megnagyobbodott ország területén halállal meghaltakkal együtt a "felszabadulásig 622 ezer zsidó fajú" a zsidóság összveszteségе.

Churchill szerint kétféle hazugság van: "a szemtelen hazugság, és a statisztika".
Hol van itt a statisztikai gengszterség? Ott elsõsorban, ahol Lévai Jenõ és az összes propagandastatisztikusok okvetlenül "elgázosítottnak" számítanak minden deportáltat és halottnak minden munkaszolgálatost, akit a honvédelmi törvény alapján bevonultattak. A második világra szóló csalás, hogy a statisztikai adatok szerint csak azok a zsidók szerepelnek a megmenekültek és átvészelõk között, akik 1946-ig a deportációból visszatértek. De mi történt azokkal, akik nem Magyarországra tértek vissza, hanem átvészelve a "gázkamrákat", a német DP táborokból szétugrottak a világ minden tájára? Lehet-e 622 ezer "elpusztult" zsidó közé számítani azokat, akik ma Izraelben, Ausztráliában, Kanadában, az Egyesült Államokban és a világ minden más tájain élnek? Lehet-e az elpusztultak közé sorolni azokat, akik 1965-ben Budapesten és a magyar vidéken a kommunista rendszer komisszárjai, haszonélvezõi, munkásigazgatói és terroristái? Lehet-e statisztikai adatként besorolni az "elgázosítottak" közé azokat, akikrõl maga Lévai Jenõ írja: "A veszteség, amely a magyar zsidóságot érte, hiteles pontossággal meg nem állapítható, miután nem rendelkezik semmiféle hatóság sem pontos adatokkal arra nézve, hogy mennyi azoknak a "zsidófajú" egyéneknek a száma, akiket a Sztójay-Szálasi-féle rendelkezések érintettek, üldözésnek voltak kitéve, deportáltattak és megsemmisíttettek. Ugyancsak nincsenek hiteles adatok arra nézve sem, hogy ez idõ szerint mennyi a ténylegesen életben levõ a fasiszta törvények szerinti "zsidók" száma, hiszen ilyen összeírás ma lehetetlen lene. Leküzdhetetlen nehézséget jelent az ország megkisebbedése folytán a régi terület adatainak ellenõrzése is." [222]

Azonban joggal merül fel a kérdés, hogy ha a zsidó történetíró szerint sincsenek hiteles adatok, ha senki sem tudja mennyi az életben maradottak száma, és ha a kisantant országokhoz, vagy éppen a Szovjetunióhoz csatolt területek adatai egyáltalán nem ellenõrizhetõk, akkor hogy lehet egyáltalán 600 ezer mártír zsidóról beszélni? Hátha ezeknek a száma jóval kevesebb?

Mert a nagy mítosszal, hogy a deportációban mindenki elpusztult, egyszer már le kell számolni magyar részrõl is, mint ahogy ezt megtették a francia ellenállók, Rassinier, nagy Neuhäusler müncheni püspök, és számos zsidó történetíró, publiciszta és koronatanú is.

Hova lett hatszázezer magyar kísértetzsidó?

1945 május 9-e után, a bolsevizmus elõl német földre menekült magyarok látták ezeket a kísérteteket. Lerongyoltan és kiéhezetten jöttek a német munkatáborokból. Jöttek, de az USA Army által rendelkezésre bocsátott szerelvényekre nem a magyar vagy az amerikai, hanem a vörös zászlót tûzték ki a boldog hazaindulásnál. Jöttek, de sokkal inkább maradtak a különféle új táborokban, a német munkásoktól elkobzott Siedlungokban, a villákban, s olykor a palotákban, ahonnan a német lakosság legfeljebb a rajta levõ ruhát vihette el, hátrahagyva minden berendezését és értékét. Jöttek, hogy bosszút álljanak, és jóvátételt követeljenek a német nagyvárosok utcáin felüssék a lebombázott Európa legnagyobb feketepiacát, amelyen repült a dollár, a "lefoglalt" német ékszer, mûkincs, de a "náci" munkáscsalád bútora, lepedõje is, éppúgy, mint az amerikai cigaretta vagy a konzerv. S jöttek persze, hogy ellepjék az UNRA-t, majd késõbb az IRO-t, amelyet a nácizmus minden üldözöttje számára alakítottak volna a nyugati szövetségesek de hol a

lengyel, a litván, észt, cseh, román legfeljebb morzsákat kapott, míg a szövetségesek nyújtotta milliárdokat letarolta és feketepiacra dobta egy éhes sáskahad, amelynek tagjai túlnyomóan magyarországi származásúak voltak.

És jöttek, hogy õk üljenek fel az elsõ kivándorló hajókra, és így valahol Izraelben, Argentínában, fõként Amerikában és Ausztráliában "alámerüljenek", de ezzel egyidejûleg eltûnvén a statisztikusok elõl, erõsítsék, hogy õk is elpusztultak a 600 ezer magyar zsidó áldozat között. Indultak természetesen nemcsak a zsidó szervezetek assuranceaival, hanem azokkal is, amelyeket a NCWC, a Church World Service megfélemlített, vagy megvesztegetett hivatalnokai, olykor papjai adtak el nekik, olykor százas, sõt ezres berlini tételekben.

Mentek haza Magyarországra Nyugatról és Keletrõl, hogy ott vezetõi legyenek az ÁVH-nak, a terrornak, és szadisztikus nézõközönsége a magyar mártírok kivégzésének. Mindenesetre az 1946-ban már "népi demokratikus" Magyar Statisztikai Hivatal adatai szerint a magyarországi zsidóság összvesztesége 120 ezer fõ volt.

Nézzük tehát, hogy alakulhat a magyarországi zsidó veszteségek statisztikája a 600 ezres létszámmal szemben, és mi volt a valószínûsége egy ilyen nagyarányú pusztulásnak. Ha a magyarországi deportáltak "elgázosítását" tárgyalják az összes zsidó források csupán Auschwitzot emlegetik, mint olyan kiirtó tábort, ahol legjobban mûködtek a gázkamrák. Azonban Auschwitzban a lengyel és szovjetorosz kommunista bizottságokon kívül senki sem járt. Az ausztriai szovjet parancsnokság soha nem adott beutazási engedélyt az angol-amerikai szövetségesek vizsgáló bizottságának. Ez már egymagában is gyanússá teszi az auschwitzi gázkamrák létezését. 1945-ben igazán nem kellett volna titkolni a "valóságot", ha az csakugyan valóság lett volna,

Auschwitzrõl tulajdonképpen csak két "dokumentum" létezik. A "hivatalos orosz jegyzõkönyv magyar vonatkozású adatai", amelyek szerint dr. Keppich Anna kolozsvári orvosnõ, Klein Judith, König Jakab mérnök vallomásain alapulnak. Ezek szerint "a németek, naponta átlagban 1012 ezer embert öltek meg". Azonban már ennek a tömeggyilkosságnak kivitelezési módja is a legendák világába tartozik. Mert azt mondja például Kittmann György: "A kirakodásnál az összes öregeket és kisgyermekeket, anyákat elkülönítették a munkabíróktól, a krematóriumok felé irányították és elhamvasztották. ...A háromezer fõbõl alig 250-et küldöttek a táborba." Hol az infámia? Ott, hogy a német táborokban mindenütt voltak krematóriumok, amelyeknek a járványban, természetes halállal elhunytakat, a szerencsétlenségek áldozatait és kivégzett partizánokat hamvasztották el. Ha volt Auschwitzban gázkamra, oda vitték az elpusztításra ítélteket, s legfeljebb a holttesteiket vitték a krematóriumokba. A második világháború után felépített borzalomlegendának azonban szerves része annak a hitnek a felkeltése, hogy az anyák karjáról letépett gyermekeket egyenesen az égõ tûzbe dobták.

A számzûrzavarra és a propaganda tevékenység mértékére jellemzõ azonban, hogy a kárpátaljai fõkommunista, dr. Nyiszli Miklós (lengyel nyelvész!) megírta, miszerint az auschwitzi és birkenaui táborban naponta 24 ezer embert gázosítottak és égettek el. Paul Rassinier kiszámította, hogy Nyiszli adatai szerint 1960-ban még mindig égni kellene a kohóknak.

Nyiszli Miklós adatai szerint 45 millió embert kellett volna elpusztítani. Dr. Nyiszli Miklós hirtelen leszállította a létszámot, és azt írta Paul Rassiniernek, hogy az összes áldozatok száma "lehet, hogy csupán 2 500 000 volt." [223]

Egy másik auschwitzi dokumentum, Auschwitz táborparancsnokának, Rudolf Hössnek állítólag 1947-ben készült, de a lengyel kommunisták által csak 1958-ban öt nyelven nyilvánosságra hozott feljegyzései, amelyeket a börtönében írt volna.[224] Paul Rassinier, a jeles francia ellenálló, aki mint francia hazafi került a nyugati táborokba, alaposan rongyokra tépte ezt a kommunista "dokumentumot". Höss Obersturmbahnführer, akit a lengyel kommunisták kivégeztek, szinte tíz oldalanként ellentmondó állításokat kockáztat meg. Egyik helyen azt állítja, hogy a magyarországi megsemmisítõ akció során naponta 15 ezer zsidó érkezett Auschwitzba, pár oldallal arrébb, hogy csak 1000, majd hogy naponta mégis kilencezren belüli zsidót tudtak elgázosítani, újból meg azt, hogy az elgázosítottak holttestei közül csak 3500-at tudtak elhamvasztani.

A világtörténelmi detektívregény nyomozóinak azonban tudnia kell, hogy a táborparancsnok "eredeti" feljegyzései soha sem kerültek nyilvánosságra, és azokat csak az auschwitzi lágermúzeumban tekinthetik meg nagyon beavatott és egyértelmû származású kommunisták. A helyszínleírások, számok, adatok, szereplõk megjelölése körül szöges ellentétek mutatkoznak. Általában az orosz jelentésekben egyetlen tanú lakcíme sincs megjelölve. Mindegyik dokumentum azt mondja, hogy az elgázosításra csak szóbelileg adtak parancsot magasabb SS vezetõk. Még feltûnõbb, hogy a fenti két állítás szerint a németek 1944-ben a visszavonuláskor felrobbantották az egész tábort. Azonban erre vonatkozólag a nürnbergi bíróságnak, sõt a Szovjetuniónak sem sikerült eredeti parancsokat találni.

Így nem találták meg a kartotékokat, a szállítmányok jegyzékét stb. A kommunista és világhódító propagandának sikerült nagy, kísértetvárossá változtatnia Auschwitzot, ahol nem lehetett megtalálni az "elégettek" hamuját, mert azt a Sola, illetve Visztula vizébe öntötték. Auschwitz körül tehát tulajdonképpen semmi sincs bizonyítva. Mert semmi kétség az iránt, hogy Höss táborparancsnok feljegyzéseit, helyesebben a lengyel kommunista népbíróság elõtt tett vallomásait a kommunisták súlyosan meghamisították, illetõleg védekezésének konkrét adatai közé költött meséket és célirányos hazugságokat írattak be. A sok között ilyen bizonyára eredeti mondat is található: "A különleges foglyokat, internáltakat, akik Heinrich Himmler legfõbb fennhatósága alatt állottak, nagy körültekintéssel kell kezelnünk. Tekintettel a fegyverkezési iparra, nem lehetett lemondani a munkaerõk ilyen hatalmas tömegérõl." [225] Annyira pedig már ismerni kell a gyakorlatias németeket, hogy a tomboló háború közepén, épp 1944-ben, amikor a hadfelszerelési ipartól függött minden, bármit éreztek szívükben, nem voltak hajlandók gázkamrákat építeni abból a célból, hogy elpusztítsák a nélkülözhetetlen munkaerõt.

Mindez tökéletesen megegyezik azzal, amit 1944 júniusában Pohl generális mondott a Weltdienst vendégeként Eppeheimba hívott magyar küldöttségnek: "A német birodalom területére kitelepítendõ magyarországi zsidókat a német hadiiparban fogják foglalkoztatni, ugyanolyan feltételek mellett, mint a német és külföldi munkásokat." [226]
Ugyanezt erõsíti meg Höss táborparancsnok meghamisított könyvének 189. oldala is, amely szerint Heinrich Himmler a "hadfelszerelés számára kért zsidókat".

Vajon tehát csakugyan 5000, vagy 15 ezer, esetleg 24 ezer deportált magyarországi zsidó ment volna naponta az auschwitzi gázkamrákba, hogy ott örökre elvesszen a hadiipar számára? A kérdésre felel Sós Endre, ismert zsidó író könyve, amely határozottan megmondja, hogy "azokat a magyar zsidókat, akiket Auschwitzben munkára kiválasztottak, 386 különbözõ táborban szórták szét, legtöbbjük Auschwitz, Bergen Belsen, Mauthausen, Dachau, Buchenwald és Ravensbrück táborban volt." [228]

És e táborok egyikében sem voltak gázkamrák! Auschwitz fõként átmenõ tábor volt, ahonnan nem gázkamrába, hanem 386 más különbözõ táborba mentek a zsidó munkaerõk. De e 386 tábor egyikérõl sem sikerült eddig senkinek kimutatnia, hogy ott gázkamrák lettek volna.

Sõt! Az ellenkezõjét sikerült pontosan bebizonyítania magának dr. Johannes Neuhausler müncheni püspöknek, aki maga is négy évig volt fogoly a gázkamrákkal még inkább gyanúsított Dachauban. A püspök sajtókonferencián mondotta el és brosúrát is írt róla, hogy Dachauban soha sem mûködtek gázkamrák, amelyekben magyar, amerikai és zsidó források szerint 75 ezer internáltat gázosítottak volna el. A dachaui gázkamrák soha sem készültek el. 1933 és 1945 között a 188 ezer fogoly közül 20 ezren haltak meg természetes halállal, betegségek, fõként a háború végén kitört járványok következtében.

Rassinier professzor ezen könyvének azonban vannak ennél sokkal felvilágosítóbb adatai is:
Dachauban 1933-1945 között 200 ezer internált fordult meg. Pastor Niemöller 1946-ban megjelent könyvében (Franz Hellbach, Stuttgart) 238 756 halottról tesz említést a táborlakók között. (77. oldal.)
Msgr. Neuhausler 1962 március 16-án a tábor felszabadításának évfordulója alkalmából tartott dachaui beszédében 30 ezer halottról emlékezik meg. ("Le Figaro" 1962 március 17., 77. oldal.)
Institut für Zeitgeschichte: "....a gázkamrák építése Dachauban nem fejezõdött be a háború befejezéséig." ("Die Zeit" 1960 augusztus 19.) (79. oldal.)

Rassinier: "Buchenwaldi és Dorai fogolytársaim Jean Paul Renard lelkész 1947-ben Párizsban megjelent könyvében "Chaines et Lumiéres" megemlítí, hogy ezreket látott elgázosítva." (79. oldal.)
Institut für Zeitgeschischte: Zsidókat nem gázosítottak el német területen. ("Die Zeit" 1960 augusztus 19.) (79. oldal.)
Rassinier: A Dachaui "gázkamrák" építését a háború után fejezték be az SS-ek, de mint hadifoglyok. (78. oldal.)
Rassinier: Lengyelország táboraiban (Chemno, Belzec, Maidanek, Sobidor és Treblinka) gázkamrákra csak egy esetben találunk említést (Gerstein féle dokumentum, 1946 január 30., Nürnberg), ez azonban annyira átlátszóan hazug, hogy a bíróság eltekintett tõle, mint vádirattól. (80. oldal.)

Rassinier: Majd Auschwitz-Birkenau......"A megmenekültek tanúvallomása kivétel nélkül arról szól, amit hallottak másoktól, és nem amit láttak. Tipikus példája dr. Kautsky Benedikt, aki három évet töltött Auschwitzban, és aki 1946-ban Svájcban könyvet adott ki "Teufel und Verdammte" címmel. Így ír: "Ich will hier noch eine kurze Schilderung der Gaskammern einflechten, die ich zwar selbst nicht gesehen habe, die mir aber von so vielen glaubwürdig dargestellt worden sind..." "... In Auschwitz sind durch Massenvergasungen mindestens 3,5 Millionen Menschen getötet worden." (82. oldal.)

Rassinier: Így a tanú, aki egyik helyen azt állítja, hogy maximum három hónapig maradt ott életben egy deportált, három évet töltött el a táborban, de anélkül, hogy látta volna a gázkamrát, viszont hallott róla tanúktól, akik szavahihetõek voltak. (82. oldal.)

Rassinier Eichmann munkatársa Obersturmführer Wizliceny aki életben maradt tanúvallomásában megemlíti Himmlernek egyik levelét, amelyben megerõsíti a zsidókérdés végleges megoldását az elgázosításról. Viszont dr. Kubovy (a Tel Avivi

dokumentációs központtól) ezt írja a "La Terre Retrouvée", (francia zsidók hivatalos lapja) 1960 december 15-i számában: nincs egyetlen írásbeli bizonyíték Hitler, Himmler, vagy Heydrichtõl, amely említést tesz a zsidók megsemmisítésrõl és ez a szó "megsemmisítés" (Ausrottung) nem található meg Göringnek Heydrichhez szóló levelében sem. "Evidens egy kicsit késõ ezt beismerni, még jobb azért, mint soha." (83. oldal.)

"Egyes dokumentumok szerint a gázkamrákat a németek összerombolták az oroszok közeledtére november 17-én. Amiket a látogató most lát a volt táborban, ugyanúgy fel lett építve a háború után, mint Dachauban? (86. oldal.)
"Ami az auschwitzi gázt illeti (Zyklon B) a számlák után ítélve, nem más, mint amit a német hadsereg 1924 óta használt fertõtlenítésre.

Ugyanilyen szállítási utalványokat találtak a többi táborra vonatkozólag, ahol egy pillanatig sem volt szó gázkamrákról."
"A legkevesebb, amit mondani lehet, nem, hogy valószínû, de inkább bizonyítással bíró, hogy sem gázkamrák, sem megsemmisítési gáz nem volt Auschwitz- Birkenauban." (87. oldal.)
A zsidó David Bergelson 1942 december 5-én egy moszkvai újságban írja: "Hála a kitelepítéseknek az Ukrajnában, Lettországban és Litvániában volt zsidók többsége (80 százalék) megmenekült. (91. oldal.)
Rassinier: "1944 március 19-ig Magyarországon volt a Középeurópában található zsidók nagy reménye." (92. oldal.)
500 ezer zsidó Magyarországon abban az idõben a legfrissebb keletû bevándorolt volt, Ausztriából, Lengyelországból és Csehországból." (92. oldal.)

"Amikor a zsidó dokumentációs központ azt óhajtja nekünk bizonyítani, hogy a 3 300 000 lengyelországi zsidóból csak 500 ezer maradt életben, akkor ez hamis: nagy részük Oroszországban, Izraelben, Afrikában, Észak és Délamerikában él."(92. oldal.)
A Jedosh Hajem Tal Avivi zsidó újság (1961. No. 143) írja: "Jelenleg kétmillió lengyelországi zsidó él külföldön." (96. oldal.)

Rassinier: Egy másik légbõl kapott kalkuláció: A zsidó dokumentációs iroda azt mondja, hogy 1946-ban csak 600 ezer zsidót lehetett a Szovjetben találni. 1961 júniusában Nahoum Goldman a zsidóság kongresszusán beszámol, hogy hárommillió zsidó van Oroszországban üldözve a bolsevizmus által. Ismét csak a hamis statisztikával lehet magyarázni, hogy az 1946-os 600 ezerbõl 1961-ben hárommillió lett. (93. oldal.)
Shalom Baron, a Columbiai Egyetem zsidó történelem professzora, a jeruzsálemi bíróság elõtt 1961 április 24-én azt bizonyítja, hogy a zsidóság lélekszáma a világon az utolsó 15 évben 20 százalékkal gyarapodott. (Le Figaro, 1961 április 25.) Tehát a zsidó Dokumentációs Iroda statisztikájára építenénk: 600 ezer + 20 százalék = 720 ezer. Viszont Nahoum Goldman hárommillió bolsevizmus által üldözött zsidóról beszél a Szovjetben, vagy ami a disztingvált történetprofesszort illeti:

Baron: 1939-ben 16 millió zsidó élt a földön, és ma csak 12 millióan vagyunk (Le Figaro, 1961 május 25.).
Rassinier: Mindazokat, akiket regisztráltak Auschwitzban, Ravensbrückben és akiket nem találtak meg a felszabadításkor, úgy vették mint halottakat, elgázosítottakat. Holott október elejétõl kezdve ezeket a táborokat nyugatra telepítették. Magam láttam Dorában megérkezni tízesével ezeket a transzportokat, úgyhogy a táborlakók száma négyszeresére vagy ötszörösére emelkedett. Buchenwaldban, Bergen-Belsenben az eredeti lakosság száma asztronómikus méretekre emelkedett. (94. oldal.)

Rassinier: A németek által megszállott országokban a zsidóság egy részét deportálták. Franciaországban 300 ezerbõl 100 ezer, Olaszországban szinte említésre sem méltó. Magyarországon 50 százalék, Lengyelországban 60 százalék, Németországban maximum 40 százalék (300 ezer 1933-1939 kivándorolt) Romániában 50 százalék. Tehát maximum 60 százalék, azaz 3 200 0003 500 000 között lehet azoknak a száma, akiket deportáltak. Ha egymillió vagy 1,5 millióra vesszük a zsidó áldozatok számát, ami 30-45 százaléknak felel meg, magában az is túlságos. (95-96. oldal.)
Rassinier: Ha egyszer végleg be lesz bizonyítva, hogy a XX. század közepén a történelmi tények ilyen fontosságát nagyon is kétséges bizonyítékokra és számokra építették fel, akkor el lehet majd mondani minden vita nélkül, hogy nem egy történelmi tettel, hanem történelmi hazugsággal állunk szemben: minden idõk legtragikusabbjával, ami a legszörnyûbb szélhámosságokra épült fel. (112. oldal.)

Azonban legalább olyan fontosak, mint Paul Rassinier kutatásai, egy jeles holland történelemtudós: Paul van Tienen mindent átölelõ tudományos megállapításai. Das Los der Juden; Wahn und Wirklichkeit címû könyvében a holland históriкus megállapítja, hogy a világzsidóság (tehát nem a magyarországi!) veszteségei amerikai számítások szerint 500 ezer és 350 ezer körül mozognak. A német Hochschullehrer Zeitung 1958. évi száma 173 ezerre teszi azoknak a számát, akik a németek hatalmi körzetében nem természetes halállal pusztultak el. Ezek szerint a világzsidóság veszteségei számarány szerint sem érik el a világ népei de még a magyarság háborús veszteségeit sem.

Paul van Tienen felel végre arra a kérdésre is, amely eddig teljesen érthetetlennek látszott: a nyugateurópai kormány miért nem hozza nyilvánosságra a zsidódeportációról és állítólagos "Endlösung"-ról szóló okmányokat, a KZ-ek kartotékjait, a KZ-ekbe zártak természetes és természetellenes halálozásának adatait tehát tulajdonképpen az úgynevezett "lágerkartotékokat", amelyeket jó német szokás szerint kísérteties pontossággal vezettek. A felelet egyszerû: mindezek az adatok, okmányok, dokumentumok kis részben az amerikai világhódító CIC birtokába, nagyobb részben azonban a Szovjetunió kezébe kerültek. A Szovjetunió volna az egyetlen hatalom, amely biztos adatokat szolgáltathatna a zsidóság úgynevezett háborús veszteségeirõl. Minderre azonban nem lehet számítani, mert "mindenekelõtt a Szovjetunió érdeke, hogy fenntartsa azokat a borzalom meséket, amelyeket ma már számtalan esetben megcáfoltak, vagy rágalmazás és hazugságként bizonyítottak. Ezek a mesék a Szovjetunió kezében jó eszközök arra, hogy a nyugat és keleteurópai népek ellen mindezeket mint egyszerû ütõkártyákat használja fel. A Nyugat azonban minden kritika nélkül átvette ezeket a meséket, noha a Szovjet célja csupán az volt, hogy mindezekkel feledtesse a Vörös Hadsereg tömeggyilkosságait, az akasztásokat, börtönöket, legfõként Katynt.

A Szovjetunió kísértetiesen hallgatott az Eichmann per idején, holott a birtokában levõ adatok szerint könnyûszerrel cáfolhatta volna meg, hogy az általa "gyûlöltnek" mondott izraeliek hazudnak, amikor a hatmilliós létszámot emlegetik. A Szovjetnek elég volt a hallgatás. A legfõbb szovjet cél számára a nyugati világzsidóság sikeresen kikaparta a forró tûzbõl az eichmanni gesztenyét.

A világtörténelem legszörnyûbb csalása valóban az, amely a hatmilliós számon belül a 600 ezres magyarországi legendát illeti. Hiszen a németországi zsidó emigránsok lapja azt írja, hogy Eichmann Adolf azért érkezett 1944-ben Magyarországra, hogy ott megsemmisítse a nyolcmillió (!) magyar zsidót, akik eddig testileg megkímélve éltek Budapesten. "...für die Vernichtung etwa acht Millionen ungarischen Juden, die bis zur dieser Zeit köperlich verschont geblieben." (Aufbau, 1962 májusi szám.)

Ezek szerint az akkor 13 és félmilliós Magyarországnak nyolcmillió zsidó lakója volt. Csak ilyen példátlan szemérmetlenséggel lehet elhitetni a világgal, hogy a hatszázezer magyarországi zsidó valóban elpusztult.
Azonban hol van ez a hatszázezer valójában? Lévai Jenõ Fekete könyvében tanúságtétele szerint 1941 január 31-én 247 100 volt a budapesti zsidó lakosság száma. Szerinte ebbõl megmaradt:

Egyedül Budapesten [229]	124 000
Izraelben él	100 000
Ducsinszky Jenõ cionista vezér adatai szerint az USA-ban	280 000
A délamerikai államokban	100 000
Franciaország, Kanada, Anglia, Ausztria, Németország	50 000
Összesen	654 000

A hatszázezer magyarországi kísértetbõl íme tehát 654 ezer életben van. Sõt, ezeknél jóval több is, mert hiszen igen számosan tértek vissza a Felvidékre, a Kárpátaljára, Bácskába az erdélyi részekre, szóval az 1944-ig Magyarországhoz visszacsatolt területekre. Ezek számáról senki sem tud semmit. Helyesebben mélységesen hallgat róluk a világpropaganda, amelynek egyetlen célja van: a nagy számokon és hazugságokon keresztül mérhetetlen naggyá fújni a zsidó szenvedéseket amelyek kétségtelenül voltak, s ennek arányában mérhetetlen német kártalanításokat felszedni és még tartósabbá építeni a hitleri idõkben egy idõre elvesztett világuralmat.
A "hatszázezer mártír zsidó" túlnyomó része tehát él és egész bizonyosan megvan. Él és pedig nem a mártírok, hanem a gyõztesek életét éli. El kell olvasni az amerikai, izraeli, vagy délamerikai lapok társadalmi rovatait, és mindenki láthatja, hogy tulajdonképpen alig-alig veszett el a véres viharban valaki. Aki pusztult, az a szerencsétlen, kaftános kis zsidó volt, de azok, akik a mártíromságról beszélnek, szalámis kacsát esznek a New Yorki Az Ember bálon. Felvásárolják a miami-i és brit-columbiai villákat, a bécsi Kärtnerstrassei üzleteket, a délamerikai portugál és spanyol vállalatokat.

Hogy ne tûnjék fel antiszemitizmusnak, a Hatikva címû cionista lapból idézzük dr. Dorn Jenõ professzor cikkének következõ részeit:
"Húszezer magyar zsidó volt legutóbb a ramat-gani (Izrael) Stadion futball mérkõzésén, ahol egy-egy belépõjegy feketén 1019 izraeli fontba került. A kártyaklubokban a román zsidókon kívül, fõleg a magyar zsidók ütik a blattot. Van olyan klub, ahol éjfél után a szolid römipartikból pókerparti lesz, százasokban játszanak a magyar zsidók, míg az idõsebb dolgozó azon töri a fejét abban az órában, hogy méreggel ölje meg magát nyomora miatt, vagy inkább a tengerbe ugorjon a jaffai partnál?... A közömbösség, nemtörõdömség, a lelketlenség, pazar ünnepi vacsoráknál mutatkozik meg. 'Egymást licitálják túl a magyar zsidó gazdagok és félgazdagok. Folyik a pezsgõ, a francia konyak és az angol whisky. Semmi se drága, ha azt kell bebizonyítani, hogy a régi, vagy új gazdag

magyar zsidó tudja az illemet... A közömbösség magas iskolája a zsidó hazában van." [230]

A világpropaganda magyar bûnnek szokta kikiáltani, hogy a magyarság "közömbösen viselkedett" 1944-ben. De, amidõn ily közömbösen tudnak viselkedni saját népük szociális nyomorával, öreg öngyilkosaival szemben, mit is várhattak volna a magyarságtól, amidõn elindultak Eichmann deportáló vonatai esetleg Auschwitzon keresztül az angol whisky, a szalámis kacsa, a német kártalanítás, szóval a végsõ gyõzelem felé?

--- Országhódítók 3. rész ----

ORSZÁGHÓDÍTÓK - AZ EMANCIPÁCIÓTÓL RÁKOSI MÁTYÁSIG - 3.rész

XII. fejezet
HAMVAZÓSZERDA

A liberalizmus és filoszemitizmus nagy és véres farsangjára 1945-ben a magyar baloldali kereszténység és polgári humanizmus számára is elkövetkezik a hamvazószerda. A Markó utcában és a Gyûjtõfogház udvarán felállított akasztófák, kivégzõ oszlopok láttán egyszerre eszmélkedni kezdenek azok is, akik gyûlölték, vagy legalább is nem szerették a kivégzett "háborús bûnösök" politikai nézeteit. Bárdossy László azonban mégis csak úgy hal meg, hogy a homokzsákok elõtt fölébe hajol a katolikus páter, s amikor eldördül a sortûz, az Ausztriából visszatért csõcselék üvölti: "a papot is!" Talán ugyanez a börtönszerzetes nyújtja Szálasi Ferencnek akasztófáján utolsó csókra Krisztus szent keresztjét. A kivégzésekre váró véres, idegen csõcselék elõtt népi demokratikus egyenruhájukban már ott állanak a zsidófeleséges Sólyom Lászlók, a félzsidó Pálfy-Österreicherek, hogy aztán Rajk Lászlóval együtt maguk is ugyanennek az idegen hatalomnak akasztófáin végezzék életüket.

Azonban most a magyarirtó akasztófák elõtt kiábrándul és magára talál a hungaristák által elég finom módszerekkel "bebörtönzött" antifasiszta katolikus prímás, az ateista árja, de zsidófeleséges Rajk László, a keresztény jobboldali támadására mindig kész Sulyok Dezsõ, a köztársasági meggyõzõdéséért oly kegyetlenül üldözött öreg Veér Imre, a szociáldemokrata Bibó István és az ugyanolyan magyarvérû marxista, Szeder Ferenc.

Különös, véres majdnem azt mondhatjuk felemás magyar tragédia ez. A hungaristák által a sopronkõhidai zárdában "bebörtönzött" nagy magyar fõpap elõtt megnyílik a politikai éghatár, s bizonyosan rádöbben, hogy azoknak volt igazuk, akik Magyarországot meg akarták menteni az idegen kisebbség uralmától, kizsákmányolásától, terrorjától. Mindszenty József, aki az eichmanni deportációk idején a zsidókat védte, aki 1944 október 15-ike után Serédi hercegprímással együtt aláírta a magyar püspöki kar Szálasi Ferenchez intézett levelét, nem az orosz és nem is a bolsevista szovjet hatalommal találja szembe magát, hanem azokkal, akik a tancsere alapján most géppisztollyal, bosszúval hódítják meg az õ országát.

A nagy, krisztusi ember, dunántúli kis paraszt család fia, és most Magyarország elsõ zászlós fõura tehát a királytalan és köztársaságtalan ország egyetlen legitim hatalma nem a szovjet hatalommal kerül ellentétbe, hanem az annak szuronyaira támaszkodó országhódító hatalommal. A nagy hamvazószerdán õ hint elsõként hamut fejére és a bosszú áradatában õ áll elsõnek azok védelmére, akik üldözték, bebörtönözték.

Talán nincs megrázóbb emberi dokumentuma a kereszténységnek, mint Mindszenty József hercegprímás, 1946 július 20-án Magyarország szovjet cseléd miniszterelnökéhez, Nagy Ferenchez intézett levele. Az üldözött most kegyelmet kér a régebbi üldözöttnek, a bebörtönzött azoknak, akik õt is bebörtönözték.
"Magyar földön, magyarok iránt, írja, ráléphetnénk már közel két év után az engesztelõdés útjára.

Akadhat réteg, amely továbbra is tartja a magába fojtott indulatokat céloz igen világosan a zsidóságra, ám a vezetõk és a továbbra látók többre kötelezettek. Õk azt is tudják, hogy a sistergõ láván sem élet, sem nyugodt kormányzás nem lehetséges. A lávának ki kell hûlnie. Arra kérjük mi, a magyar püspöki kar a magyar kormányt, szíveskedjék a közkegyelmet meghirdetni, a nemzet jövõje, a szebb jövõ érdekében. Egy törpe kisebbség ellenzésével nem törõdve, keresse meg a kormány a nemzeti egység és megbékélés útját. Ámbár a kormánynak a külsõ és belsõ akadályokkal szemben kell meghirdetni a közkegyelmet, mi mégis elengedhetetlennek tartjuk. Ha ezúttal is elmaradna, azt olybá vesszük, hogy nem is akarunk belsõ megbékélést, és az antiszemitizmus lecsillapodását."
A szovjet-bolsevista megszállás alatt lehetõ burkolt beszéd, most a legvilágosabb szó. Azt mondja mindez, hogy a bosszúhadjáratot, a biológiai osztályharcot egy törpe kisebbség csinálja, hogy az országhódítást, mint Kun Béla idején, ismét a zsidó proletár ortodoxia formájában valósítsa meg.

"Nincs béke! mondja a hercegprímás. A sok igazságtalanság, kegyetlenség, a bosszú ösztönös érzése, az elfogatások, kényszermunkák, erõszakos áttelepítések bennünk nem a béke ismérveit idézik fel, hanem az undort, a gyûlölet és erõszak mûveivel szemben!" [231]
Milyen végzetes, hogy Magyarország hercegprímásának korábbi, keresztény és humanista magatartásáért kell most valósággal hamut hintenie fejére.
"Mi, akik 1944-ben minden tõlünk telhetõt megtettünk a zsidók embertelen deportálása ellen. Istentõl kapott hivatásunk tudatában szükségesnek tartottuk a felszólalást a németek számkivetése ellen is." [232]
"A zsidókat a magyar állam siet kárpótolni, folytatja a hercegprímás, az õket ért igazságtalanságokért, és vagyonukba, jogaikba való visszahelyezésüket hiánytalanul teljesíteni. De miért kell akkor a keresztény németeket, a bûnteleneket is számkivetni, megfosztani, testileg, lelkileg tönkretenni, s így a történelem elõtt új igazságtalanságért felelõsségei vállalni?" kérdezi a fõpásztori körlevél. [233]

Itt már a katolikus klérus számára is kezd felrémleni, hogy nem a kommunizmus gyilkol és öldököl Magyarországon, hanem a magvát képezõ országhódító hatalom. Az antiszemitizmus jelszava, amely mindig is õket segítette, veszélyes bélyegzõ 1946 Európájában a filoszemiták számára is. De talán õk maguk is csak most veszik észre, hogy aki a keresztények és magyarok számára megbocsátást kíván, aki megbékélést hirdet eleve "antiszemita", mert a béke ellenkezik a zsidó hatalmi célokkal, amelyeknek eszköze a bosszú.

"A prímás meg nem alkuvó ember volt. Mindig is az üldözött mellé állt, de talán azt hitte, az a joga is megvan, hogy saját üldözött fajtája mellé álljon? Nem is mulasztotta el. Ezért nem volt hajlandó az antiszemitizmus ellen addig nyilatkozatot tenni, amíg a zsidók el nem hagyják a politikai rendõrséget. Miklós miniszterelnök (Dálnoki Miklós Béla) könyörgött Rákosinak, hogy a zsidóság hagyja ott a politikai rendõrséget, mert következménye olyan antiszemitizmus lesz, amelyre még nem volt példa. Külföldi zsidó körök is megtették ezt a figyelmeztetést." [234]

Peter Fürst, a neves cionista író azonban a New Yorki kommunista Sunday Compass 1951 február 1-i számában akaratlanul is feltárta a Mindszenty per igazi hátterét.

"Budapesten ismeretes volt, hogy Mindszenty kardinális antiszemita volt. Én magam láttam egy általa aláírt antiszemita nyilatkozatot, amelyet még a háború elõtt nyomtattak ki, és jelenleg a budapesti Zsidó Központ tulajdonában van. Egyik kollégámnak, Bertha Gastnernek, a londoni New Chronicle munkatársának személyes tapasztalatai vannak Mindszenty kardinálisról. Egy interjú során meglepõdött azon, hogy a kardinális hirtelen támadásba indult a magyar zsidóság ellen." [235] Az interjú végén Miss Gastner felkelt és megköszönte a prímás nyilatkozatát. Egyben közölte vele, hogy maga is zsidó, és atyja a londoni zsidó hitközség kimagasló tagja. Ettõl az idõtõl kezdve a kardinális megkívánta, a budapesti brit követségtõl, hogy az õt látogató "angol" újságírók személyi adatait vele közöljék.

A hungarista rendszer filoszemita bebörtönzöttjébõl íme! "antiszemita" lett.
Az angliai Jewish Clarion írta 1949 februárjában:
"Mindszenty kardinális, akiben a nyugati demokrácia a szabadság bajnokát és az elnyomás elleni harcost ünnepli, valójában notórius antiszemita. A fasiszta háborús bûnösöknek amnesztiát kért!"
Ez hát a rettenetes bûn! Esztergom érseke amnesztiát kér azoknak a magyar testvéreinek, akiket a bosszú üldözött börtönbe, akasztófára. Tehát: amnesztia.
"Bocsássátok el azokat, akik hónapok óta foglyok és nem kerülhetnek bíróság elé... Azokat is, akiknél nem magukban, hanem állásukban volt a hiba. A betegek, az öregek, a többgyermekes anyák, orvosok kiengedése csak jótékony hatást eredményezne a lelkekben" követeli a prímás. [236]

Az egész Mindszenty tragédiában a legriasztóbb, hogy nem a pánszláv bolsevizmus veszi fel a magyar katolikus egyház fejével a harcot. Aki elõször támadásba indul, az a nyugati és a magyarországi zsidóság.
Amikor 1949 február 4-én a londoni Jewish Chronicle kommentálni kezdi a prímás "bûneit", ezeket írja:
"Mindszenty kardinális, a római katolikus egyház magyarországi prímását, akit december 27-én tartóztattak le, négy magyarországi zsidó szervezet antiszemitizmussal vádolja. Ezek azt állítják, hogy tûrte a nácik zsidóellenes persecutióját, és most a háború elõtti zsidóellenes törvények visszaállítását tervezte. Ezeket a vádakat a Cionista Világszövetség magyarországi képviselete útján küldte szét a magyar cionista szervezet, a Magyar Zsidók Központi Tanácsa és a magyarországi Autonom Orthodox Zsidó Hitközség vezetõsége. A fenti organizációk a nyilatkozatot a világ minden zsidó szervezetéhez megküldötték. A nyilatkozatban olvashatjuk továbbá: a magyarországi zsidó szervezetek nagy megrökönyödéssel vették tudomásul, hogy egyes zsidó szervezetek Mindszenty védelmére keltek. A nyilatkozat szerint Mindszentyt a magyarországi zsidóság és a keleteurópai zsidóság fõ ellenségének tekintik. Sürgetik a zsidó szervezeteket, hogy még tévedésbõl se vállaljanak szolidaritást "népünk" ellenségével."

Mindszenty hercegprímás vértanúsága csak másod rendben bolsevista-kommunista gaztett, de elsõ rendben a zsidó proletár ortodoxia következménye. "A gójok legjobbját öld meg", hangzik a talmudi parancs. Sehol úgy, mint a Mindszenty tragédiában nem domborodik ki a magyarországi bolsevizmus faji arcéle.

Akik a harcot megindítják ellene, Rákosi-Roth Mátyás kommunista diktátor, s aki ezt az irtóhadjáratot ideológiai vonalon vezeti Révai József nevelésügyi miniszter, eredeti nevén

Kahána Mózes. A papjai között, akik elárulják, elsõ Balogh István, akit Bloch Izraelnek hívnak. Akik a bizonyítékokat hamisítják ellene: Boldizsár (Bettelheim) Iván sajtófõnök, Reissmann propagandafõnök, Gera-Grünzweig segédpropagandista. Akik hamisított kéziratait a hírhedt Sárga könyv számára elállítják, Sulner Hanna és Sulner László, szintén zsidók. A külön szovjet hóhért, akit Moszkvából Hozatnak, Kaftanov ezredesnek nevezik. Péter-Auspitz Gábor a fõvallatója, Kárpáti-Krausz birkózóbajnok kínozza, aki 1945-ben Debrecenben, a börtönben már keresztre feszített egy csendõrt. Zipszer Imre fogházparancsnok ül mellette a fõtárgyaláson is. A kábítószereket Balassa-Blaustein és Weil Emil adagolják. A Mindszenthy ellenes hajszában a legfontosabb szerepet viszik még ezen kívül Zalka Máté (Lukács tábornok), eredeti nevén Hirsch, Pollákné Stern Szeréna, Vadas Sára. Rendõrei és kínzói között ott van Dégi (Deutsch) Gyula alezredes, Kisely-Kammer Olga, Csapó Andor õrnagy, Érsek-Eichinger alhadnagy, Kunos-Krausz László fõhadnagy, Ficker ezredes, és még egy csomó õrnagyi, hadnagyi rangban levõ munkaszolgálatos, akik a legékesebb magyar neveket vették fel. A jegyzõkönyvet Kahána Piroska, Péter-Auspitz titkárnõje vezeti.

Vajon mit érezhetett a prímás, aki 1944-ben ezrével szerezte Angelo Rotta pápai nuncius útján a zsidóknak a menleveleket, most a 84 órás kínvallatás alatt, amelynek során ugyanazok a talmudi és bolsevista dühtõl eltorzult arcok vették körül, mint Krisztust, a római helytartó udvarán. Az Ugrinok, Tomoryak, Pázmány Péterek utódja biztosan tudta már ekkor, hogy nemcsak õ, hanem az ország és a fölötte való uralom idegen kezekbe esett.

Az Egyház és a magyar baloldal nagy hamvazószerdája volt, ami elkövetkezett. Ravasz László református püspök, aki szenvedélyesen lépett közbe Horthy Miklósnál a zsidókért, Ordass Lajos evangélikus püspök, aki ugyanezt tette szintén üldözve, vagy bebörtönözve nemcsak püspöki, de emberi méltóságukban is megalázva állanak szemben az idegen faj uralmával. Mindazt, amit a magyar jobboldal megjósolt, elõrelátott, most már õk is látják. S a tragédia záró jelenetében, midõn Mindszenty hercegprímás 1956 november 4-én a szovjet ágyúk tüzében az amerikai követség épületébe menekül, talán nem véletlen, hogy egyetlen kísérõje, Turchányi Egon az Ébredõ Magyarok Egyesületének utolsó elnöke.

De most már késõn van! S Kossuth Lajos mondotta: a magyar történelemben egy végzetes szó van: késõn!
Ha egy elkövetkezõ kor azt hinné, hogy e véres kínvallatásokban a "szocialista felvilágosodottság" gyõz az egyházi, vagy ki tudja milyen reakcióval szemben, annak ellentételeül fel kell mutatnunk a Rajk tragédiát. Rajk László kommunista, azonban nem zsidó kommunista. elsõ felesége Weinberger Rózsi viszi bele a kommunista pártba, és fel kell tételeznünk, hogy úgynevezett "idealista", akit ez az idealizmus sodor odáig, hogy mint belügyminiszter, nevét örökre beszennyezi a magyar mártírok vérével. Amit azonban Rajk László sem tud, csupán annyi, hogy a világméretû kommunista összeesküvésen belül milyen mértékû és hatalmú a belsõ mag, a zsidó összeesküvés, tehát a bolsevizmus tényleges hatalma. Rajk László részt vesz a spanyol polgárháborúban, mint a Rákosi brigád tagja. Azonban a frontról kikergeti és lezsidózza Gerõ (Singer) Ernõt, aki ennek a brigádnak Moszkvából küldött komisszárja. Persze nem azért, hogy harcoljon, hanem parancsoljon. Amikor Rajk belügyminiszter lesz és keze már véres, akkor is hisz abban, hogy van egy ideális kommunizmus, és hogy lehet szerinte "magyar kommunizmust" csinálni. Azonban egy minisztertanácsos meg is mondja Rákosinak, hogy mindez nem lehetséges, "ha túl sok zsidó nyüzsög az élen", mert a magyar nép még nem felejtette el a kapitalizmus korában szerzett tapasztalatait. Ezzel a taktikai meglátással Rajk László kétségtelenül nem a jobboldali, hanem a kommunizmus jobb elterjesztésének ügyét akarta

szolgálni. Rajk László a kommunista országhódítók számára ebben a pillanatban "antiszemita" lett. Nem a kommunizmushoz nyúlt, hanem annak lényegéhez, az országhódítókhoz. Egyébként már régebben is ebben a hírben állott. Magyar szempontból "ideálisan" látta a kommunista célt, és nem torolja meg, hogy a miskolci zsidó ÁVH-s parancsnokot. "Antiszemita", még ha kommunista is, nem lehet belügyminiszter. Rajkot így váltják át külügyminiszterré, ami a népi demokráciában tudvalevõleg a levélhordói állással egy jelentõségû pozíció.

A magyar Golgota baloldalán bizony sokan állanak sort, akik hittek a szociális igazságtételben, mint dr. Juhász Nagy Sándor, Károlyi Mihály egykori igazságügyminisztere, ez a tiszta, a naivságig becsületes demokrata, aki négyszemközt már a két háború elõtt vallotta, hogy a magyar demokráciát csak magyarokkal lehet megteremteni. Most, 1944-45 telén riadtan fordult el attól a debreceni kormánytól, amelyben rögtön meglátja, hogy nem magyar demokráciát, hanem a Debrecenbe érkezett vezetõivel zsidó terroruralmat hoz.

Avagy ott van dr. Veér Imre, az örök emigráns, aki Károlyi Mihály titkára volt, s párizsi exilje után hét évet ült a Horthy korszak börtöneiben, pontosan akkor, midõn ott volt fogoly Rákosi Mátyás is Második exiljében, már Amerikában jegyzi fel megdöbbenését, amelyet akkor érzett 1945-ben, midõn felismerte az új országhódításnak igazi jellegét. "Õrjöngenek ma a kétségbeesett bosszúvágytól" írja. "A világ csak zsidó áldozatokból és keresztény gyilkosokból áll az õ beteg, tébolyult agyukban. Nem gondolja tisztelt barátom, hogy rettenetesen bûnösök azok, akik céltudatosan és tervszerûen ezeket az elsodort embereket állítják olyan helyre, ahol bûnt kell megtorolni?" [237] "A zsidó bosszúállás azonban benyomult most már az államigazgatás pozícióiba. Visszafoglalta régi gazdasági õrhelyeit is. Öntudatlanul is kasztot alkot és államot az államban, épp úgy idegen elnyomóként kerül szembe a magyarsággal, mint a megszállók. Komoly aggodalommal nézhetjük a neo-antiszemitizmus gyûrûzését. Egy reakciós hullám nemcsak a zsidóság ellen, hanem a két munkáspárt, sõt még a demokrácia ellen is felkorbácsolódhat." [238]

Az egész könyv tanúságtétele szerint Veér Imre, aki egész életében meggyõzõdéses zsidóbarát volt, aki a jobboldallal és a nyilasokkal szemben helytállott a börtönig, amikor meglátja a valóságot, részese lesz a baloldal nagy hamvazószerdájának. Amikor észreveszi, hogy itt a magyarság elleni biológiai osztályharcra megy a játék, élete kockáztatásával interpellációt nyújt be az ÁVH jól ismert fajtájú gyilkosai ellen. A Magyar Köztársasági Párt elnöke rádöbben, hogy itt többé nem is magyar ügyrõl, nem is csupán bolsevizmusról van szó. Õ ekkor már hallotta a debreceni népi demokrata cukrászdában, amint ott "egy dagadt képû, tejszínhabos szájú" ember üvöltözik. Ezt rikácsolja az asztalt csapkodva:
"Minden magyart ki kell irtani! Irgalmatlanul, ahogy minket irtottak. Gettóba velük, egy szálig a Dunába." [239] "Bizony a demokrácia már születésekor halt meg Magyarországon" idézi Juhász Nagy Sándor szavait. S mindketten tudták, hogy kik voltak annak gyilkosai!

Azonban épp ennyire nem érdektelen az igazi magyarvérû szocialistának az 1962-ben is börtönben ülõ Bibó Istvánnak felismerése. Bibó István, aki 1956-os forradalom alatt Nagy Imre államminisztere volt, minden kétséget kizárólag a protestáns magyar intellektuel teljes meggyõzõdésével igenelte a szocializmus magyar formáit, de épp úgy, mint mások; látta, hogy sem demokrácia, sem szocializmus nem valósulhat meg ott, ahol az országhódítók legkisebb szerepet kapnak a közéletben. Õ is filoszemita, sõt apologéta volt a zsidóság érdekében, de a magyarság elleni bosszúhullám láttán õ is hamut hint a fejére.

Bibó István 1948-ban, a "Válasz" címû folyóiratban, Sárközy Györgyné kiadásában írta "A zsidókérdés Magyarországon" címû tanulmányát, amely annak filoszemita tendenciája ellenére a következõket állapítja még:
"A zsidó vagyonok kezelõinek s értéktárgyak megõrzõinek az a gyakorlati tapasztalata, hogy a zsidók mérhetetlen gyanakvással, semmiféle rendõrségi és bírósági hercehurcától vissza nem riadva, barátságot és bizalmat félretéve, néha kiáltó hálátlansággal keresnek rajtuk olyan értékeket, amelyeknek megõrzését, vagy rendben tartását a háborús események tették az illetõ hibáján kívül lehetetlenné.

Három éve egyéb sem történik az országban, mint a zsidók elégtételszerzése. A számonkérés összes intézményének hitelét nagyon aláásták.
Alaptalan feljelentések, az elõre elfogult tanúk, hamis ráismerések és rá nem ismerések, gyanús vallomások, az akasztást követelõk összevisszasága. Súlyos problémává vált a zsidóknak az egész számonkérési eljárásban való hivatalos szerepe. A számonkérésben az ügyek bíráiként, a nyomás és ítélkezés legkülönbözõbb szakaszaiban szerepelt annyi zsidó személy, hogy visszhangra talált az a beállítás, hogy az egész számonkérés lényege az, hogy tulajdonképpen zsidók ítélkezzenek magyarok felett. De mindezt nem lehetett volna három évvel ezelõtt nyugodtan megmondani. Gyávaság és kényelmesség volt mindnyájunktól, hogy ezt akkor nem tettük meg, s a zsidók "mérséklethiányán" sopánkodtunk..." És mi a következmény: "A felszabadulás pillanatában az antiszemitizmus a nullponton volt. Akik nem szerették a zsidókat, azok továbbra sem szerették meg õket, de a lezajlott szörnyûségek mellett eltörpült, az emberek torkán akadt mindaz, amiért egyáltalán szidni szokták õket. Az azóta eltelt esztendõk alatt ez a gátlás tökéletesen és teljesen megszûnt. Ma újból létezik egy tökéletes és szabályos antiszemitizmus, amely a maga hivatkozásait és adalékait csaknem kizárólag az 1945 óta zajló körülményekbõl meríti. Nincs neo-antiszemitizmus, de vannak neoantiszemiták, sokan vannak, akik azelõtt nem voltak antiszemiták, de ma azok."
Azóta van egy minden eddiginél lángolóbb antiszemitizmus Magyarországon, amibõl a filoszemita Bibó István 1946-48-ban még csak az elsõ pislákolást látta, de jól mondja: "ez nem a régi". A régi antiszemitizmussal a munkások megtagadnak minden közösséget. Az 1945 óta kifejlett új antiszemitizmus egészen más: a Rákosi-Gerõ-Farkas-Péter és Vas stb. pánjudaista-kommunista rendszere elleni égõ gyûlölet.

Ha egyszer majd akad nem emigráns publicista, hanem nagy magyar történetíró, akinek lesz bátorsága ebbõl a szempontból is megvizsgálni száz elmúlt esztendõ magyar történetét, valószínûleg meg fogja állapítani, hogy a magyar jobboldal tudatosan szenvedte el a mártíromságot, de a magyar fajú baloldal tragédiája nagyobb volt, mert nekik meg kellett érniük a kiábrándulást saját, sokszor becsületesen hitt elveikbõl. A Bárdossy Lászlók nyugodtan és félelem nélkül állhattak a meghódított ország új urainak puskacsövei elé, mert õk elõre látták, hogy ez lesz a vég, ha a másik oldal gyõz. A Rajk Lászlók, Nagy Imrék és mind-mind a többi baloldaliak ha magyarok voltak mélységes csalódással léptek az akasztófa alá, a kivégzõ oszlopok elé, vagy mentek számûzetésbe, belsõ emigrációba. Talán egy életen át viselték a stigmát, amelyet szívesen vertek rájuk a liberális kapitalizmus, a "Horthy-fasizmus" urai, hogy a baloldaliság egyenlõ a hazaárulással. S csak már az akasztófa alatt vették észre, hogy ezt a szégyenbélyeget jogtalanul azokért hordozzák, akik most felakasztják õket, mint magyart!

A Talmud és a Sulhán Áruk akasztófái alatt összetalálkoztak a magyar Hámánok, s ha bûnösek, vagy bûntelenek valának magyar véreik ellen elkövetett vétkekben, "mint aki a sínek közé esett, és átérzi egész életét", bizonyosan átérezték õk is, hogy minden magyar vér, ami folyt az országhódító kisebbségi hatalom miatt folyt ki száz esztendõ alatt.

Hiszen lehetetlen, hogy a Látók: Berzsenyi, Kossuth, Széchenyi, Istóczy, Verhovay, Deák Ferenc, jobb vagy rosszabb magyarok lettek volna, mint a fajvédõ magyarok, és hogy mindazok, akik láttak Ady Endrétõl, Szabó Dezsõtõl, Bibó Istvántól, egész a kommunista Garbai Sándorig, csupán mezítlábas, alpári antiszemiták lettek volna. Mindenkinek, aki magyar volt akár jobb, akár baloldalon harcolt, akár magyar szocialista, akár magyar fajvédõ, látnia kellett, hogy nem egymással állunk szemben, hanem egy kétarcú, de azonos országhódítás dögvészével. Mert elvégre lehetetlen, minden magyar tévedett volna, és minden magyar csak gyûlölködött. Ha nem hiszünk a Gömbös Gyuláknak, Szálasi Ferenceknek, higgyük el hát legalább a Végzetes csalódással kiábrándult Garbai Sándoroknak, Fényes Lászlóknak, Kassai Ferenceknek, Móricz Zsigmondoknak, az országhódító hatalom által felakasztott baloldali magyaroknak az elõlük külföldre emigrált Veér Imréknek, de még a Sulyok Dezsõknek is:
"Minden kiontott ártatlan vér, Minden magyar vér, ami folyt..."

Jobb és baloldali vér, a magyar vér volt. A nemzet agyvelejét elhomályosító talmudi kör eloszlatásához a végsõ döbbenet pillanatában hozzájárult, sõt hatásosan járul hozzá a magyar fajú baloldal is.
Mert elkövetkezett a nagy zárójelenet. Az 1956-os magyar szabadságharcnak jönnie kellett. És jött is, hogy végre jobb vagy baloldaliság nélkül, de magyar egységben végre az országhódítók ellen irányítsa fényes fegyvereit.
A magyarországi baloldal kiábrándulására talán mi sem jellemzõbb, mint Ignotus (Veigelsberg) Pál egyik cikke, amely csaknem tökéletesen mutatja az országhódítás magyar és zsidó tragédiáját, Ignotus Pál a kommunisták börtönében ült, mint "revizionista elhajló", majd szabadulván egy ideig még igyekezett a kommunistákat kiszolgálni. Azonban 1956-ban Nyugatra jött, és itt az Irodalmi Újságot szerkeszti.

Egyik apologetikus cikkében aztán megírja csaknem azt, amit ez a könyv tartalmaz. Az országhódítás különbözõ, de mégis összefüggõ formáit: "...A kínos felhangokat a középosztály hibrid jellege és a zsidókérdés váltotta ki. Magyarországon a keresztény középosztály gyógyíthatatlanul 'dzsentri' akart lenni, vagyis az állam meg a megye ingyenélõje, ha már a földmonopóliumé nem lehet; a polgári foglalkozás, a polgári érdeklõdés - a maga lábán álló, a maga eszével gondolkozó polgáré, valamint a munkásszervezkedés felkarolása, az agrárproletáriátus igényeinek komolyan vétele is zsidó dolog' volt, amíg a fajvédelem és a fasizmus azt is bele nem bunkózta a bürokratikus kiváltságok szolgalelkeket termelõ rendtartásába. A zsidóság baja nem az volt, hogy ettõl elütött; hanem az, hogy nem ütött el eléggé. Polgári értelmisége rengeteg jót tett az országnak azzal, hogy olyan volt, amilyen, s majd ugyanannyit ártott azzal, hogy nem merte magát olyannak látni és vállalni, amilyen. Maga is dzsentri akart lenni. Vagy bosszút állni azért, hogy nem lehet. Legkínosabban akkor hatott, amikor úgy dörgölõzött a dzsentrihez, hogy irtó hadjáratot szervezett ellene, s az egész nadrágos társadalom ellen. Akárhány apparatcsikká vedlett textilfiú a mellére tûzhette volna, hogy: "ha nektek az ember a szolgabírónál kezdõdik, hát leszek én olyan basás szolgabíró, hogy Endre Lászlónak is kicsordul a nyála a sírjában, de ezentúl ezt majd megyei párttitkárságnak nevezzük."

Félre ne értsenek: semmi hiba abban, ha valaki környezetébõl, szüleinek, nagyszüleinek felekezeti, származási vagy mesterségbeli környezetébõl elkívánkozik. Ám öltsön a bankhivatalnoknak indult szatócsfiú munkászubbonyt, parasztködmönt, vagy papi reverendát, akár jelképesen, akár ténylegesen, ha hite vagy hajlama így kívánja; csak az a túllicitálós rikácsolás ijesztõ, amelybõl kiüvölt, hogy kínjában teszi, mert díszmagyart nem ölthet. Sejti-e olvasóm, hogy ez a palástolt vagy elõjelet váltott sznobság hogyan tombolt,

például Rákosi Mátyásban? Õ valóban a zsidó polgári származás túlpótlásának piramidális torzképe volt. Jelképes munkászubbonyán matyó hímzéssel, olykor zászlósúri boglárokkal. A módszereket és a jelszavakat Sztálintól vette, de Göre Gábor hanglejtésével adta elõ; s Bethlen taglejtésével parádézott az állami vadászaton. Pedig, ezt összeszorult szívvel teszem hozzá, a Galilei körbõl indult, a reformnemzedék ifjú rohamcsapatából." [240]

Sulyok Dezsõ, aki az 1945-ös zûrzavarban és eszmei, erkölcsi káoszban elvállalta még Imrédy Béla ellen a népügyészi szerepet is, aki aztán a késõi felismerések és megdöbbenések birtokában megpróbált mindaz ellen küzdeni, aminek maga is részese volt az ország szerencsétlenségében, már hazulról hozta a keserves bizonyságtételt. És ez teljesen és tökéletesen azonos volt azzal, amely miatt Imrédy, Bárdossy, Szálasi és a magyar mártírok életükkel fizettek.

Sulyok Dezsõ, aki oly sokat tett érettük, megdöbbenve hallotta 1945-ben és után a zsidóság többségének véleményét: "Nyíltan kimondták, hogy több százezer mártírjuk megváltotta a megmaradtak számára az országot, amelyben most már õket illeti a politikai vezetés... Õk kénytelenek a hatalmat kézben tartani. Nem szabad tehát a kormányt kezükbõl kiadniuk és magukhoz kell venniük a rendõri hatalmat is, mert csak így tudják megakadályozni egy aktív antiszemitizmus felülkerekedését. Mivel pedig egyelõre önmagukban képtelenek lennének a népi erõk és a visszatérõ reakciók koncentrált támadásával szemben mindezt megvalósítani, mindent el kell követniük, hogy Magyarországon az orosz megszállás minél tovább tartson. Rákosi és a zsidó kisebbséghez tartozó társai orosz segítséggel magukhoz ragadták a hatalmat Magyarország népe felett. Ezek most épp úgy diktatúrájuk alatt tartják a magyar népet, ahogyan azt 1919-tõl 1945-ig a fehér ellenforradalom erõi csinálták. A magyarországi zsidók nemzeti kisebbség kisebbsége ezt a diktatúrát 1945 óta a kommunista párton keresztül gyakorolja." [241]

Mi más ez, ha nem az országhódítás erõinek felismerése a nemzeti baloldal részérõl? Mi más ez, ha nem a jobboldal sokkal hamarabb jött felismerése és történelem elõtti tanúságtétel, hogy az országot kapitalista vagy kommunista formában mint Sulyok Dezsõ mondja a zsidó nemzeti kisebbség hódította meg. Hiszen a magyar baloldal nagy hamvazó szerdáján, amikor Sulyok Dezsõ egyik parlamenti beszédében, 1947 június 24-én az orosz csapatok békés hazatértét követeli, elõtte is végleg lehull az országhódítók álarca: "E beszédem után Révai József, a kommunista párt egyik vezetõje a ház folyosóján megszólított: Azt akarom-e, kérdezte, hogy pogrom legyen Magyarországon, és a zsidókat kiirtsák? Kérdésemre, hogy mit akar ezzel mondani, így felelt: Aki az oroszokat hazaküldi, az pogromot akar." [242]

Ezzel azonban még nincs vége a magyar tragédiának. A Magyar Szabadságpárt megtért vezére 1947 július 1-én mondotta el a magyar képviselõházban utolsó beszédét, s midõn a totális gazdasági és állami rendszeren alapuló bolsevizmusról beszélt, Révai József (Kahána Mózes) arra hívta fel az oroszokat, hogy rendszerük gyalázása miatt járjanak el Sulyok ellen. "Ezek után mondotta Sulyok a magyar parlamentben a szólásszabadságot megszûntnek tekintem és a szótól elállok."

Amikor pedig mindezek után pártja élén kivonult a parlament sok vihart látott üléstermébõl, Révai-Kahána utánaszólt:
"Tûnjenek el örökre!" [243] Az alig száz éve emancipált Kahána íme kiutasította hazájából a baloldali, de mégis honfoglaló õst, a magyar vért, az egész magyar szabadságpártot, még ha az az õ érdekükben is vétkezett magyar vérei ellen. A teremben azonban nem Sulyok és

nem Kahána mondták ki az utolsó szót. Az ítéletet Kossuth Lajos mondta száz évvel ezelõtt: "Nem lehet õket emancipálni, mert létük a fennálló országlási renddel egybehangzásba nem hozható."

S a magyar baloldal, ha magyar volt, most megszólaltatta az Istóczyak, Gömbös Gyulák, Imrédy Bélák, Hubay Kálmánok helyére lépett Kahána Mózesekkel szemben a hamvazószerda baloldali mea culpáját, ezúttal talán nem a magyar, hanem a shakespearei tragédia szavaival: "Köszönöm zsidó, hogy megtanítottál!"
Mi maradhatott még? 1956 október 23. A forradalom jött. A forradalomnak jönnie kellett. És jött is, hogy újra a 14 éves Solymosi Eszterkék vessék szûz testüket az országhódító uralmat fenntartó ÁVH géppisztoly tüzébe, és az ezt támogató szovjet-bolseviki hatalom elé.

A fellázadt magyar tömegek elõtt, láthatatlanul egy kis cselédlány, Solymosi Eszter járt sápadtan és mégis diadalmasan. A két ellentétes "vonal", íme egybe ért. A jobb és baloldali magyarság a tûz és véresõben újra egyesült.
Most vált nyilvánvalóvá jobb és baloldali magyarok elõtt, hogy az ország fölötti hatalom idegen, tehát az ellen jogosult a fegyveres felkelés is. A szovjeték csak akkor kezdték meg a magyar szabadságharc leverését, amikor a pártház ostromlása után lámpavasra kerültek az ÁVH-s ezredesek, akik valamennyien országhódítók voltak. Az Egyesült Államok pedig hagyták magára a magyar szabadságharcot, amikor felismerték, hogy kinek kezében volt a hatalom, s lényegében kiket fog sújtani szükségképpen a magyar szabadságharc.

A hatalom ugyanis mindkét birodalomban a harmadik, titokzatos világerõ kezében volt.

XIII. fejezet
CÁPÁK A HAJÓ NYOMÁN

1883 után elindul az Egyesült Államok felé a "tiszaeszlári emigráció". Száz és százezer magyart visznek a Cunard Line hajói az USA felé. A Szent Istváni birodalom magyarjai, ruténjei, németjei és tótjai futnak most a meghódított ország nyomora a földtelenség, a kazár uzsora elõl a mesebeli álombirodalomba, ahol van munka és kenyér, ahol a munkáért aranydollárral fizet egy éppen épülõ, hatalmas birodalom. Indulnak hát a Cunard Line és a Norddeutsche Lloyd hajói, hogy a hamburgi mólóról Rákosi Viktor "Elnémult harangok"-ának fõhõse, Simándy Pál nagytiszteletû úr hallja a sötétben elveszõ magyar kivándorlók utolsó énekét: "Hazádnak rendületlenül..."

A hajó megy... A hajó magyarokat visz, akik majd leszállanak az amerikai korai kapitalizmus bányáiba, vagy maltert hordanak az épülõ felhõkarcolók állványain, elszóródnak a farmokra, dohányültetvényekre. Megalakítják kis magyar településeiket, és megmaradnak nyelvben, lélekben amíg tõlük csak telik Magyarország halálig hû és hazavágyó fiainak.

Csodálatos és nagyszerû magyarság ez, amely útlevél nélkül, az akkori elõírások szerint zsebében húsz dollárra), de szívében, lelkében tiszta magyarsággal kiköt New Yorkban, Bostonban vagy Ellis Islandon, hogy aztán a korábban érkezett Haraszthy Ágostonok, Újházy Lászlók, s a többiek nyomán vérével, verejtékével pionírja legyen az amerikai felépítésnek.

Az amerikaiak valószínûleg soha sem fogják tudomásul venni, hogy mit adott nekik ez a tragikus magyarság: Kossuth valóra vált próféciáit, a californiai gyümölcstermelés

megalapozását, a Kovács Mihályok rohamát a függetlenségi harc huszárezrede élén, az Asbóth tábornok tudását, amellyel megtervezte a világ legnagyobb városa, New York Central Parkjának mai térképét, avagy a polgárháború spriengfieldi döntõ rohamát vezesse Zágonyi Károly bátorságával.
Ez a tiszaeszlári emigráció, a legtisztább magyar és parasztvér Verhovay Egyletet alapít, Kossuth Köröket szervez, Rákóczy Egyletekben hangsúlyozza ki magyarságát. Szent István templomokat épít, vagy a protestáns nagytiszteletû úr templomában énekli a "Tebenned bíztunk" zsoltárát.

Az öreg amerikás magyarság helytállása a külföldre vetett magyar szegénység hazahûségének legszebb és legnagyobb csodája. Az ír jött, hogy meneküljön a brit kibirtoktalanítás, a terror elõl, a lengyelzsidó jött, hogy meneküljön a pogromok elõl, és a svéd is jött, hogy jobb életet teremtsen magának, mint amelyet kopár hazája adhatott neki.

A magyar bevándorló azonban azért jött, mert szociális és politikai vonatkozásban "szertenézett, s nem lelé honját e hazában". És mégis halálig hû maradt a hazához. Sajnos, e sorok írójának nem állnak rendelkezésére elegendõ bizonyítékok, azonban az egész öreg amerikás magyarság léte, magyarsága, hitélete bizonyítja, hogy ez a tiszaeszlári emigráció az összmagyarság legjobb, legértékesebb rétege volt.

Simándy Pál ott ült a hamburgi mólón és hallotta a "Hazádnak rendületlenül"-t: Simándy nagytiszteletû úr csak azt nem látta, hogy a kivándorló hajó után cápák is úsznak. Országhódítók, akiket nem a nincstelenség ûz, hanem a remény hajt, hogy Amerikában még jobban megélhetnek ebbõl a magyar tömegbõl, mintha otthon parazitáskodtak volna a nyakán. Fezõrök, sikkasztók, alpári zsurnaliszták, akiket nem tud használni a legsötétebb pesti zugújság sem, most egyszerre újságtulajdonosok, lapkiadók, szerkesztõk lesznek a nagy amerikai szabadságban. Talán majd akad amerikai magyar történetíró, aki egyszer dokumentációsan megírja, hogy ezek az "otthonról körözött sikkasztók, hogyan veszik át a hatalmat az amerikai magyarság fölött.

Az Egyesült Államok épülõ kapitalizmusában az "újságosok" válnak a magyarság kizsákmányolásának központjává. Õk hirdetik a zugbankárokat, akik hazafelé pénzt közvetítenek, és óriási összegeket keresnek a hamis árfolyamkülönbségeken, õk adják-veszik a telkeket, kötik a biztosításokat, csalják ki az amerikai szabadság adta minden lehetõségével a magyar bányászok, építõmunkások és földmûvesek véres verejtékkel megszolgált centjeit. Õk indítják a különféle "hazafias" akciókat, óhazai nyomorenyhítéseket (Pedlow-Brack akció), amelyekre az amerikai kis magyarok adják a pénzt, de õk vágják zsebre a horribilis százalékokat, közvetítési és kereskedelmi jutalékokat. Õk megtanulják az angol nyelvet, a magyar azonban kis magyar gettókban él, sokszor írni-olvasni sem tud, így rajuk van utalva, de legalább megõrzi a magyar nyelvet. Angol újságot nem tud olvasni, csak legkevesebbje, így a minimálisan millió fõnyi amerikai magyarságot az újságon keresztül közelíti meg ugyanaz az üzleti szellem és kizsákmányolás, amely elõl kiszorult saját hazájából.

Az amerikai magyarság története így válik tulajdonképpen a szüntelen becsapások, botrányok, kifosztások, mások számára jól jövedelmezõ áldozathozatalok folyamatos történetévé. Ennek egyik legjellegzetesebb képviselõje az Amerikai Magyar Népszava, amelyet 1898-ban alapít meg Berkó-Berkovics D. Géza. A lap egy idõben napilag formájában is megjelenik. A szerkesztõség, a kiadó hivatal, az egész, adminisztráció csaknem száz százalékban zsidó minden idõkben.

Az 1949-es Arany Jubileumi album szerint az akkori állapot a következõ. Kiadótulajdonos: Szántó Lajos, a borszéki hitközség kántor fia, egyben a Virginiai Kentucky Tobacco tulajdonosa, aki egész kivételes jelenség. 1949-ben segít a kivándorló magyarokon, sokat áldoz, de politikailag osztályoz. Vele ellentétben a legteljesebb magyargyûlölet fûti az egész szerkesztõséget. Adminisztratív vezetõ: Székely (Slézinger) Izsó, a miskolci Leánykiházasító Egylet 10 ezer aranykoronás sikkasztója. A szerkesztõség tagjai: dr. Miklós Oszkár, Gáspár Géza, dr. Aczél Benõ, Gábel Vilmos. Hirdetési osztály: Fenyves Klára, Mandel Ernõ, Kandell Harry, Alice White elõfizetési osztály; dr. Meller Victor iroda; Esther Keslinger, Sadie Schaff könyvelési osztály. Még a mûszaki osztályt is csupa egyfajú idegenek vezetik.
Az Amerikai Magyar Népszava megalapításával megtörténik a teljes hatalomátvétel az öreg amerikás magyarság fölött. Gyakorlatilag az õ kezükbe jut ezáltal az Amerikai Magyar Szövetség is, amelyben hamarosan Gombos-Knopfer Zoltán, Káldor Imre, dr. Márk Béla, Székely Izsó az igazgatók, de egyes református és katolikus lelkészek mellett ott szerepel késõbb Himler Márton is, aki mint OSS ügynök évekig kémkedik Magyarországon, "feltérképezi" és a szovjet GPU kezére szolgáltatja 1945-ben az egész magyar politikai és szellemi elitet, és tanácsokat ad a State of Departmentnek, amelyek szerint az 1946-ban bekövetkezett második Trianont Magyarország háborús bûnössége címén fenn kell tartani.

Az ötven esztendõ alatt eltelt korszak vezetõinek fogalmuk sincs róla, hogy milyen célokat követnek el ezek az emberek, és milyen célokra használják fel nevüket. A Népszava elsõ jubileumára Kossuth Ferenc gratulált, és Barabás Béla, a híres, kitûnõ 48-as képviselõ. Az Amerikai Magyar Népszava látogatója Károlyi Mihály, amikor a Szent Istváni Magyarország ellen akarja hangolni az amerikai magyarságot és az amerikai közhangulatot is. Károlyi elsõ látogatása a Népszavához vezet, és ezen keresztül adja ki a jelszót: "Új Magyarországot!" Kíséretében van a késõbbi kommunista népbiztos Kunfi-Kunstätter Zsigmond is. A Népszava már 1912 márciusi számában írja: "Forradalmi szellõ lengi át Magyarországot."

Ügyes és kitûnõ üzleti politika ez. Egyfelõl a régi haza iránti hûséget hirdetni, másfelõl a hazai állapotok ellen uszítani a nyomor, földtelenség elõl kivándorolt öreg amerikás magyarságot, és ezeken az érzelmeken keresztül olyan közhangulatot teremteni, amely hajlandó beugrani minden nemzetellenes uszításnak. Ugyanakkor pedig fenntartani a látszatot a rosszul tájékoztatott amerikai öreg magyarok elõtt, hogy a Népszava tulajdonképpen a legtörzsökösebb magyarságot, a hazafias célokat képviseli.

Az öreg amerikás magyar szív az ócountryért dobog, hát ezt a tiszta érzelmet kell most felhasználni üzleti célokra. Az 1914 elõtti békében millió dollárokat keresnek a pénzküldõ zugbankárok, úgy, hogy éppen "magyar" vonatkozásban külön törvényt kell hozni ellenük az amerikai kongresszusnak. A Transatlantica Trust Company bukása és csõdtömege élén Pirnitzer Gyulával, épp olyan elsõszámú közbotrányai magyar Amerikának, mint a Himlerville sötét businesse, ahol Himler Márton jóvoltából sok ezer magyar bányász veszti el keservesen megtakarított centjeit. Az elsõ világháború után a Pedlow-Brack akció települ rá a jóhiszemû magyarokra. Hatvanöt fõnyi személyzettel gyûjtögeti a magyar kisemberek áldozatkész adományait, és milliókat keres a "humanizmuson".

A Trianon ellenes harc idején a Kossuth szobor felállítása is nagy üzlet. Ötszáz magyar zarándokot hoznak Amerikába, de Székely-Schlézinger Izsó Népszavája és társasága pillanatok alatt húszezer dollárt keres azon, hogy a szobrot újjá kell önteni, mert szándékosan elrontották. A szerencsétlen formában folytatott revíziós propaganda, a

revíziós albumok kiadása, Endresz György Óceánrepülése, a Justice for Hungary-val millió dollárokat vesznek ki az ottani magyarság zsebébõl, de a százalékot mindig a jól ismert "hazafiak" keresik meg, közvetítési jutalék formájában.
A második világháborúban az amerikai magyarság egyszerû embereinek áldozatkészségébõl kétmillió dolláros "Louis Kossuth Liberty Shipet" vásároltak a roosevelti és egyben zsidó hadi célok számára, amelyek tulajdonképpen az ócountry, de természetesen Hitler ellen irányultak elsõsorban. A második világháború kitörése elõtt, amidõn a Felvidék visszacsatolásáról van szó, az amerikai magyarságot már odáig tudták tüzelni, hogy alig-alig lehetett elküldeni a táviratot, amely Hitlert a magyarság iránti kötelezettségeire figyelmeztette. Amidõn Budapest 1945 február 9-én a szovjet martaléka lett, akkor ugyanezek az elemek akartak felszabadulási ünnepet rendezni, mint "jó amerikaiak", s a szégyenletes akciót csak egy igaz amerikai magyar (Hatthayer József) tudta megakadályozni azzal a kijelentéssel, hogy a magyar amerikaiak erre az ünnepségre fekete gyász-zászlóval fognak felvonulni.

Amikor 1938-ban Roosevelt elnök Hitler és Mussolini ellenes beszédet mondott, ugyanezek az elemek alakították meg a Council of Americans of Hungarian Origin-t, amely természetesen nem magyar, hanem Hitler ellenes zsidó szervezet volt.

Amikor pedig mégis elveszett a második világháború, akkor ismét rátérnek a "humanista" alapra. Székely-Schlézinger Izsóék egy hajóra való tejport vásároltak az amerikai törzsmagyarság adományából az éhezõ Magyarország számára, és amikor már senki sem vásárolt Amerikában tejport, 20 ezer dollár tiszta közvetítési jutalékot kerestek az üzleten. A hajórakományt pedig Budapesten a "fajilag üldözötteknek" osztották ki.

Ha errõl az USA-ba szakadt magyarországi zsidó üzletes zsurnalizmusról nem is állanak rendelkezésre elegendõ adatok, Fath Galambos József, az amerikai magyarság valóban legkiválóbb szellemi Vezetõje, megrendítõ bizonyítékokat közölt errõl az újságírásról. Nyitrai (valószínûleg Neumann) Emil úgy kezdi tevékenységét, hogy bajuszpedrõt, elefántcsontként forgalomba hozott kaucsukfedelû Bibliákat árul a New Yorki pierekre beáradó magyaroknak. Fecsó Imre, az Amerikai Magyar Népszava és Szabadság "publicistája", aki valószínûleg nem magyar származású, többszöri hamis bukás után, mint ingatlanközvetítõ forgatja a "magyar tollat". Singer Mihály a magyar nyelvû lapokban fosztogató hirdetéseket tesz közzé, de õ is "újságíró" és szellemi vezér. Kohányi (Kohn) Tihamér megvadult talmudi gyûlölködésében a Tisza kormány elleni felháborodásba csalja a magyar amerikásokat, akikkel a levelek tízezreit íratja az óhaza kormányzati rendszere ellen. Azonban írja Galambos József "egész pályafutása nem volt egyéb, mint a magyar hazafiság csalárd jelszava alatti nemzetgyalázás". Mr. Green, aki Magyarországon valószínûleg Grün volt az elsõ világháború alatt amíg lehetett, tehát 1917-ig pénzküldési akciót szervez. Ebbõl a célból gründolja Magyar Hírlap címû újságját, amelynek segítségével aztán száz magyar koronát 20 dollárért árul, noha az összes tõzsdén akkor 100 korona még csak 17 dollár. Ezer és tízezer tájékozatlan magyar munkás bõrén minden száz koronán három dollár tiszta hasznot vág zsebre a zsurnalisztikai pénzüzlet. [244]

Ennek a magyarországi származású amerikai zsidóságnak szerepe végzetes az amerikai magyarság életében, két háború elõestéjén és befejezésekor, Amikor a magyar állam hatalma alól kiszakadt magyar és zsidó, csak akkor derül ki, hogy az emancipáltak, a befogadottak, a nyelvet még tanulók mennyire nem tudtak együtt érezni a gazdanéppel, s mennyire nem egyenrangú partnernek, hanem olyan alanynak tekintették, amely egyedül az õ megélhetési céljaikat szolgálja.

Igazi arcukat azonban a magyarság nagy tragédiájának pillanatában mutatták meg. Amikor közel egymillió magyar menekült Nyugatra az országot elárasztó szovjet csapatok elõl, akkor az ország meghódítóinak, elsõ törekvésük volt, hogy a menekült magyarokat tegyék felelõssé saját tragédiájukért és azért, amit Hitler és Eichmann Adolf követtek el ellenük. Ennek az õrjöngõ világbosszúnak nemcsak otthon, hanem a hazátlanságban is kiépítették megfelelõ szerveit.
Az amerikai és a KZ-ekbõl szabadult magyarországi zsidóság most összefogott, hogy rendszeresen üldözze a magyar menekülteket és megakadályozza, hogy azok Amerikába, vagy tengerentúlra juthassanak. Minden idõk legfarizeusabb szervezete, egyben a világterrornak és antihumanizmusnak tipikus példája az IRO (International Refugee Organization), amelynek helyzeti elõnyeinél fogva összes kulcspozícióiba beülnek, és a nemzetközi szervezetet jellegzetesen ószövetségi szervezetté változtatják át. Maga a szervezet és az amerikai Displaced Person Act is csupán egyetlen célt látszik szolgálni, hogy minél többen juthassanak közülük tengerentúlra, és minél kevesebben más európai népek menekültjei: lengyelek, csehek, románok, szerbek, horvátok, magyarok, észtek, lettek és litvánok közül. Nemcsak a tisztviselõk százai és ezrei, hanem maga a szervezet alkotmánya is tipikusan az õ kiválasztottságuk és gyõzedelmi mámoruk kiteljesedése. Most immár menekült üldözi a többi menekültet, illetõleg egy menekült vagy KZ-es csoport az összes többi nemzetiségû menekülteket, tekintet nélkül arra, hogy ez ellenséges vagy barátságos beállítottságú volt velük szemben. Az IRO force kérdései persze enyhébbek, azonban a norma leegyszerûsödött a Sulhán Arukhi világfelfogás nívójára: aki nem zsidó, az eleve hitlerista, aki a szovjet vörös fasizmusa ellen harcolt, az fasiszta, és minden keresztény eleve született zsidógyûlölõ. Tehát annak a boldogulását minden áron meg kell akadályozni, ha csupán ez egy amerikai éjjeliõri állásig terjedne is.

A kivándorló táborok screenelõ asztalánál sötét alak ül: Lodzból, Budapestrõl, Kaunasból, Varsóból, s felteszi a kivándorlást eldöntõ kérdéseket: Seperte utcát Esztónia német megszállása alatt, mert ha igen, akkor a németek kollaboránsa volt. Harcolt-e a szovjet ellen, amely nekünk szövetségesünk volt? Segítette-e az üldözött zsidókat, és miért nem lázadt fel védelmükre? Írt-e cikket a zsidók vagy a szovjet ellen? Miért nem szegte meg katonai esküjét? Tagja volt-e a Baross Szövetségnek, a keresztény kereskedõk egyesületének? Ha igen, akkor nem lehet kígyóvadász Ausztráliában.

Ezekben az idõkben 20-30 millió menekült lézeng a világon, de az IRO készletei, élelmiszertartalékai, olykor millió dollárjai tûntek el az izraeli háborúra, hogy aztán Palesztinából kiûzött õstulajdonosok, az arabok ugyanennek a humanitásnak nevében megelégedjenek napi egy csésze babbal, amelyet már legalább egy évtized óta adminisztrál számukra a Cadillacon járó, Amerikából szalasztott humanista világhódító és az ugyanolyan származású, lakkozott körmû titkárnõ.

Európa feloszlatása folyik akkor az IRO kivándorlási táboraiban. Az európai értelmiség, munkásság, a szellemi nívó, a katonai hûség, az emberi tisztesség meggyalázása a nyomoron, a függõségen keresztül. Hiszen annak, aki még élni akar, a legszerencsésebb esetben is hazudnia kell. Igen! Én nem védtem a hazámat, én megszegtem állampolgári és katonai, vagy hivatalnoki eskümet, én csak a zsidó népet szerettem, és nem a saját magyar vagy litván népemet.

Az IRO tökéletes tükörképe annak a függõségnek, amelybe a világhódítók gyõzelme után Európa szellemi és dolgozó rétege jutott. Õk határozzák meg, hogy ki lehet bevándorló Washington hazájában, õk döntenek arról, hogy a magyar család, ha történetesen az apa honvédszázados volt, mint "fasiszta" kimehet-e az Egyesült Államokba? És természetesen

és párhuzamosan õk azok, akik Európa nagy fekete piacára, a müncheni Möhlstrasse-ra hordják a menekülteknek kiutalt amerikai élelmiszereket.

S az európai kálváriának nincs vége akkor sem, amikor a kivándorló hajó nagy nehezen megérkezik a New Yorki pierre. Ott már az új üldözõk várják õket, akik az orosz pogromok, vagy esetleg Hitler törvényei üldöztek ide a szabadságba és jólétbe, esetleg a seagatei milliomos villák luxusába. Ott vannak közöttük persze a kunbélai "zsidó proletár ortodoxia" kommunista képviselõi, újságírók és snorrer politikai ortodoxok, akik magyar nyelvû lapban és magyar nyelven, szóban azt rikoltozzák: magyarok nem jöhetnek ide. A magyarok fasiszták. Amerikában pedig már mi vagyunk az uralkodó nemzet.

Ehhez képest az ungvári cionista, Havas Emil az elsõ kivándorló hajók érkeztére Göndör Ferenc lapjában ezeket írja a magyar menekültekrõl: "Az elsõ kérdésre, szabad-e támogatni a nyugatosokat, az a válaszom: igen. Azokat a szerencsétlen félrevezetett áldozatokat, akik semmit sem követtek el, hanem a náci agitáció hatása alatt elmenekültek családtagjaikkal Nyugatra. Ezeket a szerencsétleneket támogatni kell. Ezek száma azonban legfeljebb ötszáz. A többi közönséges gyilkos, tolvaj, gonosz zsidóölõ, munkáskínzó, akik a Szálasi banditákkal együtt menekültek Nyugatra. Ezek száma körülbelül félmillió volt." Havas Emil "Az Ember" hasábjain mindjárt meg is mondja, hogyan kell ezekkel elbánni. "...a nyugatos név alatt élõ emberek 99 százaléka magából kivetkõzött bestia, akiket nem segíteni, hanem lebunkózni kellene... Akiket talán még meg lehetne menteni, azok ezeknek a tömeggyilkosoknak gyermekei amennyiben még kicsinyek, és a szülõk még nem fertõzték meg gyenge agyukat. Ezeknek megmentése helyes volna, ha el lehetne választani õket a szülõktõl. De ezek a banditák a gyermekeikhez ragaszkodnak. [245]

1946-ban Münchenben, Bécsben nem tanácsos az utcán magyarul beszélni, mert a kék-fehér cionista karszalagos "tábori csendõrség" fasiszta bûnösként szállíttatja a hasonló fajiságú amerikai CIC-ra a magyarul beszélõt. A bilgerli csizma számukra a kollektív bûnösség ismérve. Aki ilyen csizmát visel magyar nyilas, vagy fasiszta katonatiszt. "Bojkott! A délamerikai magyar (!) kolónia harcot indít a fasiszta emigránsok ellen." "Alig tette lábát az új földre, a gyûlölet ügynökei ott is várják, hogy végigkorbácsolják a megaláztatások, rágalmazások, szennyezések Golgotáján. A gyûlölet világszervezetének kis brávói beletúrnak a szívébe, érzelmeibe, becsületébe, mert ez a gyûlölet parancsa: halálra üldözni mindenkit, akirõl csak feltehetõ, hogy soha nem állt be a gyûlölõk táborába." [246]

...És ha még ez sem elég, 1949 karácsonyi számában azt írja buenos airesi "Magyarok Útja", hogy amikor a chilei, valparizói kikötõbe megérkezik az elsõ, magyar menekülteket szállító hajó: "Gyilkosok! Fasiszta gyilkosok!" kiáltással fogadja õket egy magyarul beszélõ csoport. S ezek a magyarul beszélõk, akik még alig-alig chilei állampolgárok, átveszik az IRO, a CIC és a chilei politikai rendõrség szerepét. A Magyar Zsidók Egyesülete és a Concordia nevû magyarországi zsidó szervezetek "kivizsgáló bizottságokat" alakítanak, s ha egy magyar menekült nem hajlandó megjelenni elõttük, kibirtoktalanítják, elkenyértelenítik, megakadályozzák, hogy állást vagy segédmunkási jövedelmet kapjon!

Valahonnan délamerikai államból írja 1955-ben a Hídverõk egyik számában a kivándorló magyar: "Magyarországból jött zsidókban egy-kettõt kivéve semmi néven nevezendõ hozzátartozandóságnak, vagy velünk érzésnek legkisebb árnyalata sincs meg. De ami még szomorúbb, az a határtalan gyûlölet. Még a németeket sem gyûlölik úgy, mint minket!... Íme így gondol rád, így hálálja meg a menedéket, a kiválasztott nép fia, aki

Magyarországon élt: Minden magyart ki kell irtani, mert vagy nyilas, vagy falaz a nyilasoknak!... Gyûlöl minden magyart, míg mindenképpen csak Magyarországra akar hazatérni. De valamennyi remeg, hogy a magyarság egyszer rádöbben arra, hogy a zsidóság nagyobb részétõl semmi irgalmat és kegyelmet nem várhat. Valamennyi gyûlöli, fanatikusan gyûlöli a magyarságot. S ez volt számomra a legmegrázóbb élmény. Jótét helyébe gyûlölet!" [247]

Angliában Janner, lancasteri képviselõ egész a belügyminiszterig és az alsóházig viszi a magyarüldözést. Maga is zsidó. Követeli tehát, hogy küldjék vissza á fasiszta menekülteket oda, ahonnan jöttek. [248]

De vajon másként van-e ez akármelyik más földrészen? A magyar menekült hajója kiköt valahol Ausztráliában, s újra várják a parton az üldözõk. Azok, akik eljöttek a Kárpátmedencei jólétbõl, hogy még jobb létet teremtsenek maguknak a Dél keresztje alatt. De hát õk "magyarok". Az ausztráliai kivándorló így számol be tapasztalatairól:
"De a gyûlölet már elõttünk a kontinensre érkezett. Ott várt a hajónál, a táborokban, odafülelt beszélgetésünkre, benézett lakásunkba, és megindult a gyûlölet hajszája. Az ausztrál lapokban megjelent az elsõ, második, századik lefasisztázás: a "feszítsd meg", a csillapíthatatlan faji gyûlölet." [249]

Amerika, Ausztrália, Délamerika partjain azonban mégsem a meghódított ország tragédiáját lezáró függöny hullt le, hanem a felismerés fénye lángolt fel; a velük való együttélés nem illik bele többé a magyar társadalom egyetlen jövendõ életformájába sem!

ZÁRSZÓ

Ki volt tehát a bûnös, sõt háborús bûnös? Titus cézár, aki Jeruzsálem elfoglalása után a zsidó Josephus Flavius tanúságtétele szerint ezeket mondotta: Ahányszor csak gyõztem, mindannyiszor békére szólítottalak fel benneteket, mintha csak én lettem volna a legyõzött fél. Amidõn pedig a templomhoz értem el, szánt-szándékkal figyelmen kívül hagytam a hadijogból folyó jogaimat és kértelek benneteket, legyetek kímélettel a magatok szentélyei iránt, s óvjátok meg a templomot. Ti visszautasítottátok mindezen ajánlataimat, és a templomot saját kezetekkel gyújtottatok fel."
Titus volt-e a bûnös, vagy az a zélóta bolsevizmus, amely kegyetlenül lemészárolta saját népének gazdagjait, s kétezer év elõtti Cseka módszerekkel, testvérek, rokonok kivégzésével, borzalmas kínokkal gyakorolta az ostromlott Jeruzsálemben a mai modern terrort, mert "a szent könyvekben kétértelmû kifejezés volt, amely szerint, tudniillik abban az idõben valaki a világuralmat elnyerni fogja közülük" írja Flavius. "Balsorsát a város saját fiainak köszönhette, a rómaiak pedig voltaképpen csak az igazságot szolgáltatták ki."

Vajon Spanyolországban Katolikus Ferdinánd volt-e bûnös, vagy elõzõleg már volt népnyúzó uzsora, országhódítás, kereszténygyûlölet is, keresztény gyermekek keresztre feszítése? Elõbb volt az inkvizíció vagy elõbb mindaz, ami a spanyol nép ellen elkövettetett?

És mi volt elõbb? Az oroszországi pogrom, vagy a nagyurak kazár bérlõje, aki bezárta a templom kulcsát, ha a kozák nem fizette meg neki a keresztelési adót? A tényeket lehet magyarázni és elferdíteni, de a tények mégis csak tények maradnak.

Mi volt elõbb? Az "antiszemita" Bartha Miklós Kazárföldönje, vagy kárpátaljai 1500 százalékos uzsorakamat, idegen bevándorlás, vagy magyar kivándorlás? Gömbös Gyula

jött elõbb, vagy elõtte talán ott járt Szamuely Tibor? Az akció és reakció örök társadalmi törvényét kell megkeresni ebben a szellemi Bábelben.

A magyar szabadságharc volt-e elõbb, vagy Rákosi-Roth Mátyás terrorja, amely kiváltotta a magyar népfelkelést?
S vajon mi volt elõbb Németországban? Hitler, vagy talán Rothschild, Rathenau, Ullstein, Berlinben berendezett gyermekbordélyházak, demokratikus korrupció és Versailles? Elõbb volt-e a bûnhõdés, csak azután jött a bûn?
Magyarországon pedig elõbb jötte Eichmann és csak azután Chorin? Apróbb kilengésekben és megtorlásokban bûnös volt-e a magyar nép, ha már oly sokan és oly sokszor vétkeztek ellene vendégei.

Valahonnan a messzirõl visszatekint ránk rab Magyarország, és a számûzetés éjszakáin fel kell vetni a lelkiismereti kérdést: bûnös voltál-e árva magyar nép? Vívódni kell ezen a problémán, mert a nyugati világ egyirányú terrorja sok-sok magyarban eltöri a gerincet, és felkelti a hamis vagy érdek által sugallt bûntudatot. Sokan járnak ma a nagy világban, akik nem a Hartsteinok, Ornsteinok nagybirtokain elhullott magyar csecsemõt sajnálják, hogy úgy érzik, nekik legszentebb kötelességük örökké egy idegen nép gondjaival és áldozataival foglalkozni, megbánást tanúsítani, és felvenni az ezért járó obulusokat.

És nincs, de nem is lehet magyar "bûnbánat", mert milliószor annyit szenvedtünk általuk, mint amennyi szenvedést az országhódítók okoztak magyar népünknek. Szamuely Tibor vagy az ÁVH-ból kiostromolt ezredesek, cafatokra tépett holtteste fölött is, nekünk egyetlen egy fájdalomra van okunk, a nagydobronyi és zsablyai tömegsírok, a Gyûjtõfogház kivégzett mártírjai fölötti örök fájdalomra.

Örökségül szeretnénk tehát hagyni a magyarvérû baloldali ifjúságnak is azt a tanulságot, amelyet apái nem ismertek fel. Ez pedig az, hogy a magyar baloldal tragédiája legalább olyan mértékben figyelmeztet a lényegre, mint a megátkozott jobboldaliak vértanúsága. A nagy végjelenetben õk is kénytelenek voltak rádöbbenni, hogy bár népüket akarták szolgálni, idegen, magyarellenes erõk játékszereivé váltak. Az ország így vagy úgy meghódíttatott és mégsem hódolt meg.

Ezt bizonyította 1956 október 23-ika, amely a magyar történelem Dózsa óta elmaradt nagy népi forradalma volt. Ezúttal a kommunista és cionista kettõs járom ellen! Természetes, hogy még a kommunisták is a Szovjet csapatok kivonulását követelik. Az is természetes, hogy a politizálni, megtanult magyar vezetõk óvakodnak az "antiszemita" jelszavaktól. Azonban a népösztönben sokszor több bölcsesség van, mint a könyvtárak millió kötetében. A magyar népösztön, 1956 októberében csupán a hatalom ellen fordult, melyet az idegen proletár ortodoxia AVH-sai, munkaszolgálatosai, munkásigazgatói és pártfunkcionáriusai képviselnek. A másik népösztön 1956 október 26-án felismeri, hogy itt nem fajra, nem felekezetre, hanem egy ország fölötti hatalomra megy a játék, és a New Yorki cionista nagygyûlésen "antiszemita-fasiszta lázadásnak" minõsíti a magyar szabadságharcot.

A magyar népösztön egyfelõl felismeri a Pártházból kiostromolt ÁVH-s ezredesek halálgrimaszában a Szamuelyek, Rákosi-Rothok arcvonásait, tehát a "Hatalom" arculatát, másfelõl a baloldali magyar nép betöri a jobboldali magyar politikai 'foglyok fegyházainak kapuit. Szabadságlevelükre láthatatlanul is odaírta: egy végzet áldozatai, egyetlen idegen kisebbség uralmának szerencsétlenjei vagyunk: jobboldaliak, baloldaliak, munkások, parasztok, grófok, értelmiségiek, prímások és papok, tábornokok és közkatonák. Magyarok!

Az októberi szabadságharc véres csillaga alatt megnyílott az ég a magyar nép égése elõtt. A szovjet ágyúkat túldörögte az utat tört Eszme: "minden kiontott ártatlan vér, minden magyar vér..." A Solymosi Eszter, a gróf Tisza István, a devecseri parasztok, ludovikások, a Szálasi Ferencek, Bárdossyak és ki merjük mondani még a Rajk Lászlók, Nagy Imrék, Maléterek vére tehát minden magyar vér, ami folyt, nem grófi és nem proletár vér volt, hanem idegen országhódítás bûne, és a mi végzetünk!
Ez a könyv nem hirdet sem nácizmust, sem antiszemitizmust, csupán egy politikai irányzat elleni küzdelmet. S ebben a küzdelemben 1956 október 23-án eszmeileg is összeért a jobboldali és baloldali magyar út.
Mert a kiontott vér elõre meghatározta a magyar nemzeti egység jegyében egykor megszületõ modern magyar társadalmi rendszer, sõt az emigráció mûködésének irányát is.

Több mint egy évszázad véres, keserves tapasztalatai után nem lehet olyan magyar baloldaliság, amely nemzetközi és nem nemzeti. Többé azonban nincs olyan magyar jobboldaliság, de még hazafiság sem, amely nem szocialista. Bármilyen magyar baloldali kormány nem lehet szocialista, ha egyben nem nemzeti és ha csak a legkisebb mértékben az országhódítók antiszociális, uralkodni akaró elemire támaszkodik. És semmiféle jobboldali irányzat nem nemzeti, amely még egyszer befogadja a piros-fehér-zöld zászlók alatt jelentkezõ liberál kapitalista országhódítást.
Függetlenül az orosz elnyomástól és megszállástól, még a magyarvérû és gondolkodású kommunistákkal sincs koegzisztencia amíg uralmukat a Kohn-Kun Bélák és Roth-Rákosi Mátyások népe támasztja alá. Azonban nincs koegzisztencia azokkal a magyarnak mondott állítólagos nemzeti irányzatokkal sem, amelyek amerikai vagy másfajta idegen tõke segítségével akarják saját hatalmukat és az országhódítók uralmát visszaállítani a magyar nép fölött.
Kossuth, Széchenyi, Deák, Istóczy, Verhovay, Gömbös Gyula, Bárdossy László, Szálasi Ferenc, Kölcsey Ferenc és Szabó Dezsõ, baloldali és; jobboldali magyar vértanúk, a ludovikások és az 1956-os csepeli munkáshõsök életáldozata nyomán megmutattatott az út, amelyet legjobban egy görög szó jelöl: szintézis. Egymásba hasonulása elveknek, irányzatoknak, gazdasági rendszereknek. És ez nem jöhet létre, csakis az országhódítók nélkül.
Nem tudjuk, hogy ez a könyv eléri-e a célját. Egyben vagyunk csak biztosak, hogy célja nem volt más, mint csupán ennyi:

"... s emléked árva hajadon,
Solymosi Eszter árva népét
ébressze bátran, szabadon."
Vége

A LEFEJEZETT MAGYARORSZÁG

E névsorból hiányoznak ezrek és tízezrek. A felsorolt nevek csak azt mutatják, hogy miként pusztul a nemzet, amelynek vezetõit idegen, országhódító uralom irtja ki.

Szálasi Ferenc, nemzetvezetõ. Kötél általi halál.
Miniszterelnökök
Gróf Tisza István. Kéri-Krammer Pál felbujtására gyilkolták meg 1918 október 31-én.
Bárdossy László. Kivégezve golyó által.
Vitéz Imrédy Béla. Kivégezve golyó által.
Sztójay Döme. Kivégezve golyó által.
Szõllõssy Jenõ, miniszterelnök-helyettes. Kötél általi halál.

Friedrich István. Életfogytiglani fegyházra ítélve, a váci fogházban halt meg.
Gróf Bethlen István. Moszkva közelében, deportációban halt meg.
Nagy Imre. Kötél általi halál.
Ezenkívül 27 miniszter, a m. kir. honvédség és csendõrség számtalan tábornoka, törzstisztje, tisztje, altisztje, közkatonája, szellemi emberek, írók, újságírók felsorolhatatlan vértanúgárdája. Legalább 40-50 000 hû, igaz magyar.

Zsidó származású magyarországi "báró családok" 1867-1918 között
Biedermann (turonyi), báró; báróság: Biedermann Rudolf szentegáti földbirtokosnak, 1902 május 18
Dirsztay (dirsztai), báró; báróság: Dirsztay László és Ferenc részére, 1905 november 30.
Dóczy (németkeresztúri), báró; báróság: Dóczy Lajos közös külügyminisztériumi udvari és min. tanácsos részére, 1900 március 13.
Groedel (gyulafalvi és bogdáni), báró; báróság: Groedel Ármin, Bernát és Albert részére, 1905 szeptember 11.
Gutmann (gelsei és beliscsei), báró; báróság: Gutmann Vilmos, Ödön, László és Aladár nagybirtokosoknak, 1904 szeptember 16.
Harkányi (taktaharkányi), báró; báróság: Harkányi Frigyesnek és Károlynak, 1895 október 24.
Hatvany (hatvani), báró; báróság: Hatvany-Deutsch Sándor, József, Károly és Béla részére, 1908 október 23. Névváltoztatás Hatvanyra Károly részére 1911 április 22., Ferenc és Lajos részére 1917 március 19.
Hazai, báró; báróság: Hazai Samu honvédelmi miniszter részére, 1912 szeptember 10.
Herczel (pusztapéteri), báró; báróság: Herczel Manó részére 1912 július 31.
Herzog (csetei), báró; báróság: csetei Herzog Péter budapesti nagykereskedõnek, 1904 január 2.
Kohner (szászbereki), báró; báróság: Kohner Adolf, Kohner Alfréd, Kohner Jenõ és Kohner Vilmos földbirtokosnak, 1912 július 10.
Korányi (tolcsvai), báró; báróság: tolcsvai Korányi Frigyes egyetemi orvostanárnak, 1908 november 21.
Kornfeld, báró; báróság: Kornfeld Zsigmond, fõrendiházi tag, a Budapesti Áru és Értéktõzsde s a Magyar Általános Hitelbank elnökének, 1909 február 22.
Königswarter (csabacsudi), báró; báróság: Königswarter Hermann részére, 1897 március 13. (A család osztrák nemessége 1860 március 25. osztrák bárósága pedig 1870 október 26-án kelt.)
Kuffner (dószegi), báró; báróság: diószegi Kuffner Károly diószegi cukorgyáros és nagybirtokosnak, 1904 december 7.
Lévay (kisteleki), báró; báróság: kisteleki Lévay Henriknek 1897 április 22. Atruházás 1905 augusztus 21. testvérére, kisteleki Lévay Istvánra.
Madarasy-Beck (madarasi), báró; báróság: a kettõs névvel Beck Nándor, a Magyar Jelzálog hitelbank vezérigazgatója részére, 1906 április 7.
Neuman (végvári), báró; báróság: ifj. Neuman Adolf, id. Neuman Adolf és Neuman Dániel aradi gyárosoknak, 1913 október.
Ohrenstein (beocsini), báró; báróság: Ohrenstein Henrik, a beocsoni Unió cementgyár Rt. alelnökének, 1910 november 24.
Orosdy (orosdi), báró; báróság: Orosdy Fülöp nagykereskedõ részére, 1905. február 15.
Schosberger (tornyai), báró; báróság: tornyai Schosberger Zsigmond földbirtokos és nagykereskedõnek, 1890 március 12. Kiterjesztetett 1905 december 11. néhai testvére, tornyai Schosberger Henrik fiaira:
Schosberger Lajosra és Rezsõre a Tornyai-Schosberger kettõs név használatának engedélyezésével.

Tornyai-Schosberger (tornyai), báró; lásd: Schosberger, tornyai, báró. Ullmann (baranyavári), báró; báróság: baranyavári Ullmann Adolfnak, a Magyar Általános Hitelbank vezérigazgatójának, 1918 április 13.
Weiss (csepeli), báró; báróság: csepeli Weiss Manfréd budapesti gyáros és nagykereskedõnek, 1918 szeptember 16.
Wodianer (kapriorai), báró; báróság: Wodianer Mór, 1874 április 23., Wodianer Albert részére 1886 december 1.
Wolfner (újpesti), báró; báróság: újpesti Wolfner Tivadar bõrgyárosnak, 1918 szeptember 16.
(Magyar Zsidó Lexikon: 90-91. oldal)

Zsidó származású magyarországi "nemes családok" 1867-1918 között
Helyszûke miatt a névsort teljes terjedelmében nem soroljuk fel. A Magyar Zsidó Lexikon szerint 260 zsidó család kapott magyar nemességet. Átlagban 10-50 000 aranykoronáért.
(Magyar Zsidó Lexikon: 642-647. oldal)

Magyarország kommunista urai 1919 március 28. 1919 augusztus 2.
"Egy nép vagyunk! Egy nép!"
(Herzl Tivadar: "Judenstaat")

Elnök: Garbai Sándor; külügyi népbiztos: Kun (Kohn) Béla; helyettese: Ágoston (Augstein) Péter; hadügyi népbiztos: Pogány (Schwarz) József; helyettese: Szántó (Schreiber) Béla és Szamuely Tibor; belügyi népbiztos: Landler Jenõ; helyettese: Rákosi (Roth) Mátyás és Haubrich József; közoktatásügyi népbiztos: Kunfi (Kunstätter) Zsigmond; földmûvelésügyi népbiztos: Hamburger Jenõ; szocializáló népbiztos: Böhm Vilmos, helyettese: Hevesi (Honig) Gyula; közélelmezési népbiztos: Erdélyi (Ehrlich) Mór; helyettese: Illés (Braun) Arthur; német népbiztos: Kalmár (Kohn) Henrik.
Budapest vezetõi: Reisz Mór, Vince (Weinberger) Sándor; a rendõrség és a népõrség politikai népbiztosai: Bíró (Burger) Dezsõ és Seidler. Az Osztrák-Magyar Bank kormányzója: Lengyel (Lefkovics) Gyula.
A Lenin fiúknak vezérei a következõk voltak: Szamuely Tibor, Cserni József, Kohn-Kerekes és Dögei (?) Imre.
A tagok: Löbl Mór, Max Miksa, Bonyhádi (?) Tibor, Wergenstern Árpád, Feldmár Mór, Beck József, Keller József, Korvin-Klein Ottó, Donnán (Dostl) Árpád, Ellenbaum Ignác, Kohn Ignác, Danczinger Ernõ, Elfenbaum Náthán, Lázár (Löbl) Henrik, Bienenstock Ármin, Greiner Perenc, Goldberger Gábor és a fõvallató dr. László (Löwi) ügyvéd.

A magyar ipar idegen megszállása

Az országot gyarmatosító idegen hatalom legfõbb ipari támaszpontjai voltak a következõ nagy, zsidó kézben levõ gyárak:
Vegyészeti ipar.
Szappan és gyertyagyárosok: Machlup H. (1868-ban alakult), Grünwald Sándor, Rosenthal Jakab, Krausz József H., Berger J. N., Berger Manó, Szekula Mór.
Gyufagyárak: Neubauer Károly (Gyõr), Spitzer testvérek (Baja), Grossmann Dávid (Munkács), Stermann M. (Nagyszombat), Husz Mór (Szolnok), Schön Bernát és Klein Ignác (Újpest), Stein és Rosenstrausz (Erzsébetfalva), Reisner Manó (Gyula), Kux Adolf (Turdossin) és Grosz Izráel (Tokaj).
Keményítõgyárak: Plan és Fried, Mellinger Mór, Freund és Neumann (Szeged), Pollák S. (Sárvár), Hahn Adolf (Debrecen), Kánitz Jenõ (Eger), Löwy és Társa (Szabadka), Frankl Vilmos (Párkány) és Ungár Ignác (Kassa).

Olajgyárak: Mandel Ede (Nyírbátor), Feldmann Manó (Nyíregyháza), Rosenfeld Lipót (Técsõ), Meller Ignác (Gyõr), Kohn Adolf (Újverbász), Brichta Jakab (Trencsén), Schwarczer Mór (Mátészalka), Freund Lajos (Szentes) és Bernauer Lajos (Újpest).
Enyvgyárak: Leiner Fülöp és Fiai és Leiner Testvérek (Újpest).
Mûtrágyagyárak: Mogyorósy és Stein (Soroksár), Sátori Miksa (Mezõtelegd), Singer József és Stein Miksa (Temesvár), Steiner J. (Pozsony) és Singer Testvérek (Arad).
Csersavgyárak: Haas Adolf (Hradek), Guttmann S.H. (Belisce) és Neuschloss-féle (Naschitz).
Spódiumgyárak: Steiner J. (Pozsony), Klein Jakab (Kispalugya),
Steiner Miksa (Temesvár), Hofman Péter (Bártfa), Schachter Ignác (Újszony) és Steiner F. és Fia (Szeged).
Kenõcsgyárak: Lusztig és Beck, Schönwald N., Kohn és Fried, Kollár és Breitner (Újpest) és Reich Jenõ (Kispest).
Vegyészeti gyárak: Fischer és Heidelberg, Reiss B., Trebics Mór (Nagymarton).
Élelmiszergyárak, cukorgyárak: A nagysurányi gyárat 1854-ben alapította Frey Gerzson és Lipman, a diószegi gyárat 1868-ban Kuffner és Guttmann, a magyarfalvit 1870-ben Löw-Beer M., a hatvanit 1889-ben Deutsch Ignác és Fia, a selypit 1890-ben Schossberger Henrik és Rudolf, az oroszkait 1894-ben Deutsch Sándor és József, a sárvárit u. a. 1895-ben.
Cukrászipar és cukorkagyárak: Rehberger Adolf Klein és Bäumel, Brammer Henrik, Drucker és Róth, Lux és Utasi, Villányi és Társa, Schwarcz Antal és Társa, Weisz József E. L., Schmidl L. (Gyõrsziget), Deutsch és Pollák (Miskolc), Freund Ödön, Strausz és Társa (Pécs).
Szalámigyárak: Herz Ármin Fiai, Redlich és Fia, Fleischmann Lipót,
Weil Ede, Goldscheider Károly, Perlesz József, Pick Márk, Czinner és Társa, Schwarcz E. és Fia (Szeged).
Paprikagyárak: Kotányi János és Pártos Nándor (Szeged), Hofbauer Simon és Klein Ignác (Tolna).
Kávépótlógyárak: Wertheimer és Frankl, Franck Henrik és Fiai (Kassa), Beck Mór (Érmihályfalva).
Tésztagyárak: Reisner Henrik (Fiume), Neumann J. és Társa és Deutsch Károly (Gyõr), Czinner és Társa (Szeged).
Cognacfõzõk: Weisz és Laczkó, Blau M. és Fiai (Nagykanizsa), Elsõ Alföldi Cognacgyár (Brachfeld, Kecskemét).
Serfõzõk: Stein Testvérek és Deutsch Ánnin és Fia (Pozsony), Grün és Fia (Besztercebánya), Hirschfeld J. (Pécs).
Szeszgyárak: Berger Dániel (Nagyvárad) Blau Testvérek (Temesvár), Stern Ignác (Egyedi Lajos atyja, Újpest), Fantó és Geyduschek (Holics), Fleiszig Testvérek (Fogaras), Frisch Gyula (Versec), Grünwald és társa (Budapest), Hirsch Ödön (Kolozsvár), Holicser Lipót (Színérváralja), Krausz Izidor (Budapest), Kremsier Mór (Pálfalu), Linzer Károly (Budapest), Mandl Ede (Nyírbátor), Mittelmann és Fia (Arad), Moskovics Mór (Nagyvárad), Neumann Testvérek (Arad), Schwarz Mór (Mátészalka), Spitzer Benõ (Baja), Taglicht és Fleiszig (Fogaras), Weisz Mózes és Bernát (Munkács), Wodianer Albert (Komjáth), Wolh Herman (Mucsiny).
Ecetgyárak: Raabstein A. (Újvidék), Reisz Mór (Arad), Schwarcz Ferenc (Miskolc).
Agyagipar: Weisz Lipót (Mechala), Lichtner Dávid és Fia (Szeged), Schwarcz Jakab (Keszteg), Heller F. (Budapest), Grünwald M. (Pozsony), Krém Ignác (Székesfehérvár), Telek Ármin (Szliács-Haraszt), Borovitz Manó (Kaposvár), Weinstein Jakab (Rozsnyó).
Üvegipar: Schwarcz A. és Fiai (Pálfalva), Reich Márk (Sólyomkõ), Birnbauin Bernát és Ganzfried József (Sáros-Livó), Rubin Sámuel és Lorber Juda (Szervartó), Kurzweil Bernát (Incevölgy), Zeiger Ábrahám és Nuszbaum Mendel (Felsõ Hrabasica), Goldstein

Testvérek (Regéc).
Vasipar: Buchwald Sándor, Hegedûs Adolf, Hertzka, Berger és Márkus, Stern és Merkl.
Faipar: Goldberger Zsigmond, Hirschler Ármin, Wellisch Náthán, Löwy D. és Fiai (Újpest), Neuschloss Ödön és Marcell, Engel Adolf (Pécs).
Bõripar: Wolfner Gyula és Társa (Újpest), Mauthner Testvérek (Újpest), Machlup Testvérek, Grünwald J. és Fia (Szombathely), Krausz József Fia (Marcali), Fried Bernát Fia (Simontornya), Horn Adolf (Esztergom), Groszmann Mór (Pécsújfalu), Leopold Sándor Fiai (Tataváros), Abeles Adolf és Fia, Margulies M. gépszíjgyár.
Papíripar: Spiegel Vilmos (Kisszeben), Weil József, Preger Samu, Szilárd Mór, Deutsch és Wachsmann, Glück Zsigmond, Rosenfeld J. (Nacpál), Salzer Jakab, Posner Károly, Károly Lajos, Czettel és Deutsch.
Kékfestõipar: Goldberger Sámuel és Fiai, Spitzer T. (Apatin), Cobner és Társa.
Gombkötõipar: Wollák és Berkovics, Schön Jakab, Fischer Gusztáv. Kesztyúipar: Polacsek A. Hugó, Hendl Mór, Ormai Mór. Arany, ezüst és díszmûgyárak: Bachruch A., Grünstein Henrik, Breitner Testvérek, Rothberger Jakab, Stenger és Fleischmann, Mandl Henrik, Wisinger Mór, Löfkovics Arthur (Debrecen).
Könyv és nyomdaipar: Kunossy Vilmos és Márkus Samu. Malomipar: Gizella, Hengermalom, Pannónia, Viktória, Concordia,
Erzsébet, Lujza és a Hitelbank malmai. Ezeknek alapítói és igazgató vezetõi nagyrészt zsidók voltak és nagy érdemük van abban, hogy a magyar liszt versenyképessé lett a világpiacon.
Bányaipar: Salgótarjáni, Északmagyarországi, Magyar Általános Kõszénbánya, Borsodi és Esztergomi szénbányamûvek. Ezeket is zsidók alapították. Ugyanígy zsidók által alapított és vezetett részvénytársaságok teremtették meg a rimamurányi és a Resica-aninai vasmûveket és hosszú láncolata sorakozik ezeken kívül azoknak a faipari telepeknek, szövõgyáraknak, villamos telepeknek, ruggyantagyáraknak, könyvnyomdáknak, mezei és iparvasútgyáraknak, amelyeknél zsidók mûködnek közre a magyar nagyipar fejlesztésének érdekében.
(A Magyar Zsidó Lexikon adatai alapján)

Pénzüzlet
"A jogegyenlõség kivívása után hatalmas lendületet vett a zsidók gazdasági tevékenysége. A Pesten megalakult elsõ bank megalapításában Ullmann Mórnak volt nagy része.
A magyarországi pénzüzlet kiemelkedõ alakjai: Kornfeld Zsigmond, Lánczy Leó, Wahrmann Mór, Madarassy-Beck Miksa és Gyula, Székely Ferenc, Weisz Fülöp, Barthel Ödön, Jellinek Móric, Ullmann Adolf és Krausz Simon. A világháború valósággal új korszakot jelentett a pénzüzlet terén. A változott viszonyok hihetetlen mértékben megnövelték nemcsak jelentõségét, hanem forgalmát (!) is a pénzintézeteknek."
(Magyar Zsidó Lexikon: 699. oldal)
Az ipari feudalizmus adóbevallásai
1943-ban, a magyarországi idegen iparbárók a következõ jövedelmet vallották be:

	Pengõ
Chorin Ferenc, vezérigazgató	647,302
Halmi Miklós, ny. vezérigazgató	701,783.
Fekete Jenõ, gyáros	584,575.
Weisz Alfonz báró, gyáros	559,080.
Weisz Jenõ báró, gyáros	478,002.

Schillinger Béla, szõnyegkereskedõ	470,220.
Szegõ Vilmos, bõrgyáros	430,818.
Breitfeld Marcell, szûcs	391,439.
Vida Jenõ, MÁK ny. elnök	391,256.
Pártos Zsigmond, textilkereskedõ	376,235.
Hirsch Albert, vezérigazgató	372,290.
Hiller József, vezérigazgató	371,360.
Kornfeld Móric báró, földbirtokos	354,479.
Buda Goldberger Leó, textilgyáros	346,662.
Fellner György, gyáros	337,037.
Fellner Pál, Rt. elnök	336,572.
Klein Antal, divatárus	314,850.
Tószegi-Freund Emil, vezérigazgató	310,442.
Ullmann György báró, bankigazgató	306,589.
Salgó Imre, mûszaki kereskedõ	305,978.
Dick Miksa, borkereskedõ	297,812
Ágoston Manó, textilgyári elnök	297,315.
Wolffer András báró, igazgató	294,985.
Freudinger Dénes, gyáros	272,711.
Kallós Ernõ, gyárigazgató	270,100.
Kovács Adolf, vezérképviselõ	257,270.
Fischer Henrik, épületfakereskedõ	252,014.
Wilhelm Károly, ügyvéd	115,113.
Weisz Sándor, posztókereskedõ	161,436.
Weisz Aladár, nagykereskedõ	118,860.
Weisz Ábrahám, cipõgyáros	206,809.
Weiner Samu, vezérigazgató	162,436.
Ungár Miksa, cukornagykereskedõ	119,367.
Ungár Ernõ, áruháztulajdonos	230,750.
Tillemann Sebestyén, ékszerész	149,292.

Ugyanekkor egy állástalan diplomás magyar mérnök havi jövedelme 80 pengõ.
(Egyedül Vagyunk, 1944 április)

A magyarországi sajtó (1937-es állapot)
Milotay István 1920 szeptember 18-án elmondott beszédébõl:
"Voltak lapok (1918), mint a Pester Lloyd, Neues Pester Journal, a Neues Politisches

Volksblatt, a Neues Budapester Abendblatt, amelynél a zsidók arányszáma megütötte a 99, sõt a 100 százalékot. A Magyar Távirati Iroda 20 munkatársa közül 14 volt zsidó, a Népszava 20 munkatársa közül 17, a Magyar Hírlapnál 14 közül 13, a Déli Hírlapnál 23 közül 18, a Friss Újságnál 7 közül 7, a Napnál 20 közül 17 volt zsidó."
"A zsidó újságok példányszám szerinti aránya 1914-ben alighanem eléri a 95-96 százalékot is."
"Magyarországon jelenleg 1476 napi és idõszaki lap jelenik meg. A sajtótermékek 80 százaléka zsidó kézben van. Szám szerint 1114, amely a maga 87 és félmilliós példányszámával igyekszik a maga szolgálatába állítani a magyar olvasó közösséget. A Csonka Magyarországon megjelenõ 37 szépirodalmi lap közül 21 van zsidó kézben, több mint négy
millió példánnyal. A tudományos és szakirodalmat 136 lap képviseli, ebbõl 102 van zsidó tulajdonban.
A 39 magyarországi könyvkiadó vállalat közül csak 10 olyan akad, amelyet kereszténynek lehetne nevezni.
A csonka ország 170 városában 409 könyvkereskedés árulja a magyar kultúra termékeit. A tulajdonosok 90 százaléka zsidó. Szám szerint 366. [251]
Vezetõ zsidó újságírók és lapkiadók
Az Est, lapkiadó Rt. Igazgatósági tagok: özv. Miklós Andorné (Klein Árminné), Gombaszögi (Grün) Frida, dr. Vadnai Béla, dr. László Ernõ, Salusinszky Imre, Kemény (Kohn) Simon, Mester (Messer) Sándor, Seres László (Scheer Lázár), dr. Ruttkay György (Ruthauser Miksa) valamennyi zsidó. Felelõs szerkesztõ: Salusinszky Imre (zsidó). Felelõs kiadó: Vadnai Béla (zsidó). Szerkesztõ: Kemény (Kohn) Simon (zsidó).
Pesti Napló, 1920-ban került Miklós (Klein) Andor tulajdonába. Az abszolutizmus idejében Deák Ferenc, Kemény Zsigmond lapja. Szerkesztõsége 1910-ben: Szerdahelyi Sándor szerkesztõ, Seres László, Mester Sándor, Gerõ Ödön, Nagy Endre, Wallesz Jenõ, Szini Gyula, Adorján Andor, Kéri-Krammer Pál, Bethlen Oszkár, Molnár-Neumann Ferenc, Erényi Nándor, Miklós Andor, Pásztor Mihály, Tábori Kornél, Lakatos László, Pásztor Árpád. Valamennyi zsidó. A lap az elsõ világháború alatt Hatvany (Deutsch) Lajos báró tulajdonába ment át.
Magyarország. Az Est konszern érdekeltsége. Szerkesztõsége 75-80 százaléka zsidó.
Esti Kurír. Felelõs szerkesztõ: Boros (Bleumel) László, az emigrációban az Amerika Hangja szerkesztõje. Felelõs kiadó: Fodor Oszkár (zsidó). Szerkesztõ: Aczél Benõ (zsidó). Szerkesztõsége és a kiadóhivatal 80 százaléka zsidó.
Friss Újság. Felelõs szerkesztõ: dr. Révay Béla (zsidó). A szerkesztõség és a kiadóhivatal 80 százaléka zsidó.
Kis Újság, kis paraszti rétegek lapja. Szerkesztõje Lévai Jenõ (zsidó).
Magyar Hírlap. A szabadkõmûves politika magyarországi élharcos lapjának, a Világnak utóda. Jászi (Jakubovics) Oszkár, Szende Pál, Purjtesz Lajos, Bíró Lajos, Ignotus (Veigelsberg). Ennek segítségével terjesztették magyar és egyházellenes eszméiket. A vezetõ cikkeit 1938-ban is kizárólag zsidók írták: Ignotus (Veigelsberg) Hugó, Bálint Imre, Ignotus Pál, Sós Endre, Kardosa Marcell. Szerkesztõsége és a kiadóhivatala 80 százalékban zsidó.
A Mai Nap. Szerkesztõ: H. Fodor Miklós (zsidó).
Népszava. A magyarországi szociáldemokrácia lapja, amelynek nagy része van abban, hogy a magyar munkásság egyidõben elidegenedett a nemzeti közösségtõl. Szerkesztõje: Mónus (Brandstein) Illés, a szerkesztõség és a kiadóhivatal 80 százalékával együtt zsidó.
Neues Politisches Volksblatt. Szerkesztõ: Rabinovszky Márius (zsidó).
8 órai Újság. Felelõs szerkesztõ és kiadó: Nagy (Neuhaus) Samu, a szerkesztõség és a kiadóhivatal 80 százalékával együtt zsidó.
Pesti Hírlap. A nagy zsidó burzsoázia érdekeinek kiszolgálója. A századforduló óta szinte

minden nevesebb zsidó újságíró megfordul a lapnál: Kóbor Tamás (Bermann Adolf), Heltai (Hoffer) Ferenc. Budapest fõpolgármestere, Szomaházy István (Steiner Andor), Molnár (Neumann) Ferencz, Bede (Rosenberg) Jób, Vázsonyi (Veiszfeld) Vilmos. Csergõ (Honig) Hugó, Mezei (Grünfeld) Ernõ, Kabos (Rosenberg) Ede, Katona (?) Béla, Garai (Guttmann) Ferencz, Simon (?) Ferenc, Csetényi (?) Oszkár, Fehéri Armand, Béldi (Goldstein) Izidor, Ráskai Ferenc, Gellért (Goldmann) Oszkár, Kun (Kohn) Andor, Szini (?) Gyula. Bõnyi (?) Adorján, Lakatos (Kellner) László, Kéri (Krammer) Pál, Péterdi (Pollák) Andor, Szenes (Schlézinger) Béla.
A lapvállalatot 1878-ban az áttért Légrády (Pollák) Károly alapította.
Kiadója: Légrády (Pollák) Ottó, szerkesztõ: Márkus Miksa, udvari tanácsos.
Pester Lloyd. Szerkesztõsége 100 százalékban zsidó volt.
Az Újság. (késõbb: Újság). 1903-ban alapította Gajári (Bettelheim) Ödön. A lap vezetése csaknem kizárólag mindig zsidó kézben volt. Keresztényeket igyekeztek nem alkalmazni. A szerkesztõség csaknem 8090 százalékig zsidókból állott: Kóbor Tamás, Balla Mihály, Balassa József, Elek Arthur, Gajáry István, Herendy Arthur, Katona Béla, Kovács Arnold, Nádor Jenõ, Nagy Endre, Szirmay István, Szomory Emil, Szûcs Nándor, Vándor Kálmán, Vázsonyi Endre, Vallesz Jenõ és Zsolt Béla voltak a prominens zsidó munkatársak. Az Újság Rt. igazgatósági tagok: Kóbor Tamás (Bermann Adolf), dr. Agai Béla, Katona Béla zsidók.
Ugyancsak zsidó kézben vannak a hétfõi lapok. A Reggel szerkesztõje: Lázár (Léderer) Miklós, Magyar Hétfõ szerkesztõje: Lévai Jenõ, Hétfõi Napló szerkesztõje: Mann Hugó, A Reggeli Újság szerkesztõje: Vadnai (Volff) Endre, Budapester Montags Zeitung szerkesztõje: Büchler Vilmos Richárd. Valamennyien zsidók.
Az összes riportlapok szerkesztõi természetesen zsidók. Társadalmunk: Klár Zoltán; Új Magyarország: Dénes Gyula; Heti Hírek: Roboz Jenõ; Heti Újság: Falus (Frank) Ferenc; Pesti Futár: Nádas (Neumann) Sándor.
A három legelterjedtebb képes és színházi lap szerkesztõje és tulajdonosa zsidó: Tolnai Világlapja, Délibáb: Tolnai-Krausz Simon; A Színházi Élet: Incze Sándor (Stein Mór).
A társadalomtudományi folyóiratok közül a marxista "Szocializmust" Mónus (Brandstein) Illés szerkeszti, a "Századunkat" Vámbéry Rusztem.

Magyarország urai 1945 április 4-e után és a következõ idõkben

Rákosi-Roth Mátyás, 1945 november 15-tõl 1952 augusztus 14-ig Tildy, Nagy Ferenc, Dinnyés és Dobi fölött "miniszterelnök-helyettes",
1952 augusztus 14-tõl 1953 július 4-ig miniszterelnök, de kezdettõl a párt mindenható elsõ titkára.
Gerõ-Singer Ernõ, 1945 november 15-tõl 1948 december 9-ig iparügyi miniszter, 1945 december 9-tõl 1949 január 10-ig pénzügyminiszter, Rákosi után a párt elsõ titkára s 1956 október 23-át kiprovokálta. 1952, augusztus 14-tõl "miniszterelnök-helyettes".
Révai (Kahána Mózes) József, 1949 júniustól 1952 augusztus 14-ig népmûvelésügyi miniszter, 1945-tõl 1956-ig a sajtó korlátlan diktátora.
Vas (Weinberger) Zoltán, 1945-tõl a külkereskedelem, majd a tervgazdálkodás irányítója.
Farkas (Wolff Izrael) Mihály, elõbb kassai gépszedõ, majd négy csillagos hadseregtábornok. Emberek ezreinek meggyilkolásáért 1956-ban Farkas Wladimir ÁVH századossal késõbb ezredessel együtt életfogytiglani fegyházra ítélve, 1960-ban amnesztiát kaptak.
Nógrádi (Nussbaum) Sándor hadapród jelölt õrmesterbõl altábornagy, miniszterelnökségi államtitkár, majd pekingi követ.
Péter (Auspitz Benõ Benjamin) Gábor, szabósegédbõl rendõr altábornagy. Magyarok ezreinek meggyilkolásáért 1956-ban színleg életfogytiglani fegyházra ítélve, de 1960-ban

amnesztiát kapott.
Miniszterelnökségi államtitkárok 1945-ben: Nógrádi (Nussbaum) Sándor, Bojta (Burger) Béla, a NOT halálos ítéleteket hozó tanácsának vérbírája és elnöke, Balogh (Boch Izrael) István, szegedi r. k. plébános.

Szellemi élet. A három moszkovita leninista fõfilozófus: Rudas László, Fogarasi Béla, Lukács (Löwinger) György.Utóbbi már Kun-Kohn Béla kormányában is népbiztos. Epigonjaik Sándor Pál és Szalai Sándor. Rákosi idejében közoktatásügyi államtitkár, Kádár János óta a Nemzeti Múzeum fõigazgatója, az UNESCO magyarországi képviselõje. Jóború (Guttwein) Magda, polgári iskolai tanárnõ.
Kommunista egyetemi tanárok: Rusznyák Iván, a Magyar Tudományos Akadémia elnöke; Heves Gyula, egyetemi tanár, az Akadémia alelnöke: Waldapfel József és Waldapfel Eszter (utóbbi a Nemzeti Múzeumban Hóman Bálint titkárnõje, egyben Hóman tudtán kívül Himler Márton beépített kémnõje volt); Kardoss (Katz) László, Friss István, Rényi Alfréd, Freund Mihály, Korach Mór, Beér János, Welner Andor, Léderer Emma, Háy László közg., Haász Árpád közg., Berei Andor közg., (egy ideig a kommunista tervhivatal fõnöke), Pach Zsigmond történész, Pamlényi Ervin történész, Vajda Imre közg., Perényi Imre mûegyetemi rektor, Germanus Gyula (muszlim hitre áttért zsidó).
A kommunista magyar nyelvû irodalom élharcosai 1945 óta: Illés Béla szovjet õrnagy; Gábor (Greiner) Andor, Madarász Emil, Hidas Antal, Füst (Fürst) Milán, Szántó György, Zalka Miklós, Zelk Zoltán, Goda (Grünfeld) Gábor, Hegedûs Géza, Tatay (Frankl) Adolf, Vas István, Szabó Magda, Boldizsár (Bettelheim) Iván, Aczél Tamás, Mérai Tibor, Ignotus (Veigersberg) Pál, Déri (Deutsch) Tibor.

A NEMZETI KISEBBSÉG KÉPVISELÕI A MAGYAR IRODALOMBAN

Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály: "A zsidókérdés magyarországi irodalma" címû standard mûvébõl vesszük át az alant következõ névsort. Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály más irányú hatalmas elfoglaltsága mellett, tíz évi munkát áldozott arra, hogy felderítse azokat a "magyar" írókat, akik y-os nevek alá bújva egy idegen kisebbség lelkét, szellemiségét csempészték be a magyar irodalomba.
Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály fenti mûve a legnagyobb valószínûség szerint egyetlen, Nyugatra mentett példányban létezik. A többit elégették, a könyvtárakból szemétdombra hurcolták a kommunisták. Viszont fontosnak tartjuk, hogy az egy évtizedes munka ne vesszen el a jövendõ számára. Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihálynak ezért a névsorért kellett mártírhalált halnia a kommunista zsidóság ÁVH-jának kivégzõ fegyverei elõtt. Utolsó kívánsága az volt: "Népügyész úr! Ne kössék be a szememet!"
S hogy még egyszer a magyarság szemét se köthessék be az idegen kisebbség propagandistái és országhódítóit, itt adjuk a névsort.
A csillag * a név után a kikeresztelkedésre utal. Zárójelben a megelõzõ családi név.

Abádi Imre (Dunajecz Jakab). 1883. Szépíró. Abonyi Arany írói álnév, lásd Martos Sándorné.
Abonyi Andor (Austerlitz). 1888-1915. Ügyvéd, lapszerkesztõ, versíró.
Aczél Endre (Alter Ármin). 1865-1935. Lapszerkesztõ, humorista. A Borsszem Jankó címû vicclap vidéki magyar életet kigúnyoló "Mucsa" rovatának írója.
Aczél Lajos (Adler), írói álneve Aczél László. 1886. Ponyvaregényíró.
Aczél László írói álnév, lásd Aczél Lajos.
Ács Géza (Ernst). 1898-1900. Az Est lapok munkatársa,
az Áller Képes Családi Lap szerkesztõje, szépíró, mûfordító.
Ács Klára (Adler). 1891. Költõ, regényíró.

Ács Tamás, Mónus Illés (Brandstein) egyik írói álneve.
Acsády Ignác (Adler). 1845-1906. Történetíró, szépíró, a Magyar Tudományos Akadémia tagja (1888).
Ádám Géza, Kiss József egyik írói álneve.
Adler Ernõ, írói álneve Ágoston Ernõ. 1892. Versíró.
Adler László, írói álneve Ányos László (Laci), 1881. Nótaszerzõ.
Adler Miklós, írói álneve Ákos Miklós. 1911. Ponyvaregényíró.
Adler Sándor. 1858?. Hírlapíró; szépíró, mûfordító.
Adorján Andor * (Lochenbacher). 1883. Az Est lapok riportere, belletrista.

Adorján Ármin (Auspitz). 1867-1938. Ügyvéd, szépíró, a nagyváradi Szigligeti Társaság ügyvezetõ elnöke.
Adorján Emil (Auspitz). 1873. Humorista.
Adorján Sándor * (Weisz). 1858?. Lapszerkesztõ, szépíró, mûfordító.
Ágai Adolf (Rosenzweig). 1826-1916. Apja galíciai bevándorló. Ágai csak ifjú korában tanul meg magyarul. A mindig hatalompárti Borsszem Jankó címû vicclappal évtizedeken át népszerûsíti a zsidóságot, s gúnyolódik a magyar társadalmi osztályok képviselõi felett. Kis Lap címmel német zsidó minta után gyermekújságot is szerkesztett. Írói álnevei: Csicseri Bors, Forgó bácsi, Forgó Péter, Porzó, stb. A Kisfaludy Társaság tagja.
Ágai Béla (Schaffer). 1871. Az Újság v. fõszerkesztõje. Tárca és regényíró.
Ágoston Ernõ írói álnév, lásd Adler Ernõ.
Ákos Miklós írói álnév, lásd Adler Miklós.
Alba Nevis írói álnév, lásd Unger Ilona.
Alexander Bernát, 1850-1927. Filozófiai író, esztétikus, publicista. Egyetemi katedráját a kommün bukása után el kellett hagynia. A Magyar Tudományos Akadémia tagja (1892).
Altai Margit írói álnév, lásd Altai Rezsõné.
Altai Magdolna írói álnév, lásd Szatmári Tiborné.
Altai Rezsõ * (Altmann Ruben), 1873. Pedagógus, nyelvtanszerkesztõ, szépíró.
Altai Rezsõné * (Altmann), Gomperz Margit, írói álneve
Altai Margit. 1881. Ifjúsági író, szépíró.
Ambrus Balázs írói álnév, lásd Herman Károly.
Ámon Ottó (Altstadter). 1879-1924. Szépíró.
Andai Ernõ (Axelrad). 1900. Színmû és regényíró.
Andersen György. 1896. V. hírlapíró, vers és regényíró.
Andor Imre (Kohn Dávid). 1868-1907. Mûfordító.
Andor Gyula (Rosenzweig). 1879. Versíró.
Angyal Anna (Engel). 1848-1874. Regényíró.
Angyal Dávid * (Engel) 1856. Történetíró, egyetemi tanár. A Magyar Tudományos Akadémia tagja (1902)
Antal Sándor (Adler). 1882. Hírlapíró, szobrász, regényíró, mûfordító.
Ányos László (Laci) írói álnév, lásd Adler László.
Apor Dezsõ * (Pollák). Vers és ismeretterjesztõ író.
Arányi Miksa (Aufricht). 1858. Hírlapíró, tanulmányíró, mûfordító.
Arató Erzsi. 1900. Költõ.
Aszlányi Károly (Ausländer). 1908-1938. Sporthírlapíró, író (számos ponyvaregény szerzõje).
Atlasz Márton * 1878. Közgazdasági és regényíró.
Auer Pál, írói álneve Avar Pál. 1885. Ügyvéd, jogi író, versfordító.
Avar Pál írói álnév, lásd Auer Pál.
Bacher Pál, írói álneve B. Bodrogh Pál. 1885. Ügyvéd, szépíró.
Bacher Simon. 1853-1891. Hébernyelvû költõ, magyar versek héberre fordítója, a pesti izr.

hitközség pénztárosa.
Bácskai Magda (Braun). Feiks Alfrédné, írói álneve Bácskai Mihály. 1895. Ifjúsági író, mûfordító.
Bácskai Mihály írói álnév, lásd Bácskai Magda.
Baján Mihály * (Schlésinger Miksa), írói álneve Nádas Mihály. 1868-1895. Népszerû orvosi munkák szerzõje, szépíró, mûfordító. Bak Ignác (Back). 1823-1893. Der Ungarische Israelit szerkesztõje, ifjúsági író.
Bakonyi Miksa (Bleicher). 1862-1935. Hírlapíró, tárca és regényíró.
Bakonyi Samu (Breuer). 1862-1922. Ügyvéd, író, a debreceni Csokonai Kör fõtitkára, országgyûlési képviselõ.
Balassa Ármin (Weisz). 1861-1923. Szegedi lapszerkesztõ, színmûíró, zeneszerzõ.
Balassa Árpádné, Radó Lili. 1896. Ifjúsági író. (Én Újságom, Magyar Lányok)
Balassa Emil (Berger). 1888. V. hírlapíró, kabarészerzõ, színmûíró.
Balassa Imre * (Schweiger). 1886. Hírlapíró, regényes életrajzok szerzõje.
Balassa József (Weidinger). 1864. Nyelvészeti író.
Balassa József (Grünbaum). 1884-1940. Hírlapíró, író.
Balassa Lajos * írói álneve Falu Tamás. 1881. Kir. közjegyzõ. Költõ. regényíró. A Petõfi Társaság és Kisfaludy Társaság tagja.
Balázs Béla (Bauer Herbert). 1884. Hírlapíró, szépíró, bolsevista emigráns.
Balázs Ignác (Berger). 1856-1918. Hírlapíró, humorista.
Balázs Olga írói álnév, lásd Bauer Olga.
Balázs Sándor * (Breiner). 1883. Színmûíró, ifjúsági író.
Bálint Aladár 1881-1925. Népszava munkatársa. Nyugat mûkritikusa.
Bálint Aranka (Bauer), Szél Jenõné. 1885. Író, mûfordító.
Bálint Dezsõ (Beck). 1872-1919. Orfeumigazgató, színmûíró.
Bálint György (Österreicher). 1906. V. hírlapíró, mûfordító.
Bálint Imre * (Österreicher). 1896. Hírlapíró, regényíró.
Bálint Jenõ (Berger). 1889. Mûvészeti író.
Bálint Lajos (Bleier). 1886. Színházi író, mûfordító.
Balla Böske, Fáskerti Tiborné. 1902. Aradi írónõ.
Balla Ignác * (Braum). 1883. A Pesti Hírlap római munkatársa, vers, tanulmány, és regényíró. A Petõfi Társaság tagja.
Balla Mihály (Berger). 1862. V. hírlapíró, mûfordító.
Balla Miklós. 1874-1912. Költõ.
Ballagi Aladár * (Bloch). 1853-1928. Történetíró, egyetemi tanár, országgyûlési képviselõ, a Magyar Tudományos Akadémia tagja,
Ballagi (Bloch) Mór fia, Ballagi Ernõ (Bloch). 1890. Harcos zsidó publicista.
Ballagi Mór * (Bloch). 1815-1891. Zsidó apologéta, majd protestáns hittudós és nyelvész. A Magyar Tudományos Akadémia tagja (1840).
Balogh József * (Blum). 1893. A Nouvelle Revue de Hongrie szerkesztõje, tanulmányíró
Balogh Vilmos írói álnév, lásd Balogh Vilma.
Balogh Vilma, Kovács Adolfné, írói álnevei: Balogh Vilmos és György Ákos. 1879. Mûfordító.
Bán Margit (Bermann), Róth Árpádné. 1892. Tanárnõ, író, mûfordító.
Bánáti Oszkár. Versíró (Szeged).
Bánfalvi Lajos (Leipnik). 1851-1912. Szegedi lapszerkesztõ, vers, regény és színmûíró.
Bánki Dezsõ írói álnév, lásd Barna Izidor.
Bánóczi József (Weisz). 1849-1926. Rabbiképzõ intézeti tanár, a Magyar Zsidó Szemle és az IMIT évkönyveinek szerkesztõje.
Bölcsészeti író, irodalomtörténész, a Magyar Tudományos Akadémia tagja (1879).
Bánóczi László (Weisz). 1884. Szociáldemokrata várospolitikus. Színpadi író, mûfordító.

Bánóczi József fia.
Barabás Lóránd. 1884. V. hírlapíró, színházi író.
Barát Ármin * (Freund). 18601937. V. sajtófõnök, hírlapíró, mûfordító.
Barát Endre (Breuer). 1907. Vers és regényíró.
Bárd Imre (Beck). 1883. Szocialista lapíró, mûfordító.
Bárd Oszkár (Wettenstein). 1893. Költõ és színmûíró (Kolozsvár).
Bárdos Athur * (Burstein). 1882. Színigazgató, színházi író, mûfordító.
Barna Izidor (Braum), írói álneve Bánki Dezsõ, 18601911. Lapszerkesztõ, versíró.
Barta Irén (Blantz). Ifjúsági író, mûfordító.
Barta Lajos * 1871. Szocialista elbeszélõ és színmûíró. Bolsevista emigráns.
Barta Sándor. 1897. Hírlapíró, versíró. Bolsevista emigráns. Bartos Zoltán (Blau). 1890. Mûfordító.
Báttaszéki Lajos (Hoffmann). 1844-1921. Hírlapíró, filoszemita röpiratszerkesztõ, szépíró.

Bauer Olga, írói álneve Balázs Olga. 1875. Versíró.
Baumgarten Ferenc * 1881-1927. Esztéta. A róla elnevezett irodalmi díj alapítója. Beck Károly * (Izidor). 18171879. Német nyelvû költõ magyar témákat is feldolgozott (Jankó, der ungarische Rosshirt).
Beck Lajos * 1874. Ügyvéd, v. képviselõ és államtitkár, író.
Beck Vilmos. 1824-1862. Festõ, humorista, élclapszerkesztõ.
Bede Jób (Rosenberg). 1868-1919. Hírlapíró, elbeszélõ író.
Bédy-Schwimmer Róza. 1877. Feminista és pacifista írónõ. Károlyi Mihály svájci követe.
Behr Blanka, Rosenák Miksáné. 1881. Novella, regény és színmûírónõ.
Békefi Antal * (Kann). 1859-1907. Szegedi lapszerkesztõ, elbeszélõ író.
Békefi István * (Kann). 1901. Kabarészerzõ.
Békefi (Békeffy) László * (Kann). 1891. Kabarékonferanszié, humorista. 1942-ben kémkedésért tíz évi fegyházra ítélték.
Béla Henrik * (Bernstein Cháim). 1864-1938. Szül. Tarnovban. Publicista, író, országgyûlési képviselõ, kormányfõtanácsos.
Béldi Izor (Goldstein Izodor). 1867-1927. A Pesti Hírlap zenekritikusa. Regény, színmû és operettíró.
Benamy Sándor írói álnév, lásd Berger Salamon.
Bencze Tibor (Bruch), írói álneve Bencés Tibor. 1903. V. hírlapíró, regényíró.
Benczés Tibor írói álnév, lásd Bencze Tibor.
Benedek Ilus írói álnév, lásd Markó Viktorné.
Benedek Károly * (Pick). 1889. Hírlapíró, belletrista. Béni Vilmos (Berger). 1860-1907. Vers és mûkedvelõ színdarabíró. Benjamin Ferenc. 1888. Szocialista szépíró, v. pozsonyi hírlapíró.
Bér Böske írói álnév, lásd Bleuer Erzsébet.
Berend László (Braun). 1898. V. lapszerkesztõ, versíró.
Berger Salamon. írói álneve Benamy Sándor. 1899. V. erdélyi hírlapíró, szépíró.
Berkes Imre (Bergl Izidor). 1878. Hírlapíró, regényíró.
Bernstein Fülöp * írói álneve Hugó Károly. 1808-1877. Színmûíró, szépíró, a zsidó szertelenség és önimádat egyik
legjellegzetesebb képviselõje.
Bihari Ákos (Silbermann). 1873-1924. Színész, vers és színmûíró.
Bihari Imre (Löwi Izsák). 1867-1939. Hírlapíró; novellaíró.
Bíró Arthur (Ofner). 1879. Versíró, mûfordító.
Bíró Endre (Bisam). 1865-1937. Vers és novellaíró.
Bíró Lajos (Blau). 1880. V. hírlapíró, regényíró és novellaíró, színpadi szerzõ. Az októberi lázadás egyik kimagasló szabadkõmûves publicista elõkészítõje. Emigrált.

Bleuer Erzsébet, Bér Dezsõné, írói álnevei: Bér Böske és Sárosy Márton. Ifjúsági író, novellista, mûfordító.
B. Bodrogh Pál írói álnév, lásd Bacher Pál.
Bodrogi Zsigmond (Schnür). 1874. Dalköltõ, író.
Bogdányi Mór (Bienenstock). 1854?. Lapszerkesztõ, az Egyenlõség alapítója, regényíró.
Bokor Józsefné, Kellner Irén, írói álneve Sass Irén. 1898. Írónõ, mûfordító.
Bokor Malvin írói álnév, lásd Semtei Róbertné.
Boldizsár Iván * (Bethlen, azelõtt Bettelheim). 1912. Hírlapíró, mûfordító.
Bolgár Mózes (Braun). 1881. Novellaíró, mûfordító.
Bonta Györgyné * (Baumfeld) Rosenfeld Lili, írói álneve Rendy Lili. 1902. Az Est lapok munkatársa, írónõ.
Boros László * (Beimel) 1893. Az Esti Kurír, majd a Párizsi Kurír fel. szerkesztõje, vers és novellaíró, kormányfõtanácsos. Délamerikába költözött. (1949 óta az Amerika Hangja magyar adásának vezetõje. A Szerk.)
Boross Elemér (Bornstein). 1900. Vers és tárcaíró, színpadi szerzõ.
Boross Mihály * (Weiner Miksa). 1877. V. hírlapíró, regényíró.
Borsodi Lajos (Klein). 1883. Ügyvéd, délvidéki író.
Bökfi Zakariás írói álnév, lásd Boross Mihály.
Braun Soma. 1890. Mûfordító.

Breier Eduard. 1811?. Német nyelvû regényíró.
Bródy László. 1897. Ügyvéd, költõ.
Bródy Miksa. 1875-1924. Hírlapíró, versíró, humorista.
Bródy Sándor. 1863-1924. Lapszerkesztõ, tárca, regényes színmûíró. A századforduló ünnepelt pesti írója.
Bródy Zsigmond. 1840-1906. A Neues Pester Journal alapítója, publicista. Ifjú korában versíró. Fõrendi házi tag.
Bus (?) Ilona. 1901. Költõ.
Bús-Fekete László * (Trauerschwarz Pinkász). 1895. V. hírlapíró, Selejtes pesti színmûvek termékeny szerzõje, Amerikába kiköltözött.
Csereklye Bálint írói álnév, lásd Diner-Dénes József.
Csergõ Hugó (Honig). 1877. V. hírlapíró, vers, elbeszélés és színmûíró.
Csergõ Mária. Versíró.
Cserhalmi Irén írói álnév, lásd Gerd Attiláné.
Csermely Gyula. 1869. Regényíró.
Cserna Andor (Grünfeld). 1885. Az Est lapok zenekritikusa, zenei író.
Csicseri Bors írói álnév, lásd Ágai Adolf. Csillag Károly (Stern). 1862?. Bácskai lapszerkesztõ, szépíró.
Csillag Mór (Stern). 1859?. Író és esztéta.
Daday Mihály írói álnév, lásd Szepesi Miksa.
Dánielné, Lengyel Laura * (Pollák). 1874. Írónõ (Új Idõk).
Darvas Aladár (Deutsch). 1857?. Hírlapíró, színmû- és elbeszélõ író.
Déchy Liane * (Deutsch). 1911. Katolikus írónõ. (Vigilia, Élet).
Déchy Mór * (Deutsch). 1851-1917. Földrajzi író, a Magyar Tudományos Akadémia tagja (1909).
Dénes Gyula (Freireich). 1899. Bulvárlapszerkesztõ, versíró.
Dénes Zsófia (Deutsch). Nagy Andorné (Grasz). 1885. Írónõ (Új Idõk, Ünnep), volt kommunista röpiratszerzõ.

Deréki Antal (Leipnik). 1894?. Színész és színmûíró. Déri Júlia (Deutsch). 1864-1899. Német nyelvû író, mûfordító. Párizsban mint kémet leleplezték, öngyilkos lett.

Déri Tibor (Deutsch). 1894. Expresszionista író.
Deutsch Jenõ, írói álneve Dévény Jenõ. 1879. Ügyvéd, versíró; volt kommunista emigráns.
Devecseri Ignác (Löwy), 1841-1899. Németnyelvû lapok szerkesztõje, író, Eötvös Károly leibzsurnalisztája a tiszaeszlári per idején.
Dévény Jenõ írói álnév, lásd Deutsch Jenõ.
Diner-Dénes József. 1857-1937. Hírlapíró, mûtörténész.
A Károlyi kormány államtitkára. Emigrált.
Diósy Béla * (Nussbaum). 1863. Zenekritikus, színházi író.
Diósy Márton (Nussbaum). 1818-1892. Úttörõ zsidó író Magyarországon, Kossuth titkára. Angliába emigrált, ahol borkereskedõ lett. Színikritikus, mûfordító.
Dóczy Lajos báró * (Dux Baruch). 1845-1918. Publicista, költõ, mûfordító. A "Csók" szerzõje. 12 éves korában még csak jiddis zsargonban beszélt. Id. Andrássy Gyula gróf házizsidaja. Külügyminisztériumi tanácsos, udvari tanácsos.
Domokos Illés írói álnév, lásd Diner-Dénes József.
Dormándi László. 1898. Regény és novellaíró, mûfordító.
Drégely Gábor (Dessauer). 1883. Színmûíró.
Dux Adolf (Dukesz). 1822-1881. Hírlapíró, mûfordító.
Egõ írói alnév, lásd Rózsavölgyi Mórné.

Egri Viktor. 1898. Regényíró.
Elek Arthur * (Fischer). 1876. Író, mûvészettörténész.
Elek Irma írói álnév, lásd Zempléni Gyuláné.
Emõd Tamás írói alnév. lásd Fischer Ernõ.
Enczi Endre. 1902. Versíró.
Endre Károly írói álnév, lásd Engel Károly.
Endrei Ákos * 1860-1914. Irodalomtörténetíró.
Endrei Zalán. 1870. Irodalomtörténész, színmûíró.
Engel Gyula. 1844?. Orvos, színmû és novellaíró.
Engel Károly, írói álneve Endre Károly. 1893. Délvidéki hírlapíró, szépíró.
Erdély Jenõ. 1900. V. hírlapíró. (Nyugat).
Erdõs Armand (Eibenschütz). 1878-1920. Zenei író.
Erdõs Arturné * Ehrental Regina, írói álneve Erdõs Renée. 1878. Regényíró, költõ.
Erdõs Renée írói álnév, lásd Erdõs Arturné.
Erdõsi Dezsõ. 1875. V. hírlapíró, novellaíró.
Fábián Béla (Feuermann). 1889. V. országgyûlési képviselõ, hadifogságról szóló könyvek szerzõje.
Fábián Gábor írói álnév. lásd Falk Richard. Fábián János írói álnév, lásd Krenizer Lipót.
Fái Béla (Goldberger Jakab). 1853-1904. Hírlapíró, mûfordító, az Operaház titkára (1901-1904).
Falk Miksa * 1828-1908. Publicista író, mûfordító, a Pester Lloyd fõszerkesztõje, v. országgyûlési képviselõ, a Magyar Tudományos Akadémia tagja (1861).
Falk Richárd * írói álneve Fábián Gábor. 1878-1920. Hírlapíró, színmûíró és elbeszélõ.
Falk Zsigmond. 1870-1935. Nyomdatulajdonos, író.
Falu Tamás írói álnév, lásd Balassa Lajos.
Faludi György írói álnév, lásd Leimdörfer György.
Falus László (Frankl). 1896. Bulvárlapszerkesztõ, novellaíró.
Faragó Jenõ * (Frankfurter). 1872-1940. Hírlapíró, író.
Faragó Sándor 1899. Kabarészerzõ, regényíró.
Farkas Albert (Wolf). 1842?. Publicista, ortodox zsidó író. Magyar verseket is írt.
Farkas Imre * 1879. Költõ és nótaszerzõ, színpadi író; v. honvédelmi minisztériumi tanácsos. A Petõfi Társaság tagja.

Farkas László. 1900. V. hírlapíró, költõ (Nyugat).
Farkas Lászlóné, Kátai Gabriella. 1899. Szépíró (Új Idõk, Magyar Lányok).
Farkas Pál * (Wolfner). 1878-1921. Regényíró, szalonszocialista, és volt Tisza párti országgyûlési képviselõ.
Fazekas Imre., 1887. Az Est lapok munkatársa, színikritikus, színmûíró.
Fehér Árpád írói álnév, lásd Miskolczy Imre.
Fehér Dezsõ (Fischer). 1864. Volt nagyváradi lapszerkesztõ, színmû és novellaíró.
Feiks Alfrédné írói álnév, lásd Bácskai Magda.
Fejér Gyula (Vogel?), írói álneve Szalontay Gyula. 1875. Volt hírlapíró, regény és novellaíró.
Fekete József * (Schwartz). 1854-1928. A Magyar Szalon és Otthon címû szépirodalmi lapok alapítója, szerkesztõje, szépíró.
Fekete Soma. Mûfordító a XIX. század negyvenes éveiben.
Fekete Tivadar (Schwartz). 1894. Megszállott területi hírlapíró, vers és novellaíró.
Feld Mátyás (Rosenfeld). 1873. Színigazgató, színdarabíró.
Feleky László (Füchsel). 1890-1937. A Világ fõszerkesztõje, publicista, tanulmányíró.
Feleki Sándor (Füchsel). 1865-1940. Orvos, versíró, mûfordító. A Petõfi Társaság tagja.
Fémes László. 1893. Volt hírlapíró, szépíró (Nagyvárad).
Fényes Jenõ (Feuerwerker). Ügyvéd, versíró. (Debrecen).
Fényes Samu (Fein). 1863-1937. Publicista, tanulmányíró és színpadi szerzõ. Emigráns.
Fenyõ László. 1902. Versíró, kritikus (Nyugat).
Fenyõ Miksa * (Fleischmann). 1877. A GyOSz v. igazgatója, a Nyugat szerkesztõje.
Fleischer Ernõ, írói álneve Emõd Tamás. 1888-1938. Hírlapíró, költõ és színpadi szerzõ.
Fodor László. 1898. V. hírlapíró, színpadi szerzõ. Darabjait Csehszlovákiában, a weimari Németországban és Amerikában is játszották.
Forbáth Imre. 1900. Szlovákiai költõ.
Forbát Sándor. 1890. Orvos, versíró.
Forgács Antal. 1910. Versíró. Forgó bácsi, Forgó János, Ágai Adolf írói álnevei.
Forró Pál (Friedmann). 1884. Regényíró.
Fóthy János * (Fleiner). 1893. Színikritikus, vers és regényíró.
Fóti József Lajos. 1882. Irodalom történetíró.
Földes Imre (Fleischmann). 1881. Színpadi szerzõ.
Földes Jolán (Grünfeld). 1903. "A halászó macska utcája" címû regényével 1936-ban úgynevezett nemzetközi irodalmi pályázatot nyert. Az óriási reklámmal kiadott értéktelen mû minden alakja, szelleme, miliõje jellegzetesen zsidó!
Földi Mihály * (Frankl Miksa). 1894. A v. Pesti Napló szerkesztõje. Regényíró. A Petõfi Társaság tagja.
Fraknói Vilmos * (Frankl). 1843-1924. Címzetes püspök, történetíró, a Magyar Tudományos Akadémia tagja (1870).
Fráter Lajos írói álnév, lásd Friedmann Lajos.
Friedmann Lajos, írói álneve Fráter Lajos. 1899. Tárcaíró.
Füredi Mór (Führer). 1869?. Ügyvéd, író.
Füst Milán (Fürst). 1888. Bonyolult versek írója, regényíró (Nyugat).
Gaál Andor. 1895. V. hírlapíró, regényíró.
Gábor Andor (Greiner). 1884. V. hírlapíró, kabaréversek és tréfák szerzõje, regény és színmûíró, mûfordító. Bolsevista emigráns.
Gábor Ignác (Léderer). 1868?. Mûfordító, versíró.
Gajári Ödön * (Bettelheim). 1852-1919. Az Újság fõszerkesztõje, publicista, országgyûlési képviselõ, fõrendházi tag.
Gál Imre * (Grünfeld). 1899. Az Esti Kurír munkatársa, író
Gara Ákos (Gottlieb). 1877. V. hírlapíró, kabarészerzõ, vers és színmûíró.

Gara Illés (Grünbaum). 1882. Humorista.
Garai Ferenc (Guttmann). 1876. Tolna Világlapja munkatársa, író.
Garami Andor írói álnév, lásd Goldstein Arnold.
Garami Árpád. 1893. Erotikus író.
Gárdos Mariska (Grünfeld). 1885. Szocialista írónõ.
Garvay Andor * 18751921. Hírlapíró, színmûíró.
Gáspár Bernát. 1867. Mûfordító.

Gáspár Endre (Gottlieb?). 1894. Esztéta és mûfordító.
Gáspár Ferenc * 1862-1923. Tengerészorvos, utazási író.
Gáspárné (G. Józsefné), Dávid Margit (Davidovics). 1883. Ifjúsági és regényíró.
Gelléri Andor. 1901. V. színházi hírlapíró.
Gelléri Andorné *, Faragó Ilona (Frankfurter). 1907. Színházi hírlapíró.
Gelléri Mór (Glück). 1854-1915. Közgazdasági író, publicista, szabadkõmûves vezér.
Gellért Oszkár * (Goldmann). 1882. A Nyugat szerkesztõje, v. hírlapíró, költõ.
Geréb József (Geiger). 1862?. Klasszikus filológus, történet és tankönyvíró.
Gergely Gyõzõ (Ungár). 1877. Szocialista hírlapíró, író, mûfordító.
Gergely Sándor. 1896. Elbeszélõ író; bolsevista lapszerkesztõ, emigráns.
Germanus Gyula * 1884. Filológus, egyetemi tanár, keleti utazó, utazási író.
Gerõ Attila (Guttmann Ármin). 1870-1916. Hírlapíró, költõ, mûfordító.
Gerõ Attiláné, Cserhalmi Irén (Hecht). 1871-1908. Mûfordító.
Gerõ Jenõ (Grünwald), mûvészi álneve Szõke Szakáll. 1885. Komikus, kabaré és filmszcenáriumszerzõ.
Gerõ Károly (Grün). 1856-1904. Népszínmûíró.
Gerõ Lajos. 1864?. Hírlapíró, vers és novellaíró.
Gerõ Ödon (Grünhut), írói álneve Viharos. 1863-1940. A Világ szerkesztõje, elbeszélõ és képzõmûvészeti író.
Giszkalay János írói álnév, lásd Widder Dávid.

Glücklich Vilma. 1872-1927. Feminista író.
Goda Géza (Grünfeld). 1874. V. hírlapíró, közgazdasági író.
Goda Gábor (Grünfeld). 1911. Író.
Goldstein Arnold, írói álneve Garami Andor. 1902. Az Est lapok munkatársa. színházi és moziíró.
Góth Sándor * (Gutfreid). 1869. Színész, mûfordító.
Gömöri Jenõ. 1890, A Modern Könyvtár szerkesztõje, mûfordító. Emigrált.
Gödör Ferenc (Krausz Náthán). 1885. Az Ember és az amerikai Új Ember címû botránylap szerkesztõje, szocialista író. Emigrált.
Gró Lajos írói álnév, lásd Grósz Lajos.
Grósz Ábrahám * mûvészi álneve Kövessy Albert. 1869-1924. Színész, színigazgató, színmûíró.
Grósz Lajos, írói álneve Gró Lajos, 1901. Filmszakíró, kritikus. (Nyugat, Népszava).
Grün László, írói álneve Hajnal László. 1902. V. erdélyi hírlapíró, vers és tárcaíró.
Guthi Soma (Gottmann). 1866-1930. Humorista.
Guthy Böske írói álnév, lásd Weiner Györgyné.
Gyulai Farkas * (Mendel). 1866. A kolozsvári egyetemi könyvtár v. igazgatója, író, esztéta. A Petõfi Társaság tagja.
Gyergyai Albert írói álnév, lásd Szegõ Albert.
Gyomai Zsigmond (Grimm). 1861-1923. Jogi író, esztéta, versíró.
Gyöngyi Izsó (Perl Izidor). 1860-1923. Színész, színmûíró.
György Ákos írói álnév, lásd Balogh Vilma.

György Oszkár. 1882. Versíró.
Gyõri Ernõ. 1893. Vers és regényíró. (Nyugat).
Haáz István (Haas). 1877-1916. Kabaré és bohózatíró.
Habár Mihály * (Hermann Mór). 1874. Volt lapszerkesztõ, tárcaíró.
Haimann Hugó. 1881. Mûfordító (orosz regények).
Hajdu Henrik. 1890. Versíró, mûfordító (Ibsen).
Hajdu Miklós (Hönig Miksa). A Nap felelõs szerkesztõje, publicista, szépíró.
Hajnal László írói álnév, lásd Grün László.
Hajó Sándor írói álnév, lásd Hoffmann Sándor.
Halasi Andor * 1887. Volt hírlapíró, esztéta, mûfordító.
Halász Gyula (Fischer). 1870. Lapszerkesztõ, versíró.
Halász Ignác (Fischer). 1885-1901. Filológus, egyetemi tanár.
Halmi Bódog * 1879. Táblabíró, esztéta, szépíró.
Hamburgné, Becski Irén. 1900. Versíró, mûfordító.
Harkányi Ede * (Koppány). 1879-1909. Szociológiai író.
Hárs László írói álnév, lásd Herczog László.
Hatvany Lajos báró * (Deutsch). 1880. Nagyiparos, a Nyugat és más radikális sajtótermékek finanszírozója, forradalmi emigráns. Mûkedvelõ esztéta és szépíró.
Hatvany Lili bárónõ * (Deutsch). Báró Madarassy-Beck Gyuláné. 1890. Mûkedvelõ írónõ.
Havas Adolf (Hahn). 1859-1904. Irodalomtörténész (Petõfi összes mûvei). Az IMIT egyik alapítója.
Hazai Hugó (Haslinger). 1867?. Katonai lapszerkesztõ, humorista, mûfordító.
Hazay Samu báró * (Kohn). 1851-1941. Vezérezredes, honvédelmi miniszter, stb., katonai író.
Hédervári Lehel * (Hédl). 1876. Publicista, országgyûlési képviselõ, Károlyi Mihály belsõ híve.
Hegedûs Nándor (Hirschl). 1884. Nagyváradi lapszerkesztõ, volt erdélyi képviselõ, publicista.
Heilprin Mihály. 1823-1888. Tipikus zsidó pálya. Az orosz-lengyelországi Piotrkowban születik, magyar nyelvû versíró és hírlapíró, New Yorkban halt meg.
Helfy Ignác * (Helfer). 1830-1897. Országgyûlési képviselõ, publicista, szépíró, Kossuth bizalmasa. A Petõfi Társaság tagja. Heller Bernát. 1871. Rabbiképzõ intézeti tanár, esztétikus.
Heltai Ferenc (Hoffer). 1861-1913. Hírlapíró, publicista, Országgyûlési képviselõ, Budapest polgármestere, fõrendházi tag.
Heltai Jenõ (Herzl). 1871. A mulattató irodalom sikeres mûvelõje. Vers és színmûíró, elbeszélõ, humorista. Herzl Tivadar cionista úttörõ unokaöccse.
Herczeg Géza. 1888. Volt miniszteri tanácsos a sajtóosztályon, haditudósítási könyvek írója, bécsi lapok szerkesztõje.
Herczeghy Mór * (Prinz). 1815-1884. Orvos, politikai és utazási író.
Herczog László, írói álneve Hárs László. 1911. Volt hírlapíró, versíró.
Hérendi Artur (Hoselitz Arnold). 1873. Sportíró.
Herman Károly, írói álneve Ambrus Balázs. 1887-1940. Versíró.
Hertzka Tivadar. 1845-1924. Szociálpolitikai és utópiaíró. Budapesten született, németül írt.
Hervay Frigyes * (Herzfeld). 1874. V. hírlapíró, versíró, kabarészerzõ, mûfordító.
Herzl Tivadar. 18601914. A cionizmus úttörõje, író, bécsi lapszerkesztõ. Budapesten született, s itt járt iskolába is.
Herzl Zsigmond. Losonci rabbi, német versek szerzõje.
Heumann Károly * 1883. Színházi hírlapíró.
Hevesi András * (Hevesi Sándor fia). 1901. A 8 Órai Újság v. munkatársa;

Franciaországba emigrált. Regényíró.
Hevesi József * (Kronstein). 1856-1929. Hírlapíró, a Magyar Szalon szerkesztõje, novella és regényíró.
Hevesi Lajos (Löwi). 1843-1910, Hírlapíró, ifjúsági író.
Hevesi Sándor * (Hoffmann) 1873-1939. A Nemzeti Színház v. igazgatója, esztéta, színmûíró. Hottmann Mór fia.
Hevesi Simon. 1868-1943. Pesti fõrabbi. Versíró.
Himler Márton, amerikai szélsõbaloldali lapok szerkesztõje és kiadója.
Hofmann Dezsõ, írói álneve Zentay Dezsõ. 1888. Statisztikai író.
Hoffmann Mór. 1843-1916. Pedagógus, esztétikus, lapszerkesztõ, regény és versíró.

Hoffmann Sándor, írói álneve Hajó Sándor. 1876. Az Est lapok színikritikusa, színpadi szerzõ.
Hólitscher Fülöp. 1822?. Közgazdász, regény és színmûíró.
Holitscher Artur. 1869?. Budapesten született, német nyelvû regényíró.
Holló Magda. 1901. Írónõ.
Holló Márton (Holländer). 1872. Hírlapíró, mûfordító.
Homonnai Albert (Hartmann Ármin). 1882-1911. Színmûíró.
Honti Rezsõ * (Herman). 1879. Nyelvész, irodalomtörténeti író.
Horn Ede (Einhorn Ignác). 1825-1875. Rabbinövendék, publicista, mûfordító; emigráns, kereskedelmi államtitkár.
Horovitz Lipót (Lázár). 1799-1884. Szerkesztõ, szépíró.
Horváth Henrik. 1877. Költõ, mûfordító. A Petõfi Társaság kültagja.
Hugó Károly írói álnév, lásd Bernstein Fülöp.
Hunyady Sándor * (apja, mint egyik könyvében maga is megírta, Bródy Sándor). 1890-1942. Újságíró, regény és színmûíró. Huszár Miklós írói álnév, lásd Miskolczi Henrik.
Huszár Vilmos (Huszerl Márk). 1872-1931. Mûfordító.
Hûvös Iván * (Hirschel). 1875-1905. Tárca és színmûíró.
Ignotus írói álnév, lásd Veigelsberg Hugó.
Ignotus Pál * (Veigelsberg). 1901. V. hírlapíró, költõ.
Incze Henrik (Izrael). 1871-1913, V. jesivanövendék, majd az Operai Kalauz és a Magyar Színészeti Almanach szerkesztõje,
Színikritikus, színmûíró.
Incze Sándor (Stein). 1889. A hírhedt Színházi Élet szerkesztõtulajdonosa.
Indig Ottó. 1890. V. hírlapíró, színmûíró ("Toroczkói menyasszony").
Irányi Dezsõ (Iritz). 1858-1900. Publicista, szépíró.
Inványi Jenõ * (Weisbrumm Ignác). 1863-1922. A Nemzeti Színház tagja, színmûíró, mûfordító.
Janovics Jenõ* 1872. A kolozsvári Nemzeti Színház v. igazgatója, színházi szakíró.
Jászi Oszkár (Jakubovics). 1875. Szociológiai író, a Károlyi kormány tagja. emigráns.
Jászi Oszkárné * Moskovitz Amália, írói. álneve Lesznai Anna. 1885. Iparmûvésznõ, költõ.
Jásznigi Sándor. 1861-1926. Mûfordító.
Jemnitz Sándor * 1896. Zeneszerzõ, zenei író.
Joó Iván írói álnév, lásd Kóbor Tamás.
Jób Dániel (Ziffer Dávid). 1880. Író, színházi rendezõ.
Juhász Árpád. 1894. V. hírlapíró (Kassa), vers és regényíró.
Juhász Mór (Izrael). 1864-1922. V. rendõrkapitány, mûfordító.

Kabos Ede (Rosenberg). 1864-1923. A Budapesti Napló, majd az Érdekes Újság szerkesztõje. Elbeszélõ és színmûíró.
Kaczér Illés (Katz). 1877. V. hírlapíró, szépíró. Emigráns.
Kádár Imre. 1894. Regényíró, mûfordító, az Erdélyi Szépmíves Céh egyik alapítója.
Kadosa Marcel (Kreishaber Mór). 1874. Ügyvéd, szociológiai, vers és regényíró.
Kahána Mózes. 1898. Bolsevista versíró.
Kallós Ede * 1882. Klasszikus filológus.
Kallós Istvánné (Klug). Kóbor Noémi (Bermann). 1896. Regény és színmûíró.
Kallós János * (Klein). 1891. Közgazdasági író és szerkesztõ (Pesti Tõzsde).
Kálmán Jenõ (Kreisler). 1885. V. hírlapíró, regény és novellaíró, kabarészerzõ.
Kálmán Jenõ Ákos (Steiner). 1883. Zenekritikus.
Kálnoki Izidor (Kaufmann), írói álneve Vulpes. 1863-1930. Színikritikus.
Kanizsai István írói álnév, lásd Strém István. Karácsony Benõ. 1888. Regény és színmûíró.
Karczag Vilmos * (Krammer Farkas Lipót). 1859-1923. Író, színigazgató.
Kardos Albert (Katz). 1861. Irodalomtörténész, a debreceni zsidógimnázium volt igazgatója.
Kardos István. 1845. Hírlapíró, színházi író.
Kardos László (Katz). 1898. Irodalomtörténész.
Károly József. 1886. V. hírlapíró (Arad), regény és színmûíró.
Károly Sándor. 1894. V. hírlapíró (Arad), elbeszélõ és színmûíró.
Katscher Berta. 1860-1903. Békeapostol, ifjúsági író.
Katscher Leopold. 1853?. Író. Mindketten német nyelven írtak.
Kazár Emil (Titzer Manó). 1843-1922. Hírlapíró, szépíró.

Kecskeméti Mária. Versíró.
Kecskeméti Vilmos (Schwarz). 1874-1934. Zsidóalap-szerkesztõ, publicista, író.
Keér Dezsõ. 1905. Szocialista költõ. Kelemen Béla. 1865. Szótáríró, esztétikus.
Kelen László. 1892. Versíró.
Keleti Artur. 1889. Költõ, mûfordító.
Keleti Márton (Kohn Adolf). 1874. Pedagógus, regényíró.

Keller Ilona. 1910. Versíró.
Kemény Simon * (Kohn). 1882. Az Est szerkesztõje, költõ (Nyugat).
Kereszturi Alajos József * 1775-1825. Latin nyelvû történetíró.
Kéri Pál (Krammer). 1882. Az Est lapok publicistája, belletrista. Tisza István meggyilkolásáért halálra ítélték. Emigráns.
Kertész Mihály *1888. Ügyvéd, regény és színmûíró.
Keszler József. 1846-1927. Színikritikus, esztéta, novellaíró.
Kilényi János * (Klein Hermann). 1805-1899. A Der Ungar szerkesztõje, mûfordító.
Kiss Arnold. 1869-1841. Budai fõrabbi, költõ.
Kiss József. 1843-1921. A Hét szerkesztõje és kiadója, költõ. A Petõfi Társaság és a Kisfaludy Társaság tagja. Elnyerte
a Ferenc József rend középkeresztjét.
Kisteleki Ede (Ehrlich). 1861-1935. Hírlapíró, költõ.
Klein Hermann írói álnév, lásd Kilényi János.
Klein Ödön. 1853-1925. Jesivanövendék, hírlapíró, sajtófõnök.
Kóbor Noémi írói álnév, lásd Kallós Istvánné.
Kóbor Tamás (Berman Adolf). 1867-1942. Publicista, az Újság fõszerkesztõje, regény, novella és színmûíró.

Kohányi Sámuel (Kohn). 1824-1905. Gyermekdalszerzõ.
Kohn Sámuel. 1841-1920. Pesti fõrabbi, történetíró, az IMIT elnöke.
Komáromi Sándor (Kohn?). 1866-1922. Hírlapíró, regényíró.
Komját Aladár (Korach). 1893. Költõ, író.
Komlós Aladár (Katz), írói álneve Koral Álmos. 1892. Tanár, esztéta, vers és elbeszélõ író.
Komor András (Kohn). 1898. Költõ, író.
Komor Gyula (Kohn). 1867. Dramaturg, színmûíró.
Kont Ignác (Kohn). 1856-1912. Irodalomtörténész. A Sorbonne rk. tanára.
Kónyi Manó * (Kohn). 1842-1917. Publicista, történetíró.
Korányi Frigyes báró * (Kornfeld). 1869-1935. V. pénzügyminiszter, felsõházi tag, regényíró, zeneszerzõ.
Korcsmáros Nándor (Reich). 1883. V. hírlapíró, regényíró.
Kormos Ferenc (Kohn). Regény és színmûíró.
Kornfeld Móric Viktor. 1797-1866. Orvos, hírlapíró, német nyelvû költõ.
Kovács Adolfné írói álnév, lásd Balogh Vilma.
Kozári Gyula * (Kasztl), 1864-1925. Tábori pap, filozófiai író.
Kölle Ludmilla és Kölle Ludwig írói álnevek, lásd Katscher Berta.
Kõmûves Imre. 1904. Versíró.
König György * 1833. Költõ, irodalomtörténész.
Körmendi Ferenc. Regényíró.
Körös Endre * (Neumann). 1872. V. lapszerkesztõ, mûfordító.
Körösy Imre írói álnév, lásd Mezei Ferenc.

Körösy József * 1844-1906. A fõvárosi statisztikai hivatal vezetõje, a Magyar Tudományos Akadémia tagja (1879).
Kövessy Albert írói és mûvészi álnév, lásd Grósz Ábrahám.
Krasznay F. Mária írói álnév, lásd Weiner Jenõné.
Kreutzer Lipót * írói álneve Fabula János. 1867?. Közgazdasági író, publicista.
Kristóf Károly írói álnév, lásd Löbl Sámuel.
Kulinyi Zsigmond (Kuliner). 1854-1905. Szegedi lapszerkesztõ, publicista, író.
Kun Andor * (Kohn). 1882. Hírlapíró, bellertrista.
Kunfi Zsigmond (Kohn). 1879-1929. Szociológus író, publicista, forradalmi miniszter, majd népbiztos. Emigrált.
Kunos Ignác (Lusztig). 1862?. Orientalista, egyetemi tanár versíró, a Magyar Tudományos Akadémia tagja (1893).
Kuthi Sándor (apja eredeti neve Schönborn Sindel), írói álneve Térey Sándor. 1886. Ügyvéd, költõ, mûfordító.
Kuti László. 1904. Versíró.
Lakatos László * (Kellner). 1882. Az Est lapok munkatársa, novella, regény és színmûíró.
Lánczy Gyula * 18501911. Történetíró, egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia tagja.
Lándor Tivadar * (Löbl). 1873. V. lapszerkesztõ, mûkritikus, mûfordító. Lányi Zsigmond * (Löwenherz). 1878. A Neues Politisches Volksblatt és a Friss Újság volt tulajdonosa, publicista.
Latzkó Andor. 1876. V. hírlapíró, magyar és német nyelvû elbeszélõ, színmûíró.
Lázár Béla * 1869. Mûvészettörténész, az Ernst múzeum v. igazgatója. A Petõfi Társaság tagja.
Lázár Miklós * (Léderer). 1886. V. lapszerkesztõ, publicista, író, v. országgyûlési képviselõ.
Léderer Ferenc, * írói álneve Lendvai Lehel. 1895. Író.

Lehel Ferenc (Hauch). 1885. Festõ, mûvészettörténeti író.
Leimdörfer György, írói álneve Faludy György. 1910. Szépíró.
Leitner-Lukács Zoltán. 1896. Cionista író, a Zsidó Renaissance Könyvtár szerkesztõje (Nagyvárad).
Lendvai Lehel írói álnév, lásd Léderer Ferenc.
Lendvai Miklós (Löwy). 1862-1912. Délmagyarországi lapszerkesztõ, novella és színmûíró.
Lengyel Géza. 1881. V. hírlapíró, mûvészeti író (Nyugat).
Lengyel Menyhért (Lebovits). 1880. Színpadi szerzõ.
Lenkei Henrik (Guttmann). 1863. Költõ, színmûíró.
Lestyán Sándor írói álnév, lásd Lichtschein Sándor.
Lesznai Anna írói álnév, lásd Jászi Oszkárné.
Lichtschein Sándor, írói álneve Lestyán Sándor. 1896. V. hírlapíró, író.
Ligeti Ernõ (Lichtenstein). 1891. V. erdélyi újságíró, regényíró.
Liptai Imre * (Lindenberg). 1876-1927. Hírlapíró, színmûíró.
Loránth (?) László. 1905. Versíró.
Loránt Mihály. 1891. V. hírlapíró, versíró, karikaturista.
Löbl Sámuel, írói álneve Kristóf Károly. 1904. Az Est lapok munkatársa, zenekritikus, versíró.
Lörincz Miklós. 1899. Kabarészerzõ.
Lövi József. 1884. Orvos, mûfordító.
Ludasi Mór (Gans). 1829-1918. Publicista író, id. Andrássy Gyula gróf sajtófõnöke.
Lukács György * (Löwinger). 1885. Esztéta, közoktatási népbiztos. Bolsevista emigráns.
Lukács Gyula (Lichtenstein). 1890. A Színházi Élet v. szerkesztõje, novellista, színpadi író. Lynkeusz írói álnév, lásd Wallesz Jenõ.
Magyar Lajos * 1891. A Világ munkatársa, publicista, bolsevista emigráns.
Major Simon. 1876. Népdalszerzõ, népszínmûíró.
Makai Emil (Fischer). 1870-1901. Hírlapíró, költõ, színmûíró, mûfordító. A Kisfaludy Társaság tagja.
Marczali Henrik (Morgenstern). 1856-1941. Történetíró, a Magyar Tudományos akadémia tagja (1893). A kommün után el kellett hagynia budapesti egyetemi katedráját.
Makó Vilmosné, Benedikt Ilona, írói álneve Benedek Ilus. 1891. Írónõ.
Markovits Rodion (Kajab). 1888. Regényíró.
Márkus József. 1854-1911. Hírlapíró, novella és színmûíró. Satanello álnéven pornográf mûvek szerzõje.
Márkus Miksa. 1868. Publicista, a Pesti Hírlap és a Magyar Hírlap volt szerkesztõje, a Magyar Újságírók Egyesületének 25 éven át elnöke. Udvari Tanácsos. Regényíró.
Martos Ferenc * (Mittelman). 1875. Ny. miniszteri tanácsos; vers, regény és operettlibrettó író (Bob herceg, Gül baba stb.). Martos Sándorné, Abonyi Aranka, írói álneve Abonyi Arany. 1899. Szépíró.
Meller Simon. 1875. Mûvészettörténész.
Mezei Ernõ (Grünfeld). 1856-1932. Harcos zsidó publicista, író. Volt országgyûlési képviseld.
Mezei Imre (Rosenfeld), írói álneve Pán Imre. 1904. Volt színházi lapszerkesztõ, versíró.
Mezei Mór (Grünfeld). 1835-1925. Publicista, országgyûlési képviselõ.
Mezei Sándor. 1844. Ügyvéd, költõ, színmûíró. Mezõ Ferenc. 1885. Tanár, sportíró.
Mihály István. 1892. Kabarészerzõ, filmdramaturg. Mihályi Hugó írói álnév, lásd Miskolczi Henrik.
Miklós Andor (Klein Ármin). 1880-1933. Az Est lapok fõszerkesztõje és kiadótulajdonos.
Miklós Jutka (Militzer). 1886. Költõ.
Milkó Izidor. 1855-1932. Délmagyarországi lapszerkesztõ, szépíró.

Miskolczi Henrik (Weissmann). 1861-1918. A Tolnai Világlapja szerkesztõje, elbeszélõ és színmûíró.
Mohácsi Jenõ (Klein). 1886. Író, mûfordító. A Kisfaludy Társaság I. tagja.
Móka bácsi írói álnév, lásd Halász Ignác.
Molnár Ákos. 1893. A Népszava volt munkatársa, regényíró.
Molnár Ernõ (Morgenstern). 1890. A Remény volt zsidó ifjúsági lap szerkesztõje, szépíró.
Molnár Ferenc (Neumann). 1878. Volt hírlapíró, regényíró és színpadi szerzõ. A Kisfaludy Társaság és a Petõfi Társaság tagja. Molnár Géza * 1872. Zeneesztétikus, a Zenemûvészeti Fõiskola volt tanára.
Molnár Gyula (Müller). 1857-1932. Volt lapszerkesztõ, regény és színmûíró.
Molnár Gyuláné, Kornis Aranka (Krishaber). 1883. Versíró.
Molnár Jenõ (Müller Jakab). 1880-1993. A Borsszem Jankó szerkesztõje. humorista.
Molnár Sándor, Kabos Ede egyik írói álneve.
Moly Tamás. 1875. Volt hírlapíró, detektívregényíró.
Mónus Illés (Brandstein). 1888. A Népszava volt szerkesztõje, szocialista író.
Morländer Mór (Engländer). 1818-1898. Színigazgató, német nyelvû lapszerkesztõ, színmûíró.
Munkácsi Bernát (Munk). 1860-1937. Nyelvész, egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia tagja (1890).
Munkácsi Noémi. Versíró.
Nádai Pál (Neumann). 1881. Mûvészettörténeti író, esztéta.
Nadányi Emil * (Schönberger). 1881-1938. A 8 Órai Újság alapítója és fõszerkesztõje, publicista.
Nádas József. 1897. Volt hírlapíró, író (Nyugat).
Nádas Mihály írói álnév, lásd Baján Mihály.
Nádas Sándor * (Neumann). 1883-1942. A Pesti Futár címû hírhedt bulvárlap szerkesztõ-tulajdonosa, elbeszélés és regényíró. Nagy Andor * (Grosz). 1884. Hírlapíró (Esti Kurír). író.
Nagy Andor * (Neuhaus). 1891. Hírlapíró (8 Órai Újság), író.
Nagy Andorné írói álnév, lásd Dénes Szófia. Nagy Béla (Neu). 1893. Ismeretterjesztõ és regényíró.
Nagy Endre * (Grosz). 1877-1938. Kabarészerzõ, konferanszié, regényíró.
Nagy Imre (Fischer Ignác). 1882-1941. Az Újság szerkesztõtulajdonosa, humorista, költõ.
Nagy Samu * (Neuhaus). 1881-1940. A 8 Órai Újság volt fõszerkesztõje, publicista, elbeszélés és regényíró.
Nagy Zoltán. 1884. Ügyvéd, költõ, regényíró. A Nyugat fõmunkatársa. Neményi Ambrus (Neumann). 1852-1904. A Pesti Napló fõszerkesztõje, író, országgyûlési képviselõ, az IMIT egyik alapítója.
Neményi Imre (Neumann). 1862. Volt államtitkár, pedagógiai író.
Németh Alfréd * (Neumann). 1877, A Nemzet fõszerkesztõje, publicista, Tisza István sajtófõnöke.
Németh Andor. 1891. Elbeszélõ író, esztéta.
Neugebauer László. 1845-1919. Mûfordító, a Petõfi Társaság és a Kisfaludy Társaság tagja.
Nordau Miksa (Südfeld). 1849-1922. Budapesti születésû nemzetközi író, cionista úttörõ.
Nóti Károly. 1893. V. hírlapíró, kabarészerzõ, filmíró.
Nyári Sándor * (Sommer). 1861-1895. Mûegyetemi rk. tanár, mûtörténész.
Nyíri Ármin, Adorján Ármin egyik írói álneve.
Ormódy Bertalan (Berger Baruch). 1836-1869. V. hírlapíró, regényíró, versíró.
Ormos Ede * (Spitzer). 1873. V. hírlapíró, szocialista író, emigráns.
Osvát Ernõ írói álnév, lásd Roth Ezékiel.

Osvát Kálmán (Roth). 1880. Erdélyi író.
Oszkár bácsi írói álnév, lásd Szalai Oszkár.
Óváry Lipót lovag * 1833-1919. Történetíró. Országos Levéltár igazgatója.
Õszi Kornél * (Österreicher). 1869. Lóversenylap-szerkesztõ, elbeszélésíró.
Ötvös Adolf (Silberstein). 1845-1899. Esztéta és bölcsészeti író. Túlnyomórészt németül írt.
Ötvös Leõ (Silberstein). 1881. V. hírlapíró, szépíró, mûfordító.
Paál (?) Ferenc, 1904. Regényíró.
Pajzs Elemér * 1894. Novella és regényíró.
Palágyi Lajos írói álnév, lásd Silberstein Lázár.
Palágyi Menyhért írói álnév, lásd Silberstein Salamon.
Pályi Ede * (Klein). 1865-1930. Lapszerkesztõ, publicista, tanulmányíró.
Pán Imre írói álnév, lásd Mezei Imre.
Pap Izsák (Pfeiffer). 1884. Monori fõrabbi, versíró.
Pap József (Rosenberg). 1896. Regényíró (Kolozsvár).
Pap Károly. 1900. Regényíró.
Pápay H. Mór írói álnév, lásd Hoffmann Mór.
Páriss Pál * (Pariser Lipót). 1877-1919. Hírlapíró, ifjúsági író.
Párniczky Edéné * Klein Karolin. Írói álneve Szederkényi Anna. 1882. Hírlapíró, regényíró.
Pászti József és Pásztói József írói álnév, lásd Keszler József.
Pásztor Árpád (Pikler). 1877.Az Est lapok munkatársa, vers és regényíró.
Patai Edith (Patai Józsefné). 1889. Költõ.
Patai József (Klein). 1882. A Múlt és Jövõ szerkesztõtulajdonosa, publicista, regényíró, költõ.
Pataj Sándor (Fischel). 1863. Ügyvéd, a Pester Lloyd volt munkatársa, szépíró.
Peterdi Andor (Pollák). 1881. Szocialista és bolsevista hírlapíró, költõ.
Peterdi Andorné, Várnai Zseni (Weisz). 1890. Az 1918-as októberi lázadás és a pesti bolsevizmus költõnõje.
Peterdi Sándor (Popper). 1868. Vers, regény és színmûíró.
Petri Arthur. 1873-1918. Költõ.
Pogány Béla (Perl). 1896. Tanulmányíró, novellista (Nyugat). (Nem azonos Pogány Bélával, a Pester Lloyd tiszta keresztény
származású felelõs szerkesztõjével.)
Pogany Elza (Weisz). 1881. Ifjúsági író (Én Újságom, Magyar Lányok).
Pogány József (Schwarcz). 1886. Szocialista hírlapíró, szerkesztõ, mûfordító. Bolsevista népbiztos, majd emigráns.
Pólya Jakab (Pollák). 1844-1897. Nemzetgazdasági író, A Magyar Tudományos Akadémia tagja (1893).
Popper Vilma. 1857?. Németnyelvû írónõ.
Porzó írói álnév, lásd Ágai Adolf.
Raab Andor. 1897. Cionista író.
Radnóczy Miklós írói álnév, lásd Radnóti Miklós. Író (Nyugat).
Radnóti Miklós (Glatter), írói álneve Randóczy Miklós. 1909. Volt hírlapíró.
Radó Antal (Roder). 1862. Mûfordító, A Magyar Könyvtár volt szerkesztõje. A Kisfaludy Társaság tagja.
Radó Antal ifj. (Roder). 1890. Volt hírlapíró, mûfordító. Emigráns.
Radó Károly. 1858-1909. Színmûíró.
Radó Sámuel (Rothfeld). 1857-1919. Az MTI volt vezetõje, író.
Radó Vilmos (Roth). 1847-1919. Pedagógus, ifjúsági író.

Radóné, Kempner Magda. 1894. Írónõ.
Ráskai Ferenc * (Krausz). 18831942. Hírlapíró, költõ, regényíró.
Reich Ignác. 1821-1887. Versíró. Héberre fordította Kölcsey Himnuszát.
Reichard Piroska. 1884. Költõ (Nyugat).
Relle Pál. (Reichmann). 1883. Volt hírlapíró, elbeszélõ és színmûíró.
Rendy Lili írói álnév, lásd Bonta Györgyné.
Révay Béla * (Rosenberg), 1888. A Friss Újság volt fõszerkesztõje, író.
Révay Mór János * (Rosenberg). 1860-1926. A Révay Testvérek Rt. könyvkiadó vállalat kifejlesztõje, publicista, szakíró.
Révay Sámuel (Rosenberg). 1833-1908. A Révay Testvérek Rt. könyvkiadó cég alapítója, öccsével, Révay Leóval.
Révész Béla (Roth Benjamin). 1876. Szocialista író. Ady Endre halála után egy csomó könyvet írt az elhunyt magyar költõrõl. Révész Mihály (Reisner). 1884. Szocialista író.
Roboz Andor (Rosenzweig). 1869. Tanár, ifjúsági író. Emigráns.
Roheim Géza. 1891. Freudista író.
Róna Béla (Reinitz). 18711928. Hírlapíró, író, mûfordító.
Rónai Mária * (Reichberger). 1899. Írónõ.
Rónai Mihály András. 1913. Volt hírlapíró, esztéta, versíró.
Rosenák Miksáné írói álnév, lásd Behr Blanka.
Rosenthal Sámuel. 1810-1868. A pesti Der Spiegel szerkesztõje 1842-tõl 1852-ig; német nyelvû író.
Rosenzweig Salamon. Pesti tanító és verselõ. Negyvenes-hatvanas évek.
Roth Árpádné írói álnév, lásd Bán Margit.
Roth Ezékiel, írói álneve Osvát Ernõ. 1877-1929. A Nyugat szerkesztõje és szellemi vezére.
Rothauser Miksa, irói álneve Ruttkay György. 1863-1913. Hírlapíró, színikritikus, színmûíró.

Rotter Lajos. 1864?. Lapszerkesztõ, ponyvaregényíró.
Rózsa Dezsõ. 1885. Irodalomtörténész, mûfordító.
Rózsa Miklós (Rosenthal). 1873. Mûvészeti író.
Rózsaági Antal (Rosenzweig). 1824-1886. Gyõri lapszerkesztõ, regényíró.
Rózsavölgyi Mórné (Rosenthal). Fried Margit, írói álneve Ego. 1881. Írónõ.
Ruttkay György (Rothauser). 1890. Az Est lapok munkatársa, színmûíró. Rothauser Miksa fia.
Ruttkay György írói álnév, lásd Rothauser Miksa.
Sabbatai D. írói álnév, lásd Szilágyi Dénes.
Sajó Aladár * (Steiner). 1869. Hírlapíró, elbeszélõ író, humorista.
Salamon László. 1891. Volt hírlapíró, versíró (Kolozsvár).
Salamon Ödön. 1864-1903. Monológíró, novellista.
Salgó Ernõ, 1873. Kritikus, mûfordító.
Salten Félix (Salzmann). 1869?. Budapesti születésû osztrák író.
Saphir Móric Gottlieb * 1795-1858. Magyarországon született, német nyelven író nemzetközi lapszerkesztõ. Szellemeskedõ viccelõdésével, impertinens kritikáival Európára szóló hírhedtségre tett szert.
Saphir Zsigmond. 1801-1866. Versíró, lapszerkesztõ. Németül írt.
Sárközi György * 1899. Költõ.
Sármai József * 1862?. Ügyvéd, hírlapíró, író, ezredes,
Sármay Márton írói álnév, lásd Bleuer Erzsébet.
Sac Imre, Falk Miksa egyik írói álneve.
Sass Irén írói álnév, lásd Bokor Józsefné.

Sas László. 1891. Hírlapíró, szépíró. Emigráns.
Sas Náci (Adler). 1875-1926. Dalszerzõ. Ányos Laci testvére.
Sásdi Sándor. 1898. Hírlapíró, regényíró.
Sasvári Armin (Schossberger). 1857-1924. Hírlapíró, mûfordító, a Magyar Kereskedelmi Múzeum c. igazgatója.

Satanello írói álnév, lásd Márkus József.
Schenk István, írói álneve Szegedi István. 1886. Volt hírlapíró, költõ, ifjúsági író.
Schenk Istvánné * Weisz Ilona, írói álneve Szegedy Ila. 1885. Írónõ.
Schnitzer Ignác. 1839-1921. Hírlapíró, Petõfi összes költeményeinek németre fordítója. A Kisfaludy Társaság és a Petõfi Társaság kültagja.
Sebestyén Ede (Schossberger). 1875. Volt hírlapíró, író.
Sebestyén Károly (Schossberger). 1872. Kritikus, esztéta, a Színmûvészeti Akadémia volt tanára. A Kisfaludy Társaság tagja. Sebesi Ernõ. 1893. Megszállott felvidéki vers és színmûíró.
Sebõk Zsigmond * (Sternfeld). 1861-1916. Hírlapíró, ifjúsági író (Mackó úr utazásai). A Petõfi Társaság és a Kisfaludy Társaság tagja.
Semtei Róbertné * (Goldberger). Bokor Malvin (Bruck). 1885. Az Új Idõk munkatársa, elbeszélõ író.
Seress László * (Scheer Lázár). 1875. Az Est fõmunkatársa, közgazdász, mûfordító.
Sik Sándor * (Schik). 1889. Író, költõ, szegedi egyetemi tanár. A Kisfaludy Társaság és a Petõfi Társaság tagja.
Silberstein Lázár, írói álneve Palágyi Lajos. 1866-1933. Lapszerkesztõ, versíró; tanári állásától a kommün alatti magatartásáért megfosztották. A Petõfi Társaság tagja.
Silberstein Salamon * írói álneve Palágyi Menyhért. 1859-1925. Kritikus, bölcsészeti író.
Simon Gyula, Kóbor Tamás egyik írói álneve.
Simonyi Zsigmond (Steiner). 1853-1919. Nyelvész, egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia tagja (1879).
Somlyó György. 1920. Versíró.
Somlyó Zoltán (Schwartz). 1882-1937. Hírlapíró, költõ (Nyugat).
Somogyi Béla * (Steiner). 1868-1920. A Népszava fõszerkesztõje, szocialista író.
Somogyi Ede. 1852-1920. Lapszerkesztõ, nyelvtanító, mûfordító.
Sós Endre (Schlésinger). 1905. Magyar Zsidók Lapja fõszerkesztõje, harcos zsidó fajvédõ író.
Spielberger Leo. 1898. Novellista, mûfordító.
Steier Lajos. 1885. Történetíró, publicista,
Stein Adolf, írói álneve Stella Adorján. 1897. Hírlapíró, író, színikritikus.
Steiner Andor, írói álneve Szomaházy István. 1866-1927. Hírlapíró, könnyû fajsúlyú elbeszélõ mûvek termékeny szerzõje, humorista.
Stella Adorján írói álnév, lásd Stein Adolf.
Stern Miksa Emánuel. 1811-1873. Német nyelvû szépíró.
Strausz Adolf. 1853?. Néprajzi író, egyetemi tanár, publicista,
Strém István, írói álneve Kanizsai István. 1891. Hírlapíró, versíró.
Sturm Albert (Steiner). 1851-1909. Publicista, mûfordító,
Szabados Sándor. 1874. Szocialista író. Kommunista népbiztos, emigráns.
Szabó Ervin * 1887-1918. Szociológiai író. Fõvárosi Könyvtár igazgató.
Szabó Imre (Steiner). 1883. Volt hírlapíró, regényíró.
Szabolcsi Bence (Weinstein). 1899. Zenei író, mûfordító.
Szabolcsi Lajos (Weinstein). 1889. Az Egyenlõség volt szerkesztõtulajdonosa. Szépíró.
Szabolcsi Miksa (Weinstein). 1857-1915. Az Egyenlõség volt szerkesztõtulajdonosa. Karrierjét a tiszaeszlári ügy idejében történt

zsidó fajvédõ kiállásnak köszönhette.
Szalai Ernõ * (Schwarz). 1875. Volt hírlapíró, mûfordító.
Szalay Mihály (Singer Miksa). 1862?. Publicista, színmûíró.
Szalai Oszkár, írói álneve Oszkár bácsi. 1879. Meseíró.
Szalontay Gyula írói álnév, lásd Fejér Gyula.
Szántó Armand. 1884. Színmûíró, filmdramaturg.
Szántó Ferenc * (Brüchler). 1877. Hírlapíró, szépíró.
Szántó György. 1893. Regényíró.
Szántó Kálmán (Schäfer). 1861-1923. Hírlapíró, regényíró.
Szász Menyhért. 1893-1939. Lapszerkesztõ, költõ, ifjúsági író.
Szatmári Mór (Gottlieb). 1856?. Publicista, író, országgyûlési képviselõ.
Szatmári Tiborné * Altai Magdolna (Altmann). 1899. Ifjúsági írónõ (Új Idõk, Magyar Lányok, stb.).
Szécsi Ferenc (Schönberg). 1861. Színmûíró.
Szederkényi Anna írói álnév, lásd Párniczky Edéné.
Szegedy IIa írói álnév, lásd Schenk Istvánné.
Szegedi István írói álnév, lásd Schenk István.
Szegfi Mór Mihály * 1825-1896. Lapszerkesztõ, elbeszélõ és regényíró.
Szegõ Albert * írói álneve Gyergyai Albert. 1893. Esztéta, mûfordító (Nyugat).
Székely Béla. 1892. Volt erdélyi hírlapíró, a Jewish Telegraphy Agency magyarországi szerkesztõje, regényíró, mûfordító. Székely Nándor * 1892. Novella és regényíró.
Székely Tibor * (Spitzer). 1908. Író (Új Idõk, Magyar Lányok).
Szekszárdi Molnár István. Versíró.
Szekula Jenõ * (Szekulesz). 1880. Volt hírlapíró, regényíró
Szél Jenõné írói álnév, lásd Bálint Aranka.
Szenes Béla (Schlesinger), író álneve Szenes ember. 1894-1927. Hírlapíró, humorista, színpadi szerzõ.
Szenes Erzsi. 1902. Költõ (Nyugat).
Szenes Piroska. 1899. Novella és regényíró.
Szentesi Rudolf, Kiss József egyik írói álneve.
Szép Ernõ (Schön Sámuel). 1884. Volt hírlapíró, költõ. Szepesi Miksa, írói álnevei Daday Mihály, Tibor András, 1886. V. Kassai lapszerkesztõ, mûfordító.
Szepesi Miksáné, Nagy Mici (Grósz Irén). 1905. Volt hírlapíró, vers és novellaíró.
Szerb Antal. 1901. Irodalomtörténet-író.
Szilágyi Dénes (Silbermann), írói álneve Sabbatai D. 1912. Cionista író.
Szilágyi Géza (Silbermann). 1875. Volt hírlapíró, költõ (Nyugat).
Szirmai Rezsõ * (Schwarzkopf). 1901. Az Est lapok munkatársa, novella és regényíró.
Szívós Zsigmond. 1897. Regényíró.
Szomaházy István írói álnév, lásd Steiner Andor.
Szomory Dezsõ írói álnév, lásd Weisz Mór.
Szõke Szakáll mûvészeti és írói álnév, lásd Gerõ Jenõ.
Szõllõsi Zsigmond (Deutsch). 1872. A Kakas Márton címû élclap szerkesztõje, novellaíró, a Petõfi Társaság tagja.
Tábori Kornél (Tauber). 1879. Volt hírlapíró, kriminalista író.
Tábori Piroska írói álnév, lásd Závodszky Lászlóné.
Tábori Róbert (Tauber). 1855-1906. Hírlapíró, az Új Idõk helyettes szerkesztõje, író.
Tamás István. 1904. Délvidéki volt hírlapíró, író.
Tamás Sári. 1904. Költõ.
Tatay Adolf (Frankl). 1840-1901. Vallásos versíró.
Térey Sándor írói álnév, lásd Kuthi Sándor.
Térítõ Pál, Kahána Mózes írói álneve.

Tibor András írói álnév, lásd Szepesi Miksa.
Timár Magda. Versíró.
Timár Szaniszló (Kellner). 1859-1917. Hírlapíró, szépíró.
Tolnai Simon (Strausz). 1867. A Tolnai Világlapja alapítója, lap és könyvkiadó.
Tóváry Jenõ írói álnév, lásd Hoffmann Mór.
Török Sándor * (Weltmann). 1904. Hírlapíró, regényíró. A Petõfi Társaság tagja.
Túróczi-Trostler József. 1883. Irodalomtörténész, versíró.
Ujhelyi Nándor, német színmûírói álneve Franz Kammerlohr, 1888-1933. Pornográf regényíró.
Ujvári Péter (Groszmann). 1869-1931. Lapszerkesztõ, regényíró, a Magyar Zsidó Lexikon szerkesztõje. Fia: Ú. László 1900, és Ú. Jenõ 1902, szintén írással és hírlapírással foglalkoztak.
Ungar Ludwig, Katscher Berta egyik írói álneve.
Unger Ilona, írói álneve Alba Nevis, 1886. Az Új Idõk munkatársa, írónõ.
Urai Dezsó * (Uffenheimer). 1875. A Tolnai Világlapja volt szerkesztõje, író.
Vadnai László * (Wolf). 1904. Volt hírlapíró, kabarészerzõ (Hacsek és Sajó).
Vajda Ernõ (Weisz). 1886. Volt hírlapíró, színpadi szerzõ, filmíró (Hollywood).
Váli Béla * (Valicsek?). 1857-1896. Színészeti és életrajzíró.
Vámbéry Armin * (Wamberger). 1832-1913. Orientalista, egyetemi tanár, publicista, a Magyar Tudományos Akadémia tagja (1860). Fia: Vámbéry Rusztem. 1872. Szociológus. Emigráns.
Vándor Iván írói álnév, lásd Váradi Ilona.
Váradi Ilona * (Weisz), írói álneve Vándor Iván. 1886. Elbeszélõ, regényíró; a Magyar Írónõk Körének elnöke.
Váradi Ödön. 1874. Humorista (Nagyvárad). Vargha Ilona, Gerõ Ödön egyik írói álneve.
Várnai Dániel (Dezsõ) (Weisz). 1881. Szocialista hírlapíró, szépíró, mûfordító.
Várnai Zseni írói álnév, lásd Peterdi Andorné.
Varsányi Gyula (Klein). 1869-1908. Hírlapíró, költõ, színmû és versíró.
Vasvári István. 1916. Versíró.
Vázsonyi Vilmos (Weiszfeld). 1868-1926. Demokrata politikus, volt igazságügyminiszter. Publicista, versíró.
Vécsey Leó * (Weisz). 1893. Hírlapíró, bûnügyi regényíró.
Veigelsberg Hugó, írói álneve Ignotus. 1869. Író, esztéta, a Nyugat fõszerkesztõje.
Veigelsberg Leó. 1846-1907. A Pester Lloyd publicistája, író. Ignotus apja.
Vér Andor (Weisz). 1897. Volt hírlapíró, költõ.
Vér Mihály írói álnév, lásd Wertheimer Manó.
Verbõczy Aladár, Csillag Károly írói álneve.
Verõ György * (Weisz). 1857?. Színész, színmûíró, zeneszerzõ.
Veszelei Károly (Schulteisz). 1867-1902. Versíró.
Vészi Endre (Weisz). 1912. Versíró.
Vészi József (Weisz). 1858-1940. Publicista, a Pester Lloyd fõszerkesztõje, a darabont kormány sajtófõnöke (1905), országgyûlési képviselõ, felsõházi tag. Ifjú korában versíró.
Vészi Margit (Weisz), báró Manticáné. 1885. Volt hírlapíró, belletrista.
Vihar (?) Béla. 1908. Versíró.
Vidor Marcell (Weinberger Mór). 1876. Volt hírlapíró, költõ.
Viharos írói álnév, lásd Gerõ Ödön.
Villányi Andor (Schwabach). 1889. Volt hírlapíró, szépíró.
Vozári Dezsõ. 1902. Felvidéki költõ.
Vulpes írói álnév, lásd Kálnoki Izor.
Waldapfel József, 1904. Rabbiképzõ-intézeti tanár, irodalomtörténész.

Wallesz Jenõ (Jakab), írói álneve Lynkeusz. 1871. Volt hírlapíró, elbeszélõ író.
W. Bartha Emma írói álnév, lásd Weisz Józsefné.
Weigl Géza. 1901. Esztéta, író, mûfordító.
Weil Fülöp. Tanító, a XIX. század elsõ felében német verseket írt.
Weiner (Síró) Györgyné, Guthi Erzsébet (Guttmann), írói álneve Guthy Böske. 1901. Színházi író.
Weisz Józsefné, Spitzer Regina, írói álneve W. Bartha Emma. 1890. A Tündérujjak szerkesztõje, írónõ.
Weisz Manó, írói álneve Szomory Emil. 1876. Író, volt hírlapíró.
Weisz Mór, írói álneve Szomory Dezsõ. 1869. Volt hírlapíró, színmû és regényíró, esztéta (Nyugat).
Wertheimer Manó, író álneve Vér Mátyás. 1875. Jogi író, esztéta, novellaszerzõ.
Widder Dávid, írói álneve Giszkalay János. 1888. Cionista költõ, mûfordító.
Wiener Jenõné, írói álneve Krasznay F. Mária, 1862. Feminista vezér, ifjúsági író, mûfordító.
Wohl Janka, * írói álneve Zichy Camilla. 1846-1901. Írónõ, divatlapszerkesztõ.
Wohl Stefánia, * 1848-1889. Írónõ, divatlapszerkesztõ. Finomkodó irodalmi szalont tartottak. Mindkettõjük írói álneve: Egy nagyvilági hölgy.
Wojticzky Gyula. 1887. Volt szocialista hírlapíró, költõ.
Zágon István * (Fleischl). 1892. Hírlapíró, humorista.
Závodszky Lászlóné * Tábori Piroska (Tauber).1892. Ifjúsági író. Tábori Róbert és Tutsek Anna leánya.
Zelk Zoltán. 1906. Versíró.
Zempléni Gyula (Pollák). 1856-1906. Hírlapíró, szépíró, mûfordító.
Zempléni Gyuláné, Elek Irma (Engel). Ifjúsági író, mûfordító.
Zentay Dezsõ írói álnév, lásd Hoffmann Dezsõ.
Zerffi Gusztáv * (Hirsch Ignác). 1820. Lapszerkesztõ, kritikus, mûfordító.
Zerkovitz Béla. 1881. Mûdalszerzõ, színpadi író.
Zerkovitz Szidónia. 1858?. Írónõ, mûfordító.
Zichy Camilla írói álnév, lásd Wohl Janka.
Zöldi Márton. 1854-1919. Színész, hírlapíró, színmû és elbeszélõ író.
Zsoldos Jenõ (Stern). 1896. Esztéta, irodalomtörténész. Zsigmond Ede. 1916. Versíró.
Zsolt Béla (Steiner). 1896. Volt hírlapíró, harcos zsidó publicista. Regényíró.

JEGYZETEK

1. M. Montefiore 182. oldal: "Brüder, Juden! Ungarn u. Galicien muss unser werden." Idézve a Weimarer Historisch Genealoges Taschenbuchból XII. oldal. (KyffhäzerVerlag. Weimar 1912).
2. Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma, Stádium kiadás, 1943.
3. Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. 20. oldal.
4. Huber Lipót kanonok: Újkori és modern zsidók Jézus Krisztusról 333. oldal.
5. Huber Lipót: Újkori és modern zsidók Jézus Krisztusról 337. oldal.
6. U. o. 337. oldal.
7. U. o. 340. oldal.
8. Széfer ha-middót 3, 8. és 22 paragrafus.
9. U. o. 345. oldal.
10. Ószövetség. Mózes V. II. 23.
11. Huber Lipót: Újkori és modern zsidók Jézus Krisztusról és a kereszténységrõl. 22. oldal. 12; Huber Lipót: Újkori és modern zsidók Jézus Krisztusról. 42. oldal.

13. Ószövetség. Mózes V. 20. 16.
14. Albó, Széfer Ikkarim (Lemberg 1861).
15. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység. 364. oldal.
16. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység. 378. oldal.
17. u. o. 366. oldal.
18. Babá kammá 113/b.
19. Babá batrá 54/b.
20. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység, 375. oldal.
21. Ószövetség. Mózes V. 17. 9.sz.
22. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység. 469. oldal.
23. Magyar Zsidó Lexikon. 496. oldal.
24. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység 455. oldal.
25. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység. 445. oldal.
26. U. o. 452. oldal.
27. ü. o. 456. oldal
28. KIötzel Chezkel Cwi cikke "Das grosse Hassen" az 1912-13. évi Janus folyóirat második füzetébõl.
29. Mózes öt könyvében a "testvéred" és a "felebarátod" fogalomba a nemzsidó nincs belefoglalva, hanem kizárva. (Huber Lipót 395. oldal).
30. Ószövetség. Mózes V. II. 23.
31. Szent László (1077-1095) úgy intézkedik, hogy ha a zsidó keresztény asszonyt vesz társul, vagy valamely keresztény személyt szolgaságban tart, vegyék el tõle és adják annak vissza szabadságát". Könyves Kálmán (1095-1114) dekrétumai 74-ik fejezetében megparancsolja, hogy "senki a zsidók közül keresztény cselédet venni, vagy eladni, vagy magánál szolgaságban tartani ne merjen." Kálmán király úgy védekezett a nyugati zsidó kereskedõk beáramlása ellen, hogy vasárnaptól szombatra helyezte a vasárnapokat.
II. Endre alatt (1204-1350) az adószedõk és a királyi kincstár kezelõi között sok a zsidó. "A zsidó vámszedõk könyörtelen módon jártak el a néppel szemben, ezerféle módon igyekeztek megzsarolni azt, a szegényebb nemességet pedig uzsorakamatokkal nyomorították." (Takáts Albert dr. "A zsidókérdés ezeréves jogalkotásunkban" 21. oldal.) Amikor pedig 1222-ben a közhangulat nyomására létrejött az Aranybulla, a magyar alkotmány legfõbb alapja, ez úgy rendelkezik, hogy "pénzváltók, kamaraispánok, sókamrások és vámosok országunkbeli nemesek legyenek. Izmaeliták és zsidók ne lehessenek."
II. Endre alatt azonban ennek ellenére tovább virágzott a zsidó pénzuralom. Olyannyira, hogy a pápa átokkal sújtotta az országot. IV. Béla uralkodása alatt a zsidóság még nagyobb befolyásra tett szert. Thika úr a tatárok kémje és elõõrse lett, azonban a tatárvész dúlása után IV. Béla, aki rá van utalva minden aktív erõre, 1251-ben kiadja a magyarországi zsidók kiváltságlevelét, a "magyarországi zsidók aranybulláját". Ez a kiváltságlevél új jogokat és gazdasági lehetõségeket biztosított a zsidóknak. Zsigmond király (1387-1437) újból kiváltságlevelet adott a magyarországi zsidóságnak. Megengedte, hogy évi 108 százalék uzsorakamatot szedjenek.
Érdekes, hogy Werbõczy Tripartituma, amelyet sokszor bélyegeznek a magyar nemesség kiváltságai jogi megalapozásának, harmadik része. 36. cím alatt emlékezik meg a zsidókról. És õ is a késõbbi kossuthi szemszögbõl látja a problémát. "A zsidó az õ jogaikra nézve írja többféle és különbözõ és több helyen az üdvösséggel ellenkezõ kiváltságaik vannak." A Tripartitum, a magyar alkotmány egyik szerves része vezeti be a zsidó esküt.
A mohácsi vész elõtt egy évvel tartott országgyûlés elsõ feladatának tekinti, hogy elcsapja a gyenge 11. Lajos kincstárnokát, Szerentsés (Fortunatus) Imrét, akit a "budai zsidók királyának" emleget a nép.
A király, aki pénzt akar szerezni a török elleni háborúra, semmibe vévén az országgyûlés

határozatát, szabadon bocsátja Szerentsés Imrét. Elveszi a bányákat a német Fuggerektõl és Szerentsés Imrének juttatja azokat, aki óriási jövedelmekre tesz szert.
A mohácsi csata után ketté, majd három felé szakított országban, a török hódoltsági területeken egyre nagyobb számban jelentek meg a zsidók. Alig három és fél hónappal a mohácsi csatavesztés után az 1528 november 9-iki országgyûlésen, a nemzeti. gondolathoz hû köznemesség kimondatta: "hogy a zsidók ezen ország minden vidékérõl, szabad királyi városokból és helységekbõl rögtön kiûzettessenek" (dr. Takáts Albert: A zsidókérdés ezeréves jogalkotásunkban, 32. oldal). "A köznemességnek ez az állásfoglalása " állapítja meg az érdekes mû azt bizonyítja, hogy a zsidóknak a mohácsi csatavesztésben váló szerepét már akkor felismerték". (U. o. 32. oldal)
A Habsburg császár-királyok uralma alatt a dekrétumok rengetegébõl mégis felmerül az uralkodó és a rendek világos felismerése. Az 1647 évi decretum megbélyegzi a zsidókat, hogy "hûtlenek és egészen lelkiismeretlenek" (dr. Takáts Albert, U. o. 34. oldal). III. Ferdinánd, az 1655 évi XXIX újabb szigorú rendeleteket hoz. a zsidó vámosok ellen. Elsõ Lipót (1657-1705) kitiltja a városokból a zsidókat. III. Károly 1723-ban elrendelj, hogy a zsidókat a vámszedéstõl el kell mozdítani. I. Lipót hadmentességi adót vet ki a zsidókra, akik fegyveresen az ország védelmében nem vesznek részt.
A zsidóságnak, a városokból kitiltása kevés sikerrel járt. Ismét jelentkeztek a fõurak, fõpapok, akik vidéki birtokaikon szívesen látták az uzsorakamatot nyújtó zsidókat. 1520 körül az akkori Nagy-Magyarország területén mindössze 11 000 zsidó volt, azonban ezek máris sok földesúri haszonélvezeti jogot tartottak kezükben. Mária Terézia uralkodása után morva keleti zsidók beszivárgása útján 75 000-re emelkedett a zsidóság létszáma. 1746-ban Mária Terézia a zsidókat kiköltözteti Budáról, eltiltja õket a borkereskedelemtõl és rendszeresíti a türelmi adót. II. József alatt azonban megengedik, hogy a zsidók fõiskolákat is látogathassanak, hogy a bányavárosok kivételével bárhol letelepedhessenek, földbirtokokat bérelhessenek. II. Lipót elrendeli, hogy a zsidók a szabad királyi városokban, kivéve a bányavárosokat azon állapotukban, ahogy voltak megtartassanak. A szabad királyi városok nagy része azonban továbbra is ragaszkodott kiváltságaikhoz s így például 1844-ig Debrecenben zsidó nem hálhatott a város falai között. Debreceni vásárok idején a Goldberger kelmefestõ cégnek estére el kellett hagynia a város falait.
Ötven-hatvan esztendõ alatt a Goldbergerek, mint budai Goldbergerek vonultak be a magyarországi textilipar történetébe, hogy aztán, mint Horthy Miklós kormányzó állítólagos rokonai végezzék be a gyarmatosítást. Az 1830 évi VI. törvénycikk elrendelte, hogy a zsidóknak is kell katonáskodni.
Az 1840 évi XV. törvénycikk még további könnyítéseket ad a zsidóságnak.
32. Nincsen olyan nemzetisége Magyarországnak, amely ennyire megtagadott volna minden közösséget a magyarság felé, bebástyázva magát a Tan mögé, ismeretlenül a haza fogalmával szemben, vérét nem ontotta vannak védelmében. (Vitéz dr. Kolosváry-Borcsa Mihály: "A zsidókérdés magyarországi irodalma.")
33. A megyékben tanyát vert sok zsidó, valamint az iparosodással egybeköttetett erkölcsiségnek valóságos mételye, úgy a földmûvelõ népénél, amellyel legszorosabb egybeköttetésben él, súlyos ostora, a bõvelkedésnek telhetetlen sírja, iparkodásának rothasztó nyavalyája ... (Ezen néptípus) ... kit vallásának különössége, nyelvének minden mások elõtt érthetetlen volna .. századok óta megtartott anélkül, hogy azon nemzeteknél kiknek közepette mint a növény tápláló nedvét elszívó gomba él, egybeolvad, vagy a nacionalizmushoz, csak egy gondolattal közelített volna... Egész helységeket tudok, hol a szegény földmûvelõ nép nem magának, de a kortsmáros zsidónak szánt, vet és arat... Creditum ígéretével bé tudja csalni küszöbén s ha egy lépést tett a szegény paraszt, menthetetlen oda van... Nincs azon törvény, amelynek célját, végét a fortélyos zsidó kijátszani ne tudná valamint nincs egy csalás, nincs egy tolvajlás, amely zsidó orgazdára, biztatóra, titkolóra ne találna (Kossuth Lajos: Éhségmentõ intézetek).

34. A 20 000 zsidó honvéd problémája megérdemli, hogy behatóan foglalkozzunk vele, mert a politikai legenda élesen rávilágít, milyen propagandamódszerekkel igyekezett magát népszerûsíteni a magyarországi zsidóság. Az állítás elsõül Einhorn Ignác (a késõbbi Horn Ede) egyik emigrációban írt pamfletje kockáztatja meg minden bizonyíték, vagy adatközlés nélkül. Ezt a kijelentést tette volna Kossuth Lajos Jászberényben Freudenberg Márk zsidó honvéd hadnagy elõtt. Bernstein Béla nyíregyházi fõrabbi, aki egész életén át kereste a bizonyítékokat erre az állításra se tárgyban több könyvet és tanulmányt írt "A negyvennyolcas szabadságharc és a zsidók" könyvében (1939) négy névsorban gyûjtötte mindazoknak a neveit, akikrõl feltehetõ, hogy közük volt a szabadságharchoz s nevük után feltételezhetõ, hogy zsidók. E honvédeket, élelmezõ tiszteket, orvosokat, számvevõket stb. tartalmazó négy lista 2209 nevet sorolt fel. Ezek közül is igen számos többszörösebben elõfordult a kimutatásokban. Bernstein tehát minden lelkes szándék mellett is megelégszik annak megállapításával, hogy a zsidók "dicséretes módon vettek részt az 1848-i szabadságharcban". Többet annál inkább sem állíthat, mert közzé teszi Mikár Zsigmond volt honvédegyleti titkár egyébként
igen filoszemita levelét, amely azonban a következõket tartalmazza: "Számarányban nem örömest szólok a dologhoz, mert találkoztam egyénekkel, kik számos ezrekre szeretik tenni a zsidó honvédek számát ami meg nem állhat. (Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. 26. oldal.
35. Bartha Miklós "Kazárföldön"-jében érdekes "interjút" közöl, amelyet egy öreg lengyel zsidóval folytatott Zugó községben:
"- Volt-e katona?
- Abban az idõben nem vették ezt olyan szigorúan. Csak a vigyázatlanokat sorozták be.
- Hány éves?
- Hetvennégy.
- Ötvenkét év elõtt éppen huszonkettõ volt. Akkor csak szolgált a honvédségnél?
- Nem szolgáltam. Katona csak úgy lesz az ember, ha muszáj. Mi akkor itt a vereczkei szorosban mindnyájan szállítással foglalkoztunk.
- A muszkák részére?
- Igen.
- Jól fizették?
- Meghiszem azt! Olyan briliáns üzleteket soha nem csináltunk."
Nem folytattam tovább. Amit kerestem, a hazafias érzésnek legkisebb nyomát sem fedezhettem fel. Ennek mindegy. Orosz invázió, osztrák uralom, magyar alkotmányosság mindegy! Lelki világában nincs bekapcsolódva a Haza fogalma. Három ismeretlen egyenletrõl épp úgy beszélhettem volna vele, mint hazaszeretetrõl. (Bartha Miklós: Kazárföldön. 88-89. oldal)
36. Schwarzenberg herceg Marokkóba akarja deportálni a rebellis magyarokat.
37. Surányi Unger Tivadar: A gazdasági válságok története.
38. Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. 27. oldal.
39. Mit is jelent a napjainkban a sajtó egy-egy nép, egy-egy társadalom ítéletében. Százezrek, milliók meggyõzõdését, ítéletét, véleményét döntõen a sajtó alakítja ki. A mai idõk gondoktól gyötört, meghajszolt emberének sem ideje, sem módja, sem kedve nincs arra, hogy az újságtudósításokat bírálja, mérlegelje vagy éppen ellenõrizze. Amit újságjában elolvas azt vakon hiszi és saját meggyõzõdésének vallja. (Bosnyák Zoltán: Harc a zsidó sajtó ellen. 30. oldal)
40. Soha sem tagadta meg fajtáját, sõt irodalmi tevékenységén valóságos tendenciaképpen vonult keresztül a sémi faj kiválóságának magasztalása. (A Magyar Zsidóság Almanachja. Zsidó a magyar publicisztikában)
41. Bosnyák Zoltán: Harc a zsidó sajtó ellen. 30. oldal.
42. Deák Ferenc hû maradt Széchenyi és Dessewffy Aurél konzervatív felfogásához, mely

az emancipációval együtt a bevándorlás eltiltását követelte írja Szekfû Gyula. (Három nemzedék. 251. oldal)
43. Weimarer Historisch-genealoges Taschenbuch. S. XII.
44. Bosnyák Zoltán: Istóczy Gyõzõ élete és küzdelmei. 5. oldal. 45: Bosnyák Zoltán: Istóczy Gyõzõ élete és küzdelmei. 31. oldal.
46. Bosnyák Zoltán: Istóczy Gyõzõ élete és küzdelmei. 36. oldal.
47. Istóczy Gyõzõ beszéde a magyar képviselõház kérvényügyi bizottságának 1882. február 18-án tartott vitájában.
48. U. o.
49. Bosnyák Zoltán: Istóczy Gyõzõ élete és küzdelmei. Schwendtner Frigyes felelõs kiadása. 49. oldal.
50. Bosnyák Zoltán: Istóczy Gyõzõ élete és küzdelmei. 56. oldal.
51. U. o. 60. oldal.
52. Bosnyák Zoltán: Istóczy Gyõzõ élete és küzdelmei. 61. oldal.
53. Bródi-Braun Zsigmond propagandája vörös fonalként húzódik végig minden a magyar középosztály ellen intézett támadásig egész 1945-ig és azon túl is.
54. Elvégeztetett.
55. Csak az 1882-es törvény szervezte meg.
56 Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység. 507. oldal.
57. U. o. 534. oldal.
58. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység. 551-552. oldal.
59. Huber Lipót: Újkori és modern zsidók Jézus Krisztusról és a kereszténységrõl. 355. oldal.
60. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység. 333. oldal.
61. U. o. 340. oldal.
62. Széfer-ha middót 3. 8. és 22 paragrafus.
63. I. M. Jost. Geschichte des Judentums und seiner Sekten Dritte Abteilung i. d. m. 191. oldal.
64. Bon. Mayer: Die Juden unserer Zeit. Regensburg 1842, 1112 oldal.
65. Függetlenség 1883 augusztus 6. Szávay Gyula: Ítélet után. Közölve: Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma címû könyvében. 36. oldal. Stádium kiadás.
66. U. o. 37. oldal.
67. Istóczy Gyõzõ: 12 röpirat.
68. Nemcsak az emigrációban elhunyt kiváló magyar írónõ, Megyery EIla, Megyery Géza a tiszaeszlári per bírájának leánya és Korniss Ferenc törvényszéki tanácselnök unokája szolgáltatott adatokat ehhez a fejezethez. A pittsburghi Magyarságban 1962-ben jelent meg Beatulianus cikke Russu Gyuláról, a tiszaeszlári, per egyik szavazóbírájáról, aki az ítélet kihirdetése után lemondott, visszavonult, soha nem nyitotta szóra a száját, s mint egy trappista barát a némasággal tiltakozott a tiszaeszlári per ellen.
69. Bartha Miklós: Kazárföldön. 9. oldal.
70. A zsidók kazár eredetére vonatkozó állítások igazolására a Jewish encyklopediára, prof. H. Graetzre és Luther Mártonra szoktak hivatkozni. Sem a Jewish Encyclopedia, sem prof. H. Graetz nem állítja, hogy a keleti zsidóság kazár eredetû, mindkettõ csak megemlíti az orosz, lengyel, litván, görög és arab és feljegyzésekben található tényt, hogy Bolán kazár kán fõembereinek egy részével a zsidó hitre tért át és hogy ezentúl csak zsidó vallású kerülhetett kazár trónra.
Luther pedig híres könyvében nem vonatkoztatta a zsidó karaktert súlyosan elítélõ kitételeit a keleti zsidóságra, mert azt nem ismerte és Semmit sem tudott arról, hogy a kazárságnak egy része zsidó hitre tért át, Luther megállapításai a németországi zsidókra vonatkoztak, akiknek mûködését és megtartását ismerte és rosszallta.

Ez a zsidóság nem Keletrõl, hanem Franciaországból, Hollandiából és Spanyolországból szivárgott át Németországba, tehát kimondottan a keleti zsidóság elemeibõl állott. S csodálatosképpen: jellemzése teljesen fedi azokat a jellemzéseket, amelyeket kortársai Lengyelországban és Litvániában adtak tõle teljesen függetlenül a keleti zsidóságról. (Lits Ernõ: Közérdekû írások. published by Hungarian Information Service, Ausztralia)

71."Honnan jön ez a kaftános zsidó? Legtöbben a szomorú lengyel földrõl, vagy a barátságtalan Oroszországból. Egy szép napon otthagyva valamelyik túlzsúfolt gettót megjelenik a magyar határon... És mindjárt az elsõ lépésnél csoda történik. A határon lesi a zsandár. Nem kívánatos elem ez a nyomorult kaftános alak! Büdös zsidó, takarodj haza! És hogy jobban éreztesse Izrael fiával ezt a rövid gondolatot, a zsandár igen nyomós kifejezésekhez folyamodik. De kapuja küszöbérõl Jakab, Ábrahám, vagy Löwy látja, hogy evickél hitsorsosa a zsandár kezei között. Váj mír, Egek Ura! megint egy zsidó akar bejönni. Mintha már nem volnánk elegen! Miért nem maradt Galíciában ez az átkozott zsidó? S miközben így dünnyög magában, lúdtalpú lába ... meg is indul és ellenállhatatlanul viszi bajban levõ testvére felé! Mert a vér szava, a vallás erõsebben szólt a szívben, mint a saját érdeke... Jakab, Ábrahám vagy Löwy megszólítja a zsandárt és egyszerûen azt mondja: "Hisz ez a rokonom, az én vendégem! Ereszd el, nálam fog lakni" és itt is az elsõ csoda! A határ átlépése már megtörtént." (Jean Jerome Tharaud: A kereszt árnyékában. 16. oldal)
72. Bartha Miklós: Kazárföldön, 48. oldal.
73. U. o. 82. oldal.
74. U. o. 83. oldal.
75. Bartha Miklós: Kazárföldön, 98. oldal.
76. U. o. 100. oldal.
77. Bartha Miklós: Kazárföldön, 185. oldal.
78. Komáromi János, Jegenyék a szélben, (73., 75., 131., 155. és 197. oldal) Stádium kiadás, Budapest 1928.
79. Az izraeliták három (sõt talán négy) különbözõ embertípus keresztezésébõl állottak elõ: a szemita típus, a szíriai, helyesen mondva hettita és az indoeurópai típusból (lehetséges azonban az is, hogy turáni vér is folyt az õsapák ereiben, vagy konkrétabban szólva: szumér-akkádiai). Chamberlain: Die Grundlage des neunzehnten Jahrhunderts. II. 412. oldal.
80. Huber Lipót: Újkori és modern zsidók Jézus Krisztusról és a kereszténységrõl, 52. oldal. "Hogy Jézus szégyenben, bûnös viszonyból született, tehát törvénytelen származású, hogy hitehagyó varázsló, bálványimádó s népcsábító volt, aki ember létére Istennek adta ki magát s így félrevezette a zsidó népet, hogy mind a vallási egység megbontója a zsinagógán õ ejtette azt a nagy sebet, amely még ma is tátong rajta, hogy Izraelnek legnagyobb lelki megrontója s legnagyobb ellensége õ a bûnös és átkozott izraelita, akit istenkáromlásért végül is keresztre feszítettek s most a gyehennának a legmélyén a leggonoszabbak alatt a legutálatosabb kínok között gyötrõdik ez a meggyõzõdés mintegy megmerevedve erõsen tartja magát az ortodox zsidóság köztudatában, úgy hogy Jézusnak, mint a gyûlöletek leggyûlöltebbjének neve (Jesu) még mindig a "jimach semó vezikrón!"-ra (irtassék ki neve és emlékezete!) emlékezteti és tüzeli az ortodoxia vérbeli hívét és a kultúráról elmaradt fanatikusok gyermekeit arra készteti, hogy köpjenek valahányszor a Názáretire emlékeztetõ kereszt vagy feszület elõtt kell elhaladniuk. (U. o. 53. oldal)

81. Ezt fejezi ki a régi rabbinikus irodalomban Jézus Krisztusnak alábbi és ezekhez hasonló, durván gyalázkodó és gúnyos elnevezései: 1. fattyú, 2. fajtalanság szülötte, 3. utálatos csemete, 4. gané magzatja, amennyiben Máriának egyik gyalázó gúnyneve a

kezdõ M betû változásával = trágya, gané, szemét, 5. népcsábító, 6. a bölcsek szavainak kigúnyolója, 7. varázsló, 8. bolond, 9. bálvány, 10. hiábavalóság, semmiség, 11. hitehagyó (Bûnös) izraelita, 12. az istentelen Jesú, 13. az átkozott, 14. az akasztott
Názáreti, 15. a tisztátlan és döglött. Még a Zóhár is Jézust döglött kutyának nevezi. (U. o. 6. és 53. oldal) A Sulhán Aruk szerint keresztény kegytárgyakkal kereskedni csak akkor van megengedve, ha azokat elõbb profanálják, megcsonkítják. A kereszt bálványkép, a keresztény templom a "derûség háza". Majmonides szerint keresztény templomra ránézni nem szabad. Tilos hallgatni a bálvány istentiszteletek hangszereit, például az orgonát. Tiltja a Sulhan Áruk a keresztény templom céljaira kölcsönt, vagy adományt adni. Fejedelmek, papok elõtt, akiknek ruháján kereszt van, nem szabad lehajolni. Legfeljebb úgy, hogy el kell ejteni egy pénzdarabot és azt felvenni. És fordítva: ha kereszt elõtt tövis megy a lábába, menjen tovább, nehogy azt higgyék, hogy a bálvány elõtt hajolt meg. Ugyancsak tiltja a Sulhán Aruk, hogy a zsidók a keresztényt bármi jó tulajdonsága: okosság, tudománya, erénye, szépsége miatt dicsérje. (A szellemi elnyomás humanista élújságai Magyarországon kísérteties biztonsággal betartották a Sulhán Áruk fenti utalásait. A Szerzõ.)
Ha a zsidó keresztény tömeget lát, azt kell mondania: "Szégyenüljön meg a ti árnyékotok, csúffá legyen a ti szülõtök." Ha lerombolt keresztény templomot (bálványházat) lát ezt kell mondania: "Áldott légy Urunk, Istenünk, világnak királya, ki kiirtottad a bálványozást." (Huber Lipót, 77-78. oldal)

82. ... "ha az antiszemitizmus más, vagy más akar lenni, mint a nemzeti egészséges géniusznak védekezése, hogy úgy mondjam a felébredése, fellázadása az idegen uralom ellen, ha az antiszemitizmus más, vagy más akar lenni, mint az egészséges korszerû haladás, ez esetben nem kívánok mást, minthogy bukjék meg minden antiszemita, bukjunk meg, mi elõõrsei ezen küzdelemnek, bukjunk meg dicstelenül gyalázattal." (Simonyi Iván beszéde a parlamentben 1883 novemberében)
83. "A szabadság elve alkalmaztatott arra a népre is, amelynek mindenütt az elsõ és legfõbb törekvése a többi népeket a rafinéria minden nemével morális és vagyoni rabigába verni; mert vallási és nemzeti hagyományai szerint mind e népek csak arra vannak teremtve, hogy õ neki szolgáljanak. Az egyenlõség elve alkalmaztatott arra a népre is, amely nem akar egyenlõ lenni velünk, magát mintegy Istentõl privilegizált népnek, a többi emberek pedig alsóbb lényeknek, tisztátlan állatoknak tartja.
A testvériség elve alkalmaztatott arra a népfajra is, amely bennünket, nemzsidókat felebarátainak, embertársainak nem ismer el ... az egyes eladósodott államok kormányai puszta zsidó agentúrákká, zsidó pénzbehajtó közegekké süllyedt le ... minden a zsidó uralmat csak a legtávolabbról is veszélyeztetni látszó cikk félre értetik: Ezen állapot következése az intellektuális rabszolgaság... Európa a keresztény népeké s azért az ellenséges és uralkodni vágyó nem keresztény népelemnek hatalmi törekvéseinek kísérleti területéül nem szolgálhat." Kelt Drezdában a nemzsidó társadalom érdekeinek megóvására 1882 szeptember 11 és 12-én tartott nemzetközi kongresszusból.

84. Bosnyák Zoltán: Istóczy Gyõzõ élete és küzdelmei. 69. oldal.
85. Az utókor számára illik feljegyezni, hogy az 1883 március 18-án kibocsátott választási manifesztumot aláírták: Ónody Géza, Simonyi Iván, Széll György, Vadnay Andor, Ráth Ferenc képviselõk, továbbá báró Andreánszky Gábor, Chernel Gyula, báró Duka György, ifj. gróf Festetics Pál, Inkey Sándor, gróf Klebelsberg Zdenk, Ladányi György, Margitay Gyula, Molnár Zsigmond, dr. Nedwich Károly, Okolicsányi György, Petrovay Ádám, Galsai Polgár József, Probszt Dénes, Rathman Boldizsár, Szitér Dénes, Tamássy József, Zaáry József, Zimándy Ignác.
86. "A zsidóság annál kevésbé sajátíthatja ki magának a panaszkodás és a szemrehányás

jogát, mert sokkal korábban kezdte a keresztények üldözését és gyilkolását és gyilkoltatását, mint a keresztények zsidókét." (Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység. 174. oldal)
87. ... "a középkori zsidóüldözések nem annyira vallási, hanem javarészt a népjólét okából folytatott gazdasági harcok, a kereskedelmi tisztesség hiánya, csalás és más effélék miatti üldözések voltak. Nem szabad szem elõl tévesztenünk, jegyzi meg Ágoston Péter aki pedig népbiztos volt az 1919-es bolsevizmusban, hogy a sok üldözés, amelyet egyszerûen zsidóüldözésnek neveztek, nem zsidóüldözés volt, hanem uzsora üldözés".
(Ágoston-Augstein Péter: A zsidók útja. Nagyvárad 1917., 86. oldal)

88. A középkorban a zsidót nem, mert zsidó volt, hanem mert olyan zsidó volt, vagyis társadalomellenes, a keresztény népre és keresztény országokra káros faji tulajdonságai miatt érte a keresztények ellenszenve, gyûlölete és üldözése. A zsidók, akiket ideges túlérzékenység jellemez minden kritikával szemben, mesterien értenek ahhoz, hogy az ártatlan üldözöttet játsszák s emellett úgy tetessék magukat, mintha a keresztényekkel szemben semmi vizet nem zavartak volna, mindig csak azt látják, azt nem tárgyalják, arról hallgatnak, hogy õk mit tettek a keresztényekkel szemben, hogy így a keresztények irántuk való ellenszenvét annál könnyebben türelmetlenségnek, vallási fanatizmusnak, irigységnek, vagy elfogultságnak tüntessék fel. (Huber Lipót: 180. oldal)
89. Luthers Werke. Wittenberg 1573, 5. Bd. 496-498 közötti és az 503. oldalak) Martin Luther: von den Juden und ihren Lügen).
90. Herman Herling Geschichte das jüdischen Volkes. 320. oldal.
91. Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. 40. oldal.
92. "El fog jönni a perc, amelyben minden keresztény nemzet, amely a zsidókkal együtt él, felismeri a kérdés lényegét: hogy õket megtûrje, vagy kiutasítsa, számára az élet és a halál problémájává válik. A kérdés: egészség, vagy folyamatos betegség, szociális béke, vagy örökké tartó sínylõdés és láz?" (Liszt Ferenc iratai 615. oldal)
93. Fejér Lajos: Zsidóság.
94. Beolvasás, behasonulás.
95 A zsidókérdés Magyarországon. A Huszadik Század Körkérdése. Különlenyomat. Világosság Könyvnyomda rt. Budapest 1917-18.
96. "Ennek a máról-holnapra magyarosodásnak illúziója teremtette meg a "magyar zsidó" képletét. Többé tehát nem nép, nem nemzet, nem faj mint alig pár esztendõvel elõbb. Magyarországon bekövetkezett a XIX. század bûvészmutatványa, egy kétezer év óta elzárkózó, beltenyészetben élõ faj amelynek még 1880-ban is 41 százaléka vallotta magát német (recte jiddis) anyanyelvûnek egy csapásra magyarrá és felekezetté lényegült s ezt a csodálatos átalakulást az e szellemben készült tételes törvények alapján legfelsõbb bíróságunk elvi döntvénye is szankcionálta." (Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. 31. oldal)

97. "A középosztálybeli zsidó írta soha sem fog a magyar proletárság, vagy a paraszti osztály egyedeivel házasságra lépni:
az asszimiláció szempontjából nem 400 000 zsidó áll tehát szemben a nyolc és félmillió magyarral, hanem legfeljebb a 300 000 fõnyi nagyvárosi zsidóság az ugyanakkora, vagy alig kétszer akkora magyar középosztállyal és polgári társadalommal. Az asszimilációnak, a beházasodásnak a siettetése és magyarosítása azt eredményezné tehát, hogy a magyar középosztály és polgári társadalom elzsidósodnék." (Makai János:.A háború utáni Magyarország. 1937. 34. oldal) 98. A "magyar" zsidónak utólagos, lombikban elõállított képletére ragyogó jellemzést adott Zsürger László zsidó író, az emigrációban. Leírja többek között a valóban híressé vált székgyáros, Buchwald Sándor történetét, (aki 1836-ban született Sárosban, majd nagy küzdelmek után a bóheriskolából Pestre került és

ott cigánykovácsokkal megalapított egy mûhelyt, amelybõl a dunai monarchia legnagyobb vasbútorgyára lett. Azonban, hogy a kapitalizmus kezdõ és brutális korszakában mennyiben volt magyar az a zsidó, akit ma "magyarajkú", vagy éppen magyar zsidónak mondanak, azt mondja el itt maga Zsürger László: "És mit tesz Isten? a magyarok Istene, aki egykor nyilván kartellbe lépett a jóságos öreg Jehovával: Hõsünk (Buchwald Sándor) Karl Kasernei üzletében csodamód, véletlenül betéved az ország egykori nagyura, a kiegyezés atyja, a legendás szép gróf Andrássy Gyula. És mit tesz még Isten? megtetszik neki az ifjú gyáros, aki bár magyarul még egy kukkot sem tud, csak jiddisül, de zsinóros atillában, aranyrojtos Bocskay nyakkendõben, Kossuth kalapban feszít a boltban, s aki az öreg Sárosból magával hozott tót nyelvtudásával gyorsan behízelgi magát a szépszakállú Andrássy szívébe, aki maga is beszéli e világnyelvet, lévén tótországbeli végtelen dominiumok ura... (Hatikva. A. Magyarajkú Zsidóság Lapja. Buenos Aires, 1961 december. Zsürger László cikke: "Egy centenáriumra")
99. Részletes névsor az "Országhódítók" függelékében.

100. "1886-ban indítja meg az apró termetû szívós kis zsidó tanító "A Hét" címû folyóiratot. Kiss József szépirodalmi szemléje nemcsak azzal tör utat, hogy jól fizetõ közigazgatási rovata van, hanem hogy szerkesztõi, irányadó munkatársai kivétel nélkül zsidók. Feltûnik a szerkesztõtulajdonos mellett sógora, a Kóbor Tamás álnéven író Berman Adolf, segédszerkesztõje a korán elhalt Makai (Fischer) Emil, akit zsidó költõk átültetéséért ma is érdemen felül tartanak nyilván, s ennek a lapnak a díszei Ignotus (Veigelsberg) Hugó, Heltai Jenõ s cionista úttörõ, Herzl Tivadar unokaöccse, Szilágyi (Silbermann) Géza, Szomory Dezsõ álnéven dolgozó Weisz Mór a késõbbi bolsevista emigráns Barta Lajos, Bródy Sándor, Molnár Ferenc és még sokan mások. "A Hét" lett a gyûjtõtábora mindazoknak, akik a zsidó hiperkriticizmus, gúny, fölény szellemét fordítják a magyar hagyományok és magyar tekintélyek ellen... A majdani "Nyugat" vezetõi majdnem valamennyien elvégezték ezt az elõkészítõ iskolát. Maga Kiss József megkövetelte kortársaitól, hogy Arany János méltó utódaként ünnepeljék... Halála elõtt levetette magáról a kettõs szerepet: a "Zsidó dalok" szerzõje visszatért zsidóságához s "Legendák a nagypapámról" címû rapszódikus, de legjellegzetesebb és kétségtelenül legõszintébb verses elbeszéléseiben emléket emelt a csavargó galíciai õsnek, a magyarföldi honfoglaló Reb Mayer Litváknak." (Kolosváry Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. 42. oldal)
101. "A zsidó írók anyanyelve a század végén még valójában német, nem egy közülük két nyelven ír s habozik, melyik irodalomhoz csatlakozzék." (Várkonyi Nándor: Az újabb magyar irodalom. 172. oldal)

102. Una eadenque nobilitas - egy és ugyan-azonos nemesség.
103. A nagybirtok felgyülemlése és megmerevedése erõsen fojtogatja a magyar életet gyökérben sorvasztja a nemzetet. A születések ezrelékszáma 33-ra zuhant a haláleseteké 22-re emelkedik. Amikor Európa hatalmas mérkõzésre készül és még a külföldi magyarság hazatelepítése is katonai érdek, a nemzet gazdasági, lelki és társadalmi megszervezése helyett megindul a nemzetemésztõ kivándorlás. A csalódott Turi Danik a szociális nyomás elõl odavándorolnak, ahol a legkisebb a szociális nyomás és a vagyonszerzésnek optimuma van: Amerikába. Az utolsó 15 évben (a századforduló elõtt) közel másfélmillió földéhes paraszt hagyja el a haza földjét. A magyar élet kényszerû aláértékelõi többnyire erõtõl duzzadó 20-40 éves férfiak, a Dunard Line kéthetenként induló hajóin kilépnek a nemzeti közösségbõl, és New York felé szövögetik családboldogító álmaikat. Egyedül 1906-ban 170 000 ember hagyja el az országot. Ezer év szenvedése által kiégett, salakmentesült lelkünk, erõs jellemünk és a nemzetközi vizsgálatok által is elismert, a nemzetekét négyszeresen felülmúló tehetségünk

Északamerikában csodákat alkot. Akikrõl itthon az volt a közfelfogás, hogy a kereskedelemhez nem értenek, egyikük a kaliforniai szõlõstelepeket alapítja meg, egy analfabéta kivándorolt kocsis virágzó bankot létesít, mások pedig Clevelandban a legnagyobb kertészeti vállalatot szervezik meg, Akik itthon csak plutokrata szempontból nézik a szörnyû vérveszteséget, szívesen látják a nagy mérvû kivándorlást, mert a családok egy része itthon marad, a keservesen megtakarított dollárok hazavándorolnak és az eladósodott nagybirtok magas áron tud parcellázni. A fiumei kikötõben hajóra szálló kivándorlók a nemzeti Via Dolorosa nyolcadik állomásán ösztönös megérzéssel mondogatják: "Ne sírjatok miattam, hanem magatok és gyermekeitek miatt." A kivándorlás a társadalmi feszültséget elvezette, de egyben a nemzet késõbbi katasztrófájának nem utolsó oka lett. A világháború utolsó döntésénél hiányzott az a hét kemény hadtest, amely a háború elõtti másfél évtizedben kényszerûségbõl Amerikába szivárgott. Ekkor újból igazolódott az evangéliumi igazság: "Minden bajnak gyökere a kapzsiság!" Pál I. Timót, 6. és 10. oldal. (Vitéz dr. Málnási Ödön: A Magyar Nemzet Õszinte Története. 126. oldal)

104. Kossuth Lajos iratai. XI. kötet, 525. oldal. Atheneum kiadás 1902.
105. U. o. 527. oldal.
106. U. o. 528. oldal.
107. Bosnyák Zoltán: Harc a zsidó sajtó ellen.
108. Mikor e sorok írójának "Tiszaeszlár" címû dokumentációs könyve megjelent, levelek százai érkeztek arról a terrorról, amellyel hangtalanul gazdaságilag, lelkileg, megfélemlítés útján és egzisztenciák megsemmisítésével pusztították el azokat, akiknek legkisebb közük volt a tiszaeszlári vizsgálathoz. Péczely József, az öreg írnok és jegyzõkönyvvezetõ családtagjainak legnagyobb része szégyenházban, vagy hihetetlen nyomorban halt meg. Üldözték még a kis pandúrt, vagy vármegyei hajdút is. És ez rosszabb terror volt, mint a bolsevikieké, mert nem géppisztollyal, de hangtalanul ölt.
109. "Nagyon természetesnek találom, hogy a sémi erkölcsökben nevelt sajtó vérbelien elfogult. Nincs abban már fikarcnyi sem a tõsgyökeres magyar szellembõl... Kipusztul az teljesen a hírlapirodalmunkból! Küzdenek a magyarságért, ahol germanizálni haszonhajtó. Szája íze szerint írni minden elõfizetõnek, ez a program. A többi mellékes. Az igazság keresése, elvek szolgálata, eszmék harca, irányok és célok kitûzése immár nem a sajtó feladata. Üzletnek tekintik, semmi másnak. Ezt a sajtót nálunk a sémi szellem nevelte ilyenné, amilyen. Se igazságot, se eszmét, se erkölcsöt, se nemességet ne keressünk többé hasábjain. Egyetlen egy szellem hajtja át, a világhódító zsidó szellem. A legkisebb ütést, amelyet a zsidóság valamelyik tagja kapott, megérzi az egész test és visszaadja az egész világsajtó.
Magyar géniuszról beszélnek és nem látják, hogy a napi termék a napi eledel idegen. Hol keressük a magyar géniuszt, ha a szellem, mely a társadalmi élet minden területére behatol, annyira zsidó, hogy már összetévesztik a magyarral?" (Istóczy Gyõzõ: Az ország urai)

110. Ha arra gondolunk ma, ilyen hosszú idõn át volt kötelezõ olvasmány a magyar iskolákban, írja Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály, perverz témájú balladája, a hírhedt Simon Judit, s hogy hány serdülõ leányka és fiú lelkét zavarta meg e vers félig érett szennyes titka, vagy a vizsgákon állandó szavalati tárgya, a nem kevésbé erotikus "Geddvár asszonya", csodálkoznunk kellene az egykorú magyar pedagógusok vakságán, akik ezt a két verset megtûrték a magyar ifjúság körében.
111. "A szellemi élet terén a zsidók aránytalan térfoglalása két évtizeddel késõbb, a nyolcvanas években kezdõdik. Hódításaik itt is villámgyorsasággal történnek, úgy hogy a század végén a magyar szellemi életnek már nincs szabad területe. A közép és

fõiskolákban az 1853/54 tanévben a tanulók 5, 5, illetve 9, 5 százaléka izraelita. Ugyanezekben az iskolákban 1913/14-es tanévben már 22, 5, illetve 27, 6 százalék az arányszámuk, a kereskedelmi iskolákban pedig 46, 1 százalék. 1910-ben az úgynevezett szabad pályákon is, mint az orvosi, ügyvédi, újságírói és mérnöki pályán a zsidók aránya mindenütt 40-45 százalék fölé emelkedik. A budapesti egyetemeken közvetlenül az összeomlás elõtt a nemzeti tantárgyak zömét zsidó tanárok adták elõ. Nem részletezhetjük azt a pusztítást, amit a magyar szellemi értékekben, különösen a sajtó, iskolai és az irodalom területén végbevittek." (Baráth Tibor: Magyar Történet. Lille. Nyugati Magyarság kiadása 1951. Roubaix. 1951. Franciaország),
112. Egyedül vagyunk 1944 június.

113. "A hírlapocskák hasábjai, ennek a modern kannibalizmusnak Afrikái. Híreik, pletykáik az õserdõ bozótja, cikkeik miazmásak, mint a Zambezi partjai... Õk diszponálnak a közönség szíve felett, õk mérik a tisztelet és a becsület mannáját. Akit õk tisztelnek az köztiszteletben áll. Akit õk nem tisztelnek az közmegvetés tárgya. Akire õk rávetik a szemüket, az figyelemreméltó csillagzat. Õk bérlik a pellengért, a vágóhidat s az akasztófát. De nem dolgoznak reálisan, csak képletesen s in effigie akasztanak." (Prohászka: A napba öltözött forradalmár. 277. oldal)
114. "Ha nem reagálunk, akkor süllyedünk, ha nem reagálunk, akkor a magyar egyház eszmeszegény földje materialisztikus irányzatával, stréberjeivel, barátfüvek naptárába való alakjaival, liberális kanonokjaival, aposztata tanárkáival és vadházas celebeseivel, a kereszténységnek pontuszi mocsárává, Szent István király hitének sírjává válik."
115. Pénz és élvezet ez a magyar társadalom hangadó köreinek elve! Kinek ne jutna öntudatára ez a helyzet, ha az ország fõvárosát tekinti, melyrõl kitûnõ nemzetgazdászunk, Bernát István mondja, hogy nyugateurópai nagyváros, habár inkább a nagyvárosok bûneivel, mint erényeivel dicsekedhetik. Az ipari és szellemi magyar élet ezen központja vonzza magához a tehetségeket; munkát nyújt nekik és élvezetet és elborítja õket mételyes, minden komoly törekvést bénító atmoszférájával. Szomjasakká teszi a nemzet levitézlett nemességének, mint romba dõlt meteornak töredékeit, melyek a falu szegénységébõl a gazdag ölébe vonulnak s a fürge, számba is már aránytalanul nagy zsidó plutokráciával karöltve, érdekpolitikává zsugorítja a magyar közéletet.
116. A pénz és élvezet irányát képviseli, a magyar dzsentri. A dzsentri nem a munkának, hanem a régi semmittevésnek s az élvezetnek szabadságát biztosította magának... Dolgozni nem tanult, munkáért nem lelkesül, de élvezni kitûnõen tud. Az élvezetvágy a korrupcióban válik forrásává. S végül a pénz és élvezet irányát, a munka nélküli való meggazdagodás erkölcstelen ösvényét követik politikai nagyjaink is, kik a plutokráciával igen bensõ összeköttetésben állnak. Cégérekül ajánlkoznak vállalatokhoz: törvényhozási intézkedéseket szavaznak meg busás osztalékok érdekében; a politikai befolyást használják s a haszon mint pengõ arany hull zsebükbe. (Prohászka Ottokár: A napba öltözött forradalmár. Cikk: Nemzeti tunyaság és élvezetvágy. 1990.)

117. A századfordulóban a katolikus érsekségek és püspökségek tõkevagyona már 25 millió korona, mely a vallás és tanulmányi alap tõkevagyonával közel 70 millió koronát képvisel a magyar feudálkapitalizmus nem utolsó hatalmi tényezõi között. (dr. Málnási Ödön: A Magyar Nemzet Õszinte Története. 127. oldal)
118. dr. Málnási Ödön: A Magyar Nemzet Õszinte Története. 130. oldal.
119. Istóczy Gyõzõ országgyûlési beszédei és indítványai. 361. oldal.
120. Bosnyák Zoltán cikke az Egyedül Vagyunk 1944 március 24. számában.
121. Bárói családok. Magyar Zsidó Lexikon. 90. oldal
122. Historische Gen. Taschenbuch. 226. oldal.
123. Magyar Zsidó Lexikon. 642. oldal.

124. Historische Gen. Taschenbuch. 328. oldal.
125. A bécsi "Zeit" címû lap 1910 augusztus 14-iki száma ezeket írta: "Magyarországon vadul növekszik a nemesítések és kitüntetések áradata. Nyilván ez az utóhatása a választásoknak. Az újságok már minden kitüntetést gúnyosan kommentáltak, ami azért is érthetõ, mert ezek az új "nemes ifjak" egyikét élelmiszer hamisításért ítélték el. Így aztán nem szabad csodálkozni, ha a budapesti szerkesztõségek a következõ közleményt kapták: O.O. A diszkréció becsület ügy az uralkodó által nemesi rangra emelt O.O. kéri a tisztelt szerkesztõséget, hogy errõl a kitüntetésrõl ne vegyen tudomást. Ezzel szemben hajlandó az újságírók nyugdíjalapjára nagyobb összeget átutalni, ha a sajtó a végrehajtott nemesítést agyonhallgatja. Historische Gen. Taschenbuch, 1913, 814. oldal.
126. Ennek a "nemes nemzetségnek" alapítója tipikus alakja volt a zsurnalisztikai iskariotizmusnak.
Váltakozva magyar Magyarországon, német Ausztriában, szükség és érdek szerint. A valóságban azonban a csontja velejéig zsidó nacionalista! ... Azonban egyetlen országban sem írnak a zsidó újságírók olyan impertinensül (Szemtelenül) a trón, a nép, az oltár ellen uszítva a népeket, mint Magyarországon. És mindezért odaát õk rendjeleket, címeket, kitüntetéseket kapnak, mint sehol máshol és örökös nemességet. Azonban, aki ezt a bomlasztó és gyalázkodó sajtót támogatja, azt a faágat fûrészeli, amelyen éppen ül. (Historische Gen. Taschenbuch, 604. oldal)
127. Magyar Zsidó Lexikon. Debrecen. 190. oldal.

128. A tanulmány szerint már 1848-ban kétszázhat zsidó bérlõ volt a mai (1944) Szabolcs vármegye területén. 1893-ban pedig a fõbérlõk 77 százaléka, azaz 200 000 kat. hold, 1903-ban pedig a fõbérlõk 81 százaléka, azaz 318 000 kat. hold volt zsidó kézben. De ezeknél is sokkal jellemzõbb és érdekesebbek azok az adatok, melyekkel bizonyítja, hogyan kerültek az egyes szabolcsi földbirtokos családok zsidó hitelezõk kezébe. A megye levéltárában megtalálható a "Hitel" címû bejegyzéskönyv, amely mindazokat a hitelügyeket tartalmazza feljegyzés formájában, amelyeket a megye különbözõ nemesi családjai kötöttek. A két kötetben 235 magyar birtokos szerepel és 476 zsidó hitelezõ... Az egyik kihalt Apagyi család, mely feljegyzéskönyv szerint 1847-ben 20 000 forintot vett fel a zsidóktól, a másik nagykállói Kállay család, amely 25 esztendõ alatt közel másfélmillió forintot vett fel a zsidóktól. A kimutatás szerint tehát a Kállayak közül 25 év alatt 98 esetben fordultak zsidókhoz kisebb-nagyobb kölcsönökért. Volt év, például az 1843-as, mikor huszonnyolcszor vettek fel kölcsönt zsidótól. A szabadságharc esztendejében is 28 zsidó kölcsönt jegyeztek be. Volt olyan idõ is, amikor egy napon huszonhárom kölcsöntételt jegyeztek be tizennégy különbözõ zsidó hitelezõ nevén. (Egyedül Vagyunk. 1944 január 28-i szám)

129. A külföldi tõke beözönlése pontosan úgy rétegzi át a városi társadalmat, ahogy Vállasi Antal matematikus már 1841-ben megjósolta a közgazdaságilag teljesen tájékozatlan, kismûveltségû köznemesség gazdasági hatalmi helyét pénzes és életmûveltséggel rendelkezõ idegen iparosok és kereskedõk foglalják el. A városok túlnyomóan alpin, dinári, sémi fajú és idegen ajkú polgárai a kapitalizmus vonatán a magyarosodás felé hatalmas utat tettek meg, de ez teljesen csak nyelvileg sikerült. Megtanulják a fogyasztó falusi magyarság hatalmas tömegeinek a nyelvét, de a népi érdekközösségbe, lelki egységbe nem olvadnak, mint ahogy az angol gyarmatosok is csak a gyarmati lakosság nyelvét tanulják meg, de velük lelkileg soha össze nem forrhatnak... A korszakban a fõvárosi zsidóság 44 százalékos szaporodása és a középbirtokosok könnyelmû elszegényedése 1875-1884 között erõs antiszemita, hullámot vert fel, amely a felmentéssel végzõdött tiszaeszlári vérváddal és azt követõ 17 antiszemita képviselõnek a parlamentbe jutásával érte delelését. A fõváros helyzeti energiájának megkétszerezõdése a

vonzási területének megnégyszerezõdése kétségtelenül kedvezett a zsidóság ily mérvû szaporodásának, amely a feudalizmus fejlõdés gátló nyûgjétõl idejében megszabadult nyugati államokban teljesen ismeretlen volt. Budapest lakosságának a korszak végén 24 százaléka zsidó, kereskedelmének 54 százaléka. Ez azon történelmi elõzményeknek természetes következménye, amelyet a rendiség korszakaiban megismerhettünk. (Málnási Ödön: A Magyar Nemzet Õszinte Története. 118-119. oldal)

130. Palatinus József: "A szabad kõmûvesség bûnei." I. kötet 2. oldal.
131. Ágoston Péter: A zsidók útja. 1917 Nagyvárad.
132. Palatinus József: "A szabad kõmûvesség bûnei." 11-12. oldal.
133. Palatinus József: "A szabad kõmûvesség bûnei." 12. oldal. "Varázsszóra döntik meg a közel ezeréves királyság intézményét, detronizálják a dinasztiát, felborítják a képviselõházat, felsõházat, szétzüllesztik a hosszú világháború minden poklában helyét mindenkor példásan megállott hadsereget. Katonatanácsokkal, bizalmi férfiakkal, szabad szervezetekkel bomlasztják szét a vasfegyelmérõl világszerte hírnévre szert tett magyar csendõrséget, a tisztviselõkart, a rendõrséget."
134. Palatinus József: "A szabad kõmûvesség bûnei." II. kötet 396. oldal.
135. U. o. 136. Palatinus József: "A szabad kõmûvesség bûnei.
137. Huszadik Század külön-kiadványa. 53. oldal.
138. "A zsidókérdés Magyarországon" Világosság könyvnyomda rt. Budapest Conti utca 4.
139. Az 1944-es tragédia igazolja, hogy ebben is a cionistáknak van igazuk. (A szerzõ)

140. Huszadik Század. 41. oldal.
141. Huszadik Század. 64. oldal.
142. Buday Barna: Huszadik Század. 82. oldal.
143. Egyenlõség. Vezércikk. 1917 december 27. Budapest.
144. Milotay István: Tíz esztendõ. 97. oldal.
145. Szabó Dezsõ elsodort falu: "... És most jött a demokrácia, beszabadította a versenybe a zsidóságot... És ez a faj, amely minden sajátosságával a szabad versenyre született az új éhesek tátott mohóságával vetette magát az életnek s kápráztató iramban foglalta el a gazdasági, politikai, irodalmi, ipari, kereskedelmi, mûvészeti élet: az egész magyar lélegzés minden stratégiai pontját. A magyar orron ütve, erõit elrúgva félrekullog a vad demokratikus rohanásból, belezüllik valami halálba tartó önpusztításba. És most az a faj, amely minden szabadsággal tette magát az élet urává, még mindig a régi elnyomás vad tartozásával érzi különálló védõ és dacoló egyéniségnek magát. Az a faj, amely az egyetemes ember, a nagy emberi ölelkezés nevében lépett be az európai futók közé, most a megkülönböztetõ tollat viselõ õstörzsek gõgjével, félelmével és gyûlölködõ szeretetével húsosodik egybe mindenki és minden ellen. A faj, amely a századok szabad gondolkodóinak kaszájával tört utat a legprimitívebb õsi törzsi babona acél abroncsaival köti el magát a többi emberektõl, s az a nép, amelynek az emberi elfogultságok elleni küzdelem adott történelmi jogot, a legádázabb elfogultság bástyájaként sötétlik.

A demokrácia, amelynek szabad versenye beteg botorkálás, mindennapi vereség és folytonos megpróbáltatása a szerencsétlen magyarnak, az életet meghódító, engedelmes rettegd gépezet lett e bámulatos faj kezében, amely össze tudta egyeztetni a két külön világot építõ ellentétet s életbehódító karmaival tudta tenni a legforradalmibb gondolatokat s a legõsibb elkiáltást: itt baj van, itt egy nagy igazságtalanság, nagy kitagadás történik, mely mindkét faj rettentõ végzetévé lesz. Itt nem a gyûlölet, az ököl, nem a fogak vad csattogása segít. Nem ádáz új harapásokkal kell beleharapni az úgyis megharapott kis országba. A szabad verseny átkos, gyilkos, dögletes demokráciája ellen kell megkezdeni a

nagy keresztes háborút. És a zsidók látóknak, a hajnalló faj kakasainak kell fölrikoltani a nagy veszedelmet. Hogy a zsidóság most önmagán ugyanezt a kritikát, ugyanezt az emberi érvágást, ugyanezt az igazságtételt végezze el, amit a magyar faj önmagán végezett, amikor a zsidóságot az asztalához ültette és visszaadta neki az elrabolt testvérjogot. ; Õk maguk irtsák ki a fajból a szabad verseny sakálmorálját, õk maguk hasonítsák be fajukat Európa nagy egységébe a becsület, a tiszta élet, az egyetemes emberszeretet újjáfürdetésében." (II. kötet 35. oldal)

146. Bölöni György: Az igazi Ady. 148. oldal.
147. Huszadik Század. 53. oldal.
148. Szeretném felhívni a magyar nemzet figyelmét arra írta 1917 október 24-én "Új Magyarország felé" címû könyvének elõszavában hogy a ma szépirodalmát, mindennapi újságjait, legnagyobb részben a magyar keresztény világfelfogással ellenkezõ, azt lerontani törekvõ világnézettõl áhított, idegen vérközösségbe tartozó emberek írják valóságos trösztöt alkotva, amelyben belejutni nem közülük való embernek aligha lehet... Ezek terpeszkednek ma a magyar gondolatvilágba, ezek tapossák az utat erkölcsi ingadozásaiban és irányítják mindennapi, különösen a közre irányuló elhatározásait.
149. Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. 61. oldal.
150. U. o. 61. oldal.

151. "Garbai Sándor pedig magyar antiszemita volt és a magyar munkásmozgalom tragédiáját annyira a befurakodott és felszínre tolakodott idegen elemek kártékony hatásának tulajdonította, hogy emiatt Kun Béla, Landler Jenõ, Kunfi Zsigmond, Pogány József, Gábor Andor, Göndör Ferenc, Bõhm Vilmos és társai minden közösséget megtagadtak Garbaival. Ez az oka annak, hogy Garbai Sándor, a Magyar Tanácsköztársaság elnöke nevét 1954 óta Budapesten még csak egy utca sem örökíti és most 1959 március 21-én a negyvenéves ünnepen még a nevét sem említették meg. (Hídfõ Trianoni Almanach: A szocializmus magyar útjának munkásvértanúja. Kassai Ferenc emlékére)
152 A szerzõnek érdekes élménye az Ellis Islandon Angelica Balabanoffal folytatott beszélgetés. Angelica Balabanoff az orosz kommunista párt megalapítói közé tartozott, a Brüsszelben 1903-ban, mint nagy zsidó kapitalistának leánya részt vett az ötven bolseviki által alapított párt szervezésében. 1917-ben a német vezérkar által Leningrádba irányított bolseviki vonat egyik utasa volt Leninnel együtt. Lenin haláláig a Szovjet római követõje volt, majd Lenin halála után "disszidált" és Amerikába ment. Õ mondotta a sorok írójának: ismerte Szamuelly Tibort? Sajnos, mi magyarok sokat tudunk róla! hangzott a válasz. Igen! mondta Angelica Balabanoff, amikor megérkeztünk a szentpétervári pályaudvarra, õ fogadott minket. Lenin is! Igen rossz jellemû fiatalember volt.
153. Huber Lipót: Újkori és modern zsidók Jézus Krisztusról és a kereszténységrõl. 430. oldal.

154. U. o. 75. oldal.
155. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység. 376. oldal.
156. Huber Lipót: 378. Misné Tóra, Hilkót, Rocéach 1. és 14. oldal.
157. A zsidó származású dr. Fejér Lajos "Zsidóság" címû könyvében éles meglátással mutat rá arra, hogy a cionizmus tulajdonképpen szabaddá tette az utat a marxizmus számára. "És ez rendkívül könnyen érthetõ Tancsere a zsidóságnál... A zsidó munkás és nincstelen intellektuel szomjas lélekkel szívja magába a marxizmus tanát. Ez a marxizmus tökéletes parafrázisa a zsidó messzianisztikus hitnek... A zsidóság a Messiástól várja elnyomatásának megszûnését és azt, hogy õ kerekedjék a többi népek fölébe... A marxi

evolúció még az ortodox talmudista lelkében ápolt messianisztikus hit tradíció képletének is megfelel. Mert alig kell egyebet tenni, mint várni a kapitalisztikus rendszer minél tökéletesebb kifejlõdését. Ennek a gazdasági törvénybõl folyó kényszerû következménye lesz a proletárság megváltása a proletár uralom... Marx zsidó származású volt. Nem állítjuk, hogy tanainak elgondolásánál és megszövegezésénél dialektikáját a zsidó messianisztikus hit tradíció tudatosan befolyásolták volna. De bizonyos, hogy a marxista tannak gyökérszálai öntudatlanul és ösztönösen végsõ mélységükben a zsidó szellem sajátos õsi talajából szívtak magukba tápláló nedveket... A kapitalizmus és a marxizmus között nemcsak az az ideológiai kapcsolat áll fent, amit a történelmi materialisták állítanak. Mi többet állítunk: a két mozgalom egymással vérrokon. A szocializmus a marxi eszmeáramlat tömegmozgalma egyenes ágon lemenõje a kapitalizmusnak. De se nem utódja, se nem örököse. Hanem: kiegészítõ része, harmonikus befejezõ akkordja a kapitalisztikus termelési és társadalmi rendnek. A kapitalizmus társadalmat formáló hatásában és eredményeiben megváltást hozott a zsidóság számára, mert megszerezte részére azt a becsületet, amivel a júdaizmus az ókortól kezdve azonosította a gazdagságot, a vagyont. E messianisztikus szerepét a kapitalizmusnak a marxi szocializmus volt hivatva az idõk végéig biztosítani. (Dr. Fejér Lajos: Zsidóság, 130., 131. és 132. oldal)

158. "A Talmudot azonban nemcsak helytelen interpretálásokkal, hanem tudatos hamisításokkal is igyekeztek megbélyegezni, hogy ezzel megbélyegezzék a zsidó erkölcsöket is. Akadtak még a felvilágosodottság korában is Talmud hamisítók, sõt manapság is akadnak még olyanok, akik a Talmudot az antiszemitizmus szolgálatában meghamisítják." (Magyar Zsidó Lexikon. 678. oldal)
159. "Talmud-Tóra: szószerint talmudikus tanulmányt jelent, de Talmudiskolát is. A hagyomány alapján, amely azt tartja, hogy: T. keneged kulom, a Tóra tanulmányozása mindenek fölött áll, a legtöbb hitközség a zsidó tudományok és zsidó erkölcsök ápolására T. iskolákat létesít." (Magyar Zsidó Lexikon. 679. oldal)
160. "Követeljük végezzék ki, akasszák fel vagy lõjék agyon: gróf Berthold Lipót és gróf Burián István volt külügyminisztereket, gróf Czernin Ottokár volt külügyminisztert, Hazai Samu honvédelmi minisztert, báró Szurmay Sándor honvédelmi minisztert, gróf Eszterházy Móricz és Wekerle Sándor háborús miniszterelnököket, Teleszky János és Klebelsberg Kunó grófot, Tisza bizalmasát és Herczeg Ferencet, Szterényi Józsefet, Windischgratz Lajost és gróf Hunyadi Józsefet, a király rossz tanácsadóit, gróf Andrássy Gyulát és gróf Apponyi Albertet. Ezenkívül életfogytiglan internálni kell az összes kabinetek minisztereit, mint bûntársakat és néptörvényben kell kimondani, hogy a régi munkapárt, alkotmánypárt és Apponyi párt tagjai semmiféle nyilvános szerepet nem kaphatnak. Halált akarunk a bûnösökre. Vesszenek! Lógjanak! Gebedjenek!" (A Város. 1919 márciusi száma. Róben Salzer Oszkár cikke)
161. Vitéz dr. Kolosváry-Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. 61. oldal.
162. Molnár Jenõ: A 133-napos rémuralom. 206-208. oldal.
163. Vitéz dr. Kolosváry-Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma.
164. Molnár Jenõ: A 133-napos rémuralom. 207. oldal.
165. Kelemen Béla: A szegedi ellenforradalom története alapján
Marschalkó: Gömbös Gyula a fajvédõ vezér. Gömbös Gyula Társaság kiadása. 13. oldal.

166. "A paraszt minden elfortyanó daca az élet ellen, minden házi perpatvar, megcsalt szív, könnyelmûség, elátkozott faj: pénzzé lett, mely minden oldalról veszett irammal gurult a Schönberger ház felé. A spekuláció megnagyobbodott, három vármegyével kötött üzleteket, az urak kezdtek komolyan beszélni vele. Jegyzõ, pap, tanító összetegezõdtek az öreggel. De õ megmaradt egyszerûnek, munkásnak, letiporhatatlanul alázatosnak vén

nõstényével együtt. Üzleti bölcsessége, nyájassága, okos jósága nem hibbant meg a felpúposodott szerencse hátán... amikor fiúk született, a fajba oltott munka és hódítás egyszerre egy hatalmas álomba, egy határozott célba tömörült. Nagyságos, méltóságos úrrá tenni ezt a fiút, képviselõvé, fõrendiházi taggá, valami fent ragyogóvá, aki hódít, uralkodik és élvez!" (Szabó Dezsõ: elsodort falu, I. kötet. 50. oldal)
167. "És az én fajom? Én félhetek a fajomért! Az én fajom nem szenvedett eleget? Voltam a fronton, a front mögött, falun és városban. Láttam mindenféle embert, mindenféle viszonyokat. Voltam nyáron a fürdõkben, a Tátrában, a Balatonon, mindenütt, ahol egészséget isznak és örömet élnek. Kik voltak ott? Zsidók, zsidók; zsidók! Menj a városokba, kiket emelt fel a sárból a háború, kiknek csordult teljes dézsával a háború emlõje? Kik lettek az élet urai? Zsidók, zsidók, zsidók! Nézd meg hova ömlik a föld, kik veszik meg a fejõs birtokokat, kik lesznek gazdái az elbitangolt udvarháznak, kiké lesz a szõlõ bora, kiké a kalász magva, kik állják körül a fõ-fõ csecseit? Zsidók, zsidók, zsidók! Menj a bankokba, ahol uralkodik a pénz, a szerkesztõségekbe, ahol uralkodik a betû, az üzletekbe, ahol összetorlódik a másoktól végzett munka, a központokba, a kirendeltségekbe, a trénhez, a gazdasági vállalatokhoz, mindenüvé, ahol biztos az élet és könnyû a haszon. Kiknek folyik a pénz, az egész megbomlott élet? Zsidóknak, zsidóknak, zsidóknak! És hol van az én fajom, az én megrablott, kihasznált fajom? Menj Tirolba, Palesztinába, Flandriába, mindenüvé, ahol hõsies gyermekkedvvel kell meghalni. Kik halnak meg ott elsõsorban? Magyarok, magyarok, magyarok! Menj kishivatalokba, ahol becsülettel kell éhen halni, postára, vasútra, iskolába, törvényszékre és ezer más helyre, ahol buta becsületesen vacogó foggal kell megállni a sarat. Kik nyomorognak hatszoros munkával, kik fáznak, kik döglenek napról napra éhen? Magyarok, magyarok, magyarok! Magyarország most egy mesebeli óriási koca, millió éhes szájjal, millió csorduló emlõvel. A szájak magyar csontot, magyar húst, magyar velõt, magyar szívet rágnak, magyar vért, magyar könnyet, magyar verejtéket isznak, az emlõket ti markoljátok, ti szívjátok, ti bitang grófi rablók. Hát az én fajom nem szenvedett a múltban? Igen, a tietek is szenvedett, de most részeg kedvvel fizet a jelen. Mi a fizetése az én fajomnak? És ezt nem szabad kiüvölteni? Oláh, szerb, tót, zsidó beleordíthatja faji jogait a történelembe, ha mi megmukkanunk az barbár sovinizmus, elfogultság, antiszemitizmus?

Amikor pedig a beszélgetõ partner a "pogrom" véres szavát akarja szembe állítani Farkas Miklós = Ady Endre szavaival, az így felel: "Pogrom, pogrom. Ezzel a szóval köttök ki minden kritikát. A pogrom a vér õrülete, a vadállat részeg felriadása, a pogrom nem intéz el, nem ad igazságot, csak jogot, erõt újabb impériumhoz. Ha pogrom volna én dobnám legelõször magamat elébe s az én széttépett testemtõl volna elõször véres a kezük. De van egy szörnyûbb, mert tartós, egyetemes és nem jajgatja fel a megtorló szánalmat. Ez alatt vonaglik, pusztul, vágódik el a magyar faj. Az a csendes kiválasztás, a fajotok minden rettentõ szolidaritása, amely minden élvezethez, pénzhez, hatalomhoz titeket rohantat... Az a szörnyû pogrom, amikor itt olyan sajátságokkal, olyan morállal, olyan eszközökkel, olyan szolidaritással rohantok versenybe, amiktõl elhúz, amelyeket halálos lehetetlenné tesz ezeréves európai emberiségünk, õs keresztény vérünk. És míg hibáinkban zsákmányaitok vagyunk, elhullunk a versenyben azáltal, ami bennünk jó, tiszta, emberi." (Szabó Dezsõ: elsodort falu. 11. kötet. 126. oldal) 168. "Ahogy átcsúszik a politikai vezetés a háború, illetve forradalmak elõtti liberális közéleti garnitúra kezébe, ahogy utolsó hullámai is elülnek az ellenforradalom nemzetlelket felkavaró viharának, ahogy mindinkább kurzussá torzul a keresztény nemzeti irányzat, úgy szerzi vissza régi hatalmát és befolyását a budapesti zsidó liberális sajtó. (Bosnyák Zoltán: Harc a zsidó sajtó ellen. Hídverõk kiadás. Fényképmásolatban. 64. oldal)
169. U. o. 65. oldal.

170. Magyarországon jelenleg (1937-ben) 1476 napi és idõszaki lap jelenik meg. A sajtótermékek 80 százaléka zsidó kézben van. Szám szerint 1114, amely a maga nyolcvanhét és fél milliós példányszámával igyekszik a maga szolgálatába állítani a magyar olvasóközönséget. A csonka országban megjelenõ 37 szépirodalmi lap közül 21 van zsidó kézben, több, mint négy millió példánnyal. A tudományos és szakirodalmat 136 lap képviseli, ezek közül 102 zsidó tulajdon. A 39 magyarországi könyvkiadó vállalat közül csak 10 olyan akad, amelyet kereszténynek lehetne nevezni. A Csonka ország 170 városában 409 könyvkereskedés árulja a magyar kultúra termékeit. A tulajdonosoknak 90 százaléka zsidó, szám szerint 366. (Összetartás. 1937 november 28-i száma)
171. Lits Ernõ feljegyzései alapján, Hídfõ, 1960 augusztus 10.
172. U. o.
173. Egyedül Vagyunk, 1944 július 14.
174. Edmondson, I. Testify, 159. oldal.
175. J. C. Burg: .A varsói gettólázadás elõl naponta ötvenes csoportokban csempészik Magyarországra a varsói földalatti folyosókon és csatornákon át kimentett zsidókat a lengyel partizánok. ("Európa zsidósága, hóhérok és csalók között", 91-92. oldal)
176. Lévai Jenõ: Fekete Könyv a magyar zsidóság szenvedéseirõl.
177. "Ellenállás megszervezésére tett kísérletet Magyarországon néhány hõsies, magyar-zsidó származású, brit-palesztinai (!) ejtõernyõs (Szenes Hanna, Peretz Goldstein, Joel Nuszbacher Palgi), akiket azonnal elfogtak, miután jugoszláv partizánok által elfoglalt területre dobták le õket. Július 4-én történt elfogatásuk körülményeit Wesenmeyer táviratilag július 8-án jelentette a külügyminisztériumnak (N. G. 5616.), amely azt Hitlernek továbbította, aki a táviratra a következõ szavakat írta: "sind zu erschiessen" (agyonlõni õket). Randolph L. Brahm professzor angol nyelvû könyve alapján.

178 Istóczy Gyõzõ országgyûlési beszédei, indítványai és törvényjavaslatai. 1872-1896.
179. Gömbös Gyula vezércikke. Szózat, 1921 december 31.
180. Fiala Ferenc cikke: Aszemita vagy cionista? Hídfõ, 1959 december 10.
181. Idézve: Tájékoztató, Information. A Magyar Zsidók Világszövetségének Központi Értesítõje címû lapból, 1962.
182. Szálasi Ferenc: Nagytér Élettér Vezetõnép, 1943.
183. Maróthy-Meizler Károly közlése.
184. Fiala-Marschalkó: Vádló bitófák. Lits Ernõ eskü alatti nyilatkozata. 63-76. oldalak.
185. Fejer Lajos Zsidóság. Veritas könyvkiadó Budapest.
186. Fejér Lajos Zsidóság. 126. oldal.
187. Kecskeméti Ármin fõrabbi munkái, I. 58, oldal.
188. Fejér Lajos Zsidóság. 324. oldal.
189. Fejér Lajos Zsidóság. 263. oldal.
190. Fejér Lajos Zsidóság. 330. oldal.
191. Fejér Lajos Zsidóság. 330. oldal.
192. Fejér Lajos Zsidóság. 229. oldal.
193. Istóczy Gyõzõ a zsidó állam visszaállítására irányuló javaslata megindoklása érdekében mondott beszéde 1878 június 24-én.
194. U. o.
195. A nürnbergi bíróság irataiból. N. g.- 2192 szám alatt.
196. Nürnbergi per. 5560 számú dokumentum.
197. A szám túlzás, Wesenmeyer itt nem statisztikai adatokat közölt, csupán bizonytalan forrásokból hallott a varsói gettóból átcsempészett zsidókról s ezek körülbelüli számát hozzáadta a ténybeli számokhoz.
198: 1962-ben Nyugat-németország legnagyobb fakereskedõje, évi 300 millió DM forgalommal. Közel áll Adenauer és annak legjobb barátja, Pferdemenges nagybankár

környezetéhez.

199. Kurt. A. Bechert vallomása a népbíróság elõtt. Közölve: Unbestrafte Kriegsverbrecher, Pannónia kiadás, Budapest, 167. oldal.
200. Oláh György: "Feri kegyelmes barátai". Egyedül Vagyunk, 1944 április 21. 201. Radnóti József: Pesti pénzoligarchák.
202. Magyar Zsidó Lexikon, 959. oldal.
203. Vida Jenõ miként Bíró Pál is akkori érték szerint négy és fél millió dollár értékû valutát csempészett ki Svájcba.
204. Lévai Jenõ: Fekete Könyv, a magyar zsidóság szenvedéseirõl, 128. oldal.
205. Hatikva, 1957 április. (Idézve a "Vádló bitófák"-ban is, 79. oldal)
206. "Új Kelet", Tel Aviv, 1962 június 26, 5. oldal.
207. Ossendovski: "Lenin" idézve a "Der Weltbolschewismus" címû mûbõl.
208. Dr. Málnási Ödön: Magyar Mártírok, 12. oldal.
209. Fiala-Marschalkó: Vádló bitófák, 228. oldal.
210. U. o. 228. oldal.
211. Ferenc Fiala: Ungarn in Ketten, 18. oldal.
212. Huber Lipót: Újkori és modern zsidók Jézus Krisztusról, 53, oldal.
213. U. o. 77. oldal.
214. Ferenc Fiala: Ungarn in Ketten.
215. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység, 165-173. oldal.
216. Ferenc Fiala: Ungarn in Ketten, 29. oldal.
217. "Az utolsó szóig igaz", Ruff Péter cikksorozata a Katolikus Magyarok Vasárnapja 1957-es számában.
218. "Zsidókról". A berni per tanulságai. Kiadta vitéz Endre Lászlóné, Argentína. Méhely Lajos elõszavával. 69. oldal.
219. "Die ungarische Revolution von 1956 war die erste unparteiische Revolution der Weltgeschichte." Ferenc Fiala: Ungarn in Ketten, 1. oldal."
220. Marschalkó Lajos: Világhódítók, 130-147. oldal.
221. Fejér Lajos: Zsidóság, 252. oldal.
222. Lévai: Fekete könyv, 313. oldal.
223. Paul Rassinier: Was nun Odysseus?, 81. oldal.

224. Der Lagerkommandant von Auschwitz spricht.
225. Höss: Der Lagerkommandant... 191. oldal, francia kiadás.
226. Lits Ernõ eskü alatti nyilatkozata, Vádló bitófák, 63. oldal.
227. Sós Endre: Európai fasizmus és antiszemitizmus, 9899. oldal, II. kötet.
228. Idézve a "Nation Europa", 1962. évi 10. füzetébõl.
229. Budapestrõl alig szállítottak el zsidót! Azokat gettózták. Ha elpusztultak, ez az ostrom alatt és az orosz megszállás alatt történt.
230. Halikva, 1956 október 11.
231. Szalay Jeromos: Mit üzen a vértanú prímás? 16. oldal.
232. Szalay Jeromos: Mit üzen a vértanú prímás? 16. oldal.
233. Szalay Jeromos: Mit üzen a vértanú prímás? 22. oldal.
234. Szalay Jeromos: Mit üzen a vértanú prímás? 73. oldal.
235. Több és már nehezen feltalálható lap, például a landshuti magyar katolikus misszió kiadványa szerint Mindszenty nem a zsidóság, hanem a zsidó bosszú ellen indult támadásra!
236. Szalay Jeromos: Mit üzen a vértanú prímás? 15. oldal.
237. Veér Imre: "Ma Magyarország, holnap a szabad világ", Pannónia Könyvkiadó Vállalat, Minneapolis, USA. 101. oldal.

238. Veér Imre fenti könyvének kéziratai részére, amelyet a szerzõnek adott át, de amerikai kivándorlása után tekintettel az ottani állapotokra, a nyomtatott könyvbõl kihagyott.

239. Veér Imre: "Ma Magyarország, holnap a szabad világ", 47. oldal.
240. Ignotus Pál: Még egyszer a reformnemzedék címû cikke. Irodalmi Újság. 1962 június 1., 5. oldal.
241. Sulyok Dezsõ: A Magyar Tragédia, 524. oldal.
242. Sulyok Dezsõ: A Magyar Tragédia, 527. oldal.
243. Sulyok Dezsõ: A Magyar Tragédia, 605. oldal.
244. Galambos József: Magyar Végvár, 1953 október (8. oldal).
245. Az Ember, 1949. május 10. Idézve a Hídverõk. 1950 január 25-i számából.
246. Hídverõk. 1950 január 25.
247. Hídverõk. 1955. VIII. 390. oldal.
248. Hídverõk. 1957. X. év 910.
249. Hídverõk. 1957. VIII. 2.
250. Bosnyák Zoltán: "Harc a zsidó sajtó ellen", 69. oldal.
251. Összetartás, 1937 november 28-i száma.

--- Országhódítók 1. rész ----